

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ 4

RÜZGÂRLAR TAPINAĞI

KISIM I

PEGASUS

**“KIZIL AYDA ATEŞ FIRTINASI GELECEK.
KILICA BAĞLI OLAN KİŞİ, HALKININ
ÖLMESİNİ İZLEYECEK... YANGIN
FELAKETİNİ DURDURMAK İÇİN O,
RÜZGÂRDA DEVA ARAMALI...”**

Marlin isimli bir büyücü, Aydindril'e gelir ve D'Hara Hükümdarı Richard Rahl'ı öldürme niyetini açıkça duyurur. İtirafçı Ana Kahlan ve Richard'ı koruyan üç Mord-Sith'ten biri olan Cara, Marlin'i derhal yakalar. Fakat Marlin sandıkları gibi sıradan bir büyücü değildir; İmparator Jagang, Marlin'in bedenini ele geçirmiştir. Kahlan ve Cara'ya, bir kehaneti uyandırdığını ve bu kehanetin kanıtının kızıl ayla geleceğini haber verir.

Kısa süre sonra iki sürpriz misafirle daha tanışır: Biri Batı Diyar'dan gelen, Richard'ın çocukluk arkadaşı Nadine, diğeri ise Richard'ın, varlığından yeni haberdar olduğu erkek kardeşi, şifacı Drefan Rahl'dır. Nadine cadı kadın Shota tarafından Richard'la evleneceğine inandırılmıştır.

Bu esnada Aydindril'de ölümün tohumları ekilmiş, korkunç bir veba salgını başlamıştır. Rüzgârların peşine düştüğü Richard, halkını bu kâbustan kurtarabilmek için kehanetin anlamını araştırmaya koyulur.

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-876-2

9 786052 998762

TERRY GOODKIND

1948 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nde doğan Terry Goodkind, *Doğruluk Kılıcı* serisinin ve *Dokuzlar Yasası* isimli kitabın yazarıdır.

Kapak tasarımı: kid-ethic
Kapak görseli: shutterstock

RÜZGÂRLAR TAPINAĞI

KISIM I

Pegasus Yayınları: 2240

Rüzgârlar Tapınağı - Kısım I

Terry Goodkind

Özgün Adı: Temple of the Winds

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Pelin Zorbay

Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu

Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2020

ISBN: 978-605-299-876-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020

Copyright © Terry Goodkind, 1997

Bu kitabın Türkçe Yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla
Yazarın temsilcisi Baror International INC.'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari) [Pegasus Yayınları](https://www.youtube.com/PegasusYayinlari)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Terry Goodkind

DOĞRULUK KILICI SERİSİ IV

RÜZGÂRLAR TAPINAĞI

KISIM I

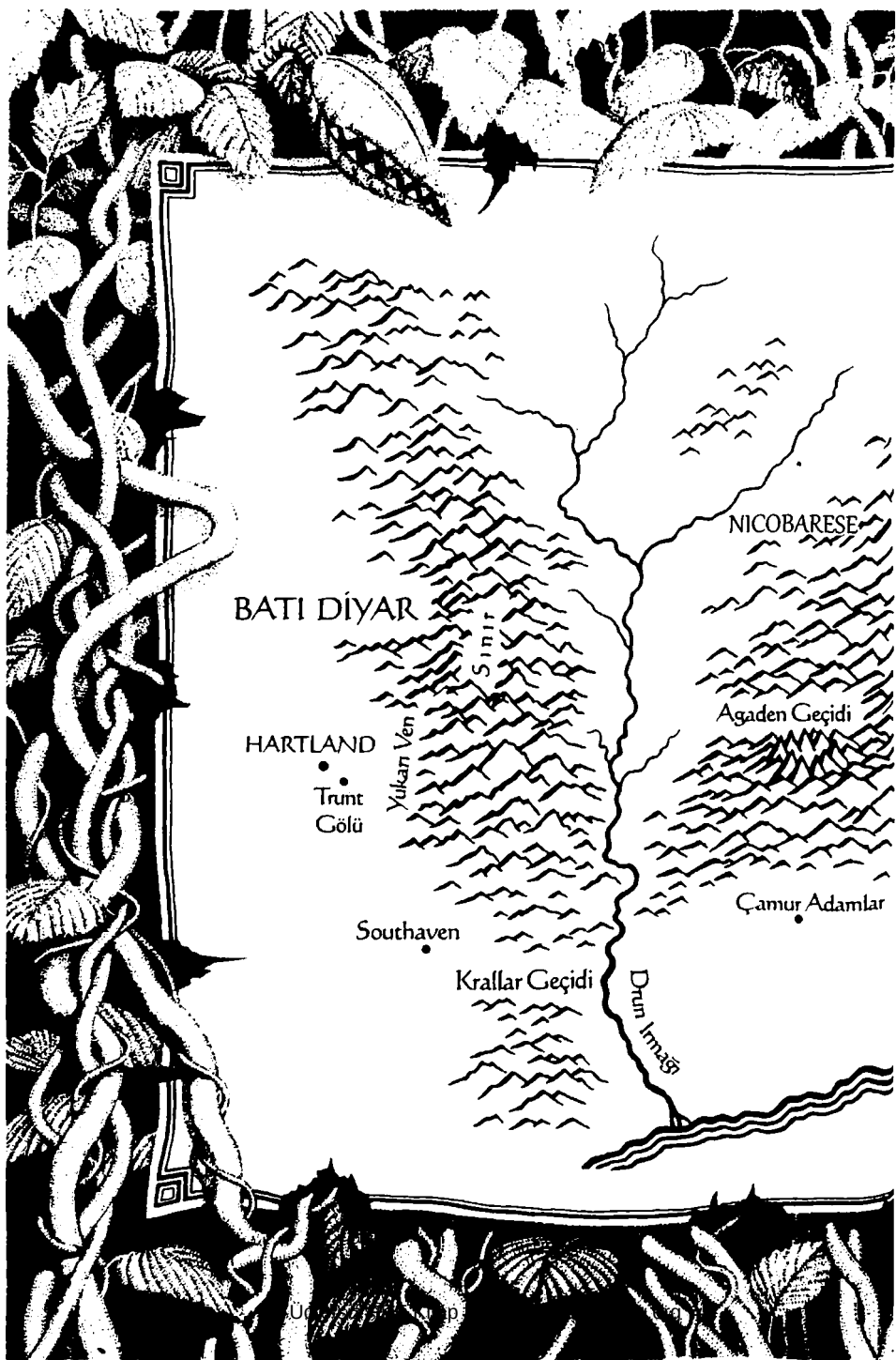
İngilizceden çeviren:

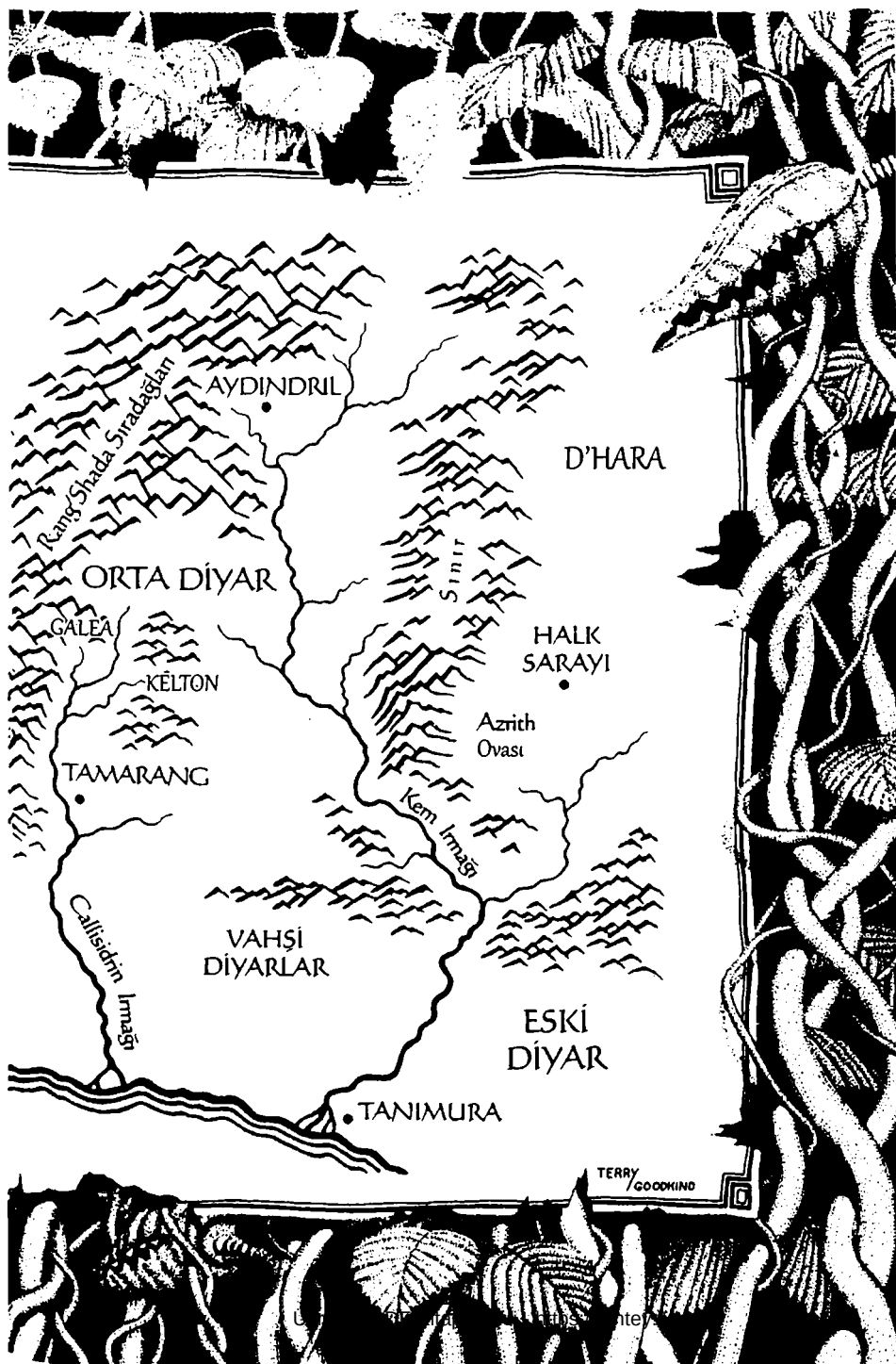
Ferhan Ertürk

PEGASUS YAYINLARI

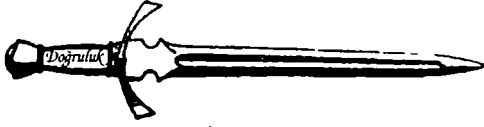
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Beni anlayan arkadaşım Rachel Kahlandt'a

BİRİNCİ BÖLÜM

“Bırak da onu öldüreyim,” dedi Cara çizimleri parlak mermer zemini döven deri tokmaklar gibi sesler çıkarırken.

Bacaklarına koşma izni vermeden hıza uyum sağlamaya çalışırken Kahlan’ın şık, beyaz İtirafçı elbisesinin altına giydiği yumuşak deri çizimler soğuk taşlara sürtünüyordu.

“Olmaz.”

Cara mavi gözlerini uzun, geniş koridordan ayırmadan suskun kaldı. Deri ve zincir zırh giyen, süssüz kılıçları kınlarında ya da hilal şeklinde ağızları olan savaş baltaları kemerlerindeki kancalara asılı bir düzine D’Haralı asker tam önlerindeki bir kavşaktan geçti. Silahları çekilmemiş olmasına rağmen, ihtiyatlı gözler iki taraftaki kapı eşikleri ve sütunlar arasındaki gölgeleri dikkatlice incelerken bütün ahşap kabzaları sıkı sıkı tutuyorlardı. Kahlan’ı hızla selamlarlarken dikkatlerini görevlerinden sadece çok kısa bir an ayırdılar.

“Onu öylece öldüremeyiz,” diye açıkladı Kahlan. “Cevaplara ihtiyacımız var.”

Cara’nın buz mavisi gözlerinden birinin üstündeki kaş kalktı. “Ölmeden önce bize cevaplar vermeyecek demedim ki. Onunla işim bittiğinde bütün sorularınıza cevap vermiş olacak.” Pürüzsüz yüzünde neşesiz bir gülümseme belirip kayboldu. “Bir Mord-Sith’in

işi bu: insanların sorulara cevap vermesini sağlamak,” gülümsemesi profesyonel bir tatminle büyüyerek geri geldiğinde durakladı, “o insanlar ölmeden önce.”

Kahlan iç çekti. “Cara, bu artık senin işin, senin hayatın değil. Senin görevin artık Richard’ı korumak.”

“Bu yüzden onu öldürmeme izin vermen gerekiyor. Bu adamın yaşama riskini göze alamayız.”

“Hayır. Önce neler döndüğünü bulmamız gerekiyor ve bu işe senin istediğin şekilde başlamayacağız.”

Cara’nın soğuk gülümsemesi tekrar kayboldu. “Nasıl istersen İtirafçı Ana.”

Kahlan bu kadının, bedenini sımsıkı saran kırmızı deri kıyafetini nasıl bu kadar hızlı değiştirmeyi becerdiğini merak etti. Ne zaman ortalıkta bir bela kokusu hissedilse, üç Mord-Sith’ten en az birisi kırmızı derilerinin içinde birdenbire ortada belirişirmiş gibi görünüyordu. Kırmızı, sık sık belirttikleri gibi, kanı göstermiyordu.

“Bu adamın bunu dediğinden emin misin? Bunlar onun sözleri miydi?”

“Evet, İtirafçı Ana, kelimesi kelimesine. Onları ortaya çıkarmaya çalışma fırsatı bulmadan onu öldürmeme izin vermelisin.”

Koridorda hızla ilerlerken Kahlan bu tekrarlanan talebi umursamadı. “Richard nerede?”

“Efendi Rahl’ı mı getirmemi istiyorsun?”

“Hayır! Sadece başının belada olma ihtimaline karşı nerede olduğunu bilmek istiyorum.”

“Bence bu da bela sayılır.”

“Silahlarını ona çevirmiş iki yüz asker olduğunu söyledin. Bütün bu kılıçlar, baltalar ve oklar kendisine çevriliyken bir kişi ne kadar sorun çıkarabilir ki?”

“Eski efendim Darken Rahl, çeliğin tek başına tehlikeyi her zaman uzak tutamayacağını bildirdi. Bu yüzden Mord-Sithleri yanında hazır tutardı.”

“O musibet adam kendisine gerçekten bir tehlike oluşturun oluşturmadağına bakmadan insanları öldürdü. Richard öyle biri değil, ben de değilim. Gerçek bir tehdit olduğunda onu yok etmekten kaçınmayacağımı biliyorsun ama eğer bu adam görüldüğünden daha güçlüyse, o zaman neden bunca çelik karşısında korkakça siniyor? Hem, bir İtirafçı olarak çeliğin durduramayacağı tehditlere karşı hiç de savunmasız sayılmam. Kendimize hâkim olmamız gerek. Yersiz olabilecek hükümler vermeye başlamasak iyi olur.”

“Eğer onun bela yaratabileceğini düşünmüyorsan neden sana yetişmek için neredeyse koşuyorum?”

Kahlan, Cara’dan yarım adım önde olduğunu fark etti. Hızını enerjik bir yürüyüşe düşürdü.

“Çünkü burada Richard’dan bahsediyoruz,” dedi neredeyse fısıldayarak.

Cara zoraki bir şekilde gülümsedi. “Sen de benim kadar endişelisin.”

“Tabii ki öyleyim. Ama bütün bildiğimiz; eğer görüldüğünden daha fazlasıysa, bu adamı öldürmek bir tuzak olabilir.”

“Haklı olabilirsin ama Mord-Sith’in amacı da bu.”

“Peki Richard nerede?”

Cara belindeki kırmızı deriyi tuttu ve yumruğunu gevşeterek üstü zırhlı eldivenini eline iyice yerleştirdi. Bir parmak genişliğinde, bir ayak uzunluğundaki kırmızı bir deri çubuktan başka bir şey değilmiş gibi görünen, müthiş bir silah olan Agiel’i her an kullanmaya hazır bir şekilde, sağ bileğindeki ince altın zincirde sallanıyordu. Ona çok benzeyen ama Kahlan’ın elinde bir silaha dönüşmeyen bir başkası bir zincirle Kahlan’ın boynunda asılıydı. Bu, Richard’ın ona verdiği bir hediyeydi, beraber katlandıkları acı ve fedakârlığı simgeleyen bir hediye.

“Sarayın arkasındaki özel parklardan birinde.” Cara eliyle omzunun üstünden işaret etti. “Şu yönde. Raina ve Berdine onun yanındalar.”

Kahlan diğer iki Mord-Sith’in ona göz kulak olduğunu duyunca rahatladı. “Bana yapacağı sürprizle mi ilgili?”

“Ne sürprizi?”

Kahlan gülümsedi. “Kesinlikle sana söylemiş olmalı, Cara.”

Cara ona göz ucuyla kısa bir bakış attı. “Tabii ki bana söyledi.”

“Ne söyledi peki?”

“Bunu sana söylemememi de söyledi.”

Kahlan omuz silkti. “Bana söylediğini ona söylemeyeceğim.”

Daha önceki gülümseme gibi Cara’nın gülüşünde neşe yoktu.

“Efendi Rahl’ın bir şeyleri bulma konusunda özel bir tarzı var, özellikle onun bilmesini istemediğiniz şeyleri.”

Kahlan bunun doğru olduğunu biliyordu. “Peki orada ne yapıyor?”

Cara’nın çenesindeki kaslar gevşedi. “Açık hava aktiviteleri. Efendi Rahl’ı biliyorsun, açık hava aktivitelerinden hoşlanır.”

Kahlan ona baktığında Cara’nın yüzünün neredeyse deri giysisi kadar kızardığını gördü. “Ne tür açık hava aktiviteleri?”

Cara yumruk yaptığı zırhlı elinin üzerine öksürerek gırtlığını temizledi. “Sincapları ehlileştiriyor.”

“Ne yapıyor? Seni duyamıyorum.”

Cara sabırsız bir şekilde elini salladı. “Sincapların ısınan havaya alışmak için dışarı çıktıklarını söyledi. Onları ehlileştiriyor.” Yanaklarını şişirerek puf sesi çıkardı. “Çekirdeklerle.”

Kahlan sevdiği adamın, D’Hara’ya hükmeden ve Orta Diyar’ın çoğu artık emrinde olan Richard’ın güzel bir öğleden sonrada sincaplara elinden çekirdek yedirdiğini düşününce gülümsedi.

“Bence sincaplara çekirdek vermek çok masum bir şey.”

İki D’Haralı muhafızın arasından hızla geçerlerken Cara zırhlı yumruğunu tekrar gevşetti. “Sincaplara çekirdek yemeyi öğretiyor,” dedi sıkığı dişlerinin arasından, “Raina ve Berdine’in ellerinden. İkisi kıkırdayarak gülüyorlardı!” Ellerini yukarı doğru açarken tavana sinirli bir ifadeyle baktı. Agiel’i bileğindeki altın zincirde sallandı. “Mord-Sithler... Kıkırdayarak gülüyor!”

Kahlan kahkahayı basmamak için dudaklarını iyice sıkı. Cara uzun, sarı saç örgüsünü omzunun üstünden öne alıp Kahlan’a cadı

kadın Shota'nın yılanlarını okşamasını rahatsız edici bir şekilde hatırlatarak okşadı.

"Aslında," dedi Kahlan, diğer kadınının öfkesini yatıştırmaya çalışıyordu, "belki de bunu isteyerek yapmıyorlardı. Onlar Richard'a bağlı. Belki bunu Richard emretmiştir, onlar da sadece ona itaat ediyorlardır."

Cara ona kuşkucu bir bakış attı. Kahlan üç Mord-Sith'in de Richard'ı ölümüne savunacağını biliyordu, hiç tereddüt etmeden hayatlarını feda etmeye hazır olduklarını ortaya koymuşlardı ama ona büyüyle bağlı olmalarına rağmen, eğer onlara önemsiz, saçma ya da mantıksız gelirse onun emirlerini hiç nedensiz umursamazlardı. Kahlan, Richard'ın onlara mesleklerinin katı prensiplerinden kurtulmaları için özgürlüklerini verdiğini ve onların da bu özgürlüğün keyfini çıkardıklarını hayal etti. Eski efendileri, Richard'ın babası Darken Rahl ne kadar önemsiz olurlarsa olsunlar, emirlerine itaat etmemeyi düşündüklerinden bile şüphelense onları göz açıp kapayana kadar öldürürdü.

"Efendi Rahl'la ne kadar çabuk evlenirsen o kadar iyi olur. O zaman sincaplara Mord-Sithlerin ellerinden yemek yemeyi öğretmek yerine senin ellerinden yemek yiyecek."

Kahlan onun karısı olma fikrini düşünüp hafif, ritmik bir kahkaha attı. Bunun gerçekleşmesi uzun sürmeyecekti. "Biz evleneceğiz ama herkes gibi bilmen gerekiyor ki benim elimden yemeyecek ve yemesini de istemem."

"Eğer aklın başına gelirse, gelip beni gör de sana bunun nasıl yapılacağını öğreteyim." Cara dikkatini tetikte olan D'Haralı askerlere çevirdi. Muhafızlar her yerde koşuşturuyor, bütün salonları, her kapının arkasını kontrol ediyorlardı, Cara'nın bunu yapmaları için ısrar ettiğine hiç şüphe yoktu.

"Egan da Efendi Rahl'la. Biz bu adamla ilgilenirken o güvende olacaktır."

Kahlan'ın neşesi kaçtı. "Buraya nasıl geldi? Dilekçe sahipleriyle beraber mi girdi içeri?"

“Hayır.” Cara’nın ses tonuna tekrar profesyonel bir soğukluk yerleşti. “Ama bunu bulmayı aklıma koydum. Anladığım kadarıyla, konsey salonlarından çok uzak olmayan bir nöbetçi devriyesine yaklaşmış ve sanki herkes içeri girip D’Hara Hükümdarı’nı görmek isteyebilirmiş gibi, sanki o, bir parça koyun eti almak isteyen herkesin gidebileceği bir başkasapmış gibi Efendi Rahl’ı nerede bulabileceğini sormuş.”

“Nöbetçiler Richard’ı neden görmek istediğini ona o zaman mı sormuş?”

Cara başıyla onayladı. “Bence onu öldürmeliyiz.”

Bir anda durumun ciddiyetinin farkına varmak Kahlan’ın omurgasında soğuk bir sızı hissetmesine neden oldu. Cara sadece başkalarının kanını dökmeyi umursamayan, saldırgan bir koruma değildi; o korkuyordu. Richard’a bir şey olmasından korkuyordu.

“Onun buraya nasıl girdiğini bilmem gerekiyor. Kendisini sarayın içindeki bir devriyeye tanıtmış; içeri girememesi, serbestçe dolaşamaması lazımdı. Ya güvenlikte bugüne kadar bilinmeyen bir ihlal varsa? Bir başkası daha kendisini tanıtmaya nezaketini göstermeksizin içeri girmeden önce bunu bulmak iyi olmaz mı?”

“Eğer bunu kendi tarzımda yapmama izin verirsen bulabiliriz.”

“Henüz yeteri kadar şey bilmiyoruz; biz bir şey öğrenmeden ölebilir, o zaman Richard’ın başındaki tehlike daha da büyüyebilir.”

“Tamam,” dedi Cara iç çekerek, “senin istediğin gibi yapacağız, benim takip etmem gereken emirler olduğunu anladığın sürece.”

“Hangi emirler?”

“Efendi Rahl bize onu koruduğumuz kadar seni de korumamızı söyledi.” Cara kafasını şöyle bir sallayarak sarı saç örgüsünü tekrar omzuna attı. “İtirafçı Ana, eğer dikkatli olmazsan ve kısıtlamalarıyla Efendi Rahl’ı gereksiz yere tehlikeye atarsan, Richard’a seni tutması için verdiğim izni kaldıracağım.”

Kahlan güldü. Cara’nın gülümsemediğini bile görünce kahkahaları kesildi. Bu Mord-Sith’in ne zaman şaka yaptığından ve ne zaman ölümcül seviyede ciddi olduğundan asla tamamen emin olamıyordu.

“Burada,” dedi Kahlan. “Burası kestirme yol, üstelik garip misafirimizi göz önünde bulundurursak dilekçe sahiplerinin ne beklediğini görmek istiyorum. Bu, dikkatimizi başka birisinden, gerçek tehlikeden uzaklaştırmak için bir oyalama yöntemi bile olabilir.”

Sanki hakir görülmüş gibi Cara’nın kaşı seğirdi. “Dilekçe Sahipleri Salonu’nu neden kapattırıp etrafını muhafızlarla çevirttiğimi sanıyorsun?”

“Umarım bunu gizlice yapmışsındır. Masum dilekçe sahiplerinin ödlerini koparmaya gerek yok.”

“Subaylara, gerekmediği sürece insanları korkutmamalarını söyledim ama bizim ilk sorumluluğumuz Efendi Rahl’ı korumak.”

Kahlan başıyla onayladı. Buna karşı çıkamazdı.

Aşırı kaslı iki muhafız, yanlarındaki diğer yirmi adamla beraber başlarını eğerek selam verdiler ve sonra kemerli bir geçidin büyük, sağlam kapılarını çekip açtılar. Şişkin, vazo benzeri korkulukların desteklediği taş bir parmaklık, beyaz mermer sütunların yanından uzanıp gidiyordu. Otuz metre uzunluğundaki salonda dilekçe sahiplerini memurlar geçidinden ayıran bu engel gerçek değil, daha çok sembolikti. Dokuz metre yukarıdaki tavan pencereleri bekleme odasını aydınlatıyordu ama geçit boylu boyunca, tavandaki küçük tonozların tepesine asılı, kısık, altın rengi lambalara bırakılmıştı.

İnsanların, dilekçe sahiplerinin esnaf anlaşmazlıklarını çözmekten, sınır ihtilaflarında silahlı müdahale isteyen farklı ülkelerin yetkililerine kadar çeşitli şeyler istemek için İtirafçılar Sarayı’na gelmeleri çok eskiden beri süren bir âdetti. Memurlar tarafından halledilecek konular gerekli dairelere yönlendirilirdi. Ülkelerin ileri gelenleri tarafından getirilen konular yeteri kadar önemli kabul edilirlse ya da başka bir şekilde halledilemiyorlarsa konseye sunulurdu.

Dilekçe Sahipleri Salonu protokol memurlarının taleplerin tanzimine karar verdikleri yerd.

Richard’ın babası Darken Rahl Orta Diyar’a saldırdığında, Protokol Başkanı Saul Witherrin de dâhil olmak üzere, Aydındril’deki memurların çoğu öldürülmüştü. Richard, Darken Rahl’ı yenmiş ve

yetenekli vârisi olarak D'Hara Hükümdarı olmuştu. Orta Diyar ülkelerinin arasındaki çekişmeleri ve savaşları, hepsini Eski Dünya'dan, İmparatorluk Düzeni'nden gelen ortak tehdiye karşı koyabilecek bir güç halinde birleştirebilmek için teslim olmalarını isteyerek sonlandırmıştı.

Kahlan, bir egemen devletler birliği olan Orta Diyar'a son zamanlarında hükümdarlık yapmış olan İtirafçı Ana olarak seçilmekten rahatsızlık duymuştu ama ilk sorumluluğunun geleneğe değil, insanlara karşı olduğunu biliyordu; eğer durdurulmamış olsaydı İmparatorluk Düzeni dünyayı köleliğe dönüştürecek ve Orta Diyar halkı köle olacaktı. Richard babasının yapamadığını başarmıştı ama bunu tamamen farklı nedenlerden dolayı yapmıştı. Kahlan, Richard'ı seviyordu ve yönetimi ele geçirmesindeki hayırsever amacını biliyordu.

Yakında evleneceklerdi; evlilikleri Orta Diyar ve D'Hara'yı barış içinde tamamen birleştirecekti. Ama dahası, bu, aşklarının ve en derin arzularının kişisel bütünleşmesi, tek bir vücuda dönüşmesi olacaktı. Kahlan, Saul Witherrin'i özlemişti; o yetenekli bir yaverdi. Artık konseyin dağılması ve Orta Diyar'ın D'Hara'nın parçası olmasıyla, protokol konuları karmakarışıktı. Birkaç yılgın D'Haralı memur parmaklığın yanında durmuş, dilekçe sahiplerinin ihtiyaçlarına yardımcı olmaya çalışıyorlardı.

İçeri girmesiyle, Kahlan'ın bakışı, bekleyen kalabalıkta dolaşp bugün saraya getirilen sorunların içeriğini çözümledi. Kıyafetlerinden anlaşıldığı kadarıyla çoğu, Aydındril şehrindenmiş gibi görünüyordular: işçiler, esnaflar ve tüccarlar.

Richard'ın onu bir Ja'La oynamalarını izlemeye götürdüğü geçen günden tanıdığı bir grup çocuk görmüştü. Bu hızlı tempolu oyunu ilk kez görmüş ve çocukların gülüp oynamalarını izlemek, birkaç saat için eğlenceli bir oyalanma olmuştu. Çocuklar büyük ihtimalle Richard'ın başka bir oyunu izlemeye gelmesini istiyorlardı; Richard her takımın ateşli bir taraftarı olmuştu. Eğer bir takımın karşısında diğerine tezahürat yapmış olsaydı da Kahlan bunun bir fark yara-

tacağını sanmıyordu; çocuklar sanki içgüdüsel olarak onun narin yürüğünü hissediyormuş gibi Richard'a karşı bir yakınlık duyuyorlardı.

Kahlan, Richard'ın barışçıl bir şekilde teslim olmalarını ve D'Hara Hükümdarlığı'nda birleşmeleri teklifini kabul etmeyi umduğu birkaç küçük ülkeden gelen diplomatları fark etti. O ülkelerin liderlerini tanıyordu ve özgürlük yolunda onlara katılma çağrısında ona kulak vermelerini bekliyordu.

Eskiden orduları olan daha büyük ülkelerden de bir grup diplomat gördü. Onlar bekleniyorlardı; o gün ilerleyen saatlerde Richard ve Kahlan, kararlarını öğrenmek için diğer yeni gelen temsilcilerle beraber onlarla görüşeceklerdi.

İçinden Richard'ın kendisine daha uygun giyecek bir şey bulmasını diledi. Yün giysileri çok işine yaramıştı ama artık konumuna daha uygun bir görünümle ortaya çıkması gerekiyordu. Artık bir orman rehberi değildi.

Neredeyse bütün hayatı boyunca salahiyetli bir kişi olarak hizmet eden Kahlan, insanların beklentisine uygun görüldüğünde liderlik konularının genelde kolaylaştığını biliyordu. Kahlan ormana göre giyinmezse bir orman rehberine ihtiyacı olan kişilerin Richard'ın peşinden gideceğini sanmıyordu. Bir şekilde, Richard onların denenmemiş ittifaklar ve yeni düşmanlardan oluşan bu hain yeni dünyadaki rehberleriydi. Richard sık sık Kahlan'a danışıyordu; Kahlan'ın onunla kıyafetleri hakkında konuşması gerekecekti.

Toplanmış olan insanlar İtirafçı Ana'nın geçitte uzun adımlarla ilerlediğini gördüklerinde konuşmalar sustu, reveranslar verip diz çökmeye başladılar. Bu mevki için eşi görülmemiş seviyede genç olmasına rağmen, Orta Diyar'da İtirafçı Ana'dan daha büyük hiçbir otorite yoktu. Bu makamda kim olursa olsun İtirafçı Ana İtirafçı Ana'ydı. İnsanlar bu kadının değil, bu kadim otoritenin karşısında eğiliyorlardı. İtirafçıların konuları Orta Diyar'daki çoğu insan için bir muammaydı; İtirafçı Ana'yı İtirafçılar seçerdi. İtirafçılar için yaş ikincil seviyede önemliydi.

Kahlan Orta Diyar halkının özgürlüğünü ve haklarını korumak için seçilmiş olsa da insanları nadiren bu koşullarda görürlerdi. Çoğu kişi için bir hükümdar bir hükümdardı. Bazıları iyi, bazıları kötüydü. Hükümdarların hükümdarı olarak, İtirafçı Ana iyiyi teşvik eder ve kötüyü bastırırdı. Eğer bir hükümdar yeteri kadar kötüyse, onu yok etme gücü İtirafçı Ana'nın elindeydi. Bir İtirafçı Ana'nın nihai amacı buydu. Ama çoğu insan için, yönetimin bu kadar çok uzak konuları sanki sadece hükümdarların didişmesi gibi görünürdü.

Dilekçe Sahipleri Salonu'nu dolduran ani sessizlikte, Kahlan toplanmış misafirleri tanımak için durakladı.

Karşı duvara yaslanarak duran genç bir kadın, etrafındaki herkesin diz çökmesini izledi. Önce Kahlan'a, sonra tekrar diz çökenlere doğru bir bakış attı ve ardından onları taklit etti.

Kahlan'ın alnı gerildi.

Orta Diyar'da, bir kadının saç uzunluğu onun gücünü ve mevkisini gösterirdi. Güç konuları, yüzeyde ne kadar önemsiz görünürse görünsünler, Orta Diyar'da ciddiye alınırlardı. Bir kraliçenin saçları bile bir İtirafçı'nınkinden uzun olmazdı ve bir İtirafçı'nın saçları da bir İtirafçı Ana kadar uzun olmazdı.

Bu kadının sık, kahverengi saçlarının uzunluğu Kahlan'ınkinden yakındı.

Kahlan Orta Diyar'da üst düzeydeki neredeyse herkesi tanıyordu; bu onun göreviydi ve bunu ciddiye alırdı. Bu kadar uzun saçlı bir kadının belli ki yüksek bir mevkisi vardı ama Kahlan onu tanımamıştı. Eğer gerçekten Orta Diyar'dansa bütün şehirde Kahlan'dan başka bu kadından daha yüksek mevkide olan, muhtemelen ne bir erkek ne de bir kadın vardı.

"Ayağa kalkın, evlatlarım," dedi Kahlan bekleyen, eğilmiş kafaların üstlerine resmi bir karşılık olarak. Herkes doğrulurken giysiler ve ceketler hışırdadı, çoğu bakışlarını yerden kaldırmıyordu, ya saygıdan ya da gereksiz korkudan. O kadın ayağa kalktı, süssüz mendilini parmaklarının arasında çevirip etrafındakileri izledi. Diğerlerinin çoğu gibi kahverengi gözlerini yere dikti.

“Cara,” diye fısıldadı Kahlan, “şuradaki kadın, uzun saçlı olan, D’Haralı olabilir mi?”

Cara da onu izliyordu; Orta Diyar’ın bazı âdetlerini öğrenmişti. Cara’nın uzun, sarı saçları Kahlan’inki kadar olsa da o da D’Haralıydı. Onların âdetleri aynı değildi.

“Burnu D’Haralı olamayacak kadar hoş.”

“Ciddiyim. Ne dersin, D’Haralı olabilir mi?”

Cara kadını biraz daha inceledi. “Sanmıyorum. D’Haralı kadınlar ne çiçek desenli kıyafetler giyerler ne o kesim kıyafetler. Ama giysiler duruma ya da yerel halka uyacak şekilde değiştirilebilir.”

Kıyafet Aydındril’in yerel giysilerine de hiç uymuyordu ama Orta Diyar’ın daha uzak, başka bölgelerine o kadar da uygunsuz değildi. Kahlan başıyla onayladı ve bekleyen bir yüzbaşıya doğru dönüp yanına gelmesini işaret etti.

Kahlan alçak sesle konuşurken yüzbaşı yaklaşmış eğildi. “Sol omzumun arkasında, gerilerde duvara yaslanmış, uzun ve kahverengi saçlı bir kadın var. Bahsettiğim kişiyi görebiliyor musun?”

“Mavi elbiseli, hoş olan mı?”

“Evet. Buraya gelme nedenini biliyor musun?”

“Efendi Rahl’la konuşmak istediğini söyledi.”

Kahlan’ın alnı daha da gerildi. Cara’nın da aynı tepkiyi verdiğini fark etti. “Ne hakkında?”

“Bir adamı aradığını söyledi; Cy bir şey, tanıdığım bir isim değildi. Kadın, adamın geçen sonbahardan beri kayıp olduğunu ve Efendi Rahl’ın onu bulmasına yardımcı olabileceğini duyduğunu söyledi.”

“Bu doğru mu?” dedi Kahlan. “Ve bu kayıp adamla ne işi olduğunu söyledi mi?”

Yüzbaşı, kadına bir göz attı ve sonra saman sarısı saçlarını alnından geriye attı. “Kadın onunla evleneceğini söyledi.”

Kahlan başını öne arkaya salladı. “Mevki sahibi biri olabilir bu kadın ama eğer öyleyse, utanarak söylüyorum ki adını bilmiyorum.”

Yüzbaşı üzeri tamamen karalamalarla dolu, paramparça bir listeye göz attı. Kâğıdı çevirdi ve arkasını tarayıp en sonunda aradığını buldu. “Adının Nadine olduğunu söyledi. Unvan belirtmedi.”

“Peki, lütfen Leydi Nadine’in rahat edebileceği, özel bir bekleme odasına alınmasını sağla. Gelip yardım edip edemeyeceğim konusunda onunla konuşacağımı söyle. Öğle yemeği gönder, ihtiyacı olabilecek her şeyi sağla. Özür dilediğimi ilet ve önce hayati önemi olan bir şeyle ilgilenmem gerektiğini, müsait olur olmaz onu görmeye geleceğimi ve ona yardım edebilmek için elimden geleni yapmak istediğimi söyle.”

Kahlan, eğer gerçekten sevdiğinden ayrılmış ve onu arıyor idiyse, bu kadının sıkıntısını anlayabiliyordu. Kahlan bu durumda bulunmuştu ve bu ızdırabı çok iyi biliyordu.

“Bu işle hemen ilgileniyorum İtirafçı Ana.”

“Bir şey daha var yüzbaşı.” Kahlan kadının mendilini bükmesini izledi. “Leydi Nadine’e ortada Eski Dünya’yla ilgili bir savaş hakkında bir sorun olduğunu ve kendi emniyeti için ben onunla konuşabilene kadar o odada kalmasında ısrar etmek zorunda olduğumuzu söyle. Odanın önüne iri yarı bir nöbetçi dik. Koridordan kapının iki yanına güvenli bir mesafeden okçular yerleştir. Eğer dışarı çıkarsa, hemen geri dönüp beklemesi gerektiğinde ısrar et. Eğer gerekirse, ona bunun benim emrim olduğunu söyle. Ve eğer gitmeye kalkarsa,” Kahlan, yüzbaşının bekleyen mavi gözlerine baktı, “öldür onu.”

Cara hemen peşinde, Kahlan hızla geçitte ilerlerken yüzbaşı eğilerek selam verdi.

“Bak, bak,” dedi Cara, Dilekçe Sahipleri Salonu’nun dışına çıktıklarında. “En sonunda İtirafçı Ana’nın aklı başına geliyor. Efendi Rahl’ın seni tutmasına izin verdiğim için iyi bir nedenim olduğunu biliyordum. Ona layık bir eş olacaksın.”

Kahlan muhafızların adamı koyduğu odaya giden koridora döndü. “Ben hiçbir konuda fikrimi değiştirmedim Cara. Garip misafirimizi düşününce, Leydi Nadine’e hayatta kalması için bütün fırsatları veriyorum, verebileceğim bütün fırsatları ama Richard’ı korumak için

gereken her şeyi yapmakta direneceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Canımdan daha çok sevdiğim adam olması dışında, Richard hem D'Hara hem de Orta Diyar halkının özgürlüğü konusunda çok önemli birisi. İmparatorluk Düzeni'nin onu öldürmek için neler yapacağını bilmek imkânsız."

Cara bu kez samimi bir şekilde gülümsedi. "Onun da seni aynı şekilde sevdiğini biliyorum. Bu yüzden bu adamı görmeye gitmeni istemiyorum; eğer senin tehlikenin yanına gitmene izin verdiğimi düşünürse Efendi Rahl benim derimi yüzebilir."

"Richard yetenekle doğdu; ben de büyüyle doğdum. Darken Rahl, İtirafçıları öldürmek için dörtlü gruplar yolladı çünkü bir insandan bir İtirafçı'ya pek tehlike gelmez."

Kahlan onların ölümlerinin tanıdık ama uzak ızdırabını hissetti. Uzak geliyordu çünkü çok eskiden olmuş gibi görünüyordu ama daha bir yıl bile olmamıştı. Aylarca, başlangıçta, kendisini İtirafçı kardeşleriyle beraber ölmüş olması gerekiyormuş ve bir şekilde onun için kurulan bütün tuzaklardan kaçarak onlara ihanet etmiş gibi hissetmişti. Şimdi, o sonuncuydu.

Cara bileğini aniden çevirerek Agiel'ini yakaladı. "Efendi Rahl gibi yetenekle doğmuş bir erkek bile mi? Bir büyücü bile mi?"

"Bir büyücü bile ve Richard'dan farklı olarak, gücünü nasıl kullanacağını bilse bile. Ben sadece kendiminkini nasıl kullanacağımı bilmiyorum, aynı zamanda bu konuda çok deneyimliyim de. Uzun zaman önce artık saymayı unuttum..."

Kahlan'ın sözleri canlılığını yitirirken, Cara parmaklarının arasında çevirerek dikkatlice Agiel'ine baktı. "Sanırım orada benimle beraber olunca birazdan da az tehlike olacak."

Halılarla ve panellerle kaplı koridora geldiklerinde oranın çok sayıda askerle ve kılıç, balta ve kargılarla tıklım tıklı olduğunu gördüler. Adam, Richard'ın memurlarla buluşmak ve Büyücü Kulesi'nde bulunduğu günlüğü incelemek için kullanmaktan hoşlandığı, oldukça sade odaya benzeyen küçük, şık bir okuma odasına kapatılmıştı. Askerler bir kaçış girişimini riske atmak istemiyorlardı ve adamı

buldukları yerin en yakınındaki odaya sokmuş, ona yapılması gereken şeye karar verilene kadar onu hareketsiz hale getirmişlerdi.

Kahlan yolundan çekilmesi için bir askeri dirseğinden nazikçe tuttu. Adamın çıplak kolundaki kaslar demir gibi sertti. Kapalı kapıya doğrulttuğu kargısı granite gömülmüş olsa ancak bu kadar sağlam durabilirdi. O sessiz kapıya benzer bir şekilde nişan alan belki elli kargı vardı. Kargı uçlarının altında, kılıçlarını ya da baltalarını sıkı sıkı tutan, çömelmiş adamlar onlardan da daha çoktu.

Kahlan kolunu çekince muhafız döndü. “Bırak da geçeyim asker.”

Adam yol verdi. Diğerleri arkaya göz atıp kenara çekilmeye başladı. Cara, Kahlan’ın önünden omzuyla yol açıp ilerlerken adamları yanlara itiyordu. Bunu isteksizce yapıyorlardı ama saygısızlıktan değil, kapının arkasında bekleyen tehlikeden endişe ettikleri için. Kenara çekilirlerken bile silahlarını kalın meşe kapıya doğrultmaya devam ettiler.

İçeride, penceresiz, loş aydınlatılmış oda deri ve ter kokuyordu. İnce, uzun boylu bir adam işlemeli bir taburenin kenarına çökmüştü. Zayıf görünüyordu, yanlış bir hareket yaparsa, ona dönük bütün silahlar vücudunda girecek boş bir yer bulacaktı. Genç gözleri Kahlan’ın yaklaşan beyaz elbisesini görene kadar çelik ve zalim bakışlar arasında tereddütle dolaştı. Beklenti içinde kafasını kaldırırken dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı.

Arkasındaki deri ve zincir zırh giyen iri kıyım askerler Kahlan ve Cara’nın yollarını açarak odaya yaklaştıklarını gördüklerinde, içlerinden biri çizmesinin yanıyla genç adamın sırtının ortasına vurup onu ileri itti.

“Diz çök, pis köpek.”

Birbiriyle alakasız yerlerden çalınmış gibi görünen, büyük beden bir asker üniforması giymiş genç adam başını kaldırıp dikkatle Kahlan’a baktı, sonra da omzunun üstünden onu tekmeleyen adama. Dağınık, siyah saçlı kafasını eğip bir darbe beklentisi içinde, zayıf koluyla korumaya çalıştı.

“Bu kadar yeter,” dedi Kahlan kısık sesle ama otoriter bir tonla. “Cara ve ben onunla konuşmak istiyoruz. Hepiniz dışarıda bekleyin lütfen.”

Ayak dirediler, silahlarını yere sinmiş genç adamdan uzaklaştırmaya isteksiz bir şekilde.

“Onu duyduunuz,” dedi Cara. “Dışarı.”

“Ama...” diye bir subay itiraz etmeye başladı.

“Bir Mord-Sith’in bu cılız adamla başa çıkmayacağını mı sa-
nıyorsunuz? Şimdi, gidip dışarıda bekleyin.”

Kahlan, Cara’nın sesini yükseltmemiş olmasına şaşırılmıştı. Mord-Sithler insanların emirlerine itaat etmelerini sağlamak için seslerini yükseltmek zorunda değillerdi ama Cara’nın önlerindeki bu genç adam karşısındaki gerginliği düşündüğünde, bu hâlâ onu şaşırtıyordu. Adamlar geri çekilmeye başladı, tek sıra halinde dışarı çıkarlarken yerdeki davetsiz misafire bakmak için yana dönüyorlardı.

Subayın kılıcının kabzasını tutan elinin kemikleri bembeyaz görünüyordu. En son dışarı çıkarken diğer eliyle kapıyı nazikçe kapattı.

Genç adam kolunun altından üç adım ileride duran iki kadına baktı. “Beni öldürtecek misin?”

Kahlan bu soruya doğrudan cevap vermedi. “Biz seninle konuşmaya geldik. Ben Kahlan Amnell’im, İtirafçı Ana...”

“İtirafçı Ana!” Dizlerinin üzerine doğruldu. Yüzüne çocukça bir sırıtış yayıldı. “Şuna bak, ne kadar da güzelsin! Bu kadar güzel olabileceğini hiç beklemiyordum.”

Bir eli dizinde, ayağa kalkmaya koyuldu. Cara’nın Agiel’i bir anda hazırdı.

“Olduğun yerde kal.”

Adam olduğu yerde donup kaldı, gözlerini yüzünün önündeki kırmızı Agiel’e dikti ve sonra dizini koyu kırmızı halının püskülünün üstüne indirdi. Odanın iki yanında duran kitap raflarının üzerindeki dar alınlığı destekleyen yivli maun duvar ayaklarının üstündeki lambalar, adamın kemikli yüzüne titreşen bir ışık yayıyordu. Bir çocuğa benziyordu.

“Silahlarımı geri alabilir miyim lütfen? Kılıcıma ihtiyacım var. Eğer onu alamazsam, en azından bıçağımı istiyorum.”

Cara sinirli bir şekilde iç çekti ama önce Kahlan konuştu. “Sen çok hassas bir durumdasın, genç adam. Eğer bu bir tür eşek şakasıysa hiçbirimiz hoşgörülü olacak ruh halinde değiliz.”

Genç adam ciddi bir şekilde başıyla onayladı. “Anlıyorum. Oyun oynamıyorum. Yemin ederim.”

“O zaman bana askerlere söylediğin şeyi söyle.”

Bir elini kaldırıp gelişigüzel kapıyı işaret ederken sırtışı tekrar belirdi. “Şey, o adamlara söylediğim gibi, ben tam...”

Ellerini yanlarında yumruk yapan Kahlan bir adım attı. “Sana bu bir oyun değil dedim! Sadece benim iyi niyetimden dolayı hayattasın! Burada ne yaptığını bilmek istiyorum ve bunu hemen öğrenmek istiyorum! Ne dediğini söyle!”

Genç adam gözleri kırptırdı. “Ben İmparator Jagang tarafından yollanmış bir suikastçıyım. Richard Rahl’ı öldürmek için buraya geldim. Lütfen, bana onun olduğu yeri söyleyebilir misin?”

İKİNCİ BÖLÜM

“Şimdi,” dedi Cara tehditkâr bir sesle, “onu öldürebilir miyim?”

Diz çökmüş, çaresiz bir durumda, düşman bölgesinde, yüzlerce, binlerce vahşi D’Haralı askerin içinde, bu zararsız görünüşlü, tutarsız tavırlı, sıska genç adamın bu kadar açıkça ve özgüvenli bir şekilde Richard’ı katletme isteğini dile getirmesi Kahlan’ın kalbinin kaburgalarına çarparak atmasına neden olmuştu.

Hiç kimse bu kadar aptalca davranamazdı.

Hemen arkasından Kahlan bir adım geri çekilmiş olduğunu fark etti. Cara’nın sorusunu umursamadı ve dikkatini tamamen bu genç adama yönlendirdi.

“Peki bu görevi nasıl başarabileceğini sanıyorsun?”

“Şey,” dedi nefes verirken kaba bir tavırla, “kılıcımı kullanmayı planlıyorum ya da eğer mecbur kalırsam bıçağımı.” Gülümsemesi geri döndü ama artık çocuksu değildi. Gözlerinde genç yüzüyle çelişen katı bir ifade belirmişti. “İşte bu yüzden onları geri istiyorum.”

“Silahlarını geri almayacaksın.”

Reddedilmek omuzlarını daha kibirli bir şekilde silkmesine neden oldu. “Önemli değil. Onu öldürmek için başka yollarım var.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Richard’ı öldürmeyeceksin; bu konuda sana söz veriyorum. Şimdi tek umudun, bizimle iş birliği yapman ve planının tamamını bize anlatman. Buraya nasıl girdin?”

Gencin yılışık sırtışı onunla alay etti. “Yürüyerek. Öylece girdim. Hiç kimse beni umursamadı. Adamların pek akıllı değil.”

“Seni tutuklayacak kadar akıllılar,” diye belirtti Cara.

Adam, Cara’yı umursamadı. Gözleri Kahlan’inkilere odaklanmış halde kaldı.

“Ya kılıcını ve bıçağını geri almana izin vermezsek,” diye sordu Kahlan, “o zaman ne olacak?”

“O zaman işler karışacak. Richard Rahl çok daha fazla acı çekecek. Bu yüzden İmparator Jagang beni yolladı: ona hızlı bir ölümün merhametini sunmak için. İmparator şefkatli bir adamdır ve lüzumsuz acı çekilmesinden kaçınmak ister; özünde barışseverdir, bir düş gezgini ama aynı zamanda son derece kararlı birisi. Ne yazık ki seni de öldürmem gerekecek İtirafçı Ana, eğer karşı koyarsan olaklardan dolayı acı çekmemen için. Ama kabul etmeliyim ki bu kadar güzel bir kadını öldürme fikrinden hoşlanmıyorum.” Sırtışı büyüdü. “Yazık olacak.”

Kahlan bu adamın özgüvenini rahatsız edici buldu. O düş gezgininin merhametli olduğunu iddia etmesini duymak midisini bulandırdı. Öyle olmadığını biliyordu.

“Ne tür bir acıdan bahsediyorsun?”

Adam ellerini iki yana açtı. “Ben bir kum tanesinden başka bir şey değilim. İmparator planlarını benimle paylaşmaz. Ben sadece onun emrini yerine getirmek için yollandım. Emri, senin ve Richard’ın ortadan kaldırılması. Eğer onu merhametli bir şekilde öldürmeme izin vermezsen, o zaman Richard yok edilecek. Bunun hoş olmayacağı söylendi bana, bu yüzden neden bu işi bir an önce bitirmeme izin vermiyorsun?”

“Rüya görüyor olmalısın,” dedi Cara.

Adamın bakışları Mord-Sith’e yöneldi. “Rüya mı görüyorum? Belki sen rüya görüyorsun. Belki de ben senin en kötü kâbusunum.”

“Ben kâbus görmem,” dedi Cara. “Kâbus gördürürüm.”

“Öyle mi?” diye alay etti genç adam. “Bu komik giysiyle mi? Söylesene, kimi taklit ediyorsun? Ekim yaparken kuşları korkutmak için mi böyle giyindin?”

Kahlan, adamın Mord-Sith’in anlamını bilmediğini fark etti ama nasıl olup da onun bir çocuğa benzediğini merak etti; tavırları yaşlı ve deneyimli birine aitti. Oysa çocuk değildi.

Havada bir tehlike tınısı sezildi. Şaşırtıcı bir şekilde Cara sadece gülümsedi.

Adamın ayakta durduğunu fark edince Kahlan’ın soluğu kesildi, kalktığını gördüğünü hatırlayamıyordu.

Adamın baktığı yönün değişmesiyle lambalardan biri söndü. Lamba yüzünün bir tarafını sert, titreşen bir ışıkla aydınlatıyor, diğer yanı gölgede gizliyordu ama Kahlan için bu hareket onun doğasını, gerçek tehlikeyi gün yüzüne çıkarmıştı.

Bu adam yeteneğe hâkimdi.

Kahlan’ın Richard’ı korumak için gereken öfkeyle muhtemel bir masuma gereksiz şiddet kullanmamak kararı bir anda yok oldu. Bu adama bir şans verilmişti; şimdi bütün bildiklerini itiraf edecekti, bunları bir İtirafçı’ya itiraf edecekti.

Sadece ona dokunması gerekiyordu, o zaman bu iş bitecekti.

Kahlan, Düzen tarafından katledilmiş binlerce masum insanın cesedi arasında dolaşmıştı. Ebinissia’da Jagang’ın emriyle öldürülmüş kadın ve çocukları gördüğünde, İmparatorluk Düzeni’ne karşı ebedi bir intikam yemini etmişti. Bu adam İmparatorluk Düzeni’nin bir parçası ve özgür halkın düşmanı olduğunu ispat etmişti. O düşgezinin emrini yerine getirmişti.

Kendi derinliklerindeki o her zaman hazır, tanıdık büyü akışına odaklandı. Onu kontrol etmeye kalkmadığı için İtirafçı’nın büyüü serbest kaldı. Bu eylem düşünceden bile daha hızlıydı. Bu, şimşek hızında harekete geçen bir içgüdüydü.

Hiçbir İtirafçı bir kişinin zihnini yok etmek için gücünü kullanmaktan hoşlanmazdı ama bazı diğer İtirafçıların aksine, Kahlan

yaptığı şeyden, yapmak için doğduğu şeyden nefret etmiyordu; bu sadece onun bir parçasıydı. Ona verilen şeyi, büyüsunü kötü niyetle değil, diğerlerini korumak için kullanmıştı. Kendisiyle, kim olduğuyla ve yapabilecekleriyle barışıktı.

Richard onun kim olduğunu gören ve gücüne rağmen ona değer veren ilk kişiydi. Bilinmeyenden, onun kim olduğundan mantıksız bir şekilde korkmamıştı. Onun yerine, onu tanımış ve onu, İtirafçı'nın gücünü ve her şeyini sevmişti. Sadece bu nedenden dolayı, sevgilerini paylaştıklarında, Richard, Kahlan'ın gücü onu yok etmeden onunla beraber olabilmışti.

Şimdi, Richard'ı korumak için Kahlan bu gücü kullanmayı düşünüyordu ve bu sebepten dolayı yeteneğinin kıymetini daha önce hiç olmadığı kadar anlayacak seviyeye gelmişti. Bu adama dokunduğu anda bu tehdidi yok edecekti. İmparator Jagang'ın gönüllü bir yardımcı, cezasını bulmak üzereydi.

Kahlan bakışlarını adamdan ayırmadan parmağını uyarırcasına Cara'ya doğru kaldırdı. "O benim. Bu işi bana bırak."

Ama adam gözlerini kısarak kalan lambaya doğru baktığı sırada Cara hızla aralarına girdi. Zırhlı elinin tersini adama geçirdiğinde bir çat sesi duyuldu. Kahlan bu müdahaleye neredeyse öfkeden bağırarak üzereydi.

Halının üstüne serilen adam doğrulup oturdu, gerçekten şaşırılmış görünüyordu. Alt dudağındaki bir yarıktan çenesine kanlar akıyordu. Artık bakışlarından öfke okunuyordu.

Cara adamın yanı başında dikiliyordu. "Adın ne?"

Kahlan, her zaman büyüden korktuğunu iddia eden Cara'nın, büyüye hükmettiğini daha az önce gösteren bir adamı kasten kıskırttığına inanamıyordu.

Adam yuvarlanarak ondan uzaklaştı ve doğrulup çömeldi. Gözlerini Kahlan'dan ayırmıyordu ama Cara'ya karşılık verdi. "Benim saray maskaralarına harcayacak zamanım yok."

Bir gülümsemeyle, bakışı lambaya gitti. Oda bir anda karanlığa gömüldü.

Kahlan adamın çömeldiği noktaya doğru fırladı. Bu işi bitirmek için ona sadece dokunması yeterli olacaktı.

Ama havayla buluşup boş zemine çarptı. Zifiri karanlıkta, adamın hangi yöne kaçtığından emin değildi. Çılgınca kollarını savurup onu yakalamaya çalıştı. Ona sadece dokunması gerekiyordu, kalın giysileri bile adamı koruyamayacaktı. Bir kol yakaladı ve gücünü yollamadan tam önce onun Cara'nın deri giysisi olduğunu fark etti.

“Neredesin!” diye bağırdı Cara. “Kaçamazsın. Teslim ol.”

Kahlan halının üstünde sürünerek ilerledi. Güçle ya da güçsüz, ışığa ihtiyaçları vardı, yoksa başları çok büyük belaya girecekti. Duvara dayalı kitaplığı buldu ve kapının altından gelen hafif ışık şeridini görene kadar alt çıkıntısını tutarak ilerledi. Adamlar dışarıdan kapıyı yumrukluyor, sorun olup olmadığını anlamak için bağırarak sesleniyorlardı.

Kahlan parmaklarıyla kapının yanını takip ederek tokmağa giderken ayağa fırladı. Giysisinin kenarına basmasıyla sendeledi ve öne doğru yuvarlanıp büyük bir gürültüyle dirseklerinin üzerine düştü.

Neredeyse bir saniye önce durduğu yerde ağır bir şey kapıya çarptı ve Kahlan'ın sırtına düştü. Karanlıkta adamın kahkahası duyuldu. Kahlan üzerine düşen şeyi itmeye çalışırken kolları bir iskemlenin ayaklarındaki keskin kenarlara çarpınca canı acıdı. Döşemeli bir kolçağı yakaladı ve iskemleyi yana yuvarladı.

Kahlan, Cara'nın odanın diğer tarafındaki kitaplığa çarpmasıyla beraber ciğerlerindeki havanın boşaldığını duydu. Dışarıdaki adamlar kapıyı yumruklayıp kırmaya çalışıyorlardı. Kapı yerinden oynamıyordu.

Odanın karşısındaki kitaplar düşüp yere çarparken Kahlan ayağa fırladı ve tokmağı tutmaya çalıştı. Parmak eklemleri kapı kolunun soğuk metaline çarptı. Eliyle onu yakaladı.

Bir çılgının eşlik ettiği ani bir parıltıyla geriye fırlatıldı ve popusunun üzerine oturdu. Sanki ocak demiriyle dürtülmüş yanan bir kütükten çıkan kıvılcımlar gibi, kapının kolundan yağan parıltılar odayı doldurdu. O kalkana dokunduğu için parmakları sızladı ve

uyuştu. Adamların kapıyı açmasına şaşmamak gerekiyordu. Şoku atlatıp kendisini toparlayarak ayağa kalkarken hâlâ yavaşça zemine doğru akan, titreşen kıvılcımları tekrar görebildi.

Aniden Cara da görmeye başladı. Bir kitap kapıp küçük odanın ortasına yakın olan adama attı. Adam çömelip kurtuldu.

Cara şimşek gibi bir hızla dönüp adamı gafil avladı. Cara'nın çizmesi adamın çenesine inmesiyle odada sert bir küt sesi yankılandı. Bu darbe adamı geriye fırlattı. Kahlan tam adamın üzerine atlayacaktı ki kıvılcımlar kaybolup oda tekrar karanlığa gömüldü.

“Önce sen öleceksin!” diye öfkeyle Cara'ya bağırды adam. “Senin kıcı kırık müdahalelerinden bıktım artık. Gücümün tadına varacaksın!”

Adam bütün dikkatini Cara'ya yöneltirken parmaklarının ucundaki havada parıltılar belirdi. Diğer her şey ters gitmeden önce, Kahlan'ın bu tehditle başa çıkması gerekiyordu.

Ama Kahlan ona doğru atlamadan önce, adamın bükülmüş parmakları seğirerek açıldı. Aşağılayıcı bir dudak büküşüyle bir elini Cara'ya doğru uzattı.

Kahlan o andan sonra Cara'nın yerde yatan kişi olmasını bekledi. Onun yerine, genç adam bir çığlıkla yere çöktü. Ayağa kalkmaya çalışsa da bir feryatla yere yığılıp karnından bıçaklanmış gibi kendisine sarıldı. Oda tekrar karanlığa gömüldü.

Kahlan, artık her neyse, Cara'nın adama yaptığı şeyin onun kalkanını bozmasını fırsat bilerek kapının koluna uzandı. Canının acıyabileceği korkusuyla yüzünü buruşturarak kapının kolunu tuttu. Kalkan kaybolmuştu. Rahatlayarak kolu indirdi ve hızla çekip kapıyı açtı. Asker kalabalığının arkasındaki ışık karanlık odayı doldurdu. Şaşkın yüzleri dikkatlice içeri bakıyordu.

Kahlan'ın, anlamadığı şeylerden onu kurtarmaya çalışırken kendilerini öldürecek bir yığın adama ihtiyacı yoktu. En yakındaki adamı geri itti.

“Bu adam yeteneğe sahip! Uzak durun!” D'Haralıların büyüden korktuklarını biliyordu. Büyüyle savaşması için Efendi Rahl'a güve-

niyorlardı. Sık sık, onların çeliğe karşı çelik ve Efendi Rahl'm büyüye karşı büyüden yükümlü olduğunu söylerlerdi. "Bana bir lamba verin!"

İki taraftaki adamlar aynı anda kapının yanlarındaki raflardan lambaları alıp uzattılar. Kahlan birini kaptı ve kapıyı bir tekmeyle kapatıp odaya döndü. Aşırı kaslı, silahlı bir grup adamın, ayakaltında dolaşmasını istemedi.

Kahlan lambanın titrek parıltısında Cara'nın, koyu kırmızı halının üzerindeki adamın yanma çömeldiğini gördü. Adam kan kusarken kollarıyla karnına sarılmıştı. Cara kollarını dizlerinin üstüne koyarken kırmızı deri giysisi gıcırdadı. Agiel'ini parmaklarında çevirerek bekliyordu.

Adamın öğürmesi bittiğinde Cara onu saçından yakaladı. Adama doğru eğilirken uzun, sarı saç örgüsü Cara'nın geniş omuzlarının arkasına kaydı.

"Bu büyük bir hataydı. Çok büyük bir hata," dedi sesinde kadife gibi bir tatmin tınısıyla. "Bir Mord-Sith'e karşı asla büyü yapmaya çalışmaman lazımdı. Bir an iyi gidiyordun ama sonra seni büyünü kullanacağın kadar sinirlendirmeme izin verdin. Söyle bakalım, şimdi salak olan kimmiş?"

"Ne... bu... Mord-Sith denen şey?" demeyi başardı adam zorlukla nefes alışlarının arasında.

Cara, adamın kafasını o çılglık atana kadar yukarı doğru çevirdi. "Senin en korkunç kâbusun. Bir Mord-Sith'in amacı senin gibi tehditleri yok etmektir.

"Şimdi senin büyüne hükmediyorum. Sadece benim emrimde-sin ve sen, köpeğim, bu konuda bir şey yapamayacak kadar çaresiz olduğunu çok yakında öğreneceksin. Beni boğmaya, ölümüne dövmeye ya da kaçmaya çalışmalıydın ama asla ve asla, bana karşı büyü kullanmamalıydın. Bir Mord-Sith'e karşı bir kez büyü kullanıldı mı o büyü onun olur."

Kahlan donakaldı. İşte bir Mord-Sith, Richard'a bunu yapmıştı. Richard böyle yakalanmıştı.

Cara, Agiel'ini adamın kaburgalarına dayadı. Adam çığlık atıyor ve titriyordu. Cecetini ıslatan kan bir leke şeklinde yayılıyordu.

“Şimdi, ben bir soru sorduğumda,” dedi Cara sakin ve otoriter bir tonla, “bir cevap beklerim. Anlıyor musun?”

Adam sessizliğini sürdürdü. Cara, Agiel'ini büktü. Kahlan adamın kaburgasının çatladığını duyunca irkildi. Adam geri çekildi ve güçlükle soluyup nefesini tuttu, çığlık atamıyordu.

Kahlan kendisini olduğu yerde donakalmış, tek bir adalesini kımıldatamıyormuş gibi hissetti. Richard kendisini yakalayan Mord-Sith Denna'nın, kaburgalarını çatlatmaktan hoşlandığını Kahlan'a anlatmıştı. Yaptığı şey her soluğun bir ızdıraba ve Denna'nın kısa bir süre sonra yapacağı, dayanılmaz işkenceye dönüşmesine neden oluyordu. Bir taraftan da kurbanı bir o kadar çaresiz bırakıyordu.

Cara doğruldu. “Ayağa kalk.”

Adam yalpalayarak ayağa kalktı.

“Neden kan kırmızısı deriler giydiğimi öğrenmek üzeresin.” Cara kızgın bir çığlıkla beraber zırhlı yumruğunu aniden adamın yüzüne sertçe geçirdi. Adam yere yığılırken kütüphaneye kanlar saçıldı. Adamın yere çarpmasıyla beraber, Cara adamın kalçalarının yanında dikildi.

“Planladığın şeyi görebiliyorum,” dedi ona Cara. “Bana yapmak istediğin şeyi hayal ettim. Yaramaz çocuk.” Cara çizmesiyle adamın göğüs kafesini sertçe ezdi. “Bu düşünceden dolayı çekeceğin en az acı bu. Karşı koyma fikirlerini aklından ne kadar çabuk çıkarırsan senin için o kadar iyi olur. Anladın mı?”

Cara eğildi ve Agiel'ini adamın karnına bastırdı. “Anladın mı?”

Adamın çığlığı Kahlan'ın omurgasını aşağıdan yukarı ürpertti. Bir Agiel'in acı verici temasını daha önce bir kez yoğun bir şekilde hissettiği için, izlediği şeyden dolayı midesi bulanıyordu ama daha da kötüsü, bunun Richard'ın başına gelmiş olması ve yine de bunu durdurmak için kılını bile kıpırdatmamış olmasıydı.

Bu adamı affetmeye kalkmıştı. Eğer adamın istediği olsaydı, Richard'ı öldürmüş olacaktı. Kahlan'ı da öldürmeye söz vermişti

ama Richard'a tehdit oluşturması Kahlan'ın sessiz kalmasına neden olmuş ve Cara'yı durdurmasını engellemişti.

"şimdi," dedi Cara dudak bükerek. Agiel'iyile adamın çatlak kaburgasını dürttü. "Adın ne?"

"Marlin Pickard!" Adam gözlerini kırparak yaşlarını geçirmeye çalıştı. Yüzünü bir ter parıltısı kapladı. Hızlı hızlı soluk alırken ağzından köpüklü kanlar akıyordu.

Cara, Agiel'ini adamın kasıklarına bastırdı. Marlin'in ayakları çaresiz bir şekilde çırpındı.

"Bundan sonra bir soru sorduğumda, cevap için beni bekletme. Ve bana Sahibe Cara diye hitap edeceksin."

"Cara," dedi sakın bir tonla Kahlan, hâlâ adamın yerinde Richard'ın hayalini görüyordu, "gerek yok..."

Cara omzunun üzerinden, soğuk mavi gözlere kızgın bir şekilde baktı. Kahlan arkasını döndü ve titreyen parmaklar yanağından aşağı akan bir damla yaşı sildi. Duvardaki lambanın cam şişesini kaldırdı ve elindekiyle onu yaktı. Fitil ateş aldığında, lambayı yandaki bir masanın üzerine koydu ve şişesini yerleştirdi. Mord-Sith'in gözle-
rindeki o soğuk bakışı görmek korkutucuydu. Merhamet dilerken, Richard'ın kaç hafta boyunca sadece ona bakan bu soğuk gözleri gördüğünü düşününce kalbi gümbürdeyerek atmaya başladı.

Kahlan onlara döndü. "Bizim cevaplardan başka bir şeye ihtiyacımız yok."

"Ben cevapları alıyorum."

Kahlan başıyla onayladı. "Anlıyorum ama cevapların yanında çıglıklara ihtiyacımız yok. Biz insanlara işkence etmeyiz."

"İşkence mi? Henüz ona işkence etmeye bile başlamadım." Cara doğrulup ayaklarının dibinde titreyen adama bir göz attı. "Ya önce Efendi Rahl'ı öldürmeyi başarsaydı? O zaman da onu bırakmamı mı isteyecektin?"

"Evet." Kahlan kadının gözlerinin içine baktı. "O zaman, ben ona daha kötüsünü yapardım. Senin tasavvur edemeyeceğın kadar kötü bir şey. Ama o, Richard'a zarar vermedi."

Cara'nın ağzının köşelerinde kurnaz bir gülümseme belirdi. "Maksadı buydu. Ruhların kanunu niyetin suç olduğunu söyler. Maksadı başaramamak suçu aklamaz."

"Ruhlar aynı zamanda niyet ile eylemin arasındaki bir farkı belirtir. Onun işini, kendi tarzımda görmek benim maksadımdı. Benim açık emrime itaatsizlik etmek miydi senin maksadın?"

Cara sarı saç örgüsünü tekrar omzunun üstüne attı. "Benim maksadım seni ve Efendi Rahl'ı korumaktı. Bunda başarılı oldum."

"Sana bu konuyla başa çıkmama izin vermeni söyledim."

"Tereddüt senin... ya da önemsedğin kişilerin sonu olabilir." Cara'nın yüzünde kem bir bakış belirip kayboldu. Alay çabucak ifadesini tekrar ele geçirdi. "Ben asla tereddüt etmemeyi öğrendim."

"Bu yüzden mi onu kışkırtıyordun? Büyüsüyle sana saldırtmak için mi?"

Cara avucuyla yanağındaki, Marlin'in ona vurduğunda ve onu kitaplığa çarptığında açtığı derin kesikteki kanı sildi. Cara yaklaştı. "Evet." Kahlan'ın gözlerini izlerken elindeki kanı diliyle yavaşça yaladı. "Bize büyüyle saldırmadığı sürece Mord-Sithler bir kişinin büyüünü alamazlar."

"Ben sizin büyüden korktuğunuzu sanıyordum."

Cara deri giysisinin kolunu çekiştirip koluna doğru uzattı. "Korkuyoruz, özellikle bize saldırmasını emreden biri tarafından kullanılmadığı sürece. O zaman büyü bizim olur çünkü."

"Her zaman büyü hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia ediyorsun ve şimdi büyüye hükmediyorsun. Onun büyüünü kullanabilir misin?"

Cara yerde inleyen adama bir göz attı. "Hayır. Onun kullandığı gibi kullanamam ama ona geri yönlendirip kendi büyüüyle onun canını yakabilirim." Kaşı seğirdi. "Bazen, onu biraz hissederiz ama Efendi Rahl'ın onu anladığı gibi anlamayız ve bu yüzden onu kullanamayız. Acı vermek dışında."

Kahlan çelişkileri bağdaştıramadı. "Nasıl?"

Cara'nın duygusuz ifadesinin bir İtirafçı'nın yüzüne, Kahlan'ın annesinin ona öğrettiği, yapılması gerekenler hakkında içsel duygularından hiçbir şey göstermeyen yüzüne bu kadar çok benzemesinden etkilendi.

“Bizim zihinlerimiz birbirine bağlanır,” diye açıkladı Cara, “büyü vasıtasıyla, bu yüzden benim canımı yakmayı, karşı koymayı ya da emirlerime itaat etmemeyi düşündüğünde ne düşündüğünü görebilirim çünkü benim isteklerimle aykırı düşerler. Büyü vasıtasıyla onların zihinleriyle bağlantı kurduğumuz için bizim onların canını yakma isteklerimiz gerçekleşir.” Marlin'e baktı. Adam aniden yeni bir acıyla çığlık attı. “Anladın mı?”

“Anladım. Şimdi bunu kes. Eğer bize cevap vermeyi reddederse, o zaman... gerekeni yapabilirsin ama Richard'ı korumak için gereksiz hiçbir şeyin yapılmasına izin vermeyeceğim.”

Kahlan bakışlarını Marlin'in azabından Cara'nın soğuk mavi gözlerine çevirdi. Hiç düşünmeden konuştu. “Denna'yı tanıyor muydun?”

“Herkes Denna'yı tanır.”

“O da insanlara... işkence etmekte senin kadar iyi miydi?”

“Benim gibi mi?” dedi Cara bir kahkahayla. “Bu konuda hiç kimse Denna kadar iyi değildi. Bu yüzden o, Darken Rahl'ın gözdesiydi. Bir adama yapabileceklerini ben doğru dürüst hayal bile edemem. Tabii ki onun yapabilecekleri...”

Kahlan'ın boynunda asılı Agiel'e, Denna'nın Agiel'ine bir göz atan Cara, Kahlan'ın sorularının arkasında yatan şeyi aniden kavradı.

“Bu, geçmişteydi. Biz Darken Rahl'a bağlıydık. Bize emredilenleri yaptık. Şimdi, Richard'a bağlıyız. Ona asla zarar vermeyeceğiz. Efendi Rahl'a birisi zarar vermesin diye ölürüz.” Sesi bir fısıltıya indi. “Efendi Rahl sadece Denna'yı öldürmedi, ona yaptıklarından dolayı Denna'yı da affetti.”

Kahlan başıyla onayladı. “O affetti. Ama ben etmedim. Bu konuda eğitildiği ve ona emredildiği için öyle yaptığını anlasam da ruhu ikimizi de rahatlattığı ve yardımcı olduğu için, o zamandan

beri bizim adımıza yaptığı fedakârlıkları takdir etsem de sevdiğim adama yaptığı o korkunç şeylerden dolayı içimde onu affedemem.”

Cara bir süre Kahlan'ın gözlerini inceledi. “Anlıyorum. Eğer Efendi Rahl'ın canını yakarsan, ben de seni asla affetmeyeceğim. Ve de asla merhamet göstermeyeceğim.”

Kahlan kadının bakışlarına aynen karşılık verdi. “Bilmukabele. Bir Mord-Sith için İtirafçı'nın dokunuşundan daha kötü bir ölüm olamaz derler.”

Cara'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Bunu ben de duydum.”

“Aynı tarafta olmamız bir şans. Söylediğim gibi, affetmeyeceğim, affedemeyeceğim şeyler var. Richard'ı hayatımdan daha çok seviyorum.”

“Bütün Mord-Sithler en büyük acının sevdiklerinden geldiğini bilir.”

“Richard'ın acıdan asla korkmaması gerekiyor.”

Cara sanki kelimelerini dikkatlice seçiyormuş gibiydi. “Darken Rahl asla o tür bir acıdan korkmamıştı; bir kadını asla sevmemişti. Efendi Rahl seviyor. İşin içine aşk girdiğinde, işlerin bazen bir şekilde değiştiğini fark ettim.”

Bu yüzden konunun merkezi buydu.

“Cara, ben Richard'ı senden daha fazla üzmem. Ölürüm de bunu yapmam. Onu seviyorum.”

“Ben de,” dedi Cara, “farklı bir şekilde ama şiddeti daha az değil. Efendi Rahl bizi azat etti. Onun yerinde olsalar, diğer herkes bütün Mord-Sithleri idam ettirirdi. Efendi Rahl ise bize beklentilerini karşılamamız için bir şans verdi.”

Gözleri soğuk değerlendirmelerine geri dönerken Cara ağırlığını diğer ayağına verdi. “Belki Richard aramızda iyi ruhların prensiplerini, bize karşı en kötü suçu işleyen başkasını affedene kadar gerçekten sevmeyeceğimizi anlayan tek kişidir.”

Kahlan, Cara'nın sözleri karşısında yüzünün kızardığını hissetti. Bir Mord-Sith'in merhamet konularını bu kadar derin anladığını

hiç düşünmemiştir. “Denna arkadaşın mıydı?” Cara başıyla onayladı. “Peki Richard onu öldürdüğü için Richard’ı yürekten affettin mi?”

“Evet ama bu farklı bir şey,” diye kabul etti Cara. “Denna hakkında hissettiklerini anlıyorum. Seni suçlamıyorum. Senin yerinde olsam ben de aynı şeyi hissederdim.”

Kahlan gözlerini ona dikti. “Denna’ya, ruhuna, onu affedemediğimi söylediğimde, anladığını ve ihtiyacı olan tek affın ona bahşedildiğini söyledi. Richard’ı sevdiğini, ölüyken bile onu sevdiğini bana söyledi.” Tıpkı Richard’ın Kahlan’da bu büyüün arkasındaki kadını görmesi gibi, Richard bir Mord-Sith’in takındığı korkunç kişiliğin arkasında Denna’nın gerçek kişiliğini görmüştü. Kahlan en sonunda onu hakikaten gören birisini bulunca Denna’nın ne hissettiğini anlayabiliyordu. “Belki sevdiğin kişinin insanı affetmesi hayatta gerçekten önemli olan tek şey; yüreğini, ruhunu hakikaten iyileştirebilen tek şey.”

Kahlan parmağını masanın üstündeki şeridin içindeki kıvrılmış bir yaprağın oyuğunda dolaştırdı.

“Ama Richard’ın canını yakan hiç kimseyi asla affedemem.”

“Peki beni affettin mi?”

Kahlan kafasını kaldırdı. “Hangi konuda?”

Cara Agiel’ini sıkıca tuttu. Kahlan bir Mord-Sith, Agiel’ini elinde tutarsa canının yanacağını, bunun bir acı veren olmanın çelişkisinin parçası olduğunu biliyordu. “Mord-Sith olduğum için.”

“Bunun için neden seni affetmeliyim ki?”

Cara bakışlarını kaçırıldı. “Çünkü eğer Darken Rahl, Denna yerine bana Richard’ı alma emri verseydi, ben de onun kadar acımasız olacaktım. Tıpkı Berdine, Raina ya da herhangi birimiz gibi.”

“Sana söyledim, ruhlar olabilirlik ve eylem arasında farkı belirtirler. Ben de öyle yapıyorum. Nasıl ben bir İtirafçı olarak doğmaktan mesul değilsem ve canı Darken Rahl babası olduğu için Richard suçlanamazsa, sen de diğerlerinin sana yaptığından dolayı sorumlu olamazsın.”

Cara hâlâ başını kaldırmıyordu. “Peki bir gün bize tamamen güvенеcek misin?”

“Hem Richard’ın hem de benim gözümde kendinizi ispatladınız bile. Sen ne Denna’sın ne de onun tercihlerinden dolayı sorumlu-sun.” Kahlan başparmağıyla Cara’nın yanağından sızan kanı sildi. “Cara, size, hepinize güvenmeseydim, Berdine ve Raina’nın, içinizden ikisinin, şu anda Richard’la yalnız kalmasına izin verir miydiniz?”

Cara tekrar Denna’nın Agiel’ine göz attı. “Kan Soyu savaşında, hem şehir halkının yanında hem de Efendi Rahl’ı korumak için nasıl savaştığını gördüm. Mord-Sith olmak bazen acımasız olman gerektiğini anlamaktır. Sen Mord-Sith olmasan da bunu anladığını görüyorum. Sen Efendi Rahl’ın koruyucusu olmaya layıksın. Sen tanıdıklarım içinde bir Agiel takmaya değer tek kadınsın.

“Sana ayıp gelebilir belki ama benim gözümde, senin bir Agiel takman bir onurdur. Onun nihai amacı efendimizi korumaktır.”

Kahlan, Cara’yı daha öncesinden biraz daha iyi anlayarak samimi bir şekilde gülümsedi. Yakalanıp bir Mord-Sith olmak için eğitilmeden önceki bu unvanın arkasındaki kadını merak etti. Richard ona bunun kendi başına gelen her şeyin çok ötesinde bir dehşet olduğunu söylemişti.

“Onu bana Richard verdiği için benim gözümde de öyle. Ben tıpkı sizin gibi onun koruyucusuyum. Bundan dolayı, biz Agiel kardeşiyiz.”

Cara gülümseyerek onayladı.

“Bu, artık bizim emirlerimize uyacaksınız manasına mı geliyor?” diye sordu Kahlan.

“Biz her zaman sizin emirlerinize uyuyoruz.”

Buruk bir gülümsemeyle Kahlan başını iki yana salladı.

Cara başıyla yerdeki adamı işaret etti. “Sana önceden söz verdiğim gibi sorularına cevap verecek, İtirafçı Ana. Gerekli olmadıkça sürece yeteneklerimi onun üzerinde kullanmayacağım.”

Kahlan bu kadının hayatındaki, başkaları tarafından saptırılmış, çarpık role duyduğu üzüntü ve anlayışla Cara’nın kolunu sıktı. “Teşekkür ederim Cara.”

Kahlan dikkatini Marlin ve eldeki soruna yönlendirdi. “Hadi yine deneyelim. Anlat bakalım planlarını?”

Adam ters ters Kahlan’a baktı. Cara ayağıyla adamı dürttü.

“Dürüstçe cevap ver, yoksa Agiel’im için güzel, yumuşak yerler bulmaya başlayacağım. Anladın mı?”

“Evet.”

Cara çömelip Agiel’ini adamın yüzünün önünde salladı. “Evet, Sahibe Cara.” Ses tonundaki ani tehdit biraz önce söylediklerinin hepsini feshetmiş gibi göründü. Bu, Kahlan’ı bile korkuttu.

Adam gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde yutkundu. “Evet, Sahibe Cara.”

“Bu daha iyi. Şimdi, İtirafçı Ana’nın sorusuna cevap ver.”

“Size söylediğim gibi planım, Richard Rahl’ı ve seni öldürmektir.”

“Jagang bu emirleri sana ne zaman verdi?”

“Yaklaşık iki hafta önce.”

İşte ortaya çıkmıştı. Bu, Richard Kâhinler Sarayı’nı yok ettiğinde orada öldürülen Jagang olabilirdi. En azından öyle olmasını umuyorlardı. Belki de bu emirleri öldürülmeden önce vermişti.

“Başka?” diye sordu Kahlan.

“Başka hiçbir şey yok. Yeteneğimi kullanarak buraya girip ikinizi de öldürmem gerekiyordu, hepsi bu.”

Cara adamın çatlak kaburgasına bir tekme geçirdi. “Bize yalan söyleme!”

Kahlan nazikçe Cara’yı geri itti ve nefesi kesilmiş, zorlukla soluyan genç adamın yanına diz çöktü.

“Marlin, yanlış anlayıp benim işkenceden hoşlanmamamı bir çözümsüzlük olarak görme. Bilmek istediğim şeyleri bana söylemeye başlamazsan,” diye fısıldadı, “önce uzun bir yürüyüşe çıkacağım, sonra öğlen yemeğine gideceğim ve seni burada Cara’yla baş başa bırakacağım. Zırdeli olsa da seni onunla yalnız bırakacağım. Ve sonra, geri döndüğümde hâlâ bilgi vermeyi reddetmeyi düşünürsen, gücümü senin üzerinde kullanacağım, bunun ne kadar daha kötü olacağını hayal bile edemezsin. Cara benim yapabileceklerimin ya-

nına bile yaklaşamaz; o senin büyüü ve zihnini kullanabilir. Ben onları yok edebilirim. İstedigin şey bu mu?”

Marlin kaburgalarını sıkıca tutarken başını iki yana salladı. “Lütfen,” diye yalvardı, yaşlar tekrar boşanıyordu, “yapmayın. Sorularınıza cevap vereceğim... Ama gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. İmparator Jagang rüyalarımda bana gelip ne yapacağımı söyler. Başarısızlığın bedelini biliyorum. Ben bana söyleneni yaparım.” Bir hıçkırığı bastırmak için durakladı. “Bana buraya gelmemi... ve ikinizi öldürmemi söyledi. Bir asker üniforması ve silahlar bulmamı ve gelip ikinizi de öldürmemi söyledi. Emirlerini yerine getirtmek için büyücüler ve efsuncular kullanıyor.”

Kahlan durup Marlin’in sözlerini anlamaya çalıştı. Sanki yine bir çocuk olmaya geri dönmüş gibi görünüyordu.

Ortada eksik bir şey vardı ama bunun ne olduğunu hayal edemiyordu. Jagang’ın bir suikastçı yollaması ilk bakışta akla uygundu ama derinlerde bir şey uymuyordu. Üzerinde lamba olan masaya gitti ve kalçasını ona dayadı. Sırtı Marlin’e dönük bir şekilde, zonklayan şakaklarını ovdu.

Cara yavaş yavaş yaklaştı. “İyi misin?”

Kahlan başıyla onayladı. “Bu endişe başımı ağrıtıyor, hepsi o kadar.”

“Belki Efendi Rahl’a onu öptürüp iyileştirebilirsin.”

Kahlan, Cara’nın kaygılı kaş çatışı karşısında sessizce güldü. “Bu, işe yarayabilir.” Bir sivrisineği kovuyormuş gibi ellerini havada sallayıp şüphelerini dağıtmaya çalıştı. “Bu hiç de mantıklı değil.”

“Bu düş gezgininin, düşmanını öldürmeye çalışması saçma gelmiyor mu?”

“Eh, bir düşün.” Omzunun üzerinden bir göz atıp Marlin’in kaburgalarını kavradığını ve yerde sallandığını gördü. Genç adamın gözleri dehşet içindeydi ve şimdi, Kahlan’a doğru bakmadığında bile, bir şekilde tüylerini diken diken ediyordu. Kahlan, Cara’ya döndü ve sesini alçalttı. “Tabii ki Jagang bir büyücü bile olsa, bir adamın böyle bir görevi başaramayacağını biliyor olmalıydı. Richard yeteneği olan

bir adamı tanıyacaktı ve bir taraftan da orada davetsiz bir misafiri öldürmeye tamamen hazır çok fazla insan olacaktı.”

“Ama yine de yeteneği sayesinde bir şansı olabilirdi. Bu adam öldürülse Jagang’ın umurunda bile olmayacaktı. Emirlerini yerine getirecek yığınla adamı var.”

Kahlan’ın düşünceleri yayılıp rahatsız edici şüphesinin arkasındaki sinir bozucu sebebi bulmaya çalıştı.

“Büyüsüyle bazılarını öldürmeyi becerse bile hâlâ çok fazlalar. Koca bir mriswith ordusu Richard’ı öldürmeyi başaramadı. O, yeteneği, büyü olan kişileri bir tehdit olarak görür. O kendi büyüüne nasıl hükmedeceğini bilmiyor, tıpkı senin ona acı vermek dışında Marlin’inkini nasıl kontrol edeceğini bilmemen gibi ama en azından tetikte olabilir.

“Bu tamamen mantıksız. Jagang hiç de salak değildi; bu işte başka bir bityeniği olmalı. Bunun altında bir şey planlamış olmalı. Bizim gördüğümüzden çok daha büyük bir şey.”

Cara derin bir nefes alırken ellerini arkasında kavuşturdu. Döndü. “Marlin.” Genç adam kafası kaldırdı, bakışları pürdikkat kesilmişti. “Jagang’ın planı neydi?”

“Richard Rahl ve İtirafçı Ana’yı bana öldürtmek.”

“Başka?” diye sordu Kahlan. “Planında başka neler vardı?”

Marlin’in gözleri doldu. “Bilmiyorum. Yemin ederim. Size bana ne emrettiğini anlattım. Yaklaşabilmek için, buraya aitmiş gibi görünebilmek için asker üniformaları ve silahlar bulmam gerekiyordu. İkinizi de öldürmem gerekiyordu.”

Kahlan bir eliyle yüzünü sildi. “Doğru soruları sormuyoruz.”

“Başka ne olabileceğini bilmiyorum. En kötüsünü kabul etti. Bize hedefini söyledi. Başka ne olabilir ki?”

“Bilmiyorum ama beni hâlâ rahatsız eden bir şey var.” Kahlan teslim olarak iç çekti. “Belki Richard bunu çözebilir. Ne de olsa o, Doğruluk İzcisi. Bunun ne manaya geldiğini bulabilir. Richard bu konuda sorulacak doğru soruları bilebilir...”

Kahlan aniden başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Yerdeki adama doğru büyük bir adımla yaklaştı.

“Marlin, Jagang sana geldiğinde kendini açığa vurmanı da söyledi mi?”

“Evet. Sarayın içine girdiğimde, neden burada olduğumu söylemem gerekiyordu.”

Kahlan kaskatı kesildi. Cara'nın kolunu yakaladı ve gözlerini Marlin'den ayırmadan onu yanına çekti. “Belki Richard’a bunu söylememeliyiz. Bu çok tehlikeli.”

“Marlin’in gücü bende. O çaresiz bir durumda.”

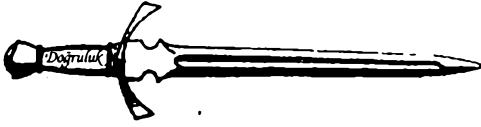
Kahlan'm bakışı sağa sola giderken Cara'nın dediğini doğru dürüst duymadı bile. “Onu güvenli bir yere koymamız gerekiyor. Bu oda işe yaramayacak.” Başparmağının tırnağını dişlerinin arasına soktu.

Cara kaşlarını çattı. “Bu oda her yer kadar sağlam. Kaçamaz. Burada güvende.”

Kahlan yerdeki sallanan adama bakarken başparmağını ağzından çıkardı.

“Hayır. Daha güvenli bir yer bulmamız gerekiyor. Sanırım büyük bir hata yaptık. Sanırım başımız büyük belada.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Bırak da onu öldüreyim,” dedi Cara. “Kalbini durdurmak için Agi-el’imle doğru yere dokunmam yeter. Acı çekmeyecek.”

Kahlan ilk kez ciddi bir şekilde Cara’nın sık tekrarlanan isteğini düşündü. Daha önce insanları öldürmek zorunda kalmış ve idam emri vermiş olsa da bu dürtüyü bir kenara attı. Bunu iyice düşünmesi gerekiyordu. Bildiği tek şey, bunun Jagang’ın gerçek planı olabileceği idi ama bundan ne çıkarı olabileceğini gözünde canlandıramıyordu. Fakat verdiği emirde bir fesatlık olması gerekiyordu. Salak değildi; en azından Marlin’in yakalanacağını bilmesi gerekiyordu.

“Hayır,” dedi Kahlan. “Henüz yeteri kadar şey bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, yapabileceğimiz en kötü şeyin bu olabileceği. Bunu iyice düşünene kadar başka hiçbir şey yapamayız. Zaten nereye gittiğimizi düşünmek için duraklamadan bir bataklığa girdik bile.”

Cara tanıdık reddedişle iç çekti. “O zaman ne yapmak istiyorsun?”

“Henüz bilmiyorum. Jagang’ın, en azından, böyle emrettiği için onun yakalanacağını bilmesi gerekiyordu. Neden öyle yaptı? Bunu bulmamız gerekiyor. Bulana kadar onu kaçamayacağı, kimseye zarar veremeyeceği güvenli bir yere koymamız gerekiyor.”

“İtirafçı Ana,” dedi Cara abartılı bir sabırla, “o kaçamaz. Ben onun gücünü kontrol ediyorum. İnan bana, büyülerine hükmettiğim insanları kontrol etmeyi biliyorum. Bu konuda bol bol deneyimim var. O benim arzularım dışında hiçbir şey yapamaz. Müsaade edersen sana göstereyim.”

Kapıyı çekerek açtı. Şaşırان adamlar silahlarına uzanırlarken sessizce, profesyonel açıdan değerlendirmek üzere odaya bakındılar. Kapının ötesinden de gelen ışıkla, Kahlan bu berbat durumun gerçek boyutunu görebildi. Bir kan serpintisi bir açıdan kitaplığı yıkamıştı. Kan koyu kırmızı halıyı ıslatmış, süngersi, kırmızı leke altın rengi şeridin sınırını geçmişti. Marlin’in yüzü kanlı bir manzaraydı. Bej ceketinin yanı ıslak bir lekeyle kararmıştı.

“Sen,” dedi Cara. “Bana kılıcını ver.” Sarışın asker silahını çekip hiç tereddüt etmeden ona verdi. “Şimdi,” dedi Cara, “hepiniz beni dinleyin. Burada İtirafçı Ana’ya bir Mord-Sith gücünün gösterisini yapacağım. Eğer içinizde emirlerime karşı çıkan olursa bana hesap verecek,” Marlin’i işaret etti, “tıpkı onun gibi.”

Yerdeki zavallı adama bir bakış daha attıktan sonra askerlerin bazıları başlarıyla onayladı, geri kalanı da kabul ettiklerini söylediler.

Cara kılıcı Marlin’e doğrulttu. “Eğer kapıya ulaşabilirse hepiniz onun gitmesine izin vereceksiniz, özgürlüğünü kazanacak.” Adamlar homurdanarak itiraz ettiler. “Benimle tartışmayın!”

D’Haralı askerlerin sesi bir anda kesildi. Bir Mord-Sith zaten yeteri kadar belaydı ama birisinin büyüüne hükmettiği zaman belanın çok ötesinde bir şeye dönüşürdü: O, büyüyle uğraşıyordu ve kızgın bir Mord-Sith’in karıştırdığı bir kara büyü kazanına parmaklarını sokmak istemiyorlardı.

Cara, Marlin’in yanına gitti ve kılıcı kabzasından çıkarıp ona uzattı. “Al.”

Marlin tereddüt etti, sonra kılıcı kaptığında Kahlan ihtar edercesine kaşlarını çatı.

Cara, Kahlan'a baktı. "Biz her zaman esirlerimizin silahlarını bırakırız. Bu onlara çaresiz olduklarını, silahlarının bile bize karşı bir işe yaramayacaklarını devamlı hatırlatır."

"Biliyorum," dedi Kahlan zayıf bir sesle. "Richard bana söyledi."

Cara ayaklarının dibindeki Marlin'i işaret etti. Genç adam onun için yeteri kadar hızlı hareket etmeyince Cara çatlak kaburgasını yumrukladı.

"Ne bekliyorsun! Kalk ayağa! Şimdi, gidip orada dur."

Marlin halının üzerinden geçtikten sonra, Cara halının köşesinden yakalayıp kenara savurdu. Cilalı ahşap zemini işaret edip parmaklarını şaklattı. Marlin hızla o noktaya koştururken attığı her adımda acıyla homurdandı.

Cara onu ensesinde yakalayıp aşağı eğdi. "Tükür."

Marlin kanlı öksürdü ve ayaklarının dibine tükürdü. Cara onu çekip doğrulttu, ceketinin yakasından yakaladı ve yüzünü kendisine yaklaştırdı.

Cara dişlerini gıcırdattı. "Şimdi, beni dinle. Beni sinirlendirirsen sana nasıl acı çektireceğimi biliyorsun. Başka bir kanıta ihtiyacın var mı?"

Marlin içten bir şekilde başını iki yana salladı. "Hayır, Sahibe Cara."

"Aferin oğluma. Şimdi, sana bir şey yapmanı söylediğimde bunu yapmanı istiyorum. Eğer aksini yaparsan, eğer emirlerime karşı gelirsen, büyün bağırsaklarını bir el bezi gibi buracak. Benim isteklerime karşı gelmeye devam ettiğin sürece, bu acı daha da kötüleşecek. Büyünün seni öldürmesine izin vermeyeceğim ama sen öldürmesini arzulayacaksın. O acıdan kurtulmak için, seni öldürmem için bana yalvaracaksın. Ben köpeklerimin ölüm isteklerini kabul etmem."

Marlin'in yüzü kül gibi oldu.

"Şimdi, tükürüğünün olduğu noktada dur." Marlin iki ayağıyla kırmızı tükürüğün olduğu yere bastı. Cara bir eliyle onun çenesini tuttu ve Agiel'ini yüzüne doğrulttu.

“Sana başka bir emir verene kadar tükürüğün olduğu yerde durmanı istiyorum. Bir daha asla ne bana ne de başka birisine zarar vermek için parmağını kaldırabileceksin. Bunu yapmanı istiyorum. Anladın mı? İsteklerimi tamamen anlıyor musun?”

Marlin, Cara'nın eli çenesine yapışmış haldeyken becerebildiği kadarıyla kafasını sallayarak onayladı. “Evet, Sahibe Cara. Senin canını asla yakmayacağım, yemin ederim. Başka bir şey yapmama izin verene kadar tükürüğümün üzerinde durmamı istiyorsun.” Gözleri yeniden yaşla doldu. “Yemin ederim ki yerimden kıılmıdamayacağım. Lütfen, canımı yakma.”

Cara, Marlin'in yüzünü itti. “Midemi bulandırıyorusun. Senin gibi bu kadar çabuk yıkılan adamlar midemi bulandırır. Agiel'ime daha fazla dayanan kızlar olmuştı,” diye mırıldandı. Arkayı işaret etti. “Bu adamlar canını yakmayacaklar. Seni durdurmak için hiçbir şey yapmayacaklar. Eğer benim isteklerimi umursamayıp o kapıya ulaşırsan özgür olacaksın ve acı geçecek.” Askerlere ters ters baktı. “Hepiniz beni duydunuz, değil mi? O kapıya ulaşırsa özgürdür.” Askerler başarıyla onayladılar. “Eğer beni öldürürse özgürdür.”

Bu kez Cara emrini bağırarak tekrarlayana kadar karşı çıktılar. Cara ateşli bakışlarını Kahlan'a çevirdi. “Buna sen de dâhilsin. Eğer beni öldürürse ya da kapıya ulaşırsa özgürdür.”

Ne kadar ihtimal dışı olsa da Kahlan böyle bir şeyi kabul edemezdi. Marlin, Richard'ı öldürmek istemişti. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Çünkü anlayan gerekiyor. Sözüme güvenmen gerekiyor.”

Kahlan kendini zorlayarak nefes verdi. “Devam et,” dedi koşulları kabul etmeden.

Cara, Marlin'e dönüp kollarını kavuşturdu. “İsteklerimi biliyorsun, köpeğim. Eğer kaçmak istiyorsan işte sana fırsat. Kapıya ulaşırsan özgürsün. Sana yaptıklarımın dolayısı beni öldürmek istiyorsan da işte sana fırsat.

“Biliyor musun,” diye ekledi, “kanını yeteri kadar gördüğümü düşünmüyorum. Bütün bu saçmalıklar bittiğinde seni gizli bir yere götüreceğim, İtirafçı Ana'nın seni kurtarmak için araya giremeyeceği

bir yere, sadece keyfim yerinde diye, öğleden sonranın geri kalanını ve akşamı Agiel'imle seni cezalandırarak geçireceğim. Seni doğduğun güne pişman edeceğim.”

Cara omuz silkti. “Tabii ki beni öldürmediğin ya da kaçmadığın sürece.”

Askerler çıtlarını bile çıkarmadan kalakaldılar. Cara kollarını kavuşturmuş beklerken odaya müthiş bir sessizlik yayıldı. Marlin dikkatlice etrafına bakınıp askerleri, Kahlan'ı ve Cara'nın sırtını inceledi. Parmakları kılıcının kabzasına gidip daha da sıkıca tuttu. Düşünürken gözleri kısıldı.

Cara'nın sırtına bakarak en sonunda yana küçük, kararsız bir adım attı.

Kahlan sanki görünmez bir sopayla Marlin'in karnına vurulduğunu düşündü. Marlin bir hırıltıyla iki büklüm olmuştu. Gırtlğından boğuk bir hırıltı geldi. Haykırırken nefesi kesilerek kapıya doğru fırladı.

Çığlıklar içinde yere düştü. Acıyla kıvranırken iki koluyla karnına sarıldı. Acıyla kıvrılan parmaklarla kendisini yere yüzükoyun fırlattı ve kapıya doğru sürünmeye çalıştı. Hâlâ epey mesafe vardı. Attığı her adımda öncekinden daha sarsıcı bir ızdırap çekiyordu. Kahlan, Marlin'in soluk soluğa attığı çığlıklar karşısında yüzünü buruşturdu.

Son kez umutsuz bir çabayla kılıcına tekrar yapıştı, yalpalayarak ayağa kalkıp hafifçe doğruldu ve kılıcı kafasının üzerine kaldırdı. Kahlan gerildi. Marlin kollarına istediğini yaptıramasa bile düşüp Cara'yı ikiye bölebilirdi.

Cara'nın aldığı risk büyüktü. Marlin böğürerek Cara'yı kesmek için kılıcını indirmeye çalıştığında Kahlan hızla öne doğru bir adım attı. Kahlan'ı izleyen Cara uyarırcasına bir parmağını kaldırıp Kahlan'ı olduğu yerde durdurdu.

Cara'nın arkasından Marlin çığlıklar içinde midesini tutarak çökerken kılıcı yere düştü. Yere yığıldı, sudan çıkmış bir balık gibi

cılalı ahşap zeminde acıyla kıvranırken ızdırabı görünür bir şekilde hızla artıyordu.

“Sana ne dedim Marlin?” diye sordu Cara sakın bir sesle. “Ben neler istemiştım?”

Marlin, Cara’nın sözlerinin manasını, boğulan bir adama can-kurtaran halatı atarken bağırarak bir kişiden geliyormuşçasına kavramış gibi göründü. Çılgın bakışları yerde gezindi. En sonunda onu gördü. Tükürüğünün olduğu yere doğru sürünürken eziyet veren acının izin verdiği hızla gidiyordu. En sonunda sendeleyerek ayağa kalktı.

Yumruk yaptığı elleri iki yanında, titreyip çığlıklar atarak dik durdu.

“İki ayağın da Marlin,” dedi Cara rahat bir tavırla.

Marlin aşağı baktı ve sadece bir ayağının tükürüğün üzerinde olduğunu gördü. Diğerini kırmızı noktanın üstüne çekti.

Yere çöktü ve en sonunda sesi kesildi. Kahlan kendisinin de onunla beraber çöktüğünü hissetti. Marlin gözleri kapalı, nefes nefese, sırlıklam ter içinde, çektiği çilenin kalan etkileriyle titreyerek durdu.

Cara, Kahlan’a kaşını kaldırdı. “Anladın mı?”

Kahlan sert sert baktı. Cara kılıcı alıp kapıya gitti. Askerler tek vücut olmuşçasına bir adım gerilediler. Cara kılıcı kabzası öne gelecek şekilde geri uzattı. Sahibi isteksizce silahı geri aldı.

“Sorusu olan var mı baylar?” diye sordu Cara buz gibi bir tonla. “İyi. Şimdi, ben meşgulken kapıya vurmaya kesin.” Koca kapıyı yüzlerine çarparak kapattı.

Zorlukla aldığı her nefeste Marlin’in alt dudağı dişlerinin arasına girip çıkıyordu. Cara yüzünü onunkine yaklaştırdı.

“Sana gözlerini kapatma izni verdiğimi hatırlamıyorum. Onları kapatabilirsin dediğimi duydun mu?”

Marlin’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Hayır, Sahibe Cara.”

“O zaman neden kapalılar?”

Marlin’in korkusu titreyen sesinden anlaşılıyordu. “Özür dilerim, Sahibe Cara. Lütfen, beni affet. Bir daha yapmayacağım.”

“Cara.”

Cara sanki Kahlan'ın odada olduğunu bile unutmuş gibi döndü. "Ne var?"

Kahlan başını yana yatırarak işaret etti. "Konuşmamız gerekiyor."

"Gördün mü?" diye sordu Cara lambanın olduğu masanın yanında Kahlan'a katıldığında. "Ne demek istediğimi anladın mı? O hiç kimsenin canını yakamaz. Kaçamaz. Bugüne kadar bir Mord-Sith'ten hiç kimse kaçamadı."

Kahlan bir kaşını kaldırdı. "Richard kaçtı."

Cara doğruldu ve sesli bir şekilde soluk verdi. "Efendi Rahl farklı. Bu adam Efendi Rahl değil. Mord-Sithler hata yapmadıklarını binlerce kez ispatladılar. Efendi Rahl dışında hiç kimse büyüünü geri almak ve kaçmak için sahibesini öldürmedi."

"Ne kadar ihtimal dışı olsa da Richard, Mord-Sithlerin hatasız olmadığını ispat etti. Mord-Sithlerin kaç bin kişiyi hükümleri altına aldığı umurunda değil; bir kişinin kaçması, bunun ihtimal dâhilinde olduğu manasına geliyor. Cara, senden kuşkulanamıyorum, sadece riske giremeyiz. Ters bir şey var, Jagang neden kuzusunu kurt yuvasına attı ve özellikle de kendisini ele vermesini söyledi?"

"Ama..."

"Jagang'ın öldürülmüş olması mümkün; belki ölmüştür ve korkacak hiçbir şeyimiz yoktur ama eğer hâlâ yaşıyorsa ve burada, Marlin'le ilgili bir şeyler ters giderse bedelini Richard ödeyecek. Jagang, Richard'ın ölmesini istiyor. Gururun uğruna Richard'ı riske sokacak kadar inatçı mısın?"

Cara bunu düşünürken boynunu kaşdı. Omzunun üstünden, tükürüğünün olduğu yerde duran Marlin'e çabucak bir göz attı; genç adamın gözleri fal taşı gibi açıktı, burnunun ucundan terler damlıyordu.

"Ne yapmak istiyorsun? Bu odanın penceresi yok. Kapıyı kilitleyip parmaklıklarla örtebiliriz. Onu bu odadan daha güvenli nereye koyabiliriz?"

Kahlan parmaklarını göğüs kafesinin altındaki o yanan sızıya bastırdı.

“Çukura.”

Kahlan demir kapının önüne gelip durduğunda parmaklarını birbirine geçirdi. Korkmuş bir köpek yavrusu gibi görünen Marlin arka taraftaki, meşalelerin aydınlattığı bir salonda, D’Haralı askerlerden oluşan bir grubun ortasında sessizce duruyordu.

“Sorun ne?” diye sordu Cara.

Kahlan irkildi. “Ne?”

“Sorun ne diye sordum. Sanki kapının seni ısırmasından korkuyormuş gibi görünüyorsun.”

Kahlan parmaklarını birbirinden ayırdı ve kendisini ellerini iki yanına uzatmaya zorladı. “Bir şey yok.” Döndü ve kapının yanındaki iri taşlı duvardaki demir çividen, üzerinde anahtarlar olan halkayı aldı.

Cara sesini alçalttı. “Agiel kardeşine yalan söyleme.”

Kahlan özür dileme mahiyetinde hızlıca gülümsedi. “Çukur, hükümlünün idamını beklediği yerdir. Bir üvey kardeşim var, adı Cyrilla. Galea kraliçesiydi. O buradayken Aydındril, Düzen’in eline geçtiğinde, Richard bu şehri kurtarmadan önce, yaklaşık bir düzine caniden oluşan bir çeteyle onu çukura attılar.”

“Üvey kardeşin mi var? Hâlâ hayatta öyleyse?”

Kahlan, zihninde o sisli anılar girdaplar oluştururken başıyla onayladı. “Ama ona orada günlerce tecavüz ettiler. Kafasını kesmek için onu cellat kütüğüne götürürlerken onu kardeşi, benim de üvey kardeşim olan Prens Harold kurtardı ama Cyrilla o zamandan beri kendinde değil. İçine kapandı. Nadiren kendine geliyor, insanların onları yönetecek bir kraliçeye ihtiyacı olduğunda onun yerine Galea kraliçesi olmamda ısrar ediyor. Onunla aynı fikirdeyim.” Kahlan durakladı. “Kendine gelip erkekleri görünce durdurulamayacak şekilde çılgınlık atıyor.”

Cara ellerini arkasında kavuşturup yorum yapmadan bekledi.

Kahlan kapıyı işaret etti. “Beni de oraya attılar.” Ağzı o kadar kurumuştı ki ancak iki kez denedikten sonra yutkunabildi. “Onun ırzına geçen adamlarla.” Anılardan sıyrılıp Cara’ya gizlice, hızlı bir göz attı. “Ama ona yaptıklarını bana yapmadılar.” Ne kadar yaklaştıklarını söylemedi.

Cara’nın dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. “Kaçını öldürdün?”

“Kaçarken durup tek tek saymadım.” Kısaca gülümsedi. “Ama bütün o hayvanlarla beraber orada tek başıma kalmak ödümü patlattı.” Kahlan’ın kalbi bu hatıra karşısında öyle hızlı atmaya başladı ki olduğu yerde dengesini kaybedip sallandı.

“Marlin’i koyacak başka bir yer bulmak istiyor musun?” diye sordu Cara.

“Hayır.” Kahlan derin bir nefes aldı. “Bak, Cara, böyle davrandığım için özür dilerim.” Marlin’e hızlıca bir göz attı. “Gözlerinde bir şey var. Tuhaf bir şey...”

Tekrar Cara’ya baktı. “Özür dilerim. Aslında bu kadar gergin olmam. Beni çok kısa bir zamandır tanıyorsun. Genelde bu kadar evhamlı değilimdir. Sadece... sanırım son birkaç gündür ortam çok huzurlu olduğu için böyle. Richard’dan çok uzun zamandır ayrıldım ve tekrar beraber olmak çok büyük bir mutluluk. Jagang’ın öldürüldüğünü ve savaşın bittiğini umuyorduk. Richard Kâhinler Sarayı’nı yok ettiğinde orada olduğunu umuyorduk...”

“Öyle olabilir. Marlin, Jagang’ın ona emir vermesinin üzerinden iki hafta geçtiğini söyledi. Efendi Rahl, Jagang’ın o sarayı istediğini söyledi; büyük ihtimalle saldırı sırasında askerleriyle beraberdi. Öldüğüne hiç şüphe yok.”

“Öyle olduğunu umabiliriz. Ama Richard için çok korkuyorum... Sanırım bu, muhakememi etkiliyor. Şimdi her şey yolunda giderken elimden kaçıp gideceğinden aşırı korkuyorum.”

Cara, Kahlan’ın özür ihtiyacını gidermek istiyormuş gibi omuz silkti. “Ne hissettiğini biliyorum. Artık Efendi Rahl bize özgürlüğü-

müzü verdiğinden dolayı elimizde, kaybetmekten korkacağımız bir şeyimiz var. Belki ben de bu yüzden gerginim.” Eliyle kapıyı gösterdi. “Başka bir yer bulabiliriz. Acı dolu anılarına dokunmayacak başka yerler de olmalı.”

“Hayır. Richard’ı korumak her şeyden önce gelir. Çukur, sarayda bir mahkûmu tutabileceğimiz en güvenli yer. Şu anda orada başka hiç kimse yok. Oradan kaçmak mümkün değil. Bence sorun yok.”

Cara bir kaşını kaldırdı. “Kaçmak mümkün değil mi? Sen kaçtın.”

Anılarını bastıran Kahlan gülümsedi. Elinin tersiyle Cara’nın karnına “boş ver” dercesine bir tokat attı.

“Marlin, İtirafçı Ana değil.” Marlin’e bir göz attı. “Ama onda bir şey var, açıklayamadığım bir şey. Tuhaf bir şey. Beni ürkütüyor ve sen onun yeteneğini kontrol ederken ürkütmemesi gerekiyor.”

“Haklısın, endişe etmemen gerekiyor. Onun kontrolü tamamen benim elimde. Bugüne kadar hiçbir köpek elimden kaçmadı. Hiçbir zaman.”

Cara, Kahlan’ın elindeki anahtar halkasını kaldırdı ve kilidi açtı. Bir çekişle, paslı, gıcırdayan menteşeleri olan kapıyı araladı. Aşağıdaki karanlıktan pis bir rutubet kokusu yükseldi. Bu koku, beraberinde getirdiği anılarla Kahlan’ın midesini burdu. Cara gergin bir şekilde bir adım geri çekildi.

“Orada... sıçan yok, değil mi?”

“Sıçan mı?” Kahlan karanlık ağza bir göz attı. “Hayır. Girmeleri mümkün değil. Sıçan yok. Göreceksin.”

Kahlan dikkatini koridorda Marlin’le beraber bekleyen askerlere çevirdi ve kapının karşısındaki duvara yanlamasını yaslanmış uzun merdiveni işaret etti. Merdiveni kapıdan içeri sokup aşağı indirdiklerinde Cara parmaklarını şaklattı ve Marlin’in ilerlemesini işaret etti. Genç adam hiç tereddüt etmeden ona doğru koşarken Cara’yı hoşnutsuz edecek bir şey yaparsa diye kaygılıydı.

“Şu meşaleyi al ve oraya in,” dedi ona Cara.

Marlin meşaleyi pastan kabuk tutmuş kelepçesinden çekip çıkardı ve merdivenden inmeye başladı. Kahlan ona merdiveni işaret ettiğinde Cara şaşkın bir kaş çatışıyla, onu karanlığa doğru takip etti.

Kahlan muhafızlara döndü. “Çavuş Collins, sen ve adamların burada bekleyin, lütfen.”

“Emin misiniz İtirafçı Ana?” diye sordu çavuş.

“Hırçın bir Mord-Sith’le, küçük bir yerde olmaya hevesli misin çavuş?”

Adam başparmağını silah kemerinin arkasına sokup çukurun ağzına bir göz attı. “Emrettiğiniz gibi, burada bekleyeceğiz.”

Kahlan merdivenden inmeye başladı. “Bizi merak etmeyin.”

Duvarların pürüzsüz taş blokları tırnak ucuyla bile tutulamayacak kadar mükemmel bir şekilde örülmüştü. Omzunun üzerinden bakıp yaklaşık üç metre aşağıda Marlin’in meşaleyi tuttuğunu ve Cara’nın beklediğini görebildi. Her basamağa dikkatli bir şekilde basıp uzun elbisesinin eteğine takılmamaya dikkat etti.

“Neden onunla beraber buraya indik?” diye sordu Cara, Kahlan son basamaktan indiğinde.

Kahlan ellerini ovuşturup merdivenin basamaklarından bulaşan kumları temizledi. Meşaleyi Marlin’den alıp önlerindeki duvara gitti. Ayak parmaklarının üzerinde yükselip meşaleyi duvardaki halkalardan birine taktı. “Çünkü buraya gelirken onu burada bırakmadan önce ona soracak başka sorular aklıma geldi.”

Cara, Marlin’e kızgın bir şekilde bakıp yeri işaret etti. “Tükür.” Bekledi. “Şimdi, onun üzerinde dur.”

Marlin o noktaya gidip iki ayağını da dikkatlice üzerine yerleştirdi. Cara boş odaya göz gezdirip köşelerdeki gölgeleri kontrol etti. Kahlan onun gerçekten orada sıçan olup olmadığına bakıp bakmadığını merak etti.

“Marlin,” dedi Kahlan. Marlin dudaklarını yalayıp sorusunu bekledi. “Jagang’dan en son ne zaman emir aldın?”

“Daha önce size söylediğim gibi, yaklaşık iki hafta önce.”

“O zamandan beri seni aramadı mı?”

“Hayır, İtirafçı Ana.”

“Eğer ölmüş olsa bunu bilebilir miydin?”

Marlin cevabında tereddüt etmedi. “Bilmiyorum. Bana ya gelir ya da gelmez. Aramaları arasında ondan haber alma şansım yok.”

“Sana nasıl geliyor?”

“Rüyalarımda.”

“İki hafta önce sana geldiğinden beri onu rüyada görmedin mi?”

“Görmedim İtirafçı Ana.”

Kahlan düşünürken, tıslayan meşalenin olduğu duvara gidip geldi. “Beni ilk gördüğünde tanımadın.” Marlin başını iki yana salladı. “Richard’ı tanıyacak mıydın?”

“Evet, İtirafçı Ana.”

Kahlan kaşlarını çattı. “Nasıl? Onu nereden tanıyorsun?”

“Kâhinler Sarayı’ndan. Ben orada öğrenciydim. Richard’ı oraya Rahibe Verna getirmişti. Onu saraydan tanıyorum.”

“Kâhinler Sarayı’nda bir öğrenci mi? O zaman sen... kaç yaşındasın?”

“Doksan üç, İtirafçı Ana.”

Marlin’in Kahlan’a garip gelmesinde şaşılacak bir şey yoktu, Marlin bazen bir oğlan bazen de yaşlı bir adamın tavrına sahipmiş gibi görünüyordu. Bu, genç gözlerindeki bilge parıltıyı açıklıyordu. O gözlerde gençliğin yapısına uymayan bir şey vardı. Bu kesinlikle durumu açıklayabiliyordu.

Kâhinler Sarayı’nda yetenekli oğlanlar eğitilirdi. Deneyimli bir büyücü olmadığında, oğlanlara büyülerini kontrol etmeyi öğretmek için kadim büyü, saraydaki zamanı değiştirerek Işık Rahibeleri’ne görevlerinde yardımcı olurdu, böylece rahibelere gereken zaman sağlanabilirdi.

Bu artık tamamen bitmişti. Jagang ele geçirmesin diye, Richard sarayı ve kehanetleri yok etmişti. Bu kehanetler Jagang’a dünyayı fethetme çabasında yardım edebilir ve saray ona yendiklerine hükmetmesi için yüzlerce yıl ömür verebilirdi.

Kahlan zihnindeki endişe yükünün kalktığını hissetti. “Şimdi neden onda garip bir şey hissettiğimi biliyorum,” dedi rahatlayarak iç çekerken.

Cara pek rahatlamış gibi görünmedi. “İtirafçılar Sarayı’ndaki askerlere neden kendini tanıttın?”

“İmparator Jagang talimatlarını açıklamadı Sahibe Cara.”

“Jagang’ın Eski Dünya ve Mord-Sithler hakkında bilgisi olması normal,” dedi Kahlan’a Cara. “Büyük ihtimalle bir büyücünün, buradaki Marlin gibi, kendini tanıtip paniğe neden olabileceğini ve etrafı kasıp kavurabileceğini düşündü.”

Kahlan bu varsayımı düşündü. “Olabilir. Jagang, Karanlık Rahibeleri’ni kuklaları gibi kullanabiliyor, bu yüzden Richard hakkında bilgi alabilirdi. Richard o sarayda yeteneğini pek fazla öğrenecek kadar kalmadı. Karanlık Rahibeleri, Jagang’a Richard’ın büyüsünü nasıl kullanacağını bilmediğini söylemiş olabilirler. Richard İzci ve Doğruluk Kılıcı’nı kullanmayı biliyor ama yeteneğini nasıl kullanacağını bilmiyor. Jagang başarıma şansı olduğundan bir büyücü yollamayacağını düşünmüş olabilir. Başarılı olamazsa ne olur ki? Elinde başkaları var.”

“Sen ne düşünüyorsun, köpeğim?”

Marlin’in gözleri yaşlarla doldu. “Bilmiyorum Sahibe Cara. Bilmiyorum. Bana söylemedi. Yemin ederim.” Çenesindeki bir titreme hızla sesine geçti. “Ama öyle olabilir. İtirafçı Ana’nın söylediği şey doğru: Bir görevi yerine getirirken öldürülmemiz onun umurunda değil. Bizim hayatlarımızın onun için pek bir anlamı yok.”

Cara, Kahlan’a döndü. “Başka?”

Kahlan başını iki yana salladı. “Şu an için aklıma başka bir şey gelmiyor. Sanırım hepsi mantıklı olabilir. Bu konuyu düşündükten sonra geri geleceğiz. Belki buna uygun başka sorular düşünebilirim.”

Cara, Agiel’ini Marlin’in yüzüne doğrulttu. “Sen biz geri gelene kadar burada dur, tükürüğünün olduğu yerde. İki saat ya da iki gün olması bir şey fark etmiyor. Eğer oturursan, ayaklarının tabanı

dışında bir yerin yere değerse, isteklerime karşı çıktığın için burada o acıyla yapayalnız kalacaksın. Anladın mı?”

Bir ter damlası gözünün içine akarken Marlin gözünü kırttı.
“Evet, Sahibe Cara.”

“Cara, sence bu gerekli mi?”

“Evet. Ben işimi biliyorum. Bırak da yapayım. Sen bana neyin tehlikede olduğunu ve risk almaya kalkışamayacağımızı hatırlattın.”

Kahlan yumuşadı. “Tamam.”

Kahlan başının üzerindeki basamağı tuttu ve merdivenden çıkmaya başladı. İkinci basamakta duraklayıp geri baktı. Kaşlarını çatıp merdivenden indi.

“Marlin, Aydındril’e yalnız mı geldin?”

“Hayır, İtirafçı Ana.”

Cara ceketinin yakasını yakaladı. “Ne?! Başkalarıyla mı geldin?”

“Evet, Sahibe Cara.”

“Kaç kişiyle?!”

“Bir kişiyle, Sahibe Cara. O bir Karanlık Rahibesi’ydi.”

Kahlan’ın eli Marlin’in ceketinin üstündeki Cara’nınkine kattı. “Adı neydi?!”

İki kadından da korkan Marlin biraz geri çekilmeye çalıştı ama ceketini o kadar sıkı tutmuşlardı ki bunu yapamadı. “Adını bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Yemin ederim.”

“O bir Karanlık Rahibesi’ydi, senin neredeyse yüz yıl yaşadığın saraydan ve onun ismini bilmiyor musun?” diye sordu Kahlan.

Marlin dudaklarını yalarken bakışı iki kadın arasında gidip geliyordu. “Kâhinler Sarayı’nda yüzlerce rahibe vardı. Kurallar vardı. Bizimle ilgilenen öğretmenlerimiz vardı. Gitmediğimiz yerler ve asla konuşmadığımız rahibeler vardı, idarecilik işlerine bakanlar mesela. Yemin ederim ki hepsini tanıımıyordum. Onu daha önce sarayda gördüm ama adını bilmiyordum, bana söylemedi.”

“Şimdi nerede?!”

Marlin dehşet içinde titredi. “Bilmiyorum! Şehre geldiğimden beri onu günlerdir görmedim.”

Kahlan dişlerini gıcırdattı. “Nasıl bir kadın?”

Marlin, bakışları iki kadın arasında gidip gelirken tekrar dudaklarını yaladı. “Bilmiyorum. Onu nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum. Genç bir kadındı. Çömezlikten çıkalı çok olmamıştır sanırım. Sizin gibi, İtirafçı Ana, genç görünüyordu. Güzeldi. Ben onu güzel bulmuştum. Uzun saçları vardı. Uzun, kahverengi saçları.”

Kahlan ve Cara bakiştılar. “Nadine,” dediler bir ağızdan.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Sahibe Cara!” diye aşağıdan seslendi Marlin.

Bir eliyle Kahlan’ın altındaki basamağı tutan Cara döndü. Diğer eliyle meşaleyi uzattı. “Ne var?!”

“Nasıl uyuyacağım Sahibe Cara? Eğer bu gece geri gelmezsen ve ayakta durmam gerekirse, o zaman nasıl uyuyacağım?”

“Uyumak mı? Bu beni ilgilendirmez. Sana o noktada ayakta durman gerektiğini söyledim. Kımıldarsan, otursan ya da yatarsan buna çok pişman olacaksın. Anladın mı?”

“Evet, Sahibe Cara,” diye aşağıdaki karanlıktan zayıf bir ses geldi.

Kahlan koridora çıktığında, uzanıp meşaleyi Cara’dan aldı ve Mord-Sith’in iki eliyle tırmanmasını sağladı. Kahlan meşaleyi rahatlamış görünen Çavuş Collins’e verdi.

“Collins, hepinizin burada kalmasını istiyorum. Kapıyı kilitli tutun ve hiçbir şey için aşağı inmeyin. Başka hiç kimsenin hızlıca göz atmasına bile izin vermeyin.”

“Tamam, İtirafçı Ana.” Çavuş Collins tereddüt etti. “O tehlikeli biri mi?”

Kahlan onun endişesini anladı. “Hayır. Cara onun gücünü kontrol ediyor. Büyü gücünü kullanamayacak durumda.”

Loş taş koridoru dolduran askerlere bir göz attı. Yüz kişiye yakın olmalıydılar.

“Bu akşam geri gelip gelmeyeceğimizi bilmiyorum,” dedi Kahlan, çavuşa. “Adamlarının geri kalanını da buraya getir. Onları ekiplere ayır. Her seferinde en az bu kadar asker olacak kadar nöbet tutun. Bütün barikat kapılarını kilitle. Kapılara ve bu koridorun iki ucuna da okçular yerleştir.”

“Endişeye gerek olmadığını, büyüsünü kullanamadığını söylediğinizi sanıyordum.”

Kahlan gülümsedi. “Cara burada yokken birisi gizlice içeri girip onun mahkûmunu burnunun dibinden kaçırırsa, bunu ona açıklamak ister misin?”

Çavuş kirli sakalını kaşırken Cara’ya bir bakış attı. “Anlıyorum İtirafçı Ana. Hiç kimsenin bu kapıya seslenecek kadar yaklaşmasına izin verilmeyecek.”

“Hâlâ bana güvenmiyor musun?” diye sordu Cara askerlerin duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında.

Kahlan dostane bir şekilde gülümsedi. “Babam Kral Wyborn’du. Önce Cyrilla’nın babasıydı, sonra benim. Büyük bir savaşçıydı. Bana mahkûmlar konusunda fazla dikkatli olmanın imkânsız olduğunu öğretmişti.”

Cara cızırdayan bir meşalenin yanından geçerken omuz silkti. “Benim için sorun değil. Hislerimi rencide etmiyor. Ama büyüsü bende. Çaresiz bir durumda.”

“Büyüden korkup onu böyle kontrol edebilmeni hâlâ anlamıyorum.”

“Sana söyledim. Bana sadece büyüyle saldırırsa.”

“Peki onu nasıl kontrol ediyorsun? Onu nasıl emir altına alıyorsun?”

Cara yürürken bileğindeki zincirin ucundaki Agiel’i çevirdi. “Nasıl olduğunu bilmiyorum. Yapıyorum işte. Efendi Rahl, Mord-Sith eğitiminin bir kısmını kendisi yapardı. Bu aşamada bu beceri

bize ince ince işlenirdi. Sanırım bu, içimizdeki değil, bize aktarılan büyüden geliyor.”

Kahlan başını iki yana salladı. “Ama yine de aslında ne yaptığınızı bilmiyorsunuz. Ve yine de işe yarıyor.”

Cara parmak uçlarıyla bir köşedeki demir parmaklığı tutup etrafında döndü ve Kahlan’ın peşinden taş merdivenden yukarı çıktı. “Büyünün işlemesi için ne yaptığını bilmen gerekmiyor.”

“Nasıl oluyor bu?”

“Efendi Rahl bize çocukların da bir tür büyü olduğunu söyledi: yaratılış büyü. Çocuk yapmak için ne yaptığını bilmen gerekmiyor.

“Bir zamanlar yaklaşık on dört yaşında, çok saf bir kız, D’Hara’daki Halk Sarayı’ndaki görevlilerden birinin kızı, kendisinden Baba Rahl diye hitap edilmesinden hoşlanan Darken Rahl’m ona bir gül goncası verdiğini ve Darken Rahl ona yukarıdan gülümserken kız çiçeğin kendi parmaklarının arasında açtığını anlatmıştı bana. Bu şekilde hamile kaldığını söylemişti; Darken Rahl’ın büyüyle.”

Cara nahoş bir şekilde güldü. “Gerçekten böyle hamile kaldığını sanmıştı. Darken Rahl’a bacaklarını açtığı için olduğu hiç aklına gelmemişti. Şimdi anlıyor musun? Kıza büyü yapıp bir oğlan yaratmıştı ve bunun aslında nasıl olduğu hiç bilmeden yapmıştı.”

Kahlan sahanlıktaki gölgelerin içinde durakladı ve Cara’nın dirseğindeki kıvrımı tutup onu durdurdu.

“Richard’ın bütün ailesi öldü; Darken Rahl onun üvey babasını öldürdü, annesi o küçükken öldü ve üvey kardeşi Michael, Richard’a ihanet etti... Denna’nın onu yakalamasına izin verdi. Darken Rahl’ı yendikten sonra Richard ona yaptıklarından dolayı Michael’ı affetti ama ihanetinin sonucunda sayısız insanın Darken Rahl’ın ellerinde işkence görüp öldürüleceğini bildiği için Michael’ın idam edilmesini emretti.

“Ailenin Richard için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bir üvey kardeşi olduğunu öğrenince çok heyecanlanacaktır. D’Hara’daki saraya haber yollayıp onu buraya getirebilir miyiz? Richard çok...”

Cara başını iki yana salladı ve bakışlarını kaçırdı. “Darken Rahl o çocuğu test etti ve yeteneksiz doğduğunu keşfetti. Darken Rahl yetenekli bir vârisi olmasını arzuluyordu. Öyle olmayanları kusurlu ve değersiz olarak görüyordu.”

“Anladım.” Merdiven boşluğunu sessizlik sardı. “O kız... anne?..”

Cara, Kahlan’ın her şeyi öğrenmek istediğini fark edip iç çekti. “Darken Rahl çabuk öfkelenirdi. Ve kontrolsüz. Oğlunu öldürmesini zorla izlettikten sonra elleriyle kızın gırtlığını parçaladı. Yeteneksiz evlat gözüne çarptığında bu onu genellikle kızdıırırdı ve sonra böyle yapardı.”

Kahlan, Cara’nın kolundaki elini bıraktı.

Cara, Kahlan’a baktı; bakışları yeniden sakinleşmişti. “Mord-Sithlerin birkaçı da benzer bir kadere kurban gittiler. Neyse ki eğlenmek için beni seçtiğinde hiç hamile kalmadım.”

Kahlan sessizliği doldurmak için çabaladı. “İyi ki Richard seni o canavara olan bağından kurtardı ve herkesi özgür bıraktı.”

Cara başıyla onayladı, bakışları Kahlan’ın daha önce hiç görmediği kadar soğuktu. “O bizim için yalnızca Efendi Rahl değil. Onun canını yakan kim olursa olsun Mord-Sithlere, bana hesap vermek zorunda kalacak.”

Kahlan aniden Cara’nın Richard’ın onu “tutmasına” izin vermesi hakkındaki sözlerini yeni bir açıdan gördü; bu, Cara’nın Richard için yapabileceği en iyi niyetli şeydi: Richard’ın yüreğini tehlikeye atabileceğinden endişelenmesine rağmen, Richard’ın sevdiği kişiyle birlikte olmasına izin vermek.

“Senin sırada beklemen gerekecek,” dedi Kahlan.

Cara en sonunda sırtıttı. “Bunu ilk kimin yapacağı konusunda asla kavga etmek zorunda kalmamak için iyi ruhlara dua edelim o zaman.”

“Benim daha iyi bir fikrim var: Ona daha baştan zarar gelmemesini sağlamaya çalışalım. Ama oraya gittiğimizde unutma, Nadine’in kim olduğundan emin değiliz. Bir Karanlık Rahibesi’yse çok tehlikeli bir kadındır. Ama öyle olup olmadığını kesinlikle bilmiyoruz.

Mevki sahibi, yüksek rütbeli ve önemli biri olabilir. Hatta zengin bir adamın kızından başka bir şey bile olmayabilir. Belki babası kızın fakir, köylü sevgilisini sürmüş, kız da onu aramaya gelmiştir. Masum birisine zarar vermeni istemiyorum. Sakin olsak iyi olur.”

“Ben bir canavar değilim İtirafçı Ana.”

“Biliyorum. Öyle olduğunu ima etmek istemedim. Ben sadece Richard’ı koruma arzumuzun soğukkanlılığımızı kaybetmemize neden olmasını istemiyorum. Buna ben de dâhilim. Şimdi, hadi Dilekçe Sahipleri Salonu’na gidelim.”

Cara kaşlarını çattı. “Neden oraya gidiyoruz? Niye Nadine’in odasına gitmiyoruz?”

Kahlan merdivenlerin ikinci katını ikişer ikişer çıkmaya başladı. “İtirafçılar Sarayı’nda iki yüz seksen sekiz misafir odası var, uzak noktalarda altı farklı kanada ayrılmış durumdalar. Daha önce kafam karışmıştı, muhafızlara onu nereye koyacaklarını söylemek aklıma gelmedi, bu yüzden gidip sormamız gerekiyor.”

Cara merdivenlerin bitimindeki kapıyı omuzlayıp açtı ve yolda sorun var mı diye kontrol etmekten hoşlandığından dolayı Kahlan’ın önünden koridora çıktı.

“Tasarımı kötü görünüyor. Niye misafir odalarını ayrı yapmışlar ki?”

Kahlan sola ayrılan bir koridoru işaret etti. “Burası kestirme.” İki muhafız onlara yol açmak için kenara çekilirken Kahlan yavaşladı ve sonra koridor boyunca uzanan koyu mavi halının üzerinde hızla ilerledi. “Misafir odaları konseyle iş görüşmek için sarayı ziyaret eden diplomatlardan dolayı ayrı yapılmış; eğer yanlış diplomatlar yan yana yerleştirilirse bu düşüncesizlik olabilir. Müttefikler arasında barışı korumak bazen çok hassas bir denge oyunudur. Buna kalacak yerler de dâhil.”

“Ama Krallar Sokağı’nda ülkelerin temsilcileri için çok sayıda saray var.”

Kahlan alaycı bir şekilde homurdandı. “Bu, oyunun bir parçası.”

Dilekçe Sahipleri Salonu'na girdiklerinde herkes yine diz çöktü. Kahlan yüzbaşıyla konuşmadan onları resmi bir şekilde selamlamak zorunda kaldı. Yüzbaşı ona Nadine'i nereye yerleştirdiğini söyledi ve Kahlan tam gitmek üzereydi ki salonda sabırla bekleyen, Ja'La oyuncu grubundan bir çocuk sarı saçlı kafasındaki sarkık yün şapkayı çıkarıp onlara doğru koştu.

Yüzbaşı, çocuğun salondaki koşuşturmasını gördü. "Efendi Rahl'ı görmeyi bekliyor. Büyük ihtimalle başka bir maçı daha izlemeye gelmesini isteyecek." Yüzbaşı kendi kendine gülümsedi. "Ona beklemesinde bir sorun olmadığını söyledim ama Efendi Rahl'ın onu görebileceğine söz veremedim." Omuz silkti. "Elimden bu kadarı geldi. Dün kalabalık bir asker grubuyla ben de maçıydım. Bu çocuk ve takımı bana üç gümüş kazandırdı."

Çocuk şapka iki elinde ezilmiş bir halde, mermer parmaklıkta Kahlan'ın karşı tarafında diz çöktü.

"İtirafçı Ana, biz... şey... eğer sorun değilse... biz..." Nefes almaya çalışırken sesi yavaş yavaş kesildi.

Kahlan gülümseyerek cesaret verdi. "Korkma. Adın ne?"

"Yonick, İtirafçı Ana."

"Üzgünüm, Yonick ama Richard şu anda başka bir maça gelemez. Şimdi meşgulüz. Belki yarın. İkinizin de bundan keyif aldığını biliyorum ve tekrar izlemeye gelmeyi çok istiyoruz ama başka bir gün."

Çocuk başını iki yana salladı. "Bundan dolayı gelmedim. Kardeşim Kip için geldim." Şapkasını buruşturdu. "O hasta. Acaba... şey, Efendi Rahl büyü yapıp onu iyileştirebilir mi?"

Kahlan rahatlatmak için çocuğun omzunu hafifçe sıktı. "Richard o tür bir büyücü değil. Niye Stentor Caddesi'ndeki şifacılardan birine gitmiyorsun? Ona kardeşinin hasta olduğunu söylersen onun kendisini daha iyi hissetmesi için sana şifalı bitkiler verecektir."

Yonick başını eğdi. "Bizim şifalı bitki alacak paramız yok. Bu yüzden umuyordum ki... Kip çok hasta."

Kahlan doğruldu ve yüzbaşıya bir göz attı. Adamın bakışı Kahlan'dan çocuğa ve sonra tekrar kadına gitti. Gırtlığını temizledi.

“Şey... Yonick... Dün seni oynarken gördüm,” dedi yüzbaşı. “Oldukça iyiydi. Takımın oldukça iyiydi.” Tekrar Kahlan’ın gözlerine bakıp elini cebine soktu ve bir metal para çıkardı. Parmaklığın üzerinden eğilip parayı Yonick’in eline sokuşturdu. “Hangisinin kardeşin olduğunu biliyorum. Kardeşin... Güzel bir maçtı, attığı gol de çok iyiydi. Bununla İtirafçı Ana’nın söylediği şifalı bitkileri al.”

Yonick hayretler içinde elindeki gümüş paraya baktı. “Bana söylendiğine göre şifalı bitkiler bu kadar etmez.”

Yüzbaşı boş ver dercesine elini salladı. “Daha bozuk param yok. Kalanıyla takımına zaferleri için bir ziyafet çek. Şimdi al şunu ve git. Uğraşmamız gereken saray işlerimiz var.”

Yonick doğruldu ve yumruğunu kalbinin üzerine vurarak selam verdi. “Peki, efendim.”

“Ve volelerine çalış,” diye çocuğun arkasından seslendi yüzbaşı, çocuk salonda arkadaşlarının yanına doğru koşarken, “biraz baştan savmalar.”

“Çalışacağım,” diye omzunun üstünden bağırdı Yonick. “Teşekkürler.”

Kahlan, çocuğun arkadaşlarını toplayıp çabucak kapıdan çıkmalarını izledi. “Çok ince düşündün, yüzbaşı?..”

“Harris.” Yüzbaşı biraz geri çekildi. “Teşekkür ederim İtirafçı Ana.”

“Cara, hadi gidip şu Leydi Nadine’i bir görelim.”

Kahlan salonun ucunda dikkatini çeken yüzbaşının sorunsuz bir nöbet geçirmesini diledi.

“Nadine gitmeye kalktı mı Yüzbaşı Nance?”

“Hayır, İtirafçı Ana,” dedi adam reveransından doğrulurken. “Talebine birisi ilgi gösterdiği için minnettarmış gibi göründü. Sorun olabileceğini ve odasında kalması gerektiğini ona söylediğimde

talimatlarıma uyacağına söz verdi.” Kapıya bir göz attı. “Başını belaya sokmak istemediğini ve söylediklerimi yapacağını söyledi.”

“Teşekkür ederim yüzbaşı.” Kahlan kapıyı açmadan önce durakladı. “Eğer bu kapıdan bizsiz çıkarsa onu öldür. Ona soru sormak için bekleme ve onu uyarmaya kalkma, okçulara işini bitirt.” Yüzbaşının kaşı seğirdiğinde Kahlan ekledi, “Eğer ilk o çıkarsa, büyüye hükmettiğini ve onunla bizi öldürdüğünü ispatlamış olacak.”

Yüzü bir yıllık saman gibi sapsarı olan Yüzbaşı Nance yumruğunu kalbine vurarak selam verdi.

Dış taraftaki oturma odası kırmızı dekore edilmişti. Duvarlar koyu kırmızıydı; beyaz kartonpiyer, pembe mermer süpürgelik ve pembe kapı kasalarıyla süslenmişti, ahşap döşeme şatafatlı yaprak ve çiçek motifleriyle donanmış, altın rengi püskülleri olan devasa bir halıyla neredeyse tamamen kaplıydı. Üstü mermer olan masanın yaldızlı ayaklarına ve kırmızı kadife, sorguçlu iskemlelere benzer yaprak ve çiçek tasarımı oyulmuştu. Penceresi yoktu. Odanın etrafındaki bir düzine yansıtıcı lambanın üzerindeki kristal şişelerden duvarlara dans eden ışıltılar yayılıyordu.

Kahlan’a göre bu saraydaki en zevksiz tasarımlardan biriydi ama sarayda konaklama talep ettiklerinde özellikle bu odayı seçen diplomatlar vardı. Buranın onları pazarlık yapmak için doğru ruh haline soktuklarını düşünüyorlardı. Kahlan kırmızı odalardan birini isteyen temsilcilerin görüşlerini dinlerken her zaman temkinli olurdu.

Nadine bu mübalağalı dış odada değildi. Yatak odasının kapısı aralıktı.

“Nefis odalar,” diye fısıldadı Cara. “Onları alabilir miyim?”

Kahlan onu susturdu. Mord-Sith’in neden bir kırmızı oda isteyeceğini biliyordu. Kahlan omzunun üstünden bakan Cara ile beraber dikkatli bir şekilde yatak odasının kapısını itti. Cara’nın nefesi sol kulağını gıdıkladı.

Halılarla, işlemeli yatak örtüsüne geçen kırmızı motiflerle, süslü, altın saçaklı koyu kırmızı yastık yığınıyla ve sarmal, pembe mermer şömineyle yatak odası oturma odasından bile daha uyumsuzdu. Eğer

Cara kırmızı derilerini giyse ve saklanmak için odada öylece otursa hiç kimse onu asla bulamazdı, diye düşündü Kahlan.

Yatak odasındaki lambaların sadece yarısı yanıyordu. Birkaç üfleme cam kâse masaların üzerine konulmuştu ve çalışma masası kurutulmuş güllerin taç yapraklarıyla kaplıydı, ıtırıları lamba yağıyla karışıp havaya ağır, mide bulandırıcı tatlılıkta bir koku yayıyordu.

Menteşelerin gıcırdamasıyla yatağa uzanmış olan kadın gözlerini açıp Kahlan'ı gördü ve ayağa fırladı. En ufak bir saldırganlık belirtisinde Nadine'in işini İtirafçı gücüyle bitirmeye hazır bir şekilde Kahlan farkında olmadan Cara yoluna çıkmasını diye bir kolunu yana açtı. Hazırlık olarak, kasları sarılmış çelik gibi gerilen Kahlan nefesini tutuyordu. Eğer kadın büyü yaparsa çabuk davranması gerekecekti.

Nadine hızla uykulu gözlerini ovuşturdu. Hangi ayağını öne atacağı konusunda kararsızlığından dolayı sarsak bir reverans yaptı. Kahlan onun soylu bir kadın olmadığını anladı. Ama bu onun bir Karanlık Rahibesi olmadığını manasına gelmiyordu.

Nadine bir an Cara'ya ağzı bir karış açık baktıktan sonra el-bisesini biçimli kalçalarının üzerinde düzelterek Kahlan'a hitap etti. "Beni affedin kraliçem ama çok uzun bir yolculuk yaptım ve biraz dinleniyordum. Sanırım uyuyakalmış olmalıyım; kapıyı vurduğunuzdu duymadım. Ben Nadine Brighton'ım, kraliçe."

Nadine ikinci bir zarafetsiz reverans için eğilirken Kahlan odayı hızlıca inceledi. Temizlik leğeni ve ibrik kullanılmamıştı. Lavabonun yanındaki havlular temiz ve hâlâ katlıydı. Yatağın ayak ucunda basit, eskimiş bir yün seyahat çantası duruyordu. Bir elbise fırçası ile ince bir fincan saçaklı sayvanlı yatağın yanındaki kırmızı kadife bir iskemlenin diğer tarafındaki aşırı süslü, yaldızlı masanın üzerindeki tek yabancı objelerdi. İlkbaharın ilk günlerinin serinliğine ve yanmayan şömineye rağmen, şekerleme yaparken üzerine yatak örtüsünü çekmemişti. Belki de hızlı hareket etmesi gerektiğinde onlara takılmamak için, diye düşündü Kahlan.

Kahlan kapıyı çalmadan girdiği için özür dilemedi. "İtirafçı Ana," dedi dikkatli bir ses tonuyla, topladığı gücün üstü kapalı teh-

didini açıkça ortaya koyma ihtiyacı hissederek. “Kraliçe benim... pek sıradan unvanlarımdan biri. Ben daha çok İtirafçı Ana olarak bilinirim.”

Nadine kıpkırmızı olunca, elmacık kemiklerinin ve narin burunun üstündeki çil kümesi neredeyse yok oldu. İri, kahverengi gözlerini tedirgin bir şekilde yere indirdi. Parmaklarıyla sık kahverengi saçlarını hızla taradı ama düzelmiş gibi görünmediler.

Boyu Kahlan'ınki kadar yoktu ama onun yaşındaymış ya da bir yaş daha küçükmüş gibi görünüyordu. Güzel bir kadındı ve etrafına tehdit ne de tehlike belirtileri yayıyordu ama Kahlan bu genç yüz ve masum tavırdan dolayı rahatlamayacaktı.

Deneyimler Kahlan'a zorlu dersler öğretmişti. En son ders olan Marlin, başlangıçta sadece sakar bir genç adam gibi görünmüştü. Ama bu genç kadının sevimli gözleri Kahlan'ı o kadar geren özelliklere sahip değilmiş gibi görünüyordu. Yine de temkini elden bırakmadı.

Nadine döndü ve avuçlarını hızla yatak örtüsünde dolaştırıp kırışıkları düzeltti. “Beni affedin İtirafçı Ana, güzel yatağınızı dağıtmak istemedim. Yolun tozu üzerinize dökülmesin diye önce elbisemi fırçaladım. Yerde yatmaya niyetliydim ama yatak o kadar cezbediciydi ki dayanamayıp denedim. Umarım rahatsızlık vermemiştir.”

“Tabii ki vermedin,” dedi Kahlan. “Seni bu odayı kendininmiş gibi kullanman için ben davet ettim.”

Son kelime Kahlan'ın ağzından çıkmadan önce Cara hızla arkasından dolaştı. Mord-Sithlerin arasında görünürde rütbe olmamasına rağmen Berdine ve Raina her zaman Cara'nın sözlerine saygı gösterirlerdi. D'Haralılar arasında Mord-Sithlerin ve özellikle Cara'nın mertebesi tartışılmazdı, bununla beraber Kahlan hiç kimsenin buna bir açıklama yaptığını duymamıştı. Eğer Cara “tükür” derse insanlar tükürürdü.

Nadine deri giysisinin içinde Mord-Sith'in ona doğru geldiğini gördüğünde gözlerini fal taşı gibi açarak ciyaktı.

“Cara!” diye seslendi Kahlan.

Cara onu umursamadı. “Dostun Marlin elimizde, çukurun dibinde. Yakında ona katılacaksın.”

Cara parmağını Nadine’in boynundaki çukura batırıp yatağın yanındaki iskemleye geri geri düşmesine neden oldu.

“Ah!” diye bağırdı Nadine, Cara’ya kızgın kızgın bakarken. “Canım yandı!”

Sanki iskemleye bağlıymış gibi, Cara genç kadını zırhlı eliyle boğazından yakaladı. Agiel’ini kaldırdı ve büyük, kahverengi gözlerinin arasına doğrulttu. “Daha canını acıtmaya başlamadım.”

Kahlan, Cara’nın saç örgüsünü yakalayıp sertçe çekti. “Öyle ya da böyle emirlere itaat etmeyi öğreneceksin!”

Hâlâ genç kadının boynunu tutan Cara şaşkın bir şekilde döndü. “Bırak onu! Bu konuyu ben halledeceğim, sana karışmamamı söylemiştim. O tehdit edici bir hareket yapana kadar sana söylediğim gibi davranacaksın, yoksa dışarıda bekleyebilirsin.”

Cara, Nadine’i bırakıp itti ve pat diye tekrar iskemleye oturttu. “Bu belalı biri. Bunu hissedebiliyorum. Onu öldürmeme izin vermelisin.”

Cara gözlerini devirip istemeye istemeye yana çekilirken Kahlan dudaklarını sıktı. Nadine iskemleden kalktı, bir kez daha yavaş bir şekilde. Boğazını ovup öksürürken gözleri yaşardı.

“Neden böyle yapıyorsunuz?! Ben size hiçbir şey yapmadım! Bu güzel şeylerinizin hiçbirini bozmadım. Bugüne kadar sizin kadar görgüsüz kişilerle karşılaşmadım.” Parmağını Kahlan’a doğru salladı. “Birisine böyle davranmanız için ortada bir neden yok!”

“Tam tersine,” dedi Kahlan. “Bugün masum görünümlü genç bir adam saraya gelip Efendi Rahl’ı görmek istedi. Sonra da bir suikastçı çıktı. Onu Cara’nın sayesinde durdurabildik.”

Nadine’in öfkesi yatıştı. “Ya.”

“İşin en kötüsü de o değil,” diye ekledi Kahlan. “Uzun, kahverengi saçları olan çekici, genç bir kadının yordakçısı olduğunu itiraf etti.”

Nadine boğazını ovmayı bırakıp önce Cara’ya, sonra Kahlan’a baktı. “Ah. Şey, sanırım bu hatayı anlayabilirim...”

“Sen de Efendi Rahl’ı görmek istedin. Bu herkesi biraz telaşlandırdı. Hepimiz Efendi Rahl konusunda oldukça korumacıyız.”

“Sanırım bu karışıklığın nedenini anlayabiliyorum. Üzerime alınmadım.”

“Buradaki Cara, Efendi Rahl’ın özel korumalarından biri,” dedi Kahlan. “Onun kavgacı davranışının sebebini anlayabileceğinden eminim.”

Nadine elini boğazından çekip kalçasına koydu. “Tabii ki. Sanırım ben eşek arısı kovanına daldım.”

“Sorun,” diye devam etti Kahlan, “ikinci suikastçı olmadığına dair henüz bizi ikna etmemiş olman. Kendin için bir an önce bunu yapsan iyi olur.”

Nadine’in gözleri onu izleyen kadınlar arasında gidip geldi. Rahatlaması bir telaşa dönüştü. “Ben mi? Bir katil mi? Ama ben bir kadınıym.”

“Ben de,” dedi Cara. “Bize gerçeği söyleyene kadar bu odayı senin kanınla kaplayacak kişi de.”

Nadine olduğu yerde dönüp iskemleyi kaptı, iskemlenin ayaklarını Cara ve Kahlan’a doğru salladı. “Yaklaşmayın! Sizi uyarıyorum; Tommy Lancaster ve arkadaşı Lester bana bulaşacaklarını sandılar ama artık yemeklerini ön dişlerinin yardımı olmadan yemek zorundalar.”

“O iskemleyi indir,” diye ölümcül bir fısıltıyla uyardı Cara, “yoksa bir sonraki yemeğini ruhlar dünyasında yiyeceksin.”

Nadine sanki ateş almış gibi iskemleyi bıraktı. Duvara dayanana kadar geri çekildi. “Beni rahat bırakın! Ben hiçbir şey yapmadım!”

Kahlan nazikçe Cara’nın koluna girip onu geriye çekti. “Bırak da bununla Agiel kardeşin ilgilensin, olur mu?” diye fısıldadı kaşını kaldırırken. “‘Tehdit edici bir hareket yapana kadar’ dediğimi biliyorum ama iskemle pek aklımda olan türden bir tehdit sayılmaz.”

Cara’nın dudakları sıkıntı içinde büzüldü. “Tamam. Şimdilik.”

Kahlan, Nadine’e döndü. “Bana bazı cevaplar vermen gerekiyor. Doğruyu söyle, suikastçıyla bir ilgin yoksa senden samimi bir şekilde özür dileyeceğim ve soğuk muamelemizi telafi etmek için elimden

geleni yapacağım. Ama bana yalan söylersen ve Efendi Rahl'a zarar vermek niyetindeysen, dışarıdaki muhafızlara bu odadan canlı çıkmana izin vermeme emri verildi. Anlıyor musun?"

Sırtı duvara dayalı Nadine başıyla onayladı.

"Efendi Rahl'ı görmek istedin." Nadine tekrar başıyla onayladı. "Neden?"

"Ben sevgilimi arıyorum. Geçen sonbahardan beri ortalıkta yok. Evleneceğiz ve ona gidiyorum." Gözlerinin önündeki saç tellerini geri çekti. "Ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Gelip Efendi Rahl'ı görürsem nişanımı bulabileceğim söylendi." Nadine'in alt göz kapaklarına yaşlar doldu. "Bu yüzden Efendi Rahl'la konuşmak istedim; yardım edip edemeyeceğini sormak için."

"Anladım," dedi Kahlan. "Sevgilinin kaybolmasından dolayı duyduğun üzüntüyü anlayabiliyorum. Bu genç adamın adı ne?"

Nadine kolunun yeninden mendilini çekip çıkardı ve gözleri kuruladı. "Richard."

"Richard. Devamı ne?"

Nadine başıyla onayladı. "Richard Cypher."

Kahlan kendi kendine açık ağzından nefes almasını hatırlattı ama zihni diline hükmedemiyormuş gibiydi.

"Kim?" diye sordu Cara.

"Richard Cypher. Kendisi Batı Diyar'daki benim yaşadığım Hartland'da bir orman rehberidir."

"Onunla evlenmen gerektiğini söyleyerek ne demek istedin?" diye en sonunda fısıldamayı başardı Kahlan. Zihninde binlerce şey aynı anda dolanırken dünyasının yıkılmak üzere olduğunu hissetti. "Bunu sana o mu söyledi?"

Nadine ıslak mendilini kıvırdı. "Şey, bana kur yapıyordu... Bu anlaşılmıştı... Ama sonra ortadan kayboldu. Bir kadın geldi ve bana bizim evlenmemiz gerektiğini söyledi. Gökyüzünün onunla konuştuğunu söyledi, bir tür mistikti. Richard hakkındaki her şeyi biliyordu; ne kadar nazik, güçlü ve yakışıklı olduğu gibi şeyleri. Benim hak-

kımda da her şeyi biliyordu. Benim kaderimin Richard'la evlenmek ve Richard'ın kaderinin benim kocam olmak olduğunu söyledi.”

“Kadın?..” Kahlan tek bir kelimeden daha fazlasını söyleyemedi. Nadine başıyla onayladı. “Adının Shota olduğunu söyledi.”

Kahlan ellerini yumruk yaptı. Sesi zehirliymiş gibi çıktı. “Shota. Bu kadının, Shota'nın yanında birisi var mıydı?”

“Evet. Garip bir ufak... adam. Sarı gözlü. Beni ürküttü ama kadın onun zararsız olduğunu söyledi. Gelip Efendi Rahl'ı görmemi söyleyen kişi Shota. Efendi Rahl'ın Richard'ımı bulmaya yardım edeceğini söyledi.”

Kahlan, Shota'nın yanındakinin kim olduğunu tanıdı: Samuel. Bu kadının Richard'a “benim Richard'ım” demesi, Kahlan'ın başındaki fırtınada etrafa şimşekler çaktırıp duruyordu. Sesinin sakin çıkması için çabaladı. “Nadine, lütfen, burada bekle.”

“Peki,” dedi Nadine kendini toparlayıp. “Her şey tamam mı? Bana inanıyorsunuz, değil mi? Söylediğim her kelime doğru.”

Kahlan karşılık vermedi, sersemlemiş bakışını Nadine'den ayırdı ve kapıdan dışarı çıktı. Tam peşinden gelen Cara kapıyı kapattı.

Kahlan dış odada sendeleyerek durdu, her şey sıvımsı bir kırmızı bulanıklıkta yüzüyordu.

“İtirafçı Ana,” diye fısıldadı Cara, “sorun ne? Yüzün benim deri giysim kadar kırmızı. Bu Shota da kim?”

“Shota bir cadı.”

Cara bu haber karşısında kaskatı kesildi. “Peki, bu Richard Cypher'ın kim olduğunu biliyor musun?”

Kahlan gırtlığının arkasındaki ızdırıp veren o yumruyu iki denemede yuttu. “Richard'ı üvey babası büyötmüş. Richard gerçek babasının Darken Rahl olduğunu öğrenene kadar adı Richard Cypher'dı.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

“Onu öldüreceğim,” dedi kısık bir sesle Kahlan gözlerini boşluğa dikerken. “Ellerimle. Onu boğup geberteceğim!”

Cara yatak odasına doğru döndü. “Bu işi ben halledeceğim. Onun işini görmeyi bana bıraksan daha iyi olur.”

Kahlan, Cara’nın koluna girdi. “Ben ondan bahsetmiyorum. Shota’dan bahsediyorum.” Yatak odasının kapısını işaret etti. “Bunların hiçbirini anlamıyor. Shota’nın kim olduğunu bilmiyor.”

“O zaman bu cadı kadını tanıyor musun?”

Kahlan acı bir şekilde nefes verdi. “Evet. Onu tanıyorum. Daha başlangıçtan beri benim Richard’la beraber olmamı engellemeye çalışıyor.”

“Bunu neden yapıyor ki?”

Kahlan sırtını yatak odasının kapısına döndü. “Bilmiyorum. Her seferinde farklı sebepler söylüyor ama bazen Richard’ı kendisi için istediğinden korkuyorum.”

Cara kaşlarını çatı. “Efendi Rahl’ın bu küçük sürtükle evlenmesiyle Shota nasıl Efendi Rahl’a sahip olabilecek?”

Kahlan elini salladı. “Bilmiyorum. Shota her zaman bir şey peşindedir. Her seferinde başımıza bela açar.” Kararlı bir şekilde

yumruklarını sıktı. “Ama bu kez işe yaramayacak. Bu yapacağım en son şey olsa da onun işlerimize burnunu sokmasına son vereceğim. Sonra da Richard’la evleneceğiz.” Sesi fısıltıya dönüştü. “Eğer Shota’ya gücümle dokunur ve onu öbür dünyaya yollarsam, onun işlerimize karışmasına bir son veririm.”

Cara bu sorunu düşünürken kollarını kavuşturdu. “Nadine’e ne yapmak istiyorsun?” Mavi gözleri yatak odasına doğru döndü. “Hâlâ en iyi çare... ondan kurtulmak olabilir.”

Kahlan burun kemiğini parmaklarıyla sıktı. “Bu, Nadine’in yaptığı bir şey değil. O sadece Shota’nın entrikasındaki bir piyon.”

“Sıradan bir asker bazen bir generalin savaş planından daha büyük sorun yaratabilir, eğer...”

Kollarını açarken Cara’nın cümlesi yavaşça kesildi. Koridorlardaki rüzgârları dinliyormuş gibi başını yana eğdi.

“Efendi Rahl geliyor.”

Mord-Sithlerin ona olan bağlarından dolayı, Richard’ı hissetme becerileri olağanüstü, hatta sinir bozucuydu. Kapı açıldı. Cara’nınkiyle aynı kesimde ve vücuda oturan tarzda ama kırmızı yerine kahverengi deri elbiseler giyen Berdine ve Raina kasıla kasıla odaya girdiler.

İkisi de Cara’dan daha kısa boylu ama en az onun kadar çekicilerdi. Cara’nın bacakları uzundu, bir dirhem fazla yağı yoktu ve kaslıydı, mavi gözlü Berdine’in vücudu ise daha kıvrımlıydı. Berdine’in dalgalı, kahverengi saçları, tıpkı zarif Raina’nın güzel, siyah saçları gibi karakteristik, uzun Mord-Sith tarzında örülmüştü.

Raina’nın zeki, kara gözleri Cara’nın kırmızı deri giysisine dikkatle baktı ama yorum yapmadı. Hem o hem de Berdine’in asık, tehditkâr ifadeleri vardı. İki Mord-Sith de kapının birer yanında birbirlerine döndüler.

“Karşınızda, Efendi Rahl,” dedi resmî bir tonla Berdine, “Doğruluk İzcisi, Doğruluk Kılıcı’nın sahibi, ölüm getiren, D’Hara Hükümdarı, Orta Diyar’ın hükümdarı, gar ülkesinin komutanı, özgür insanların savunucusu ve kötülerin belası,” delici bakışları Kahlan’a

döndü, “ve İtirafçı Ana’nın nişanlısı.” Girişini belirtmek için kolunu kapıya doğru kaldırdı.

Kahlan neler olduğunu hayal edemiyordu. Mord-Sithlerin amiraneleden muzibe kadar çeşitli mizaçlarını görmüştü ama onları resmi davranırken hiç görmemişti.

Richard odaya girdi. Kartal bakışları Kahlan’a kilitlendi. Bir an için dünya durdu. Aralarında sessiz bir bağ olan ikisi dışında etrafta başka hiçbir şey yoktu.

Richard’ın dudaklarındaki gülümseme arttı ve gözlerine yansıdı. Sınırsız bir aşkın neden olduğu bir gülümsemeydi.

Orada sadece o ve Richard vardı. Sadece onun gözleri vardı.

Ama geri kalanı...

Kahlan ağzının bir karış açıldığını hissetti. Hayretler içinde elini kalbinin üstüne koydu. Onu tanıdığından beri Richard hep basit orman kıyafetleri giyerdi. Ama şimdi...

Kahlan sadece Richard’ın siyah çizmelerini tanıdı. Çizmelerine geometrik tasarımlarla kabartılmış gümüş simgelerle iğnelenmiş deri şeritler sarılmıştı ve üstünü yeni, siyah yün pantolon kaplıyordu. Siyah bir gömleğin üstünde, kıvrılmış kenarlarını tamamen saran geniş bir altın şerit boyunca süren sembollerle süslü, yandan yırtmaçlı siyah bir ceket vardı. Geniş, çok katlı deri kemerde de o gümüş simgeler ve belinden o muhteşem cekete iki tarafından da tutturulmuş küçük bir altın işlemeli çanta vardı. Altın ve gümüşten dövülmüş Doğruluk Kılıcı’nın kınını tutan kadim, işlemeli deri kayış sağ omzundan çapraz iniyordu. İki bileğinde de geniş, deri kaplı gümüş bir şerit vardı, üzerlerine o tuhaf sembollerle çevrili birbirine bağlı halkalar takılmıştı. Geniş omuzlarına altından yapılmış gibi görünen bir pelerin takmıştı.

Bir anda soylu ve kötü birisiymiş gibi göründü. Bir kral gibi ve öldürücü. Kralların komutanına benziyordu. Ve kehanetlerin ona verdiği isme yakışır bir haldeydi: “ölüm getiren”.

Kahlan onun her zamanki görünüşünden daha yakışıklı, daha otoriter, daha görkemli olabileceğini hiç düşünmemişti. Yanılmıştı.

Kahlan ağzını açıp bir türlü bulamadığı kelimeleri söylemeye çalışırken Richard yanına geldi. Eğilip onu şakağından öptü.

“İyi,” dedi Cara. “Buna ihtiyacı vardı, başı ağrıyordu.” Cara kaşını Kahlan’a doğru kaldırdı. “Şimdi her şey iyi mi?”

Zor bela nefes alabilen ve Cara’nın söylediklerini duyamayan Kahlan bunun bir hayal mi, yoksa gerçek mi olduğunu öğrenmek için parmaklarıyla Richard’a dokundu.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu Richard.

“Hoşuma gitmek mi? Aziz ruhlar...” dedi güçlkle Kahlan.

Richard güldü. “Bunu evet olarak kabul edeceğim.”

Kahlan herkesin gitmiş olmasını diledi. “Ama Richard, bu da ne? Bütün bunları nereden aldın?”

Kahlan elini onun göğsünden geri çekemiyordu. Onun nefes alışını hissetmek istiyordu. Kalbinin attığını da hissetmek istiyordu. Ve kendi kalbinin gümbür gümbür attığını duyabiliyordu.

“Şey,” dedi Richard, “yeni elbiseler almamı istediğini biliyordum...”

Kahlan bakışlarını onun vücudundan çekip gri gözlerine yöneltti. “Ne?! Ben asla böyle bir şey söylemedim.”

Richard güldü. “Bunu senin adına güzel yeşil gözlerin söyledi. Eski orman giysilerime baktığında, gözlerin oldukça net bir şekilde konuşmuştu.”

Kahlan bir adım geri çekilip eliyle Richard’ın yeni kıyafetlerini işaret etti. “Bütün bunları nereden aldın?”

Richard onun ellerinden birini tuttu ve gözlerinin içine bakana kadar parmaklarıyla çenesini kaldırdı. “Çok güzelsin. Mavi gelinliğinin içinde muhteşem görüneceksin. Evlendiğimizde İtirafçı Ana’ya layık görünmek istedim. Düğünümüzü ertelememek için hemen yaptırdım.”

“Onu terzi kadınlara yaptırdı. Sürprizdi,” dedi Cara. “Ona sırrını hiç söylemedim Efendi Rahl. Ağzımdan laf almak için elinden geleni yaptı ama ona söylemedim.”

“Teşekkür ederim Cara.” Richard güldü. “Bunun kolay olmadığına eminim.”

Kahlan onunla beraber güldü. “Ama bu harika. Bütün bunları sana Sahibe Wellington mı yaptı?”

“Hepsini değil. Ona ne istediğimi söyledim, diğer terzilerle beraber çalıştı. Sanırım iyi bir iş çıkardı.”

“Onu tebrik edeceğim. Hatta kucaklayacağım.” Kahlan parmaklarıyla pelerine dokundu. “Bunu o mu yaptı? Bugüne kadar buna benzer bir şey görmedim. Bunu yapabildiğine inanamıyorum.”

“Ah, hayır,” diye itiraf etti Richard. “O ve diğer şeylerin bazıları Büyücü Kulesi’nden geldi.”

“Büyücü Kulesi’nden mi? Orada ne yapıyordun?”

“Bir zamanlar orada büyücülerin kaldığı odaları görmüştüm. Tekrar gidip onlara ait olan bazı şeylere yakından baktım.”

“Bunu ne zaman yaptın?”

“Birkaç gün önce. Sen yeni müttefiklerimizden bazı devlet adamlarıyla görüşmekle meşgulken.”

Giysilere değer biçerken Kahlan’ın alnı gerildi. “O zamanın büyücülerini bunu mu giyiyormuş? Ben büyücülerin hep sade cübbe giydiklerini sanırdım.”

“Çoğu öyle giyinirdi. Biri bunların bazılarını giymişti.”

“Böyle bir kıyafeti nasıl bir büyücü giyerdi ki?”

“Bir savaş büyücüsü.”

“Savaş büyücüsü,” diye hayretler içinde fısıldadı Kahlan. Yeteneğini genelde nasıl kullanacağını bilmeseyse de Richard neredeyse üç bin yıldır doğan ilk savaş büyücüsüydü.

Kahlan tam bir soru yağmuruna başlayacaktı ki o an için çok daha önemli konular olduğunu hatırladı. Neşesi kaçtı. “Richard,” bakışlarını onunkilerden kaçırdı, “burada seni görmek isteyen birisi var.”

Kahlan yatak odası kapısının gıcırdadığını duydu.

“Richard?” Nadine kapının eşiğinde durmuş, beklenti içinde mendilini parmaklarının arasında çeviriyordu. “Richard’ın sesini duydum.”

“Nadine?”

Nadine'in gözleri Sanderyalıların altın paraları kadar büyüdü. "Richard."

Richard nazikçe gülümsedi. "Nadine." Hiç değilse dudakları gülümsemişti.

Dudakları gülümsemesine rağmen gözlerinde tebessümden eser yoktu. Bu, Kahlan'ın daha önce onun yüzünde hiç görmediği uyumsuz bir bakıştı. Kahlan, Richard'ı kızginken görmüştü, Doğruluk Kılıcı'nın büyüğü gözlerinde tehlikeli bir şekilde dans ederken büyüünün ölümcül öfkesine tanık olmuştu ve kılıcı beyaza dönüştürdüğünde yüzünde oluşan ölümcül sakinliği görmüştü. Adanmışlığının ve kararlılığının gazabında, Richard korkutucu görünebiliyordu.

Ama o güne kadar onun yüzünde gördüğü hiçbir bakış şimdiki kadar Kahlan'ı dehşete düşürmemişti.

Bu, gözlerinden okunan ölümcül bir öfke ya da ölümcül bir adanmışlık değildi. Her nasılsa çok daha kötü bir şeydi. Gözlerindeki, o boş gülümsemedeki alakasızlığın derinliği korkutucuydu.

Kahlan bu bakışın, yalnızca kendisine yöneltilirse daha kötü olabileceğini düşündü. Bu kadar soğuk bir bakış kendisine yönelse Kahlan'ın kalbini kırabilirdi.

Nadine belli ki Richard'ı Kahlan kadar iyi tanııyordu; o, Richard'm dudaklarındaki gülümseme dışında başka bir şey görmedi.

"Ah, Richard!"

Nadine koşarak gidip Richard'ın boynuna sarıldı. Sanki bacaklarıyla da ona sarılmaya hazırmış gibi görünüyordu. Kahlan hızla kolunu uzatıp Mord-Sith bir adımdan daha fazla atamadan Cara'yı durdurdu.

Kahlan ayakta kalıp dilini tutmak için kendini zorlamak durumunda kalmıştı. Richard'la birbirlerine olan bütün bağlarına rağmen, bu konuda bir şey söylemenin onun ötesinde olduğunu biliyordu. Bu, Richard'ın geçmişiydi ve Kahlan onu tanımasına; geçmişinin, romantik geçmişinin bir kısmını bilmesine rağmen bu oldukça bilinmeyen bir alandı. O ana kadar bu önemsizmiş gibi görünmüştü.

Kahlan yanlış bir şey söylemekten korkarak hiçbir şey demedi. Kaderi Richard'ın ve o an için Richard'ın boynuna sarılan güzel kadının ellerindeydi ama daha da kötüsü, kaderi yine Shota'nın ellerindeymiş gibi görünüyordu.

Richard başını ondan uzaklaştırmaya çalışsa da Nadine onun boynuna öpücükler kondurmaya başladı. Richard onu belinden tutup itti.

“Nadine, burada ne işin var?”

“Seni arıyorum şaşşal,” dedi Nadine nefes nefese bir sesle. “Geçen sonbahar ortadan kaybolduğundan beri herkes şaşkın ve endişeli. Babam seni özledi, ben de özledim. Hiçbirimiz sana ne olduğu bilmiyorduk. Zedd de kayıp. Sınır yıkılınca sen, Zedd ve ağabeyin kayıplara karıştınız. Baban öldürüldüğünde üzüldüğünü biliyorum ama senin kaçıp gitmeni beklemiyorduk.” Nadine'in kelimeleri nefes nefese bir heyecan içinde ağzından tek seferde çıkıyorlardı.

“Bu uzun bir hikâye ve ilgini çekmeyeceğine eminim.”

Richard'ın sözlerini doğrular bir şekilde Nadine onları hiç duymamış gibi göründü ve lafı uzatmaya devam etti.

“Başlangıçta ilgilenmem gereken çok şey vardı. Lindy Hamilton'dan babama kış kökleri bulacağı sözünü almam gerekti. İhtiyacı olan ve sadece senin bulabildiğin bazı özel bitkileri sen ona getirmeyince akli başından gitti. Ben elimden geleni yaptım ama ormanları senin kadar iyi bilmiyorum. Sen eve dönene kadar Lindy'nin senin yerini doldurabileceğini umuyor. Sonra yanıma neler alacağımı ve yolumu nasıl bulacağımı düşünmem gerekti. Çok uzun zamandır arıyordum. Efendi Rahl adında birisiyle konuşmak için geldim, seni bulmam için bana yardım edebileceğini umarak. Daha onunla bile konuşmadan seni bulabileceğim asla aklıma gelmezdi.”

“Efendi Rahl benim.”

Nadine bunu da duymamış gibi göründü. Geri çekilip onu baştan aşağı süzdü. “Richard, niye böyle giyindin? Kimi taklit ediyorsun? Gidip üstünü deış. Memlekete dönüyoruz. Artık seni buldum ya,

her şey yoluna girecek. Yakında memlekete döneceğiz, her şey eskisi gibi olacak. Evleneceğiz ve...”

“Ne?!”

Nadine gözleri kırpıştırdı. “Evleneceğiz. Evleneceğiz, bir evimiz ve her şeyimiz olacak. Daha iyi bir tane inşa edebilirsin; eski evin işe yaramaz. Çocuklarımız olacak. Bir sürü çocuk. Oğullarımız. Bir sürü oğlan. Benim Richard’ım gibi iri ve güçlü.” Sırıttı. “Seni seviyorum Richard’ım. En sonunda evleneceğiz.”

Richard’ın daha önceki boş gülümsemesi de yok oldu ve onun yerine ciddi bir şekilde kaşlarını çattı. “Tüm bunları nereden çıkardın?”

Nadine parmağını neşeli bir şekilde Richard’ın önünde dolaştırırken güldü. En sonunda etrafına bakındı. Başka gülümseyen tek bir kişi bile yoktu. Gülümsemeyi kesti ve Richard’ın bakışına sığınmaya çalıştı.

“Ama Richard... sen ve ben. Her zaman olması gerektiği gibi evleneceğiz. En sonunda. Kaderimizin her zaman belirttiği gibi.”

Cara, Kahlan’a doğru eğilip kulağına fısıldadı. “Onu öldürmeme izin vermeliydin.”

Richard’ın öfkeli bakışı Mord-Sith’in sırtışını yok etti ve yüzündeki kan çekildi. Richard, Nadine’e döndü.

“Bunu nereden çıkardın?”

Nadine tekrar Richard’ın giysilerini süzdü. “Richard, bu kıyafetle budala gibi görünüyorsun. Bazen bir parça aklın var mı diye merak ediyorum. Kral rolü yaparak ne yaptığını sanıyorsun? Bir de böyle bir kılıcı nereden buldun? Richard, asla çalmayacağını biliyorum ama böyle bir silahı alacak kadar paran yok. Eğer bir iddiada ya da öyle bir şeyde kazandıysan, onu satın kendimize...”

Richard onu omuzlarından tutup salladı. “Nadine, biz hiç evlenmek için sözlenmedik ya da böyle bir şeyin yakınına bile gelmedik. Böyle çılgınca bir fikri nereden edindin? Burada ne yapıyorsun?”

Nadine’in cesareti en sonunda Richard’ın öfkeli bakışları altında kırıldı. “Richard, çok uzun bir yoldan geldim. Daha önce hiç Hartland’dan dışarı çıkmamıştım. Zor bir yolculuktu. Senin için

hiçbir şey ifade etmiyor mu? Bunun bir anlamı yok mu? Gelip seni almak dışında asla oradan ayrılmazdım. Seni seviyorum Richard.”

Richard’ın iki iri özel korumasından biri olan Ulic kapıdan girerken başını eğdi. “Efendi Rahl, eğer meşgul değilseniz, General Kerson’un bir sorunu var ve sizinle konuşmak istiyor.”

Richard ters bakışını devasa Ulic’e çevirdi. “Biraz sonra.”

Richard’ın bu tehditkâr bakışı ya da ses tonuna alışık olmayan Ulic eğilerek selam verdi. “Ona söyleyeceğim Efendi Rahl.”

Nadine şaşkın bir şekilde koca kas yığınının başını eğip kapıdan çıkmasını izledi. “Efendi Rahl mı? Richard, iyi ruhlar adına, bu adam sana ne dedi? Başını nasıl bir belaya soktun? Sen her zaman çok akli başındaydın. Ne yaptın? Neden bu insanları kandırıyorsun? Kimi taklit ediyorsun?”

Richard biraz sakinleşmiş gibi göründü ve sesi bezgin bir tını aldı. “Nadine, bu uzun bir hikâye ve şu anda tekrarlayacak havada değilim. Ne yazık ki ben aynı kişi değilim... Memleketten ayrılalı çok zaman geçti. Çok büyük şeyler oldu. Bir hiç uğruna bu kadar uzak yoldan geldiğin için üzgünüm ama bir zamanlar aramızda olan şey...”

Kahlan kendisine yöneltilecek mahcup bir bakış bekledi. Ama kesinlikle öyle bir şey gelmedi.

Nadine bir adım geriledi. Etrafında onu izleyen bütün yüzlere baktı: Kahlan, Cara, Berdine, Raina ve arkada, kapının yanında sessiz duran izbandut Egan’a.

Nadine ellerini havaya açtı. “Hepinizin neyi var?! Bu adamın kim olduğunu sanıyorsunuz? O Richard Cypher, benim Richard’ım! O bir orman rehberi; sıradan biri! Önemli birisiymiş gibi rol yapan, Hartland’dan sıradan bir adam. Ama sizin sandığınız gibi biri değil! Hepiniz kör enayiler misiniz? O benim Richard’ım ve bizim evlenmemiz gerekiyor.”

Cara en sonunda sessizliği bozdu. “Hepimiz bu adamın kim olduğunu çok iyi biliyoruz. Belli ki sen bilmiyorsun. O Efendi Rahl, D’Hara Hükümdarı ve Orta Diyar’ın hükümdarı. En azından, şu

ana kadar ona teslim olanların hükümdarı. Bu odadaki, hatta bu şehirdeki herkes onu korumak için hayatlarını feda edebilir. Biz ona sadakatimizden çok daha fazlasını borçluyuz; biz ona hayatlarımızı borçluyuz.”

“Sadece kendimiz olabiliriz,” dedi Nadine’e Richard, “ne daha çoğu ne de daha azı. Bir zamanlar, bilge bir kadın bunu bana söylemişti.”

Nadine kuşku içinde fısıldadı ama Kahlan kelimeleri duymadı.

Richard eliyle Kahlan’ın beline sarıldı. Bu nazik temasla Kahlan destek ve sevgi mesajını aldı ve aniden yabancıların önünde durup böyle kişisel gönül meselelerini ortaya koyan bu kadın için derin bir üzüntü hissetti.

“Nadine,” dedi sakın bir tonla Richard, “bu Kahlan, bahsettiğim bilge kadın. Sevdığım kadın. Kahlan, Nadine değil. Kahlan ve ben yakında evleneceğiz. Yakında gidip Çamur Adamlar tarafından evlendirileceğiz. Dünyadaki hiçbir şey bunu değiştiremez.”

Nadine sanki bakışlarını Richard’dan ayırırsa söylediklerinin gerçek olacağından korkuyormuş gibi görünüyordu.

“Çamur Adamlar mı? Ruhlar adına, Çamur Adamlar da nasıl bir isim? Kulağa korkunç geliyor. Richard, sen...” Çözümüne ulaşmış gibi göründü. Dudaklarını sıkıp aniden kaşlarını çattı. Parmağını Richard’a kaldırıp salladı.

“Richard Cypher, nasıl salakça bir oyun oynadığını bilmiyorum ama bunun bir parçası olmayacağım! Beni dinle, koca ayı, eşyalarını topla! Eve gidiyoruz!”

“Ben evimdeyim Nadine.”

Sonunda Nadine’in aklına söyleyecek bir şey gelmedi.

“Nadine, bütün bunları... bu evlilik işini sana kim söyledi?”

Nadine’in süngüsü düşmüştü. “Shota adındaki bir mistik.”

Kahlan bu ismi duyunca gerildi. Shota gerçek bir tehditti. Nadine ne derse desin ya da ne isterse istesin, sorun yaratacak gücü olan kişi Shota’ydı.

“Shota!” Richard eliyle yüzünü sildi. “Shota. Bunu bilmem gerekirdi.”

Ve sonra Richard, Kahlan'ın beklediği en son şeyi yaptı: Güldü. Herkes onu izlerken, orada durup başını geri atarak kahkahalarla güldü.

Bu bir şekilde Kahlan'ın korkularını eritip yok etti. Shota'nın yapabileceği şey karşısında Richard'ın gülmesi bir şekilde bu tehdidi önemsiz hale getirdi. Aniden yüreğine su serpildi. İkisinin de isteği üzerine, Richard Çamur Adamlar'ın onları evlendireceğini söylemişti ve Shota'nın bunun tersini istemiş olması gülünç olmaktan başka bir şey değildi. Richard, Kahlan'ın belindeki kolunu tatlı bir şekilde sıktı. Kahlan sırtışıyla yanaklarının gerildiğini hissetti.

Richard elini sallayarak özür diledi. "Nadine, üzgünüm. Sana gülmüyorum. Shota bu küçük numaralarını üzerimizde uzun zamandan beri oynuyor. Seni komplosunda kullanmış olması bir talihsizlik ama bu onun sefil oyunlarından biri. O bir cadı."

"Cadı mı?" diye fısıldadı Nadine.

Richard başıyla onayladı. "Geçmişte bizi küçük dramatik oyunlarına alet etti. Artık Shota'nın ne dediği umurumda değil. Ben artık onun oyunlarını oynamıyorum."

Nadine kafası karışmış gibi göründü. "Bir cadı mı? Büyü mü? Bana büyü mü yapıldı? Ama Shota gökyüzünün onunla konuştuğunu söyledi."

"Öyle mi dedi? Yaratıcı'nın kendisi bile onunla konuşmuş olsa umurumda değil."

"Rüzgârın senin peşine düştüğünü söyledi. Ben de endişelendim. Yardım etmek istedim."

"Rüzgâr benim peşime mi düşmüş? Her taşın altından o çıkıyor."

Nadine'in bakışı Richard'dan uzaklaştı. "Peki ya bize ne olacak?"

"Nadine, ortada 'biz' diye bir şey yok." Sesi tekrar sertleşti.

"Bunu herkesten iyi sen biliyorsun."

Nadine gücenerek çenesini yukarı kaldırdı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Richard onu bir süre izledi, en sonunda söyleyeceğinden daha fazlasını söylemeyi düşünüyor gibiydi. “Nasıl istersen öyle olsun Nadine.”

Kahlan ilk kez utandığını hissetti. Konuşmanın içeriği her ne olursa olsun, bunları duyduğu için kendisini kulak misafiri olmuş gibi hissetti. Richard da rahatsız olmuş gibi görünüyordu. “Kusura bakma Nadine ama benim ilgilenmem gereken şeyler var. Eğer memlekete dönmek için yardıma ihtiyacın varsa, elimden geleni yapacağım. At, ikmal ya da her neye ihtiyacın olursa. Hartland’daki herkese iyi olduğumu söyle ve en iyi dileklerimi ilet.”

Richard bekleyen Ulic’e döndü. “General Kerson hâlâ burada mı?”

“Evet, Efendi Rahl.”

Richard kapıya doğru bir adım attı. “Gidip sorunun ne olduğunu öğrensem iyi olacak.”

Richard daha çıkmadan, adını duyduğunda General Kerson kapıdan içeri girdi. Saçları kırlaşıyordu ama kaslı ve zindegdi, Richard’dan bir baş daha kısaydı; parlak deri üniformasının içinde görkemli bir kişilik olarak boy gösteriyordu. Üst kollarında rütbesinin izleri vardı, parlak beyaz çizgiler kısa zincir zırhın kenarlarından görünüyordular.

Yumruğunu kalbinin üstüne vurup selam verdi. “Efendi Rahl, sizinle konuşmam gerekiyor.”

“Peki. Konuş bakalım.”

General tereddüt etti. “Baş başa demek istedim Efendi Rahl.”

Richard bu adamla vakit öldürecek havada değilmiş gibi görünüyordu. “Burada casus yok. Konuş bakalım.”

“Adamlar hakkında Efendi Rahl. Çoğu hasta.”

“Hasta mı? Sorunları ne?”

“Şey, Efendi Rahl, onların... sorunu...”

Richard’ın alnı gerildi. “Ne demek istiyorsan söyle.”

“Efendi Rahl,” General Kerson gırtlığını temizlemeden önce kadınlara bir göz attı, “ordumun yarısından çoğu, şey, kötü durumda, ishal oldular, kuvvetten düşmüş bir halde çömeliyor, inliyorlar.”

Richard'ın alnındaki gerginlik kayboldu. "Ah. Şey, üzuldüm. Umarım yakında iyileşirler. Bu çok perişan bir durum."

"Bu, ordularda görülebilen bir durum ama bu kadar yayılmış olması normal değil ve çok yayıldığı için bir şey yapılması gerekiyor."

"Bol bol su içmelerini sağla. Bana gelişmeleri devamlı haber ver. Ne durumda olduklarını bilmek istiyorum."

"Efendi Rahl, bu konuda bir şey yapılması gerekiyor. *Derhal*. Böyle kalamaz."

"Lekeli hummaya yakalanmadılar ya general."

General Kerson ellerini arkasında kavuşturup sabırlı bir şekilde nefes aldı. "Efendi Rahl, General Reibisch güneye gitmeden önce, bize gerekli gördüğümüz vakit subaylarınızın fikirlerinin size söylenmesini istediğinizi bildirmişti. Söylediklerimizden hoşlanmadığınızda kızabileceğinizi ama görüşlerimizi paylaştığımız için bizi cezalandırmayacağınızı ona söylediğinizi de eklemişti. Askerî birliklerle ilgilenmek ve bir orduyu komuta etmek konusunda sizden daha deneyimli olduğumuz için fikirlerimizi bilmek istediğinizi düşünüyordunuz."

Richard eliyle ağzını sildi. "Haklısın general. O zaman bu kadar önemli olan şey ne?"

"Şey, Efendi Rahl, ben Shinavont eyaleti isyanının kahramanlarından biriyim. Shinavont, D'Hara'da. O zamanlar teğmendim. Beş yüz kişiydik ve seyrek bir ormanda kamp yapan yedi bin kişilik asilere rastladık. Gün doğarken hücum ettik ve gün batmadan isyanı bastırdık. Güneş batarken geride tek bir Shinavont asisi kalmamıştı."

"Çok etkileyici, general."

General Kerson omuz silkti. "Hiç de değil. Neredeyse bütün adamların pantolonları ayak bileklerine kadar inmişti. Hiç bağırsaklarınız çalışırken savaşmaya çalıştınız mı?" Richard savaşmadığını kabul etti. "Herkes bize kahraman dedi ama ishalden başı dönüp kafasını bile doğru dürüst kaldıramayan bir adamın kafatasını parçalamak için kahraman olmak gerekmez. Yaptığımızdan dolayı gurur duymadım ama bu bizim görevimizdi ve isyanı bastırdık ve

hiç şüphesiz eğer iyileşip bizden kaçmış olsalardı vuku bulacak daha büyük bir katliamı engelledik. Ne yapabileceklerini, daha kaç kişinin ölebileceğini tahmin etmek imkânsızdı.

“Ama kaçmadılar. Dizanteri oldukları ve ayağa kalkamadıkları için onların işini bitirdik.” Kolumu açıp etraftaki kırsal bölgeyi işaret etti. “Adamlarımın yarısından fazlası hasta. General Reibisch güneye gittiği için bütün gücümüz burada değil. Geride kalanlar savaşacak durumda değiller. Bu konuda bir şey yapılması gerekiyor. Büyük bir düşman ordusu şimdi saldırırsa başımız belada demektir. Savunmasız durumdayız. Aydındril’i kaybedebiliriz.

“Bu durumu tersine çevirecek bir şey biliyorsanız size minnettar kalacağım.”

“Bu meseleyi neden bana getiriyorsun? Şifacıların yok mu?”

“Bizim şifacılarımız çeliğin neden olduğu türden sorunları çözenlerden. Aydındril’deki şifalı bitki satıcılarına ve şifacılar gitmeyi denedik ama bu kadar kalabalıkla başa çıkmayı denemediler bile.” General omuz silkti. “Siz Efendi Rahl’sınız. Bu konuda ne yapılabileceğini bildiğinizi düşündüm.”

“Haklısın, şifalı bitki satıcıları bu kadar kişi için hiçbir şey yapamaz.” Richard düşünürken alt dudağını ısırıldı. “Eğer yeteri kadar yerlerse sarımsak bunu çözecektir. Yaban mersininin de faydası olacaktır. Adamlara bol bol sarımsak ver ve onları yaban mersiniyle destekle. Etrafta onlardan yeteri kadar olması lazım.”

General şüpheli bir kaş çatışıyla öne eğildi. “Sarımsak ve yaban mersini mi? Ciddi misiniz?”

“Büyükbabam bana şifalı bitkileri, ilaçları vesaire öğretti. Bana güven general, bu, işe yarayacak. Sulu meşe kabuğundan bol bol tanen çayı da içsinler. Sarımsak, yaban mersini ve sulu meşe çayının bu işi halletmesi gerekiyor.” Richard omzunun üstünden baktı. “Değil mi Nadine?”

Nadine başıyla onayladı. “Bunlar iş görür ama onlara toz haline getirilmiş kurtpençesi verseniz daha kolay olur.”

“Bunu ben de düşündüm ama senenin bu vaktinde kurtpençesi asla bulamayız, şifalı bitki satıcılarında da yeteri kadar yoktur.”

“Toz halinde çok fazla gerekmez ve en iyi bu işe yarar,” dedi Nadine. “Kaç kişiler efendim?”

“Bölgedeki son rapora göre elli bin,” dedi general. “Şu ana kadar ne kadar arttığını kim bilir?..”

Nadine bu sayı karşısında şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Hayatımda hiç o kadar kurtpençesi görmedim. Gereken miktar toplanana kadar adamlar yaşanır. Richard haklı o zaman; sarımsak, yaban mersini ve sulu meşe çayı. Eşekkulağı çayı da işe yarar ama hiç kimsede o miktarda yoktur. Sulu meşe en iyi çare ama onu bulması zor. Eğer sulu meşe bulmak zorsa, en azından kartopu çiçeği hiç yoktan iyidir.”

“Hayır,” dedi Richard. “Kuzeydoğuda, yüksek dağlarda sulu meşe gördüm.”

General Kerson kirli sakalını kaşdı. “Sulu meşe nasıl bir şey?”

“Bir meşe ağacı. Adamlarının ihtiyacı olan türden bir meşe ağacı. Çay yapmakta kullanılan sarı bir iç kabuğu vardır.”

“Bir ağaç mı? Efendi Rahl, sadece parmaklarımla dokunup on farklı çeliği ayırt edebilirim ama bir çift gözüm daha olsa bile bir ağacı diğerinden ayıramam.”

“Eminim ki ağaçlardan anlayan adamların vardır.”

“Richard,” dedi Nadine, “sulu meşe ona bizim Hartland’da verdiğimiz ad. Buraya gelirken adlarını bildiğim kök ve bitkiler topladım ama karşılaştığım insanlar onlar için başka isimler kullanıyor. Eğer bu adamlar yanlış ağacın çayını içerlerse, bırakın bu sorunu çözmeyi, daha kötü hale gelmelerini bekleyebilirsiniz. Sarımsak ve yaban mersini bağırsaklarına iyi gelecektir ama kaybettiklerini geri almak için sıvıya ihtiyaçları var; o çay su kaybetmelerini engeller ve sağlıklarına kavuşmalarını sağlar.”

“Evet, biliyorum.” Richard gözlerini ovuşturdu. “General, bir müfreze topla, yaklaşık beş yüz arabalık ve eğer arabalar yetmezse

diye fazladan yük atları da al. Ağaçların nerede olduğunu biliyorum, sizi oraya götüreceğim.”

Richard kendi kendine sessizce güldü. “Bir kere rehber oldun mu bir daha hiç kurtulamazsın.”

“Askerler Efendi Rahl sağlıklarıyla ilgilendiğinden dolayı minnettar olacaklar,” dedi general. “Ben de kesinlikle minnettar olacağım Efendi Rahl.”

“Teşekkürler general. Gereken her şeyi toparla, seninle birazdan ahırların orada buluşacağım. En azından hava kararmadan oraya çıkmak istiyorum. O geçitler, karanlıkta dolaşılacak yerler değil, özellikle de arabalarla. Neredeyse dolunay olmak üzere ama bu bile yeterli olmayabilir.”

“Siz buradan çıkana kadar biz hazır olacağız Efendi Rahl.”

General yumruğunu hızla kalbine vurup selam verdikten sonra gitti. Richard, Nadine’e boş gülücüklerinden birini daha attı. “Yardım için teşekkürler.”

Ve sonra Richard bütün dikkatini kırmızı deriler giymiş Mord-Sith’e verdi.

ALTINCI BÖLÜM

Richard, Cara'nın çenesini yakalayıp yüzünü kaldırdı. Cara'nın yanağındaki kan sızan kesigi daha iyi görebilmek için başını çevirdi.

"Bu ne?"

Richard onu bıraktığında Cara, Kahlan'a bir göz attı. "Bir adam dostça yaklaşımımı reddetti."

"Öyle mi? Belki kırmızı deri seçiminden hoşlanmıyordur."

Richard, Kahlan'a baktı. "Ne oluyor? Saray o kadar gergin muhafızlarla dolu ki içeri girerken benimle bile tartıştılar. Okçu takımlarımız merdiven boşluklarını tutuyor, Kan Soyu şehre saldırdığından beri bu kadar çıplak çelik görmedim."

Gözlerinde tekrar o yırtıcı bakış belirdi. "Çukura kim atıldı?"

"Sana söyledim," diye Kahlan'a fısıldadı Cara. "Her zaman öğreniyor."

Kahlan, Cara'ya Marlin'den bahsetmemesini söylemişti çünkü bir şekilde Richard'a zarar verebileceğinden korkmuştu. Ama Marlin ikinci bir suikastçı olduğunu açıkladığında her şey değişmişti; Richard'a etrafta dolaşan bir Karanlık Rahibesi olduğunu söylemek zorunda kalmıştı.

"Seni öldürmek için bir suikastçı geldi." Kahlan başını Cara'ya doğru yatırıp işaret etti. "Buradaki Küçük Bayan Büyü onu yakala-

yabilsin diye Marlin'i yeteneğini kendi üzerinde kullanmaya teşvik etti. Onu güvenli bir yerde tutabilmek için çukura koyduk.”

Richard, Kahlan'la konuşmadan önce Cara'ya bir bakış attı. “Küçük Bayan Büyü demek? Bunu yapmasına neden izin verdin?”

“Seni öldürmek istediğini söyledi. Cara onu kendi tarzında sorguya çekmeye karar verdi.”

“Sence bu gerekli miydi?” diye sordu Richard. “Koca bir ordu-muz var. Bir adam bana ulaşamazdı.”

“İtirafçı Ana'yı öldürmek istediğini de söyledi.”

Richard'ın ifadesi sertleşti. “O zaman umarım ona nazik tarafını göstermedin.”

Cara gülümsedi. “Göstermedim Efendi Rahl.”

“Richard,” dedi Kahlan, “durum bundan daha da kötü. O, Kâhinler Sarayı'ndan bir büyücü. Bir Karanlık Rahibesi'yle beraber geldiğini söyledi. Onu henüz bulamadık.”

“Bir Karanlık Rahibesi mi? Bu harika. Bu adamın bir suikastçı olduğunu keşfetmeyi nasıl başardınız?”

“İster inan ister inanma ama o kendi kimliğini ifşa etti. Jagang'ın onu seni ve beni öldürmek için yolladığını ve verilen emirlerin İtirafçılar Sarayı'nın içine girdiğinde kendi kimliğini açıklaması yönünde olduğunu iddia ediyor.”

“O zaman Jagang'ın planı aslında bu adamın bizi öldürmesi değildi; Jagang o kadar salak değildir. Bu Karanlık Rahibesi burada, Aydındril'de ne yapacak? O büyücü onun da buraya bizi öldürmek için geldiğini mi söyledi, yoksa başka bir amaç için mi gelmiş?”

“Marlin bunu bilmiyor gibiydi,” dedi Kahlan. “Cara'nın ona yaptıklarından sonra ona inanıyorum.”

“Hangi rahibeymiş? Adı ne?”

“Marlin adını bilmiyordu.”

Richard başıyla onayladı. “Bu mümkün. Hangi amaçla geldiğini açıklamadan ne kadar önce şehre gelmiş?”

“Tam olarak emin değilim. Sanırım birkaç gün önce.”

“O zaman neden varır varmaz doğrudan saraya gelmemiş?”

“Bilmiyorum,” dedi Kahlan. “Ona bunu sormadım.”

“Ne kadar zamandır rahibeyle berabermiş? Buradayken ne yapmışlar?”

“Bilmiyorum.” Kahlan tereddüt etti. “Maalesef ona sormak aklıma gelmedi.”

“Peki, eğer Marlin onunla beraberse rahibe ona bir şey söylemiş olmalı. İşin başındaki kişi o olabilirdi. Rahibe ona ne demiş?”

“Bilmiyorum.”

“Bu Marlin şehirdeyken başka birisini gördü mü? Başka birisiyle tanıştı mı? Nerede kaldı?”

Onu sorgulayan Richard değil, İzci’ydi. Sesini yükseltmese ya da tehdit edici tonunu kullanmasa bile Kahlan’ın kulakları kızardı. “Sormak... aklıma gelmedi.”

“Beraberken ne yaptılar? Rahibenin yanında bir şey var mıydı? Rahibe hiçbir şey satın aldı mı, bir yerden bir şey aldı mı veya ekiplesinin bir parçası olabilecek başka birisiyle konuştu mu? Öldürmeleri emredilen başka birisi var mıydı?”

“Aklıma...”

Richard parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Hiç kimse bir suikastçı yollayıp kendisini hedefindeki kurbanının kapısındaki muhafızlara kimliğini ifşa ettirtmez. Bu sadece onun yerine suikastçının öldürülmesine neden olur. Belki saraya gelmeden önce bu adama bir şey yaptırttı ve sonra o iş bittiğinde, bu rahibe asıl entrikasını gerçekleştirmeden önce neler olduğunu öğrenme fırsatını ortadan kaldırmak için onu öldürelim diye Marlin’in buraya gelmesini istedi. Jagang maşalarından birini öldürmemizi umursamazdı; elinde daha bir yığın var ve o, insan hayatına değer vermez.”

Kahlan parmaklarını arkasında kavuşturdu. Kendisini tam bir ahmak gibi hissediyordu. Richard’ın delici, gri gözlerinin üzerindeki kırışık alnının faydası olmuyordu.

“Richard, tıpkı Marlin gibi seni görmek isteyen bir kadın olduğunu biliyorduk. Nadine’in kim olduğunu bilmiyorduk. Marlin o rahibenin adını bilmiyordu ama bize tarif etmişti: genç, güzel

ve uzun, kahverengi saçlı. Nadine'in burada, aramızda dolaşan rahibe olabileceğinden endişelendik ve Marlin'i aşağıda bırakıp bir an önce Nadine'i görmeye geldik. Bu bizim önceliğimizdi; eğer sarayın içindeyse bir Karanlık Rahibesi'ni durdurmak. Marlin'e bütün bu soruları soracağız. O burada, bir yere gitmiyor."

Düşünceli bir şekilde nefes alırken Richard'ın bakışları yumuşadı. En sonunda başıyla onayladı. "Doğru şeyi yaptın. Soruların daha az önemli olduğu konusunda haklısın. Özür dilerim, gereken en iyi şeyi yapacağını fark etmem lazımdı." Uyarıcı bir şekilde parmağını kaldırdı. "Bu Marlin denen adamı bana bırak."

Richard yırtıcı bakışını Cara'ya çevirdi. "Sen ve Kahlan'ın onun yanına inmenizi istemiyorum. Anladın mı? Bir şey olabilirdi."

Cara, Richard'ı korumak için sorgusuz sualsiz canını verirdi ama kızgın bakışı becerisinin sorgulandığından dolayı gücenmeye başladığını gösteriyordu. "D'Hara'daki Halk Sarayı'nda, insanların içinde fütursuzca yanında dolaşırken Denna'nın tasmaşının ucundaki iri, güçlü adam ne kadar tehlikeliydi? Onun tamamen kendi kontrolünde olduğunu göstermek için Denna'nın, köpeğinin ince zincirinin ucunu kemerinin altına takmasından başka bir şey yapması gerekiyor muydu? O adam bir kere bile o tasmayı çekmeye cüret etmiş miydi?"

O tasmanın ucundaki adam Richard'dı.

Cara'nın mavi gözleri öfkeyle parladı, sanki açık mavi gökyüzünde ani bir şimşek çakmıştı. Kahlan neredeyse Richard'ın köpürerek kılıcını çekmesini bekleyecekti. Onun yerine, Richard tarafsızca onun fikrini dinledi ve ekleyecek başka bir şeyi var mı diye görmeyi bekliyormuş gibi Cara'yı izledi. Mord-Sith'in öldürülmekten mi korktuğunu, yoksa bunu içtenlikle mi istediğini merak etti.

"Efendi Rahl, gücü bende. Hiçbir şey olamaz."

"Sende olduğundan eminim. Yeteneklerinden şüphem yok Cara ama gerekli olmadığında, risk ne kadar anlaşılmaz olursa olsun, Kahlan'ı riske atmak istemiyorum. Geri geldiğimde seninle beraber

Marlin'i sorgulayacağız. Sana ölümüne güveniyorum ama Kahlan'ın kaderin kötü bir cilvesine kurban gitmesini istemiyorum.

"Jagang, bir Mord-Sith'in yeteneklerini gözden kaçırdı, büyük ihtimalle bir Mord-Sith'in ne olduğunu bilecek kadar Yeni Dünya'yı bilmiyor. Bir hata yaptı. Ben de sadece bizim bir hata yapmamamızı sağlamak istiyorum. Tamam mı? Geri geldiğimde Marlin'i sorgulayacağız ve gerçekten neler olduğunu öğreneceğiz."

Cara'nın gözlerindeki fırtına geldiği kadar hızlı geçti. Richard'ın sakın tavrı onu bastırdı ve saniyeler içinde sanki hiçbir şey olmamış gibi göründü. Kahlan duyduğu vahşice şeyleri Cara'nın neredeyse gerçekten söylemediğini düşünecekti. Neredeyse.

Kahlan fırsatı varken Marlin meselesini enikonu düşünmüş olabilmeyi diledi. Richard ona her şeyi çok basitmiş gibi göstermişti. Kahlan çok fazla endişelendiği için doğru dürüst düşünemediğini fark etti. Bu bir hataydı. Korktuğunun başına gelmemesi için endişesinin, düşünmesine gölge düşürmesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu.

Richard, Kahlan'ı ensesinden tutarak alnından öptü. "Başına bir şey gelmediği için içim rahat etti. Benim için hayatını riske atmayı göze alarak beni korkuttun. Bunu tekrar yapma, olur mu?"

Kahlan gülümsedi. Söz vermeyip onun yerine konuyu değiştirdi. "Sarayın güvenliğinden uzaklaştığın için endişeleniyorum. Etrafta bir Karanlık Rahibesi varken senin dışarıda olmandan hoşlanmıyorum."

"Beni merak etme."

"Ama Jaralı elçi, Grennidon temsilcileriyle beraber burada. Hazırda büyük orduları var. Daha küçük olan Mardovia, Pendisan Geçidi ve Togressa'dan başkaları da var. Hepsi bu akşam seninle görüşmeyi bekliyor."

Richard geniş deri kemerinin altına başparmağını soktu. "Bak, sana da teslim olabilirler. Ya bizim yanımızda ya karşımızdalar. Beni görmeleri gerekmiyor, sadece teslim olma şartlarını kabul etmeleri gerekiyor."

Kahlan onun koluna dokundu. "Ama sen Efendi Rahl'sın, D'Hara Hükümdarı'sın. Emirleri sen verirsin. Seni görmeyi bekliyorlar."

“O zaman yarın akşama kadar beklemeleri gerekiyor. Adamlarımız her şeyden önce gelir. General Kerson haklı: Eğer adamlarımız savaşırsa başımız belaya girer. D’Hara ordusu bu ülkelerin teslim olmaya hazır olmasının asıl nedeni. Liderlik becerimizde hiçbir zayıflık gösteremeyiz.”

“Ama ayrılmamızı istemiyorum,” diye fısıldadı Kahlan.

Richard gülümsedi. “Biliyorum. Ben de aynı şeyi hissediyorum ama bu önemli.”

“Dikkatli olacağına dair bana söz ver.”

Richard’ın gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. “Söz veriyorum. Ve bir büyücünün her zaman sözünü tuttuğunu bilirsin.”

“Peki o zaman ama çabuk dön.”

“Tamam. Sen de o Marlin denen adamdan uzak dur.”

Richard diğerlerine döndü. “Cara, sen ve Raina, Egan’la beraber burada kalıyorsunuz. Ulic, sana bağırdığım için özür dilerim. O koca mavi gözleriyle beni izleyip kendimi suçlu hissetmemi sağlayabilmen için benimle gelmene izin vererek kendimi affettireceğim.” İçlerindeki sonuncuya döndü. “Berdine, eğer en az birinizi yanıma almazsam üçünüz hayatımı zehir edeceğiniz için sen benimle gelebilirsin.”

Berdine, Nadine’e dönüp sırttı. “Ben Efendi Rahl’ın gözdesiyim.”

Nadine süregelen konuşmanın çoğunda etkilenmek yerine küçük dilini yutmuş gibi görünüyordu. En sonunda Richard’a kibirli bir bakış attı. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Bana da mı patronluk taslayacaksın? Herkese yaptığın gibi bana da mı ne yapacağımı söyleyeceksin, hoşuna gidiyor herhalde?”

Kahlan bu hakarete kızmasını beklerken Richard hiç olmadığı kadar ilgisizce baktı.

“Özgürlüğümüz için savaşan, İmparatorluk Düzeni’nin Orta Diyar’ı, D’Hara’yı ve sonunda Batı Diyar’ı esareti altına almasını engellemek isteyen bir yığın insan var. Ben özgürlükleri ve aksi halde köle olabilecek masum insanların adına savaşmak isteyenlere önderlik ediyorum. Koşullar beni buraya getirdiği için başlarında ben varım.

Bunu güç elde etmek ya da hoşuma gittiği için yapmıyorum. Öyle yapmam gerektiği için yapıyorum.

“Düşmanlarıma ya da olası düşmanlarıma taleplerde bulunurum. Bana sadık olanlaraysa emirler veririm.

“Sen ikisi de değilsin Nadine. Nasıl istiyorsan öyle davran.”

Nadine’in yanakları kızarıırken çilleri yok oldu.

Richard gayriihtiyari kılıcını birkaç santim kaldırıp geri bırakarak kınında olup olmadığını kontrol etti. “Berdine, Ulic, eşyaları hazırlayın ve benimle ahırlarda buluşun.”

Richard, Kahlan’ın elini tutup onu kapıya doğru çekti. “İtirafçı Ana’yla konuşmam gerekiyor. Yalnız.”

Richard, Kahlan’ı siyah deri ve örme zincir giymiş, silahlarını boş bir yan koridora doğrultmuş kaslı D’Haralı muhafızlarıyla dolu bir geçide götürdü. Onu bir köşenin arkasındaki gümüş bir lambanın gölgesine çekti ve eskimiş bir kiraz ağacı panelin içindeki duvara dayadı.

Parmağıyla Kahlan’ın burnunun ucunu nazikçe sıktı. “Hoşça kal öpücüğü almadan senden ayrılamazdım.”

Kahlan sırtıttı. “Eski kız arkadaşının önünde beni öpmek istemedin mi?”

“Sevdiğim tek kişi sensin. Bugüne kadar sevdiğim tek kişi sensin.” Can sıkıntısı içinde Richard’ın yüzü düştü. “Eski erkek arkadaşlarından biri ortaya çıkmış olsaydı bunun nasıl olacağını anlayabilirdin.”

“Hayır, anlayamam.”

Richard’ın yüzünde bir anda boş bir ifade belirdi ve sonra kıpkırmızı oldu. “Özür dilerim. Düşünemedim.”

İtirafçıların büyürken erkek arkadaşları olmazdı.

Bir İtirafçı’nın kasti dokunuşu karşısındaki insanın zihnini yok edebilirdi ve o kişide, geride, ona gücüyle dokunmuş olan İtirafçı’ya

sadece istemsizce bir bağıllık kalırdı. Bir İtirafçı yanlışlıkla serbest kalmasını diye gücünü her zaman sıkıca kontrol etmek zorundaydı. Bu genelde çok zor değildi; gücü onunla beraber gelişirdi ve bu güçle doğduğu için onu dizginleme becerisi nefes almak kadar doğal olurdu.

Ama büyürken alışık olmadığı bu tutku çalkantılarında bir İtirafçı'nın bu dizgini kontrol etmesi imkânsızdı. Bir sevgilinin zihni bir İtirafçı'nın tutuşunun dizginlenmemiş, dikkati dağılmış doruğunda fark edilmeden yok edilebilirdi.

İsteseler bile, İtirafçıların diğer İtirafçıları dışında arkadaşları olmazdı. İnsanlar onlardan, güçlerinden korkardı. Erkekler, İtirafçılarından özellikle korkarlardı. Hiçbir erkek bir İtirafçı'nın ulaşabileceği mesafenin içine girmek istemezdi.

İtirafçıların sevgilileri yoktu.

Bir İtirafçı eşini kızında olmasını istediği niteliklere göre, nasıl bir baba olabileceğine göre seçerdi. Bir İtirafçı asla aşk için seçmezdi çünkü aşkın yol açtığı davranışlar İtirafçı'nın sevdiği kişiyi yok edebilirdi. Hiç kimse isteyerek bir İtirafçı'yla evlenmezdi; İtirafçı, eşini seçerdi ve evlenmeden önce onu büyüyle etkisine alırdı. Erkekler eşini seçmemiş bir İtirafçı'dan korkarlardı. İtirafçı onlar arasında bir yok ediciydi, bir yırtıcıydı ve erkekler onun potansiyel avıydı.

Sadece Richard onun büyüünü yenmişti. Richard'ın Kahlan'a olan büyük aşkı onun gücünü aşmıştı. Kahlan bir erkeğin sevgisine sahip olan ve bu sevgiye karşılık veren o güne kadar duyulmuş tek İtirafçı'ydı. Bütün hayatı boyunca Kahlan insan arzularının en yücesi olan aşkı tadabileceğini asla hayal etmemişti.

Kişinin hayatında sadece tek bir gerçek aşk olduğunun söylendiğini duymuştu. Richard'la bu bir söylentinin çok ötesindeydi; gerçeğin ta kendisiydi.

Ama bütün bunların ötesinde Kahlan, Richard'ı çaresizce ve tüm benliğiyle seviyordu. Richard'ın da onu sevmesine ve beraber olduklarına bazen hayret ediyordu.

Kahlan parmağını Richard'ın deri kılıç kayışından aşağı indirdi. "Yani, onu hiç düşünmüyor musun? Hiç merak etmiyor musun?.."

“Hayır. Bak, Nadine’i küçüklüğümden beri tanıyorum. Babası, Cecil Brighton, şifalı bitkiler ve ilaçlar satardı. Bazen arada sırada babasına nadir bitkiler getirirdim. Cecil bulamadığı ama istediği bir şey olduğunda bana haber verirdi. İnsanlara rehberlik yapmaya gittiğimde onun ihtiyacı olan şeylere de bakardım.

“Nadine her zaman babası gibi olmak, şifalı bitkilerin insanlara nasıl yardımcı olduğunu öğrenmek ve onun dükkânında çalışmak isterdi. Bazı bitkilerin nasıl bulunacağını öğrenmek için bazen benimle gelirdi.”

“Sadece seninle bitki aramak için mi gelirdi?”

“Şey, hayır. O kadar basit değildi. Ben, şey, bazen onu ve ebeveynlerini ziyarete giderdim. Babası şifalı bitki bulmamı istemese bile onunla yürüyüşlere çıkardım. Geçen yaz sen Hartland’a gelmeden önce, yaz gün dönümü festivalinde onunla dans ettim. Ondan hoşlanırdım. Ama ona asla onunla evlenmeyi istediğimi ima edecek kadar değil.”

Kahlan gülümsedi ve bu müşkül durumu sona erdirmeye karar verdi. Kollarını Richard’ın boynunda dolayıp onu öptü. Richard’ın Nadine’e söylediği başka bir şeyi kısa bir süre için merak etti ama sonra ona sarılan güçlü kolları ve kendi dudakları üzerindeki yumuşak dudaklarının hissiyle aklı başından gitti. Kahlan, Richard’m, ön dişlerinin arkasına doğru kaydırıldığı dilini emdi. Büyük bir el sırtından aşağı kaydı ve Kahlan’ı sertçe kendisine çekti.

Sonra Kahlan onu kendisinden uzaklaştırdı. “Richard,” dedi nefes nefese, “Shota ne olacak? Ya başımıza bela açarsa?”

Richard hissettiği şehveti yok etmeye çalışmak için gözlerini kırptı. “Shota’nın öbür dünyaya kadar yolu var.”

“Ama geçmişte Shota ne kadar sorun yaratsa bile her zaman etrafını sarıp sarmaladığı belanın içinde bir gerçeklik payı varmış gibi görünürdü. Yapılması gereken şeyi kendi tarzında yapmaya çalışıyordu.”

“Bizim evlenmemizi engelleyemeyecek.”

“Biliyorum ama...”

“Geri döndüğümde evleneceğiz ve bu iş bitecek.” Richard güneşin doğuşunu gölgede bırakacak şekilde gülümsedi. “Seni bana söz verdiğin o büyük yatağın içinde istiyorum.”

“Ama şimdi burada evlenmezsek başka nasıl evlenebiliriz ki? Çamur Adamlar çok uzakta. Kuş Adam, Weselan, Savidlin ve geri kalanlara Çamur Adamlar olarak evleneceğimize söz verdik. Chandalen beni buraya yaptığım yolculukta korudu ve ona hayatımı borçluyum. Weselan bedelini kazanması büyük ihtimalle yıllarını alacak kumaştan, kendi elleriyle, güzel mavi gelinliğini dikti. Bizi aralarına kabul ettiler. Bizi Çamur Adamlar yaptılar. Çamur Adamlar bizim için fedakârlıklar yaptılar. Amacımız uğruna birçoğu hayatını verdi.

“Çoğu kadın koca bir köy dolusu, çamurla kaplı, yarı çıplak insanın kamp ateşleri etrafında dans ettiği, aralarındaki iki kişiyi katılmaları için ruhları çağırdığı, tuhaf davullarla, tören dansçılarının öyküler canlandırmalarıyla ve bütün diğer her şeyin olduğu günlerce süren ziyafetli bir düğünü hayal etmez... Ama bizim sahip olabileceğimiz en samimi tören bu.

“Şu anda, sadece canımız öyle istiyor diye Aydındril’i bırakıp Çamur Adamlar’a gitmek için uzun bir yolculuğa çıkamayız. Sadece kendimiz için. Diğer herkes bize güveniyor. Ortada devam eden bir savaş var.”

Richard, Kahlan’ın alnına nazık bir öpücük kondurdu. “Biliyorum. Ben de Çamur Adamlar’ın bizi evlendirmesini istiyorum. Ve evlendirecekler. Bana güven. Ben İzci’yim. Bunu çok düşünüyorum. Birkaç fikrim var.” İç çekti. “Ama şu anda gitmem gerekiyor. Her şeye göz kulak ol İtirafçı Ana. Yarın döneceğim. Söz.”

Kahlan ona o kadar sıkı sarıldı ki kolları acıdı.

Richard en sonunda Kahlan’dan ayrılıp gözlerinin içine baktı. “Daha geç olmadan gitmem gerekiyor, yoksa o geçitlerde karanlıkta adamlarım yaralanabilir.” Durakladı. “Eğer... eğer Nadine’in bir şeye ihtiyacı olursa, onu sağladıklarından emin olur musun? At, yiyecek, ikmal malzemesi ya da artık her ne olursa. O kötü birisi değil.

Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Shota'nın ona yaptığı şeyi hak etmiyor.”

Kahlan başıyla onayladı ve sonra başını onun göğsüne yasladı. Richard'ın atan kalbini duyabiliyordu. “Bu düğün kıyafetini aldığın için sana teşekkür ederim. Hiç olmadığın kadar yakışıklı görünüyorsun.”

Kahlan daha önce o kırmızı odada duyduğu kelimelerin acısı karşısında gözlerini kapattı. “Richard, Cara o gaddar şeyleri söylediğinde neden kızmadın?”

“Çünkü onların başına gelen şeyleri anlıyorum. Ben o cinnet dünyasındaydım. Nefret beni yok edecekti; kalbimdeki affedicilik beni kurtaran tek şey oldu. Onları yok etmek için nefret etmek istemiyorum. Onlara vermeye çalıştıklarımı sıradan sözlerin mahvetmesine izin vermek istemiyorum. Onların güvenmeyi öğrenmelerini istiyorum. Bazen güveni sadece güven vererek sağlayabilirsin.”

“Belki de etkili oluyorsundur. Orada Cara'nın söylediğine rağmen, bugün daha önce söylediği bazı şeyler bana onların anladığını düşündürdü.” Kahlan gülümsedi ve Mord-Sith konusunu aydınlatmaya çalıştı. “Berdine ve Raina ile dışarıda sincapları ehlileştirmeye çalıştığını duydum.”

“Sincapları evcilleştirmek kolaydır. Ben çok daha zor bir şey yapmaya çalışıyordum. Mord-Sithleri evcilleştirmeye çalışıyordum.” Ciddi ifadesi, düşüncelerinin çok uzaklarda olduğunu anlatıyordu. “Berdine ve Raina'yı görmen lazımdı. Küçük kızlar gibi kıkırdıyorlardı. Bu manzara karşısında neredeyse ağladım.”

Kahlan şaşkın bir şekilde kendi kendine gülümsedi. “Ben de senin dışarıda boşuna vakit geçirdiğini düşünüyordum. D'Hara'daki Halk Sarayı'nda daha kaç Mord-Sith var?”

“Onlarca.”

“Onlarca.” Bu göz korkutucu bir düşünceydi. “En azından bol bol sincap var.” Richard, başını onun göğsüne dayayan Kahlan'ın saçlarını okşadı. “Seni seviyorum, Kahlan Amnell. Sabırlı olduğun için teşekkürler.”

“Ben de seni seviyorum Richard Rahl.” Kahlan onun ceketine sıkıca yapıştı ve sıkıca ona yaslandı. “Richard, Shota beni hâlâ ürkütüyor. Benimle gerçekten evleneceğine söz ver.”

Richard hafif, sesli bir kahkaha attı ve sonra Kahlan’ın kafasının üstünü öptü. “Seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum. Başka birisi yok, ne Nadine ne de başkası; bunun için yeteneğimin üzerine yemin ederim. Sonsuza kadar seveceğim tek kişi sensin. Sana söz veriyorum.”

Kahlan kalbinin kulaklarında güm güm diye çarptığını duyabiliyordu. Ondan böyle bir söz vermesini istememişti.

Richard kendisinden uzaklaştırdı. “Gitmem gerekiyor.”

“Ama...”

Köşeden dönüp arkasına baktı. “Ne oldu? Gitmem gerekiyor.”

Kahlan eliyle gitmesini işaret etti. “Git. Çabuk dön.”

Richard ona bir öpücük attı ve sonra gitti. Dalgalandıran pelerininin koridorda uzaklaşmasını izleyip yığınla muhafızın peşinden giderken zincir zırh, silah ve çizme gürültüsünü dinleyen Kahlan omzunu köşeye dayadı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Geride kalan iki Mord-Sith ve Egan kırmızı oturma odasında bekliyorlardı. Yatak odasının kapısı kapalıydı.

“Raina, Egan, gidip Richard’ı korumanızı istiyorum,” dedi Kahlan içeri girerken.

“Efendi Rahl bize seninle kalmamızı söyledi İtirafçı Ana,” dedi Raina.

Kahlan bir kaşını kaldırdı. “Konu onu korumaya geldiğinde ne zamandan beri Efendi Rahl’ın emirlerini dinliyorsunuz?”

Raina kötü kötü sırttı, bu nadir görülen bir şeydi. “Bize uyar. Ama seni yalnız bıraktığımız için kızacak.”

“Benim yanımda Cara var, saray muhafızlarla dolu ve etrafı askerlerle çevrili. Benim karşımdaki en büyük tehlike o koca muhafızlardan birinin ayağıma basması. Richard’ın yanında ise sadece beş adamı ile Berdine ve Ulic var. Onun için endişe ediyorum.”

“Ya bizi geri yollarsa?”

“Ona deyin ki... Ona deyin ki... Durun.”

Kahlan gidip maun çalışma masasından bir kâğıt, mürekkep ve kapağın altından tüy kalemi aldı.

Kalemi mürekkebe daldırıp eğildi ve yazmaya başladı: *Üşütme-
meye dikkat et ve sıcak bir yerde uyu. İlkbaharda dağlar soğuk olur.
Seni seviyorum – Kahlan.*

Kâğıdı katlayıp Raina'ya verdi. "Uzak mesafeden takip edin. Onlar kamp kurana kadar bekleyin, sonra bu mesajı ona verin. Size bunun önemli olduğunu söylediğimi ona iletin. Hava karanlık olacak, sizi o karanlıkta geri yollamaz."

Raina deri kıyafetinin yanındaki iki düğmeyi açtı ve notu göğüslerinin arasına soktu. "Yine de kızacak ama sana."

Kahlan gülümsedi. "O koca adam beni korkutmuyor. Onu nasıl sakinleştireceğimi biliyorum."

Raina anlamlı anlamlı gülümsedi. "Fark ettim." Omzunun üstünden, keyfi yerinde görünen Egan'a bir bakış attı. "Hadi görevimizi yapıp İtirafçı Ana'nın mesajını Efendi Rahl'a ulaştıralım. Yavaş atlar bulmamız gerekiyor."

Onlar gittikten sonra Kahlan tetikte görünen Cara'ya bir bakış attı ve sonra yatak odasının kapısını çaldı.

"Gelin," dedi Nadine'in boğuk sesi.

Cara, Kahlan'ın arkasından içeri girdi. Kahlan karşı çıkmadı; eğer dışarıda beklemesini söylese Cara'nın bu emri dinlemeyeceğini biliyordu. Mord-Sithler onun ya da Richard'ın korunması gerektiğini düşündüklerinde emirleri umursamazlardı.

Nadine dağınık seyahat çantasının içindekileri düzenliyordu. Başını iyice eğmiş, çantanın içine bakıyordu ve aşağı sarkan sık saçları yüzünü kapatıyordu. Belirli aralıklarla mendilini yüzünü örten saçlarının altına sokuyordu.

"İyi misin Nadine?"

Nadine burnunu çekti ama başını kaldırmadı. "Eğer sana ruhların bugüne kadar gördüğü en büyük aptal denmesini iyi buluyorsan, o zaman sanırım mükemmelim."

"Shota beni de aptal yerine koydu. Ne hissettiğini biliyorum."

"Tabii."

“İhtiyacın olan herhangi bir şey var mı? Richard ihtiyacın olan bir şey olursa ilgilenmemi istedi. Senin için endişeleniyor.”

“İmkânsız. O sadece benim bu güzel odadan çıkıp eve doğru yola koyulmamı istiyor.”

“Doğru söylüyorum Nadine. Senin iyi bir insan olduğunu söyledim.” Nadine en sonunda doğrulup saçının bir kısmını omzunun üstüne attı. Burnunu sildi ve mendilini mavi elbisesinin bir cebine soktu.

“Özür dilerim. Benden nefret ediyor olmalısın. Buraya dalıp erkeğini elinden almaya kalkışma niyetim yoktu. Bilmiyordum. Yemin ederim ki bilmiyordum, yoksa bunu asla yapmazdım. Ben sandım ki... Şey, sandım ki istediği...” “Bendim” kelimesi gözyaşlarının içinde kayboldu.

Richard’ın sevgisini kaybetmenin yıkımını hayal etmeye çalışmak Kahlan’ın Nadine’e şefkat duymasına neden oldu. Teselli etmek için Nadine’e sarıldı ve yatağına oturttu. Nadine cebinden mendilini çıkardı ve ağlarken burnuna dayadı.

Kahlan yatakta Nadine’in yanına oturdu. “Eğer kendini iyi hissetmeni sağlayacaksa bu konuyu, Richard’la yaşadıklarını neden bana anlatmıyorsun ki? Bazen dinleyecek birisinin olması işe yarar.”

“Kendimi çok aptal hissediyorum.” Nadine ağlamasını kontrol etmek için çaba harcarken kollarını kucağına indirdi.

“Bu benim kendi hatam. Ben her zaman Richard’dan hoşlandım. Herkes Richard’dan hoşlanırdı. O herkese karşı nazikti, onu daha önce hiç böyle görmedim. Çok farklı görünüyor.”

“Bazı yönlerden farklı,” dedi Kahlan. “Geçen sonbahar onunla tanıştığımdan bu yana bile değişti. Başına çok şey geldi. Eski yaşantısını feda etmek zorunda kaldı ve sınanmak zorunda kaldığı olaylar yaşadı. Savaşmazsa öleceğini öğrendi. George Cypher’ın, gerçek babası olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldı.”

Nadine hayret içinde kafasını kaldırdı. “George babası değil miymiş? O zaman kimmiş? Rahl adında biri mi?”

Kahlan başıyla onayladı. “Darken Rahl. D’Hara’nın hükümdarı.”

“D’Hara. Sınır çökene kadar D’Hara’nın kötü bir yer olduğunu sanıyordum.”

“Öyleydi,” dedi Kahlan. “Darken Rahl işkence ve cinayetlerle zaferler elde etmeye çalışan zalim bir hükümdardı. Richard’ı yakalayıp ona neredeyse ölene kadar işkence ettirmişti. Richard’ın ağabeyi Michael ona ihanet edip onu Darken Rahl’a vermişti.”

“Michael mı? Şey, bu beni hiç de şaşırtmadı. Richard, Michael’ı severdi. Michael önemli bir adamdı ama sert karakterli birisiydi. Bir şey istediğinde bunun kimin canını yakacağını umursamazdı. Hiç kimse bunu söylemeye cesaret edemese de o gittiği ve bir daha dönmediği için hiç kimsenin üzüldüğünü sanmıyorum.”

“O, Darken Rahl’la savaşıırken öldü.”

Nadine bu habere de üzülmüş gibi görünmedi. Kahlan, Richard’ın Michael’ı, koruması gereken insanlara ihanet ettiği ve birçok ölümden sorumlu olduğu için idam ettirdiğini söylemedi.

“Darken Rahl emrindeki herkesi kölesi yapmak için büyü kullanmaya çalışıyordu. Richard kaçtı, gerçek babasını öldürdü ve hepimizi kurtardı. Darken Rahl bir büyücüydü.”

“Büyücü mü?! Richard onu yendi mi?”

“Evet. Bizi babasının dünyayı götüreceği yerden kurtardığı için Richard’a hepimizin büyük bir borcu var. Richard da bir büyücü.”

Nadine şaka sandığı bu şeye güldü. Kahlan gülümsemedi bile. Cara’nın yüzü ise ifadesizdi. Nadine’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sen ciddisin, değil mi?”

“Evet. Zedd onun büyübabasıydı. Zedd, tıpkı Richard’ın gerçek babası gibi bir büyücüydü. Richard yetenekle doğdu ama onu nasıl kullanacağını pek bilmiyor.”

“Zedd de öldü.”

“Başlangıçta bizimle geldi, bizimle beraber savaştı ve Richard’a yardım etmeye çalışıyordu ama kısa bir süre önce bir savaşta kayboldu. Korkarım ki Aydındril’in yukarısındaki dağda olan Büyücü Kulesi’nde öldürüldü. Richard, Zedd’in öldüğüne inanmak istemi-

yor.” Kahlan omuz silkti. “Belki de öldürülmemiştir. O yaşlı adam, Richard dışında bugüne kadar karşılaştığım en becerikli insandı.”

Nadine mendiliyle burnunu sildi. “Richard ve o deli ihtiyar çok yakın arkadaşlıklar. Büyükbabasının ona şifalı bitkileri öğrettiğini söylediğinde Richard bunu demek istemiş o zaman. Herkes şifa bulmak için babama gelir. Babam şifalı bitkiler konusunda neredeyse her şeyi bilirdi, bir gün onun bildiklerinin yarısını bilmeyi umuyorum ama babam bile her zaman ihtiyar Zedd’in bildiklerinin yarısını bilmek istemiştir. Zedd’in Richard’ın büyükbabası olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Hiç kimse bilmiyordu, Richard bile. Bu uzun bir hikâye. Sana daha önemli kısımlarından biraz bahsedeyim.” Kahlan kucağında duran ellerine baktı. “Richard, Darken Rahl’ı durdurduktan sonra, yeteneğini kullanmayı ona öğretebilmeleri için Işık Rahibeleri tarafından Eski Dünya’ya götürüldü. Onu Kâhinler Sarayı’nda, zamanı yavaşlatan bir büyü ağıının içinde tutacaklardı. Onu orada yüzyıllarca tutacaklardı. Onu kaybettiğimizi sandık.

“Kâhinler Sarayı’nın Karanlık Rahibeleri tarafından istila edildiği ortaya çıktı ve yeraltı dünyasının Bekçi’sini serbest bırakmak istediler. Bu amaçları için Richard’ı kullanmaya çalıştılar ama Richard hapsedildiği yerden kaçıp onları durdurdu. Bu süreç içinde Eski Dünya ve Yeni Dünya’yı birbirlerinden ayıran Azap Kuleleri yok edildi.

“Şimdi, Eski Dünya’daki İmparatorluk Düzeni’nin imparatoru Jagang artık o kulelerle zapt edilmiyor ve bütün dünyaya hükmetmek istiyor. Onu engellediği için Richard’ı öldürmek istiyor. Jagang güçlü ve çok büyük bir ordusu var. Kaderimiz, özgürlüğümüz ve varlığımız için isteksizce bir savaşa itildik. Bu savaşta bize Richard liderlik ediyor.

“İlk Büyücü sıfatıyla hareket eden Zedd, Richard’ı Doğruluk İzci ilan etti. Bu, üç bin yıl önce o dönemi kasıp kavuran büyük savaşta açılmış kadim bir makam. Ciddi ihtiyaç olduğunda verilmiş heybetli bir dürüstlük görevi. Bir İzci kendisinin dışında bütün

yasaların üzerindedir ve otoritesini Doğruluk Kılıcı ve onun büyüyle destekler.

“Kader, hepimize arada sırada her zaman anlayamadığımız şekillerde dokunur ama görüldüğü kadarıyla bazen Richard’ı tamamen ele geçiriyor.”

Gözleri fal taşı gibi açık olan Nadine en sonunda gözlerini kırpıttı. “Richard mı? Neden Richard? Neden bütün bunların merkezi o? O sadece bir orman rehberi. Hartlandlı, sıradan biri.”

“Kedi yavruları ocağın fırınında doğdular diye bu onları kek yapmaz. Nerede doğarlarsa doğsunlar, onların kaderi büyümek ve gidip sıçanları öldürmektir.

“Richard çok özel bir büyücü: bir savaş büyücüsü. O üç bin yıldır büyüünün iki yanı olan Ekleyici ve Çıkartıcı’yla doğan ilk büyücü. Bütün bunları yapmayı Richard seçmedi; bunu özgür insanlar olarak kalmamıza yardım etmesi için hepimiz ona güvendiğimizden yapıyor. Richard seyirci kalıp insanların zarar görmesini izleyecek birisi değil.”

Nadine başka tarafa baktı. “Biliyorum.” Mendilini beceriksiz bir şekilde parmaklarının arasında çevirdi. “Sana daha önce yalan söyledim sayılır.”

“Hangi konuda?”

Nadine iç çekti. “Tommy ve Lester’i anlatırken. Sanki onların ön dişlerini ben kırmışım gibi anlattım. İşin aslı, Richard’la buluşmaya gidiyordum. Yürüyüşe çıkıp akçaağaç yapraklı kartopu bulacaktık. Kolik bir bebeğe kaynatmak için babamın iç kabuğa ihtiyacı vardı ve elinde kalmamıştı. Richard nerede yetiştiğini biliyordu.

“Her neyse, ben ormana, Richard’m yerine doğru giderken kumru avından gelen Tommy Lancaster ve arkadaşı Lester’la karşılaştım. Tommy’nin istemediğim yakınlaşmalarını bazı arkadaşlarının önünde savuşturmuş ve onu rezil etmişim. Galiba tokat atıp küfretmişim.

“Ormanda karşılaştığımızda öcünü almak istedi. O ve Lester beni yakaladılar ve o... şey, tam pantolonunu dizlerine indirmişti ki Richard geldi. Bu, Tommy’yi gülünç bir duruma düşürdü. Richard

onlara oradan gitmelerini ve bunu babalarına söyleyeceğini söyledi. Akıllıca davranıp oradan uzaklaşmak yerine, ikisi bir ders verip kendi işine bakmayı öğretmek için Richard'a birkaç ok atmaya karar verdiler. Bu yüzden Tommy ve Lester'ın ön dişleri yok. Richard onlara bunun bana yapmak istedikleri şeyin sonucu olduğunu söyledi. Kıymetli porsuk ağacı yaylarını kırdı ve onlara bunun da ona yapmak istedikleri şeyin sonucu olduğunu söyledi. Tommy'ye eğer o şeyi bir daha bana yapmaya kalkarsa onun... şeyini keseceğini söyledi."

Kahlan gülümsedi. "Bu benim tanıdığım Richard'a benziyor. Pek de o kadar değişmemiş gibi. Tommy'ler ve Lester'lar artık daha büyük ve daha kötüler."

Nadine hafifçe omuz silkti. "Sanırım." Cara, teneke fincanını temizlik leğeninin üstündeki ibrikten doldurup ona uzattığında Nadine başını kaldırdı. Nadine bir yudum aldı. "İnsanların Richard'ı gerçekten öldürmeye çalıştıklarına inanamıyorum. Birisinin onu öldürmek istediğine inanamıyorum." Zoraki bir şekilde gülümsedi. "Tommy ve Lester bile sadece onun dişlerini dökmek isterler." Fincanı kucığına yerleştirdi. "Öz babasının onu öldürmek istediğine inanamıyorum. Darken Rahl'ın, Richard'a işkence ettirdiğini söyledin. Bunu neden yaptırdı?"

Kahlan, Cara'ya bir göz attı. "Bu geçmişte kaldı. Anıları karıştırmayı hiç istemiyorum."

Nadine kıpkırmızı oldu. "Özür dilerim. Neredeyse unuttum o... ve sen..." Parmağıyla yanağındaki yeni bir yaşı sildi. "Sadece bu hiç adil gelmiyor. Senin..." Nadine hüsrana içinde elini salladı, "senin her şeyin var. Bu, bu saray senin. Dünyada böyle şeyler olduğunu hiç bilmiyordum. Sanki ruhlar dünyasından gelmiş bir görüntü gibi. Ve böyle güzel, harikulade giysilerin var. Bu kıyafet seni iyi ruhlardan biriymişsin gibi gösteriyor."

Nadine, Kahlan'ın gözlerinin içine baktı. "Çok da güzelsin. Bu hiç adil değil. Senin gözlerin bu kadar güzel bir yeşilken benimkiler sadece basit kahverengi. Bütün hayatın boyunca sarayın çevresinde seni isteyen erkekler sıraya girmiş olmalı. Çoğu kadının hayal ede-

meyeceği kadar çok talibin olmuş olmalı. Her şeye sahipsin. Orta Diyar'daki istediğin erkeği seçebilirdin... ve benim memleketimden bir erkeği seçtin.”

“Aşk her zaman adil değildir; âşık oldun mu olursun. Hem senin gözlerin de çok güzel.” Kahlan parmaklarını birbirine geçirip kollarını bir dizine doladı. “Richard sana ‘biz diye bir şey yok’ ve bütün herkesin bunu bilmesi gerekiyor derken ne demek istedi?”

Nadine başını başka yere çevirirken gözlerini kapadı. “Şey, sanırım Hartland'da sadece ben değil, birçok kız Richard'ı istiyordu. O, diğer hiç kimseye benzemiyordu. Özeldi. Hatırlıyorum da bir keresinde on on iki yaşlarındayken konuşarak iki adamı kavgaya getirmekten caydırmıştı. Her zaman kendisine has bir havası vardı. İki adamı da güldürdü ve babamın dükkânından birbirlerine sarılmış şekilde çıktılar. Richard her zaman olağanüstü biriydi.”

“Büyücü işareti,” dedi Kahlan. “O zaman, Richard'ın bir yığın kız arkadaşı olmuş olmalı?”

“Hayır, kesinlikle öyle olmadı. O herkese karşı iyi, kibar ve yardımseverdi ama bildiğimiz kadarıyla kimseye âşık değildi. Bu sanki herkesin onu daha fazla istemesine neden oluyordu. Özel birisi, sevgilisi yoktu. Ama bütün kızlar o kişi olmak istedik. Tommy ve Lester beni... elde etmeye çalıştıktan sonra...”

“Sana tecavüz etmeye çalıştıktan sonra.”

“Evet. Sanırım aslında öyleydi. Birisinin bana gerçekten öyle bir şey yapacağını, yere yatıracağını falan hiç düşünmek istemem. Ama sanırım yapmaya çalıştıkları şey bana tecavüz etmektir.”

“Ama bazı insanlar buna öyle demiyor. Bazen, bir oğlan bir kıza bunu yaparsa, o zaman oğlan kız üzerinde hak iddia eder, ebeveynler bunu kızın istediğini söylerler ve böylece kızın hamile kaldığı ortaya çıkmadan evlendirilirler. Bunu yapmak zorunda kalan kızlar taniyorum.”

“Çoğu köylü olan birçok gencin kiminle evleneceği önceden kararlaştırılmıştır. Ama bazen bir oğlan evlenmesi gereken kişiden hoşlanmaz ve Tommy'nin bana yapmaya çalıştığı gibi ya kızı hamile

biraktığı ve kızın onunla evlenmesi gerekeceği ya da kız kirlendiği için ebeveynlerin onları zorla evlendireceği umuduyla istediği kişiyi elde etmeye çalışır. Tommy'nin sıska Rita Wellington'la evlenmesi gerekiyordu ve kızdan nefret ediyordu. Bazen kız, ebeveynlerinin onun için seçtiği kişiyi beğenmediğinden dolayı gerçekten erkeği cesaretlendirir. Ama gençlerin çoğu onlara söylenen şeyleri kabul eder.

“Benim annem ve babam asla benim adıma karar vermediler, bazı ebeveynler öyle yapmaz. Çocukları adına karar vermenin mutluluk kadar bela da getirebileceğini düşünürler. Ne istediğimi kendi kendime bulacağıma inandıklarını söylediler. Kendileri adına karar verilmeyen birçok kız, Richard'ı istiyordu. Bazıları benim gibi, evlenip iki ya da üç çocuk yapmaları gereken zaman geçene kadar beklediler.

“Tommy'yi durdurduktan sonra, Richard neredeyse her zaman bana göz kulak oldu. En sonunda, bana yalnızca göz kulak olmadığını düşünmeye başladım. Gerçekten benimle birlikte olmak istediğini düşündüm. Sanki beni tanıyıp koruduğu bir çocuk değil de bir kadın olarak görüyormuş gibiydi.

“Geçen sene yaz gün dönümü festivalinde bundan emin oldum. Benimle diğer kızlardan daha çok dans etti. Kızlar kıskançlıktan çatlıyorlardı. Özellikle Richard bana sarıldığında. İşte orada, o anda, onun eşi olmak istediğimi anladım. Başka birisinin değil.

“Festivalden sonra durumun değişeceğini, bana eskisinden daha fazla değer verdiğini söyleyeceğini düşündüm. Gelip çok daha ciddi bir şekilde bana kur yapacağını düşündüm. Yapmadı.”

Nadine bir eliyle su dolu fincanını dizlerinin arasında tutarken diğer eliyle mendiliyle oynuyordu. “Bana kur yapmak isteyen başka oğlanlar vardı ve Richard aklını başına asla toplamazsa geleceğimi boşa harcamak istemezdim, bu yüzden aklıma onu dürtmek takıldı.”

“Dürtmek mi?”

Nadine başıyla onayladı. “Başka çocukların yanı sıra, Richard'ın ağabeyi Michael da her zaman benim peşimdeydi. Sanırım hep Richard'ı kıskandığı için. O zaman Michael'ın bana kur yapması beni pek rahatsız etmiyordu. Onu çok iyi tanıımıyordum ama o

çoktan kendisine bir mevki edinmeye başlamıştı. Richard'ın asla bir orman rehberinden daha iyi bir şey olamayacağını düşündüm. Bu kötü bir şey değildi tabii. Ben de özel biri değildim. Richard ormanları seviyordu.”

Kahlan gülümsedi. “Hâlâ seviyor. Eğer elinde olsa sıradan bir orman rehberi dışında bir şey olmak istemeyeceğinden eminim. Ama yapamaz. Peki sonra ne oldu?”

“Şey, eğer Richard'ı biraz kıskandırırsam belki bir tarafını kımıldatır ve benim için harekete geçer diye düşündüm. Annem her zaman erkeklerin bazen biraz dürtüklenmesi gerektiğini söyler. Böylece ben de onu iyice bir dürtükledim.”

Nadine gırtlığını temizledi. “Beni Michael'la öpüşürken yakalamasına izin verdim. Bundan keyif aldığımı görmesini sağladım.”

Kahlan kaşlarını kaldırırken derin bir nefes aldı. Nadine, Richard'la büyümüş olabilirdi ama kesinlikle onu tanııyordu.

“Ne kızdı ne kıskandı ne bir şey yaptı,” dedi Nadine. “Bana karşı hâlâ nazikti ve bana göz kulak oluyordu ama ondan sonra bir daha beni görmeye hiç gelmedi ve beni asla yürüyüşe çağırmadı. Bu konuda onunla konuşmaya, açıklamaya çalıştığımda hiç ilgilenmedi.”

Nadine'in gözü daldı. “Gözlerinde bugünkü gibi bir bakış vardı. Umursamadığını gösteren o bakış. Onu bugün tekrar görene kadar ne manaya geldiğini hiç anlamamıştım. Sanırım gerçekten umurundaydı ve ona sadık kalarak bunu ona göstermemi bekledi ama ben ona ihanet ettim.”

Nadine zorlukla nefes alırken alt göz kapaklarını hafifçe sildi. “Shota bana Richard'ın benimle evleneceğini söylediğinde o kadar mutlu oldum ki Richard öyle olmayacağını söylediğinde buna inanmak istemedim. Gözlerindeki o bakışa inanmak istemeyip kendi kendime bunun bir anlamı olmadığını düşündüm ama var. O bakışı her şeyi açıklıyor.”

“Üzgünüm Nadine,” dedi yumuşak bir şekilde Kahlan.

Nadine ayağa kalkıp teneke fincanı yan masaya koydu. Yaşlar yanaklarından süzülüp çenesinin yanından aşağı damladı. “Buraya

öylece geldiğim için beni affet. O seni seviyor, beni değil. Richard beni hiç sevmedi. Senin adına mutluyum İtirafçı Ana; sana göz kulak olacak ve her zaman nazik davranacak iyi bir erkeğin var. Bundan eminim.”

Kahlan ayağa kalkıp Nadine’in elini tuttu ve avutucu bir şekilde sıktı. “Kahlan. Benim adım Kahlan.”

“Kahlan.” Nadine hâlâ Kahlan’ın gözlerine bakamıyordu. “İyi öpüşüyor mu? Hep merak etmişimdir. Yatakta uyanık yatarken hep merak ederdim.”

“Bütün kalbinle sevdiğin biriyle öpüşmek her zaman iyidir.”

“Sanırım öyledir. Hiç iyi öpülmedim. Gerçekten hoşuma gidenler hayalimde canlandırdıklarımıydı.” Kendisini toplamak için bir çaba gösterirken elbisesinin önünü düzeltti. “Richard’ın en sevdiği renk mavi olduğu için bunu giydim. En çok mavi elbiseleri sever, bunu sen de bilmelisin.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Kahlan.

Nadine çantasını yanına çekti. “Ne düşündüğümü bilmiyorum, olup bitmiş bir şey hakkında zırvalarken asıl işimi unuttum.” Nadine çantasını altüst edip kare şeklinde kesilmiş ucunda bir mantar tıpa olan küçük bir koç boynuzu parçası çıkardı. Boynuzun üzerinde çizikler ve daireler vardı. Mantar tapayı çekip çıkardı ve içine parmağını soktu, sonra onu Cara’ya doğru kaldırdı.

Cara geriledi. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Bu bir merhem, acıyı alsın ve yara düzgün iyileşebilsin diye kanamayı kesmek için eşekkulağı ve civanperçeminden yapıldı. Çenendeki kesikten hâlâ kan sızıyor. Eğer kanı durdurmazsa biraz yüksük otum var ama sanırım bu iş görecektir. Bu ilacın işe yaramasının sırrı sadece içindekiler değil, miktarlarıdır da, der babam.”

“Buna ihtiyacım yok,” dedi Cara.

“Çok güzelsin. Yüzünde bir yara izi kalmasını istemezsin, değil mi?”

“Benim bir sürü yara izim var. Göremediğin yerlerde.”

“Neredeler?”

Cara kaşlarını çattı ama Nadine gerilemedi.

“Tamam,” dedi en sonunda Cara. “Eğer bu, seni benden uzaklaştıracaksa, kullan şifalı bitkilerini. Ama soyunup yara izlerimi göstermeyeceğim.”

Nadine gülümseyerek güvence verdi ve sonra kahverengimsi macunu Cara’nın yanağına hafifçe sürdü. “Bu, keşiğin acısını alacak ama sadece bir dakika sızlayıp sonra geçecek.”

Cara gözünü bile kırpmadı. Bu, Nadine’i şaşırtmış olmalıydı çünkü duraklayıp devam etmeden önce Cara’nın gözlerine baktı. İş bitirdiğinde Nadine boynuzun tıpasını takıp çantasına geri koydu.

Nadine odada etrafına bakındı. “Hayatımda hiç bu kadar güzel bir oda görmedim. Kullanmama izin verdiğin için teşekkür ederim.”

“Sorun değil. İhtiyacın olan bir şey var mı? Erzak... ya da her ne olursa?”

Nadine başını iki yana salladı, burnunu son kez sildi ve mendili tekrar cebine sokuşturdu. Fincanı hatırlayınca suyun geri kalanını içip fincanı çantasına koydu.

“Epey bir yolculuk yaptım ama biraz gümüşüm kaldı. Merak etme.” Titreyen parmaklarına bakarken elini çantasının üzerine koydu. “Yolculuğumun böyle biteceği hiç aklıma gelmemişti. Richard’ın peşinden koştuğum için Hartland’da alay konusu olacağım.” Yutkundu. “Babam kim bilir ne diyecek?”

“Shota ona da Richard’la evleneceğini söyledi mi?”

“Hayır. Ben henüz Shota ile karşılaşmadım.”

“Nasıl yani? Sana buraya gelmeni, onunla evleneceğini söyleyen oydu sanıyordum.”

“Şey,” Nadine yüzünü buruşturarak gülümsedi, “tam olarak öyle olmadı.”

“Anladım.” Kahlan ellerini çırpı. “Peki o zaman, tam olarak nasıl oldu?”

“Bu sana aptalca gelecek, beni on iki yaşında, akıllı bir karış havada bir kızmışım gibi göreceksin.”

“Nadine, anlat.”

Nadine bunu bir an düşündükten sonra iç çekti. “Sanırım bunun önemi yok. Nasıl adlandıracağımı bilmiyorum ama Richard’ı görmeye başladım ya da daha doğrusu Richard’ı gördüğümü sandım. Onu gözümün ucuyla gördüm ama dönüp baktığımda orada değildi. Mesela bir gün yeni filizler aramak için ormanda dolaşıyordum ve onu bir ağacın yanında beklerken görüp durdum ama o gitmişti.

“Her zaman bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum. Önemli bir durum olduğunu, başının bir şekilde belaya girdiğini biliyordum. Bunu asla sorgulamadım. Annemle babama Richard’ın bana ihtiyacı olduğunu, gidip ona yardım etmem gerektiğini söyledim.”

“Onlar da sana inandı mı? Hayallerine inandılar mı? Öylece izin mi verdiler?”

“Şey, bunu onlara hiç etraflıca açıklamadım. Sadece Richard’ın yardımına ihtiyacı olduğuna dair bana bir mesaj yolladığını ve ona gittiğimi söyledim. Sanırım, şey, sanırım nereye gittiğimi bildiğimi düşünmelerini sağladım.”

Kahlan, Nadine’in hiç kimseye olayları pek iyi açıklamadığını anlamaya başladı. “Sonra Shota mı geldi?”

“Hayır. Sonra oradan ayrıldım. Richard’ın bana ihtiyacı olduğunu biliyordum ve bu yüzden yola çıktım.”

“Tek başına mı? Öylece gidip bütün Orta Diyar’da onu aramayı mı düşündün?”

Nadine omuz silkti. “Onu nasıl bulacağım konusunda endişelenmek hiç aklıma gelmedi. Bana ihtiyacı olduğunu biliyordum ve bunun önemli olduğunu hissettiğimden, ona gitmek için ayrıldım.” Kahlan’ı rahatlatmak istermiş gibi gülümsedi. “Dosdoğru ona geldim. Her şey mükemmel işledi.” Yanakları kızardı. “Yani, beni istemediği kısım hariç.”

“Nadine, hiç... tuhaf rüyalar görüyor muydun? O zaman ya da şimdi?”

Nadine kalın bir saç tutamını arkaya attı. “Tuhaf rüyalar mı? Hayır, tuhaf rüya görmedim. Yani diğer rüyalardan daha tuhaf degillerdi. Sıradan rüyalar.”

“Nasıl ‘sıradan’ rüyalar görüyorsun?”

“Şey, bilirsin işte, çocukluğuna geri dönmüşsün, ormanda kaybolmuşsundur ve patikaların hiçbirisi istediğin yola çıkmıyordur ya da bir turta için bütün gerekli malzemelerin yoktur ve bir mağaraya girip konuşabilen bir ayıdan malzemeleri alırsın. Bunun gibi şeyler. Rüyalar işte. Uçabildiğin ya da suyun altında nefes alabildiğin rüyalar. Çılgınca şeyler. Ama sadece rüyalar. Her zaman gördüklerimden. Farklı bir şey yoktu.”

“Son zamanlarda değiştiler mi?”

“Hayır. Hatırlayabildiklerim hep bunun gibi şeyler.”

“Anlıyorum. Sanırım hepsi oldukça normal geliyor.”

Nadine çantasından bir pelerin çıkardı. “Sanırım yola çıksam iyi olur. Şansım yaver giderse ilkbahar festivalinde memlekette olurum.”

Kahlan kaşlarını çattı. “Yaz gün dönümü festivaline yetişirsen şanslı sayılırsın.”

Nadine güldü. “Ben öyle düşünmüyorum. Buraya gelişimden daha uzun süremez. Sadece iki hafta kadar. Ayın ikinci çeyreğinden hemen sonra ayrıldım; daha dolunay olmadı.”

Kahlan şaşkın bir şekilde bakakaldı. “İki hafta.” Nadine’in Batı Diyar’dan buraya kadar gelmesinin aylar sürmesi gerekiyordu, özellikle yola çıktığında kış olduğu ve Rang’Shada Sıradağları’nı geçtiği düşünülürse. “Atının kanatları olmalı.”

Nadine güldü, sonra kaşlarını çattı. “Bunu söylemen tuhaf. Atım yok. Yürüdüm.”

“Yürüdün,” diye inanamayarak tekrar etti Kahlan.

“Evet. Ama oradan ayrıldığımdan beri rüyamda kanatlı bir atın üstünde uçtuğumu görüyorum.”

Kahlan, Nadine’in öyküsündeki değişen parçaları izlemekte zorlanıyordu. Richard’ın ne tür sorular sorabileceğini düşünmeye çalıştı. Marlin’e sorması gereken ama aklına hiç gelmeyen bütün o

soruları Richard sorduğunda Kahlan kendisini aptal gibi hissetmişti. Ama Richard ona doğru şeyi yaptığını söyleyip ortamı yumuşatmış olsa da eline fırsat geçtiğinde Marlin'den neredeyse önemli hiçbir şey öğrenmemiş olması utanç vericiydi.

İtirafçıların insanları sorgulama konusunda pek fazla şey bilmeleri gerekmiyordu; bir İtirafçı, gücüyle birisine dokunduğunda suçlandığı suçu gerçekten işleyip işlemediğini sorardı ve cevap evet ise ki birkaç nadir örnek hariç hep öyleydi, sonra detayları anlattırırdı.

Bunun ustalık gerektiren bir tarafı yoktu ve ihtiyaç duyulmuyordu. Bu şekilde uygun bir infazla onlardan kolayca kurtulabilmeleri için politik muhalifleri boş yere suçlayamayacak, işlemedikleri suçlarla itham edemeyeceklerdi.

Kahlan, Nadine'e sorular sorma konusunda daha başarılı olmaya kararlıydı. "Shota seni görmeye ne zaman geldi? O kısmı hâlâ bana anlatmadın."

"Ah. Şey, tam olarak beni görmeye gelmedi. Onunla dağlarda karşılaştım. Güzel bir sarayı vardı ama içeri girme fırsatı bulamadım. Orada uzun süre kalmadım, Richard'a gitmek istiyordum."

"Peki Shota sana ne dedi? Hangi cümleleri kullandı? Tam tamına hangi kelimeleri?"

"Bakayım..." Nadine düşünürken işaret parmağını üst dudağına bastırdı. "Beni karşıladı. Çay verdi, beklendiğimi söyledi ve beni yanına oturttu. Çantamı çekmekten yorulduğunda Samuel'e çantamı bıraktırdı ve bana ondan korkmamamı söyledi. Nereye yolculuk ettiğimi sordu, Richard'ıma gittiğimi, onun bana ihtiyacı olduğunu söyledim. Sonra bana Richard hakkında, onun geçmişi hakkında bilmem gereken şeyler anlattı. Richard hakkında bu kadar çok şey bilmesi beni afallattı ama Shota'nın onu tanıyor olması gerektiğini düşündüm.

"Sonra benim hakkımda hiçbir şekilde bilemeyeceği şeyler söyledi. Bir şifacı olmak, şifalı bitkiler kullanmak özlemimi ve tutkumu falan. İşte o zaman onun bir mistik olduğunu fark ettim. Bu konuda söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlamıyorum.

“Richard’ın bana ihtiyacı olduğunu doğru olduğunu anlattı bana. Evleneceğimizi söyledi. Bunu ona gökyüzünün söylediğini anlattı.” Nadine bakışlarını Kahlan’ın gözlerinden kaçırdı. “Çok mutluydum. Hiç o kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.”

“Gökyüzü. Başka?”

“Sonra Richard’a olan yolculuğumu daha fazla geciktirmek istemediğini söyledi. Rüzgârın Richard’ın peşine düştüğünü, artık bu ne manaya geliyorsa ve bana ihtiyacı olduğunu konusunda haklı olduğumu, bir an önce yola çıkmam gerektiğini söyledi. Bana şans diledi.”

“Bu kadar mı? Başka bir şeyler daha söylemiş olmalı.”

“Hayır, hepsi bu kadar.” Nadine çantasını düğmeleyip kapattı. “Sanırım bir de Richard için bir dua etti.”

“Nasıl? Ne dedi? Hangi sözcükleri kullandı?”

“Şey, ben gitmek için kalkarken o da saraya gitmek için geri dönerken çok ciddi bir şekilde şöyle fısıldadığını duydum: ‘Ruhlar Richard’m ruhuna merhamet gösterson.’”

Kahlan elbisesinin beyaz saten yenlerinin altındaki kollarının diken diken olduğunu hissetti. Ancak ciğerleri hava arzusuyla yandığında nefes alması gerektiğini hatırladı.

Nadine çantasını kaldırdı. “Şey, size yeteri kadar sıkıntı yarat-tım. Yola çıksam iyi olur.”

Kahlan ellerini iki yana açtı. “Bak, Nadine, neden burada bir süre kalmıyorsunuz?”

Nadine afallamış bir bakışla durakladı. “Neden?”

Kahlan umutsuz bir şekilde bir bahane aradı. “Şey, Richard’ın eski hikâyelerini dinlemek isterim. Başına açtığı bütün belaları bana anlatabilirsin.” Cesaret verici bir şekilde gülümsemek için kendisini zorladı. “Bunu çok istiyorum.”

Nadine başını iki yana salladı. “Richard burada olmamı istemiyor. Geri dönüp hâlâ burada olduğumu görürse kızacak. Gözlerindeki o bakışı görmedin mi?”

“Nadine, Richard birkaç gün dinlenme fırsatın olmadan seni kulağından tutup dışarı atmayacak. Richard öyle biri değil. ‘Neye ihtiyacı varsa ilgilenin,’ dedi. Sanırım birkaç gün dinlenmen çok iyi olabilir.”

Nadine tekrar başını iki yana salladı. “Hayır. Zaten bana beklediğimden çok daha iyi davrandın. Sen ve Richard birbirinize aitsiniz. Bana burada ihtiyacınız yok.

“Ama yine de teklifin için sana teşekkür ederim. Nasıl bu kadar nazik olduğuna inanamıyorum; Richard’ın seni sevmesi tevekkeli değil. Senin yerinde başka bir kadın olsa benim kafamı kazıtır, bir gübre arabasının arkasında beni şehirden yollardı.”

“Nadine gerçekten kalmanı istiyorum.” Kahlan dudaklarını ıslattı. “Lütfen,” diye ekledi.

“Bu, Richard’la aranızın bozulmasına neden olabilir. Bunun sebebi olmak istemiyorum. Ben öyle biri değilim.”

“Eğer sorun olsaydı teklif etmezdim. Kal. En azından birkaç gün. Tamam mı? Eğer o kadar çok hoşlandıysan bu odada kalabilirsin. Gerçekten... kalmanı istiyorum.”

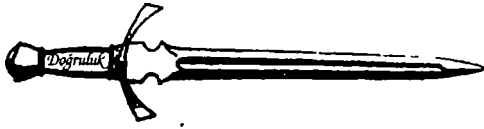
Nadine uzun bir süre Kahlan’ın gözlerine baktı. “Gerçekten kalmamı istiyor musun? Gerçekten?”

“Evet.” Kahlan tırnaklarının avuçlarına battığını hissedebiliyordu. “Gerçekten.”

“Şey, doğrusunu söylemek gerekirse eve gidip annemle babama yaptığım aptallığı itiraf etmek için acelem yok. Peki o zaman, eğer gerçekten istiyorsan bir süre kalacağım. Teşekkür ederim.”

Nadine’in kalmasını istemek için önemli sebepleri olmasına rağmen, Kahlan kendisini ateşe doğru uçan bir güve gibi hissetmeden edemedi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kahlan zorla gülümsedi. “İyi o zaman. Kalıyorsun. Misafirimiz olman... çok güzel olacak. Sohbet edeceğiz, sen ve ben. Richard hakkında. Onun eski hikâyelerini duymak istiyorum.” Boş konuşuyormuş gibi görüldüğünü fark edip sustu.

Nadine’in gözleri ışıldadı. “Yatakta uyuyabilir miyim?”

“Saçmalama. Tabii ki yatakta uyuyacaksın. Başka nerede olabilir ki?”

“Bir battaniyem var, halının üzerinde uyuyabilirim, sizi rahatsız etmek...”

“Hayır. Buna izin veremem. Kalman için seni ben davet ettim. Kendini evinde hissetmeni istiyorum, bu odayı kullanan diğer misafirler gibi.”

Nadine kıkırdayarak güldü. “O zaman yerde uyuyacağım. Ben dükkânımızın üstündeki arka odanın zeminindeki palet yatakta uyurum.”

“Ama burada yatakta uyuyacaksın,” dedi Kahlan ve devam etmeden önce Cara’ya göz attı. “Daha sonra, eğer istersen sana sarayı göstereceğim ama şimdi, Cara ile ben gidip bazı önemli işlerle ilgilenirken eşyalarını yerleştirip dinlen.”

“Ne işi?” diye sordu Cara.

Bütün konuşma boyunca dut yemiş bülbül gibi olan bu kadın soru sormak için bu anı mı buldu, diye düşündü Kahlan.

“Marlin işi.”

“Efendi Rahl bize Marlin’den uzak durmamızı söyledi.”

“O, Richard’ı öldürmek için yollanmış bir suikastçı. Bilmem gereken şeyler var.”

“O zaman ben de gelmek istiyorum.” dedi Nadine. Bir Kahlan’a bir Cara’ya baktı. “Bırakın Richard’ı, herhangi bir insanı öldürmek isteyen bir kişiyi hayal bile edemiyorum. Böyle birinin neye benzediğini görmek istiyorum. Onun gözlerinin içine bakmak istiyorum.”

Kahlan kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. “Bu görmek isteyeceğin bir şey değil. Onu sorgulamam gerekiyor ve bu büyük ihtimalle nahoş bir şey olacak.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Cara, sesi neşeliydi.

“Neden?” diye sordu Nadine. “Ne demek istiyorsun?”

Kahlan bir parmağını kaldırdı. “Yeter. Bunu senin iyiliğin için söylüyorum; Marlin tehlikeli biri ve senin oraya inmeni istemiyorum. Sen misafirsin. Lütfen, evimde misafirken arzularıma saygı duy.”

Nadine bakışlarını ayaklarının dibindeki zemine indirdi. “Tabii ki. Özür dilerim.”

“Muhafızlara senin burada misafir olduğunu söyleyeceğim, eğer eşyalarını yıkatmak, banyo yapmak gibi herhangi bir şey istersen sadece söylemen yeterli, hizmetkârlardan birisinin sana yardım etmesi için gereken neyse yapacaklardır. Çok geç kalmadan geri geleceğim, akşam yemeği yeriz. Yemekte tekrar konuşuruz.”

Nadine yatağın üzerindeki çantasına döndü. “Tabii ki. İşinize karışmak niyetinde değildim. İşinize engel olmak istemiyorum.”

Kahlan tereddütle Nadine’in omzuna arkadan dokundu. “Niyetim sana emir vermek değil. Birinin Richard’a zarar vermeye çalışması beni biraz gerdi, hepsi bu. Sana bağırıp çağırdığım için özür dilerim. Sen misafirimizsin. Lütfen, burayı evin gibi kullan.”

Nadine omzunun üstünden gülümsedi. “Anlıyorum. Teşekkürler.”

Gerçekten güzel bir genç kadındı; yüzü ve bedeni çekiciydi, Kahlan'ın korktuğu garip olaylarla uğraşmasına rağmen masum bir havası vardı. Kahlan, Richard'ın onu beğenmesi için birçok neden olduğunu rahatça görebiliyordu.

Kahlan, kaderin Nadine yerine nasıl olup da Richard'ı kendisiyle eşleştirdiğini merak etti. Sebep her neyse, bunun için iyi ruhlarla teşekkür etti ve böyle kalması için coşkuyla dua etti. Kahlan, Shota'nın bu kalles hediyesinin ortadan kaybolmasını her şeyden çok istiyordu. Bu baştan çıkarıcı, güzel, tehlikeli kadının Richard'dan uzaklaşmasını, Nadine'i kovmayı istedi. Keşke bunu yapabilseydi.

Muhafızlara Nadine'in bir misafir olduğunu söyledikten sonra Kahlan'la Cara bir kez daha koridorun diğer ucundaki halı kaplı merdivenlerden indiler ve görkemli bir şekilde döşenmiş sahanlıkta yalnız kaldıklarında Cara, Kahlan'ın kolunu yakaladı ve onu kendisine çevirip durdurdu. "Sen deli misin?"

"Neden bahsediyorsun?"

Cara ona doğru eğilirken dişlerini gıcırdattı. "Bir cadı, erkeğine bir düğün hediyesi yolluyor, bir gelin gönderiyor ve sen onu evinde kalmaya davet ediyorsun!"

Kahlan merdiven direğinin demir ağacı kaplamasının yuvarlak, cilalı küresini başparmağıyla ovaladı. "Bunu yapmam gerekiyordu. Bu çok açık, değil mi?"

"Bana göre açık olan şey o küçük sürtüğün tavsiye ettiği şeyi yapman gerektiği: Kafasını kazıtıp onu bir gübre arabasıyla geri yollamalıydın."

"O da bu olayda bir kurban. Shota'nın piyonu."

"Onun doğruları söylemeye alerjisi var. O hâlâ Efendi Rahl'ı istiyor. Eğer bunu onun gözlerinde göremiyorsan, o zaman sandığım kadar bilge bir kadın değilsin."

"Cara, ben Richard'a güveniyorum. Beni sevdiğini biliyorum. Richard'ın hayata bakış açısının en temel özellikleri güven ve sadakattir. Yüreğimin onun ellerinde güvende olduğunu biliyorum.

“Eğer kıskanç bir kadınmış gibi davranıp Nadine’i kovsam nasıl görünürdüm? Eğer Richard’a güvenimi göstermezsem, bana olan sadakatine saygı göstermiyorumdur. Bana olan güvenine ihanet ettiğimi sanmasını bile istemiyorum.”

Cara’nın çatık kaşları hiç yumuşamadı. “Ben bunu yemem. Hepsi doğru olabilir ama Nadine’in kalmasını bunun için istemedin. Sen de onu benim kadar boğmak istiyorsun, bunu yeşil gözlerinin içinde görebiliyorum.”

Kahlan gülümseyip koyu renk, cilalı demir ağacı kaplamanın üstünde kendi yansımasını görmeye çalıştı. Sadece bulanık bir figür görebiliyordu.

“Bir Agiel kardeşini kandırmak zordur. Haklısın. Nadine’den kalmasını istemem gerekiyordu çünkü bir şeyler dönüyor, tehlikeli bir şeyler. Eğer Nadine’i yollarsam bu tehlike bitmeyecek.”

Cara eldivenli eliyle yüzündeki sarı bir saç tutamını geri attı. “Tehlikeli mi? Nasıl yani?”

“Sorun da bu zaten: Bilmiyorum. Ama sakın onun canını yakmayı düşünme. Gerçekten neler olduğunu bulmam gerekiyor ve bunu yapmak için Nadine’e ihtiyacım olabilir. Başlangıçta onu elimin altında ve gözümün önünde tutabilecekken peşine düşüp kovalamak istemiyorum.

“Buna şöyle bak. Marlin buraya gelip Richard’ı öldürmek istediğini söylediğinde onu kovmak doğru şey olur muydu? Bu, sorunu çözer miydi? Onu neden burada tutuyoruz? Neler döndüğünü bulmak için.”

Cara sanki yüzüne kir bulaşmış gibi yanağındaki merhemi sildi. “Bence belayı ayağına çağırıyorsun.”

Kahlan gözündeki yanma hissi yüzünden gözlerini kırptı. “Bilmiyorum. Bence de öyle. Alenen yapılması gereken şey, yapmak için yanıp tutuştuğum şey, Nadine’i bulabildiğim en hızlı atla yollamak. Ama hiçbir sorun bu kadar kolay çözülmez, özellikle Shota tarafından yollanan bir sorun.”

“Shota’nın Nadine’e, rüzgârın Efendi Rahl’ın peşinde olduğunu söylemesinden mi bahsediyorsun?”

“Bu yalnızca bir kısmı. Ne manaya geldiğini bilmiyorum ama bu bana Shota’nın uydurduğu bir şeymiş gibi gelmiyor. Ama en kötüsü Shota’nın duası: ‘Ruhlar ruhuna merhamet gösterebilirsin.’ Bununla ne kastettiğini bilmiyorum ama beni dehşete düşürüyor. Bu ve hayatımın en büyük hatasını yapıyor olma ihtimalim.

“Ama başka ne seçeneğim var ki? Aynı gün iki kişi ortaya çıktı, biri onu öldürmek için, diğeri onunla evlenmek için gönderildi. Hangisinin daha tehlikeli olduğunu bilmiyorum ama ikisinin de basit bir şekilde bir kenara atılamayacağını biliyorum. Eğer birisi seni sırtından bıçaklamaya çalışırsa, gözlerini kapatmak seni güvende tutmaz.”

Cara’nın yüz ifadesi bir Mord-Sith’ten, hemcinsinin korkularını anlayan bir kadının yumuşak hatlarına dönüştü. “Ben arkayı kollayacağım. Eğer gizlice Efendi Rahl’ın yatağına girmeye kalkarsa, Efendi Rahl daha onu orada bulmadan Nadine’i dışarı atacağım.”

Kahlan, Cara’nın kolunu sıktı. “Teşekkürler. Şimdi, hadi çukura inelim.”

Cara yerinden kıpırdamadı. “Efendi Rahl senin oraya inmeni istemediğini söyledi.”

“Sen ne zamandan beri emirlere itaat etmeye başladın?”

“Ben her zaman onun emirlerine itaat ederim. Özellikle ciddi olduğunu bildiklerime. Bunda ciddiymi.”

“Peki. Ben aşağı inerken Nadine’e göz kulak olabilirsin.” Kahlan arkasını dönerken Cara onu dirseğinden yakaladı. “Efendi Rahl senin tehlikeye atılmanı istemiyor.”

“Ben de onun tehlikeye atılmasını istemiyorum. Cara, Richard bana Marlin’e sormayı beceremediğim bütün o soruları sorduğunda kendimi aptal gibi hissettim. Bu soruların cevaplarını istiyorum.”

“Efendi Rahl onları kendisinin soracağını söyledi.”

“O yarın akşama kadar geri gelmeyecek. Bu sırada neler oluyor? Ya bir şeyler oluyorsa ve sonra onu durdurmakta geç kalınırsa? Ya biz onun emirlerine itaat edip hiçbir şey yapmadık diye Richard öldürülürse?

“Richard benim için korkuyor ve bu onun düzgün düşünmesini engelliyor. Marlin’in neler döndüğü konusunda bilgisi var ve tehlike büyürken zamanın geçmesine izin vermek çılgınlık olur.

“Bana daha önce ne demiştin? Tereddüdün senin sonun olmasıyla ilgili bir şey? Ya da sevdiklerinin sonuyla ilgili?”

Cara’nın ifadesi gevşedi ama karşılık vermedi.

“Richard benim için önemli ve tereddüt ederek onun hayatını riske atmayacağım. Bu soruların cevaplarını alacağım.”

Cara en sonunda gülümsedi. “Düşünce tarzın hoşuma gidiyor İtirafçı Ana. Bununla beraber, sen bir Agiel kardeşisin. Bu emirler mantıksız, hatta aptalcaydı. Mord-Sithler Efendi Rahl’ın emirlerine sadece onun erkeklik gururu söz konusu olduğunda riayet ederler, hayatı söz konusu olduğunda değil.

“Gidip Marlin’le küçük bir konuşma yapıp o soruların hepsinin ve daha fazlasının cevaplarını alacağız. Efendi Rahl geri geldiğinde eğer bu tehdidi hâlâ sona erdirememişsek ihtiyacı olan bilgileri ona verebileceğiz.”

Kahlan yuvarlak merdiven direğine avucuyla vurdu. “İşte bu benim tanıdığım Cara.”

Sarayın alt katlarına inerlerken, önce halılar ve panellerle kaplı, sonra sadece lambaların aydınlattığı alçak tavanlı dar koridorların olduğu yerlere, ardından daha da aşağıda temiz havanın azaldığı, sadece meşalelerin yandığı katlara ve sonra da küflü kaya ve ağır rutubet kokulu seviyeye geldiler.

Kahlan insanı bunaltan bu koridorlara hatırlamak istemediğinden daha çok inmişti. Çukur mahkûmdan itirafları aldıkları yerdi. Komşusunun kızları üzerinde ağza alınamayacak eylemler yaptıktan sonra onları öldüren bir adam için ilk kez buraya getirilmişti. Tabii ki her seferinde bir büyücü ona eşlik etmişti. Şimdi, orada tutulan bir büyücü için oraya gidiyordu.

Kahlan iki merdiven boşluğunun kesiştiği yeri koruyan bir grup askerin iştirme menzilinden geçip önceden oraya yerleştirdiği askerlerin durduğu, onları çukura getirecek köşeye ulaşmadan önce

etrafa göz attı. Cara çekici bir kadındı ama ihtiyatlı bakışlarla boş koridorda hızla ilerlerken, gözdağı veren bir havası vardı.

“Cara, sana özel bir soru sorabilir miyim?”

Cara yanında uzun adımlarla yürürken ellerini arkasında kavuşturdu. “Sen Agiel kardeşimsin. Sor.”

“Daha önce bana, ‘Tereddüt senin ya da sevdiklerinin sonu olabilir,’ dedin. Kendin hakkında konuşuyordun, değil mi?”

Cara yavaşlayıp durdu. Işık sesi çıkaran meşale ışığında bile, Kahlan onun yüzünün solduğunu görebiliyordu.

“Bu hakikaten özel bir soru.”

“İlla cevap vermen gerekmiyor. Bunu bir emir ya da öyle bir şeymiş gibi söylemek istemedim. Sadece kadın kadına merak ediyordum. Sen benim hakkımda çok şey biliyorsun ama ben senin hakkında, Mord-Sith olman dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.”

“Ben her zaman Mord-Sith değildim,” diye fısıldadı Cara. Gözlerindeki tehditkâr ifade kayboldu ve korkmuş, küçük bir kız gibi göründü. Kahlan, Cara’nın artık bu boş taş koridoru görmediğini anlayabiliyordu.

“Sanırım sana anlatmamam için bir sebep yok. Söylediğin gibi, bana yapılanlardan dolayı suçlanamam. Bunun sorumlusu başkalarıydı.

“D’Hara’da her yıl, Mord-Sith olarak eğitilmek için birkaç kız seçerlerdi. En büyük zalimliğin en iyi kalplilerden çıkarıldığı söylenirdi. İstenen şartlara uyan kızların isimlerini söyleyenlere ödülleri verilirdi. Ben daha çocuktum, şartlardan biri buydu ve doğru yaşıyordum. Kız ve ebeveynleri alınırlardı, bir Mord-Sith’in eğitiminde ebeveynlerin öldürülmesi gerekirdi. Annemle babam isimlerimizin avcılara satıldığını bilmiyorlardı.”

Cara’nın yüzü ve ses tonu duygularını kaybetti. Geçen senenin pancar hasadından bahsediyormuş gibi boş bir ifade aldı. Ama ses tonu öyle olmasa da kelimeleri gereğinden fazla duygu taşıyordu.

“Babamla ben evin arkasında tavukları kesiyorduk. Geldiklerinde, bunun anlamı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Babamın vardı. Ağaçların arasından, yukarıdan geldiklerini gördü. Onları şaşırttı. Ama

babamın düşündüğünden daha kalabalıklardı ve başa çıkamayacağı kadar çoktular, babamın üstünlüğü sadece birkaç saniye sürdü.

“Bana bağırdı, ‘Cari, bıçak! Cari, bıçağı al!’ O dedi diye bıçağı kaptım. Üç adamı tutuyordu. Babam iriydi. Tekrar bağırdı. ‘Cari, onları bıçakla! Onları bıçakla! Çabuk ol!’” Cara, Kahlan’ın gözlerinin içine baktı. “Orada öylece durdum. Tereddüt ettim. Birisini bıçaklamak, birisinin canını yakmak istemedim. Orada öylece durdum. Tavukları bile öldüremiyordum. O işi babam yapıyordu.”

Kahlan, Cara’nın devam edip etmeyeceğini bilmiyordu. Ölüm sessizliğinde, eğer Cara devam etmemeye karar verdiyse sorular burada bitecekti. Cara başını çevirip gözü dalmış bir şekilde devam etti.

“Yanıma birisi geldi. Yaşadığım sürece onu asla unutmayacağım. Başımı kaldırdığımda karşımda o kadın vardı; güzel bir kadın, gördüğüm en güzel kadın, mavi gözlü, uzun, sarı saç örgülü. Yaprakların arasından gelen güneş ışığı kırmızı giysisinin üstünde küçük parçalar halinde dans ediyordu.

“Elimden bıçağı alırken bana gülümsedi. Bu hoş değil, yılan gibi bir gülümsemeydi. Bu yüzden ondan sonra ona içimden Yılan adını taktım. Doğrulduğunda, ‘Ne kadar tatlı, değil mi? Küçük Cari bıçağıyla kimseyi yaralamak istemiyor. Bu tereddüt seni şimdi Mord-Sith yaptı Cara. Bu iş başlıyor,’ dedi.”

Cara sanki taşa dönüşmüş gibi kaskatı durdu. “Beni kapının dibinde küçük ızgaralar olan ufak bir odaya attılar. Dışarı çıkamıyordum. Ama sıçanlar içeri girebiliyordu. Geceleri, artık daha fazla uyanık kalamayıp uykuya daldığımda sıçanlar küçük, boş odama girip el ve ayak parmaklarımı ısıyorlardı. Yılan ızgarayı kapattığım için beni neredeyse ölesiye dövdü. Sıçanlar kandan hoşlanırlar. Bu onları kışkırtır. Ellerimi yumruk yapıp karnıma dayıyor ve top şeklinde kıvrılarak uyuyordum, böylece sıçanlar parmaklarıma ulaşamıyordu. Ama genelde ayak parmaklarıma ulaşabiliyorlardı. Gömleğimi çıkarıp çıplak ayaklarıma dolamaya çalıştım ama o zaman yüzüstü yatmazsam meme uçlarımı ısıyorlardı. Soğuk taşta, ellerim karnımın altında çıplak göğüsle yatmak kendi başına bir

işkenceydi ama bu genelde beni daha uzun süre uyanık tutuyordu. Eğer sıçanlar ayak parmaklarıma ulaşamazlarsa aniden kalkıp onları kaçırana kadar başka bir yerimden; ya kulağımdan ya burnumdan ya da bacaklarımdan ısıyorlardı.

“Geceleri, bir sıçan onları ısırp uyandırdığında diğer kızların çığlıklarını duyabiliyordum. Her zaman içlerinden birinin gece ağlayıp annesine seslendiğini duyabiliyordum. Bazen, duyduğum sesin bana ait olduğunu fark ediyordum.

“Bazen, sıçanlar koklayarak bir kırıntı ararken küçük pençeleriyle yüzümü çizdiklerinde, küçük, soğuk burunları dudaklarıma dayalı, bıyıkları yanaklarıma hafifçe dokunurken uyanırdım. Bana getirilen şeyi yemez, yulaf lapasını ve ekmek parçasını yerde bırakırsam akşam yemeğimi yiyip beni rahat bırakacaklarını umdum.

“İşe yaramadı. Yiyecek sadece daha fazla sıçan getirdi ve sonra, bittiğinde... Ondan sonra, Yılan getirdiğinde akşam yemeğini her zaman son kırıntısına kadar yedim.

“Bazen bana yemek getirdiğinde beni kışkırtırdı. ‘Tereddüt etme Cara, yoksa sıçanlar yemeğini yiyecekler,’ derdi. Bunu derken ne demek istediğini biliyordum. ‘Tereddüt etme.’ Bu onun tereddüdümün bana annemle babama mal olduğunu hatırlatma tarzıydı. Annemi önümde işkence ederek öldürdüklerinde Yılan, ‘Tereddüt etmenin, korkaklığının bedelini gördün mü Cara?’ dedi.

“Bize Darken Rahl’ın Baba Rahl olduğu öğretili. Onun dışında babamız yoktu. Ve üçüncü kırılmamda, bana gerçek babama öldürmesiye işkence etmemi söylediklerinde, Yılan bana tereddüt etmememi söyledi. Etmedim. Babam merhamet göstermem için yalvardı. ‘Cari, lütfen,’ diye ağladı. ‘Cari, onların istediği şeye dönüşme.’ Ama asla tereddüt etmedim. Ondan sonra, tek babam Baba Rahl’dı.”

Cara, Agiel’ini kaldırdı ve parmaklarının arasında çevirirken gözlerini ona dikti. “Bunun karşılığında Agiel’imi elde ettim. Beni eğittikleri o Agiel’i. Mord-Sith unvanımı aldım.”

Aralarında en fazla iki adım olmasına rağmen çok uzaklardaymış gibi tekrar Kahlan’ın gözlerinin içine baktı. Cinnetin diğer

tarafından. Başkalarının getirdiği bir cinnetten. Kahlan da kendini bu mavi gözlerin derinliklerinde gördüğü şeyden dolayı taş kesilmiş gibi hissetti.

“Ben o zamandan beri Yılan’ım. Genç kızların başında, alacalı güneş ışığında durdum ve tereddüt ettiklerinde, kimseyi yaralamak istemediklerinde ellerinden o bıçağı aldım.”

Kahlan hep yılanlardan nefret etmişti. Şimdi onlardan daha çok nefret ediyordu. Yanaklarından aşağı, geride ıslak izler bırakarak akan yaşlar yüzünü gıdıkladı.

“Üzgünüm Cara,” diye fısıldadı. Midesi bulanıyordu. Sadece önündeki kırmızı deriler içindeki kadına sarılmak istiyordu ama tek bir parmağını bile oynatamadı.

Meşaleler tısladı. Uzakta, muhafızların sohbetlerinden boğuk sesler duyuluyordu. Koridordan hafif bir kahkaha dalgası geliyordu. Taş tavandan damlayan su yakında bir yerde küçük, yeşil bir birikintide şapırdıyordu. Kahlan kendi kalbinin kulaklarında gümbürdediğini duyabiliyordu. “Efendi Rahl bizi bundan kurtardı.”

Kahlan, Richard’ın iki Mord-Sith’in sincapları beslerken küçük kızlar gibi kıkırdarak gülmesi karşısında neredeyse ağlayacağını söylediğini hatırladı. Richard bu cinneti anlamıştı. Kahlan bu kadınların bundan kurtulup kurtulamayacaklarını bilmiyordu ama eğer bir fırsatları varsa bu, Richard’ın sayesinde olacaktı.

Cara’nın kasvetli ifadesi tekrar sertleşti. “Hadi gidip Marlin’in Efendi Rahl’a nasıl zarar vermeyi planladığını bulalım. Ama bütün detayları itiraf etmekte tereddüt ederse nazik olmamı bekleme.”

Çavuş Collins’in dikkatli bakışları altında, bir D’Haralı asker demir kapıyı açtı ve burada, çukurdaki meşum büyüden saraydaki herkesi koruyan tek şey bu paslı kilitmiş gibi geriledi. Başka iki iri asker hiç çaba harcamadan koca merdiveni çekip getirdiler.

Kahlan kapıyı çekip açamadan önce, yaklaşan konuşmaları ve ayak sesleri duydu. Herkes dönüp koridora baktı. Nadine yanında dört askerle geliyordu.

Nadine iri kıyım, deriler içindeki muhafızların arasına girerken ellerini ısıtmak istiyormuşçasına ovuşturdu.

Kahlan, kadının neşeli gülümsemesine karşılık vermedi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burada misafir olduğumu söylemiştin. Odaların çok güzel olsa da yürüyüşe çıkmak istedim. Muhafızlardan bana buraya iniş yolunu göstermelerini istedim. Bu katili görmek istiyorum."

"Sana yukarıdaki odanda beklemeni söylemiştim. Buraya gelmeni istemediğimi söylemiştim."

Nadine'in ince kaşları birleşti. "Bana cahil köylü muamelesi yapılmasından biraz bıkmaya başladım." Narin burnunu yukarı kaldırdı. "Ben bir şifacıyım. Geldiğim yerde bana saygı duyarlar. Ben konuştuğumda insanlar dinler. Ben birisine bir şey yapmasını söylediğimde yapar. Bir konsey üyesine günde üç kez iksir içmesini ve yataktan çıkmamasını söylediğimde, ben çıkmasını söyleyene kadar yataktan çıkmaz ve günde üç kez ilacını içer."

"Senin emirlerine kimin itaat ettiği umurumda değil," dedi Kahlan. "Burada, sen benim emirlerime uyacaksın. Anlıyor musun?"

Nadine yumruklarını kalçalarının üzerine dayarken dudaklarını büzdü. "Şimdi, buraya bak. Soğuktan dondum, açlıktan öldüm ve korkudan geberdim. Tanımadığım insanlar tarafından aptal yerine kondum. Kendi işime bakıyor, kendi hayatımı yaşıyordum ki yok yere bir seyahate yollanıp yardıma geldiğim için teşekkür edeceklerine insanlar burada bana cüzzamlı muamelesi yapıyor. Tanımadığım insanlar bana bağırırdı ve beraber büyüdüğüm bir çocuk tarafından aşağılandım.

"İstediğim adamla evleneceğimi sanıyordum ama bu da ellerimden alındı. O beni değil, seni istiyor. Eh, öyle olsun. Şimdi, görmek için buralara kadar geldiğim adamı birisi öldürmeye çalışıyor ve sen bunun benim işim olmadığını söylüyorsun!"

Kahlan'a parmak salladı. "Richard Cypher, Tommy Lancaster'ın beni elde etmeye kalkmasını engelledi. Eğer Richard olmasaydı şimdi Tommy'yle evlenmiş olacaktım. Bunun yerine Tommy, Rita Wellington'la evlendi. Eğer Richard olmasaydı, her zaman mor gözlerle dolaşan ben olacaktım. Kulübesindeki yalın ayak zibidi ve domuz suratlı kabadayının dölüne hamile olacaktım.

"Tommy insanlara yardım etmek için şifalı otlar hazırladığımda benimle alay ederdi. Bir kızın şifalı bitkiler harmanlamasının aptalca olduğunu söylerdi. Eğer çocuğunun dükkânda çalışıp hasta insanların ihtiyacı olan bitkilerle ilgilenmesini istiyorsa, babamın aslında bir oğlu olması gerektiğini söylerdi. Richard olmasaydı bir şifacı olma umudum asla olmazdı.

"Karısı olmayacağım demek Richard'ı önemsemeyeceğim anlamına gelmiyor. Ben onunla beraber büyüdüm. O hâlâ benim memleketimden bir oğlan. Biz öyle olmasalar bile, aynı ailedenmişiz gibi hemşehrilerimize göz kulak oluruz. Onun nasıl bir tehlikede olduğunu bilmeye hakkım var! Memleketimde bana yardım eden oğlanı sizin dünyanızda öldürmek isteyen adamın nasıl biri olduğunu bilme hakkım var!"

Kahlan tartışacak ruh halinde değildi. Aynı zamanda bu kadını görebileceği şeyden alıkoymak istemiyordu.

Nadine'in kahverengi gözlerine bakıp Cara'nın Nadine hakkında söylediği şeyin, hâlâ Richard'ı isteyip istemediğinin doğru olup olmadığını anlamaya çalıştı. Eğer öyle idiyse, Kahlan bunu sadece gözlerine bakıp anlayamazdı.

"Richard'ı ve beni öldürmek isteyen adamı görmek mi istiyorsun?" Kahlan kolu yakaladı ve indirip kapıyı açtı. "İyi o zaman. İsteğin yerine gelecek."

Adamlara merdiveni işaret etti. Merdiveni aşağıdan tak diye bir ses gelene dek karanlığa indirdiler. Kahlan duvardan bir meşale alıp Cara'nın eline tutuşturdu. "Hadi Nadine'e görmek istediği şeyi gösterelim."

Cara, Kahlan'ın kararını kontrol edip emin olduğunu gördü ve sonra merdivenden inmeye başladı. Kahlan elini açarak onu davet etti. "Dünyama hoş geldin Nadine. Richard'ın dünyasına hoş geldin."

Nadine'in kararlılığı bir an bocaladı ama sonra hemen hışımla Cara'nın arkasından merdivenden inmeye başladı.

Kahlan etrafındaki muhafızlara göz attı. "Çavuş Collins, Marlin eğer bizden önce yukarı çıkarsa, bu koridordan canlı çıkmasa iyi olur. Richard'ı öldürmek istiyor."

"Bir D'Haralı asker olarak söz veriyorum ki İtirafçı Ana, Efendi Rahl'ın kılına bile zarar gelmeyecek."

Çavuş Collins'ten gelen bir sinyalle askerler kılıçlarını çekti. Okçular oklarını kırışlere yerleştirdi. Koca eller silah kemerlerindeki hilal şeklindeki baltalarını aldı.

Kahlan, çavuşa başıyla onay verdi, başka bir meşale aldı ve merdivenden inmeye başladı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kahlan, Nadine'in arkasından merdivenleri inerken çukurun içinden rutubetli, ağır bir hava yükseldi. Meşaleyi tutan elini bir taraftan merdiveni tutmak için kullandığından yüzünün yanındaki alevin ısısına dayanması gerekiyordu ama çukurun iğrenç kokusunu bastırdığı için ziftin kokusundan neredeyse mutluydu. Aşağıda, meşalelerin dalgalanan ışığı taş duvarlardan fazlasını, odanın ortasındaki karanlık figürü aydınlatıyordu.

Kahlan merdivenden inerken Cara balçık kaplı duvardaki bir halkaya meşaleyi soktu. Kahlan da kendisinininkini karşı duvardakilerden birine geçirdi. Nadine büyülenmiş gibi donakalmış, önlerinde duran kamburunu çıkarmış, kurumuş kanlar içindeki adama bakıyordu. Kahlan, Nadine'in önüne geçip Cara'nın yanında durdu.

Marlin'e dikkatle bakarken Cara'nın alnı iyice kıvrılmıştı.

Marlin'in başı öne düşmüştü ve gözleri kapalıydı. Derin, yavaş ve düzenli bir şekilde nefes alıyordu.

"Uyuyor," diye fısıldadı Cara.

"Uyuyor mu?" diye fısıldayarak karşılık verdi Kahlan. "Böyle ayakta dururken nasıl uyuyabilir?"

“Ben... bilmiyorum. Biz her zaman mahkûmları ayakta tutarız, bazen günlerce. Akıbetlerini düşünmek dışında konuşacak kimsenin ve yapacak hiçbir şeyin olmaması, azimlerini, savaşıma arzularını yok eder. Bu sinsî bir eziyet şeklidir. Tek başına, saatlerce durmaktansa dayak yemek için yalvaran adamlara rastladım.”

Marlin hafifçe horluyordu. “Bu ne kadar sık olur, yani uykuya dalarlar?”

Cara bir eliyle ağzını silerken diğerini kalçasına koydu. “Onların uyumasına izin veririm ama bu onları kesin uyandırır. Onlara durmalarını söylediğim yerden uzaklaşırlarsa, bu bağlantı acıya sebep olur. Bizim orada olmamız gerekmez; bu bağlantı nerede olursak olalım işe yarar. Ayakta kalıp uykuya dalan bir adam olduğunu hiç duymadım.”

Kahlan omzunun üzerinden, Nadine’i es geçip uzun merdivenden yukarı, kapıdan gelen ışığa baktı. Askerlerin kafalarının üstlerini görebiliyordu ama hiçbirini büyüünün mümkün olabileceği çukurun içine bakacak kadar gözü pek değildi.

Nadine başını aralarından soktu. “Belki bu bir büyüdür. Bir tür sihirdir.” Cevap olarak sadece ters bakışlar aldığı anda doğrulup başını geri çekti.

Cara, Marlin’i uyandırmaktan ziyade daha çok merak ettiği için onun omzunu dürttü. Parmağını göğsüne ve karnına bastırdı.

“Kaya gibi sert. Kasları kaskatı kesilmiş.”

“Ancak böyle ayakta dikilebiliyor olmalı. Belki bir büyücü olarak öğrendiği bir numaradır bu.”

Cara ikna olmuş gibi görünmedi. Kahlan’ın neredeyse kaçırdığı ani bir el hareketiyle Cara Agiel’ini çevirip eline aldı. Kahlan’ın bildiği, Agiel’ini tutmasının sebep olduğu acı yüzünden belli olmuyordu. Bunu asla belli etmezdi.

Kahlan, Cara’nın bileğini yakaladı. “Bunu yapman gerekmiyor. Sadece uyandır yeter. Ve zihninle, büyüyle olan bağlantını ona acı vermek için kullanma, kesinlikle gerekli olmadığı sürece. Sana öyle yapmanı söylemediğim sürece.”

Cara'nın yüzünde hoşnutsuzluk belirdi. "Bence bu gerekli. Bunu yapmam. Kontrolümü kullanmakta tereddüt edemem."

"Cara, sağduyu ve tereddüt arasında büyük bir boşluk var. Bütün bu Marlin olayı daha başlangıçtan beri çok garip. İyisi mi yavaş yavaş ilerleyelim. Onun kontrolünün sende olduğunu söyledin; düşünmeden hareket etmeyelim. Kontrol sende, değil mi?"

Cara'nın dudaklarına yavaşça bir tebessüm yayıldı. "Kontrol tabii ki hiç şüphesiz bende. Ama madem ısrar ediyorsun, o zaman onu bazen köpeklerimizi uyandırdığımız gibi uyandıracam."

Cara belinden öne doğru eğildi ve sol kolunu Marlin'in boynuna dolayıp başını kaldırdı ve dudaklarından nazik ama uzun bir şekilde öptü. Kahlan'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Denna'nın bazen tekrar işkence etmeden önce Richard'ı böyle uyandırdığını biliyordu.

Tatmin olmuş bir sırıtışla Cara geri çekildi. Uykudan uyanan bir kedi gibi, Marlin'in göz kapakları aralandı. Gözlerinde yine o özellik vardı; Kahlan'ın olduğu yerde büzülmesine neden olan o özellik.

Bu kez, Kahlan öncekinden çok daha fazla şey gördü. Bu gözler sadece çok yaşlı değildi. Korku bu gözleri hiç ziyaret etmemişti.

Marlin yavaş, kararlı, hesaplı bir gözlemler üçüne bakarken yumruk yaptığı ellerini bileklerinden geri kıvrırdı ve sırtını bir kedi gibi gerdi. Yüzüne ahlaksız bir sırıtış yayıldı, beyaz ketene sızan kan gibi bir kötülük lekesiydi.

"Bakın bakın. İki aşkım geri gelmiş." Endişe verici gözleri sanki aslında olması gerektiğinden fazlasını görüyormuş, gerektiğinden fazlasını biliyormuş gibiydi. "Üstelik yanlarında yeni bir sürtük getirmişler."

Marlin'in sesi daha önce neredeyse bir oğlan çocuğu gibiydi. Şimdiyse kalındı, sanki iki misli ağır kaslı bir adamdan geliyormuş gibiydi; kesin güç ve otoriteyle demlenmiş bir ses gibi. Etrafa yenilmezlik yayıyordu.

Kahlan hayatında hiç bu kadar tehlikeli bir ses duymamıştı.

Bir adım geri çekilip Cara'nın koluna yapıştı ve onu da yanına geri çekti. Marlin kımıldamamış olsa da Kahlan tehlikenin toplandı-

ğını hissetti. “Cara,” Kahlan bir elini arkaya götürüp bir adım daha gerilerken Nadine’i gerilemeye zorladı. “Cara, bana onu tuttuğunu söyle. Bana kontrolün sende olduğunu söyle.”

Cara ağzı bir karış açık Marlin’e bakıyordu. “Ne?..”

Cara aniden güçlü bir darbe patlattı. Zırhlı yumruğu Marlin’in başını sadece birkaç santim yana savurdu. Bunun onun ayaklarını yerden kesmesi gerekiyordu.

Marlin ona kanlı bir gülümsemeyle baktı. Kırık dişini tükürdü.

“İyi denemeydi, tatlım,” dedi Marlin kaba bir sesle. “Ama Marlin’le bağlantını ben kontrol ediyorum.”

Cara Agiel’ini Marlin’in midesine geçirdi. Marlin’in vücudu darbeyle sarsıldı, kolları güçsüz bir şekilde yana düştü. Ama gözleri o ölümcül bakışını hiç kaybetmedi. Cara’yı izlerken gülümsemesi hiç azalmadı.

Cara kendi kendine iki adım geriledi.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı Nadine. “Sorun ne? Onun elinin kolunun bağlı olduğunu söylemiştin.”

“Gidin,” diye fısıldadı acil bir şekilde Kahlan’a Cara. “Hemen.” Merdivene bir göz attı. “Ben onu tutacağım. Kapıyı kilitleyin.”

“Gitmek mi istiyorsunuz?” diye sordu Marlin o kulak tırma-layıcı sesle, onlar merdivene doğru giderlerken. “Bu kadar çabuk mu? Biraz sohbet bile etmeden. İkinizin sohbetini dinlemek hoşuma gitti. Çok şey öğrendim. Mord-Sithler hakkında hiçbir bilgim yoktu. Ama artık var.”

Kahlan durdu. “Sen neden bahsediyorsun?”

Marlin’in yırtıcı hayvan bakışı Cara’dan Kahlan’a odaklandı. “Richard Rahl’a olan dokunaklı aşkını öğrendim. Richard’ın yeteneğinin sınırlarını açıklamak çok düşünceli bir davranıştı. Çoğundan kuşkulanıyordum ama sen büyük çapta onayladın. Richard’ın, yeteneği olan başkalarını da fark edebileceği ve bunun onda kuşkular uyandıracığı hakkındaki şüphelerimi de onayladın. Sen bile Marlin’in gözlerinde ters bir şey olduğunu görebildin.”

“Kimsin sen?” diye sordu Kahlan, Nadine’i kendisiyle beraber merdivene doğru sürüklerken.

Marlin içten gelen bir kahkahaya sarsıldı. “En kötü kâbusunuzdan başka bir şey değilim, benim küçük aşklarım.”

“Jagang?” diye kuşkuyla fısıldadı Kahlan. “Öyle mi? Sen Jagang mısın?”

Kahkahalar çukurun taş duvarlarında gümbürdedi. “Beni köşeye kısırdın. İtiraf ediyorum. Ben o düş gezgininin ta kendisiyim. Size küçük bir ziyaret yapabilmek için bu zavallı adamın zihnini ödünç aldım.”

Cara Agiel’ini Marlin’in boynunun yanına vurdu. Kukla kol onu yana savuşturdu.

Cara neredeyse anında dönüp onu yere sermeye çalışarak böbreklerine vurdu. Adamın kılı bile kımıldamadı. Adam sarsak hareketlerle uzanıp Cara’nın saç örgüsünü yakaladı ve oyuncak bir bebekmiş gibi onu arkasındaki duvara sırtüstü fırlattı. Kahlan, Cara’nın taş çarpma sesiyle irkildi. Cara sarı saçlarını sırlıslık eden kanlarla yere yüzüstü yuvarlandı.

Kahlan, Nadine’i merdivene doğru itti. “Çık yukarı!”

Nadine merdivenin tutamağını yakaladı. “Sen ne yapacaksın?”

“Yeteri kadarını gördüm. Bu iş şimdi bitiyor.”

Kahlan, Marlin, Jagang ya da artık o her kimse ona saldırdı. Bu işi gücüyle bitirmesi gerekiyordu.

Nadine çığlıklar atarak, sanki buzun üstünde kayıyormuşçasına yıldırım gibi Kahlan’ın yanından geçti. Marlin düşen kadını yakalayıp olduğu yerde döndürdü ve bir eliyle gırtlğından yakaladı. Nefesi kesilen Nadine’in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Marlin uyarırcasına parmağını oynatırken Kahlan kayarak durdu. “Cık cık. Onun gırtlğına parçalarım.”

Kahlan bir adım geriledi. Marlin baskıyı azaltınca Nadine nefes aldı.

“Aksi halde öldüreceğin bütün hepsine karşı, bir hayat mı? Ne dersin, sence İtirafçı Ana böyle bir seçim yapmayı isteyecek mi?”

Kahlan'ın söyledikleri karşısında yeniden paniğe kapılan Nadine, Marlin'den kurtulmak için debelenip tırnaklarını çılgınca onun ellerine batırdı. Marlin onun gırtlığını parçalamasa da Nadiye'e dokunuyordu, bu yüzden Kahlan gücüyle Marlin'e dokunmaya kalkarsa Nadine'i de kaybederlerdi.

"Belki de bunu tercih eder ama burada ne yaptığımı bilmek istemiyor musun tatlım? Aşkın, yüce Efendi Rahl için planlarımı bilmek istemiyor musun?"

Kahlan döndü ve yukarıdaki ışığa doğru bağırdı. "Collins! Kapıyı kapatıp kilitle!"

Yukarıda kapı güm diye kapandı. Çukuru artık sadece cızırdayan meşaleler aydınlatıyordu. Kapanan kapının yankısı tıslayan meşalelerin sesine karıştı.

Kahlan tekrar Marlin'e döndü. Gözlerini ondan ayırmadan, odanın kenarında yavaşça dolaşmaya başladı. "Sen nesis? Kimsin?"

"Şey, bu aslında senin anlayacağıın koşullarda cevap vermesi zor, filozofik bir soru. Bir düş gezgini kişisel olarak, asıl tözleri var olmadan, düşünceler arasındaki sonsuz zaman boşluklarına süzülebilir ve o kişinin zihnine yerleşebilir. Şu an gördüğün kişi Marlin, benim sadık, küçük bir yalakam. Ben onun senin evine getirdiği, sırtındaki pireyim. O benim... belli şeyler için kullandığım bir konakçı."

Nadine debelenerek elinden kaçmasını istemeyen adamın onu daha fazla sıkmasına neden oldu. Kahlan dudaklarını büzüştürdü ve Nadine'i susturmaya çalıştı. Eğer Marlin'le savaşmaya devam ederse Nadine kendisini boğdurabilirdi. Kahlan'ın emrine uyan Nadine durgunlaştı, en azından bu sayede nefes alabildi.

"Konakçın birazdan ölü bir konakçı olacak," dedi Kahlan.

"O, gözden çıkarılabilir. Marlin sayesinde ne yazık ki senin için olan oldu."

Yana kaçamak bir bakış atan Kahlan yerde yüzüstü yatan Cara'ya doğru yavaş yavaş ne kadar ilerlediğini kontrol etti. "Öyle mi? Ne yaptı?"

“Marlin sana ve Richard Rahl’a benim için güç kaybettirdi. Tabii ki yaptığının acısını çekeceksiniz ama bunu o yaptı. Ben bunun şanına şahitlik etme imtiyazına sahip oldum.”

“Ne yaptın? Burada, Aydındril’de ne yapıyorsun?”

Jagang kıkırdarak güldü. “Ne mi yapıyorum, keyfime bakıyorum. Hatta dün, bir Ja’La maçı izlemeye gittim. Sen oradaydın. Richard Rahl oradaydı. İkinizi de gördüm. Broc’u daha hafifiyle değiştirilmesini görmekten hoşlanmadım. Richard bu maçı zayıfların oyununa dönüştürdü. Bu oyunun ağır bir topla ve en güçlü, en agresif, gerçekten kazanma hırslı olan vahşi oyuncular tarafından oynanması gerekiyordu. *Ja’La* ne demek biliyor musun, tatlım?”

Kahlan seçenekleri ve önceliklerinin bir listesini gözden geçirirken başını iki yana salladı. Bu listede en başta çukurdan kaçmadan önce bu adamı durdurmak için gücünü kullanmak vardı ama eğer Jagang’ın planlarını durduracaklarsa, elinden geldiği kadar çok şey öğrenmesi gerekiyordu. Bu konuda daha önce bir kez başarısız olmuştu. Tekrar başarısız olmayacaktı.

“Bu benim ana dilimden. Tam ve asıl ismi *Ja’La dh Jin* – Yaşam Oyunu. Richard Rahl’ın onu bozmasından hoşlanmadım.”

Kahlan neredeyse Cara’ya ulaşmıştı. “Bu adamın zihnini çocukların maç yapmasını izlemek için mi ele geçirdin? Büyük ve kudretli İmparator Jagang’ın yapacak daha iyi şeyleri olduğunu sanıyordum.”

“Evet, yapacak daha iyi şeylerim var. Çok daha iyi.” Sırıtsı sinir bozucuydu. “Öldüğümü sandınız. Beni Kâhinler Sarayı’nda öldürmeyi beceremediğinizi bilmenizi istedim. Ben orada bile değildim. Hatta o sırada genç bir kadının cazibesinin keyfini çıkarıyordum. Yeni yakalanmış kölelerimden birinin.”

“Demek ölmedin. Bize bir mektup yollayabilirdin, bu kadar zahmet çekmezdin. Burada olmanın başka bir nedeni var. Yanında bir Karanlık Rahibesi’yle geldin.”

“Rahibe Amelia’nın yapacağı küçük bir görev vardı ama ne yazık ki o artık bir Karanlık Rahibesi değil. Richard Rahl’ı yok edebilmek için yeraltı dünyasının Bekçi’sine ettiği yemine ihanet etti.”

Kahlan'ın ayağı Cara'ya değdi. "Bunu neden bize daha önce söylemedin, Marlin'i ilk yakaladığımızda? Neden şimdiye kadar bekledin?"

"Ah, Amelia getirmesini istediğim şeyle geri gelene kadar beklemem gerekiyordu. Gördüğün gibi ben işini şansa bırakan birisi değilim. Artık."

"O rahibe Aydindril'den ne çaldı senin için?"

Jagang alay edercesine kıkırdarak güldü. "Aydindril'den değil, tatlım."

Kahlan, Cara'nın yanına çömeldi. "Neden artık Bekçi'ye yeminle bağlı değil? Buna üzülmüyorum tabii ama yeminine ihanet etme sebebi neydi?"

"Onu tam bir çıkmaza sokmuştum. Ya onu efendisine gönderecektim ve orada senin sevgilinle yaşadığı başarısızlık yüzünden sonsuza kadar acı çekecekti ya da efendisine ihanet edecek ve yalnızca bir süreliğine onun ellerinden kurtularak efendisinin öfkesini daha da arttıracaktı.

"Ve tatlım, bu, Richard Rahl'ın çöküşüne neden olacağı için bundan dolayı mutsuz, çok mutsuz olman gerekiyor."

Kahlan konuşmak için kendisini zorladı. "Boş bir tehdit."

"Ben boş tehditlerde bulunmam." Jagang'ın gülümsemesi genişledi. "Neden bu kadar zahmete girdim sanıyorsun ki? Bunlar yaşanırken orada olmak ve bunun ne olduğunu, bunu yapanın ben, Jagang olduğunu size söylemek için. Bunun sadece tesadüf olduğunu düşünmenize dayanamazdım."

Kahlan ayağa fırladı ve ona doğru kızgın bir adım attı. "Söyle bana, adi herif! Ne yaptın?!"

Marlin'in eli bir parmağı kalkık bir şekilde, hızla öne uzandı. Nadine bir boğulma sesi çıkardı. "Dikkatli ol İtirafçı Ana, yoksa geri kalanını duymaktan yoksun kalacaksın."

Kahlan geriye çekildi. Nadine nefes almak için güçlükle soludu. "Bu daha iyi tatlım."

“Gördüğün gibi, Richard Rahl Kâhinler Sarayını yok ederek benim oradaki bilgiye ulaşmamı engelleyeceğini düşündü.” Marlin’in kukla parmakları oynadı. “Öyle olmadı. Kehanetler sadece Kâhinler Sarayına özgün değildi. Başka yerlerde de kâhinler ve kehanetler var. Mesela burada, Büyücü Kulesi’nde kehanetler var. Eski Dünya’da da kehanetler var. Bir zamanlar büyük savaş döneminde, gelişmiş kadim bir şehirde kazı yaparken onlardan bir sürü buldum.

“İçlerinden biri Richard Rahl’in felaketine neden olacak. O zorunlu çatal denen, olağanüstü derecede nadir bir kehanet türü. Kurbanını çözümsüz bir çelişkiye sokuyor.

“O kehaneti uyandırmak.”

Kahlan’ın onun neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Hızla çömeliip Cara’nın başını kaldırdı. Cara ona sert sert baktı.

“Salak,” diye yavaşça fısıldadı Cara, “ben iyiyim. Bırak beni. Cevapları almaya bak. Sonra bana işaret et ki bağlantımı kullanıp onu öldüreyim.”

Kahlan, Cara’nın başını bırakıp ayağa kalktı. Santim santim merdivene doğru ilerlemeye başladı.

“Saçma sapan konuşuyorsun Jagang.” Kahlan, Jagang’ın, kendisinin Cara’nın öldüğünü sandığını umarak daha hızlı yürüdü. Merdivene giden mesafeyi yarılarmıştı ama kaçmaya kalkışmaya niyetli değildi. Gücünü ona salmak istiyordu. Nadine orada olsun ya da olmasın. “Kehanet hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Söylediklerin çok saçma.”

“Dinle, tatlım, bu iş şöyle; ya Richard Rahl yarattığım ateş fırtınasının kontrolden çıkmasına izin verip kehanetin bir ucunu gerçekleştirir ki bu onu da öldürür ya da benim yaptığımı durdurmaya çalışıp kehanetin diğer ucunu gerçekleştirir. O uçta, yok olur. Anladın mı? Neyi seçerse seçsin kazanamayacak. Artık sadece iki olaydan bir tanesi gelişebilir, iki uçtan sadece biri. Richard’ın birini seçme gücü var ama ikisi de onun sonunu getirecek.”

“Tam bir ahmaksın. Richard ikisini de seçmeyecek.”

Jagang kahkaha koyverdi. “Ah, ama seçecek. Ben Marlin aracılığıyla kehaneti uyandırdım bile. Bir kere uyandırıldı mı zorunlu çatal kehanetten geri dönüş yoktur. Ama eğer hoşuna gidiyorsa hül-yalarının keyfini çıkar. Bu, yıkımı çok daha acı verici hale getirecek.”

Kahlan olduğu yerde durakladı. “Sana inanmıyorum.”

“İnanacaksın. Hem de nasıl inanacaksın.”

“Boş tehditler! Elinde ispat var mı?”

“İspat kızıl ayda gelecek.”

“Öyle bir şey yok. Boş tehditlerde bulunmaktan başka bir şey yapmıyorsun.”

Korkusu bir öfke dalgasına dönüşürken Kahlan parmağını ona doğru kaldırdı. “Ama benim tehdidimi bilmeni istiyorum Jagang ve bu boş değil. Ebinissia’da katledilmelerini emrettiğin kadın ve çocukların cesetlerini görüp İmparatorluk Düzeni’ne sonsuz bir intikam yemini ettim. Kehanet bile seni yenmemizi engellemeyecek.”

Kahlan’ın şu an yapması gereken şey en azından kehaneti açıklaması için onu kışkırtması gerektiği idi. Eğer kehaneti öğrenirlerse belki onu engelleyebilirlerdi. “Bu da benim sana kehanetim Jagang. Bu, uydurma olanın tersine ne olduğu belli bir kehanet.”

Jagang’ın içten kahkahaları çukurda yankılandı. “Uydurma mı? O zaman bırak da sana kehaneti göstereyim.”

Marlin’in ellerinden biri kalktı. Çukurda bir yıldırım çaktı. Kahlan eğilirken kulaklarını kapattı ve kafasını korumak için sırtını kamburlaştırdı. Havada küçük taş parçaları uğuldayarak uçtu. Parçalardan biri kolunu kesip geçtiğinde ve bir diğeri omzunun yanına saplandığında şiddetli bir acı hissetti. Sıcak kanın, kolunun yeline doğru aktığını hissedince midesi bulandı.

Yukarıda, yıldırım duvarlardan sekip taşla nüfuz etti ve arkasında, Kahlan’ın sadece kör edici parlamaların içinde görebileceği bir yazı bıraktı. Yıldırımın çatırtısı kesildiğinde geride Kahlan’ın görüş alanında ardıl görüntüler, ciğerlerini boğan toz, duman ve kafasının içinde yankılanan kakofoni bıraktı.

“İşte böyle tatlım.”

Kahlan gözleri kısık bir halde duvara bakarak ayağa kalktı. “Saçmalık. Bu başka bir şey değil. Hiçbir anlamı yok.”

“Ulu D’Hara dilinde. Kayıtlara göre, son savaşta bir büyücü, bir kâhin yakaladık ve tabii ki Rahl Hanedanı’na sadık olduğundan benim atalarım olan düş gezginlerinin onun zihnine girmesine izin verilmedi.

“Ona işkence ettiler. Çıldırılmış ve bağırsaklarının yarısını kaybetmiş bir haldeyken kehanetini ilan etti. Richard Rahl’a onu tercüme ettir.” Jagang düşmanca bir küçümsemeyele ona doğru eğildi. “Ama ne dediğini sana söyleyeceğini sanmam.”

Nadine’in yanağına büyük bir öpücük kondurdu. “Eh, küçük seyahatim keyifliydi ama maalesef Marlin’in gitmesi gerekiyor. İzci’nin kılıcıyla beraber burada olamaması ne yazık. Bu, Marlin’in sonunu getirirdi.”

“Cara!” Kahlan, Jagang’a saldırdı, Nadine’e de yapmak zorunda olduğu şey için içinden iyi ruhlardan af diledi.

Cara ayağa fırladı. Jagang inanılmaz bir güçle Nadine’i havaya kaldırdı. Kadın, Kahlan’a doğru hızla yuvarlanırken çığlık attı.

Kahlan bir homurtuyla taşa sırtüstü çarptı. Gözlerinin önünde, uçuşan ışık noktaları belirdi. Hiçbir şey hissedemiyordu. Sırtını kırmış olabileceğinden korktu. Ama yana kıvrıldığında karıncalanırmış gibi bir acıyla hisleri geri döndü. Oturmaya çabalarken ciğerlerini doldurmak için nefes aldı.

Odanın diğer tarafındaki Cara tiz, keskin bir çığlık koyuverdi. Dizleri üzerine çöküp çığlık atarken kulaklarını ön kollarıyla kapattı. Nadine ile Kahlan birbirlerinden ayrılmak için boğuşurlarken Marlin merdivene fırladı.

Elleri ve ayakları merdivenin iki yanını tutan Marlin ağaca çıkan bir kedi gibi yukarı tırmanmaya başladı.

Meşaleler sönerek onları karanlıkta bıraktı.

Jagang yukarı çıkarken güldü. Cara sanki kolları ve bacakları tek tek koparılmış gibi çığlık atıyordu. Kahlan en sonunda Nadine’i yana iteklemeyi başardı ve Jagang’ın alaycı kahkaha sesine doğru

elleri ve dizleri üzerinde sürünmeye başladı. Kolunu yene kadar ıslatan kanı hissedebiliyordu.

Demir kapı dışarı doğru patlayıp koridorun karşısındaki duvara çarptı, sesi koridorlarda bir gümbürtüyle yankılandı. Kapının ezdiği bir adam çığlık attı. Kapının kalkmasıyla bir ışık merdiveni aydınlattı. Kahlan ayağa kalkıp oraya doğru gitti.

Merdivene doğru uzanmasıyla beraber omzundaki acı, çığlıkla irkilmesine neden oldu. Uzandı ve sivri bir taş kırığını çekip çıkardı. Arkasında birikmiş olan kan yaradan fışkırdı.

Kahlan elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde Marlin'in peşinden merdivenleri tırmanmaya başladı. Onu durdurması gerekiyordu. Onu durdurabilecek başka hiç kimse yoktu. Richard'ın yokluğunda, bütün bu insanlar için büyüye büyüyle karşılık verebilecek tek kişi Kahlan'dı. Yaralı kolu zorlanmaktan titredi ve merdiveni zor bela yakalayabildi.

"Çabuk ol!" diye hemen arkasından seslendi Nadine. "Kaçacak!"

Cara'nın aşağıdan gelen çığlıkları Kahlan'ın sinirlerini bozdu.

Kahlan bir keresinde bir saliselğine Agiel'in muhteşem acısını tatmıştı. Mord-Sithler ne zaman Agiellerini tutsalar aynı acıya dayanırlar ve yüzlerini biraz olsun buruşturmazlardı. Mord-Sithler bir acı dünyasında yaşarlardı; yıllarca çekilen işkence o acıya aldırma becerilerinde onları disipline etmişti.

Kahlan bir Mord-Sith'e bu kadar çığlık attıran şeyin ne olduğunu hayal edemiyordu.

Cara'ya artık ne oluyorsa bu onu öldürüyordu, bu konuda Kahlan'ın aklında hiç şüphe yoktu.

Kahlan'ın ayağı bir basamaktan kaydı. Kaval kemiği üstteki basamağa çarpıp canını çok yaktı. Jagang'a yetişmek için bacağına hızla çekti. Eti yana sıyrıldı, uzun bir kıymık bacağına saptı. Acı içinde küfretti ve merdivenden hızla yukarı tırmandı.

Tepedeki açıklığa yaklaşırken ayağı kaydı ve elleriyle dizleri üzerine iç organlardan oluşan bir kaosunun üzerine düştü. Çavuş Collins ölü gözlerle ona bakıyordu. Kaburga kemiklerinin sivri beyaz

uçları saplandıkları üniformasının parçalanmış deri ve zırhını tutuyorlardı. Bütün vücudu gırtlığından kasığına kadar parçalanmıştı.

Bir düzine kadar adam yerde acı içinde kıvranıyordu. Diğerleri ölü gibi hareketsizdi. Kınlarındaki kılıçlar taş duvarlara gömülmüştü. Baltalar da sanki yumuşak tahtaya saplanmış gibi duvarlara girmişlerdi.

Büyüsü olan bir düşman bu adamların içinden bir orak gibi geçmişti ama bunun bir bedeli olmuştu; yakınlarda dirseğinin üstünden yarılmış bir kol vardı. Üzerindeki giysiden Kahlan onun Marlin'e ait olduğunu fark etti. Elin parmakları düzenli bir şekilde kapanıp açılıyordu.

Kahlan kendini yukarı itip kapıya döndü. Nadine'le birbirlerinin bileklerini tuttular ve Kahlan onun koridora çıkmasına yardım etti. "Dikkatli ol."

Bu kanlı manzara karşısında Nadine nefes alamadı. Kahlan onun bayılmasını ya da çılgınca çığlıklar atmasını bekledi. Nadine ikisini de yapmadı.

Kılıçlı, baltalı, kargılı ve yaylı adamlar soldan koridora hücum ediyorlardı. Sağ taraftaki koridor boş, sessiz ve yanan tek bir meşalenin dışında karanlıktı. Kahlan sağa gitti. Ona güvenen Nadine de hemen arkasından onu izledi.

Çukurdan gelen çığlıklar Kahlan'ın omurgasını ürpertiyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Tıslayan son meşalenin ötesindeki koridorun devamı karanlıkta kayboluyordu. Bir asker sanki toplanmayı bekleyen kirli çamaşırlar gibi yanda, büzüşmüş bir halde yatıyordu. Kararmış kılıcı, bıçak kısmı şeritlere ayrılıp bükülmüş bir halde koridorun ortasında duruyordu.

Kahlan durakladı ve ilerideki durgun sessizliği inceledi. Orada ne bir görüntü ne de bir ses vardı. Marlin bu kovalamacaya son vermek için karanlıkta oyalanıyor, yüzünde Jagang'ın kendinden memnun sırtışıyla her yerde, bir kesişme noktasında saklanıyor, bir köşede çömeliyor olabilirdi.

“Nadine, burada kal.”

“Hayır. Sana söyledim, biz bizden olanları koruruz. O, Richard'i öldürmek istiyor. Yaptığının cezasız kalmasına izin vermeyeceğim, yardım etme şansım olduğu sürece bunu yapmayacağım.”

“Kendini öldürtmek dışında bir şey yapamayacaksın.”

“Geliyorum.”

Kahlan'ın tartışacak ne zamanı ne de isteği vardı. Eğer Nadine gelecekte, en azından işe yarayabilirdi; Kahlan'ın ellerinin serbest olması gerekiyordu.

“O zaman o meşaleyi kap.”

Nadine meşaleyi kelepçesinden çıkarıp sabırsızca bekledi.

“Ona dokunmam gerekiyor,” dedi ona Kahlan. “Eğer ona dokunursam, onu öldürebilirim.”

“Kimi, Marlin’i mi, yoksa Jagang’ı mı?”

Kahlan’ın kalbi kaburgalarına çarpıyordu. “Marlin’i. Eğer Jagang onun zihnine girebilirse, sanırım çıkabilir de. Ama kim bilir? En azından Jagang gidecek ve yordakçısı ölecek. Bu da bu işin sonu olacak. Şimdilik.”

“Çukurda yapmaya çalıştığın şey bu muydu? Bir seçim yapmak, diğer herkesinki karşılığında tek bir hayat derken ne demek istedin?”

Kahlan, Nadine’in yüzünü tuttu ve yanaklarını sıktı. “Beni dinle. O, sadece senin ırzına geçmek isteyen Tommy Lancaster değil; bu adam hepimizi öldürmeye çalışıyor. Onu durdurmam gerekiyor. Eğer ben dokunurken ona temas eden başka birisi varsa, onunla beraber yok olacaklar. Sen ya da başka birisi ona dokunuyorsa da tereddüt etmeyeceğim. Anlıyor musun? Tereddüt etme lüksüm yok. Risk altında olan çok fazla şey var.”

Nadine başıyla onayladı. Kahlan onu serbest bıraktı. Öfkesini yeniden mevcut göreve yönlendirdi.

Sol elinin parmak uçlarından kan damladığını hissedebiliyordu. Sol kolunu kaldırabileceğini sanmıyordu ve Marlin’e dokunmak için sağ koluna ihtiyacı vardı. Hiç olmazsa, Nadine onun için bir meşale tutabiliyordu. Kahlan bir hata yapmadığını, Nadine’in onu yavaşlatmayacağını umdu.

Nadine’in onunla gelmesine yanlış nedenlerden dolayı izin vermediğini umdu.

Nadine, Kahlan’ın sağ elini tutup kanayan sol kolunun üzerine yerleştirdi. “Şu anda bunu düzeltecek zamanımız yok. Eline ihtiyacın olana kadar yarayı elinden geldiği kadar sıkı tut, yoksa çok fazla kan kaybedip yapman gereken şeyi yapamayacaksın.”

Biraz mahcup olan Kahlan yarayı sıktı. “Eğer benimle gecekten teşekkür ederim ama arkamda kal ve sadece yolu aydınlat.

Eğer askerler onu durduramıyorsa, onlardan daha iyisini yapmayı bekleyemezsin. Boşuna canının yanmasını istemiyorum.”

“Anladım. Tam arkada olacağım.”

“Söylediğim şeyi unutma ve yoluma çıkma.” Kahlan yukarı doğru uzanıp Nadine’in arkasındaki askerlere baktı. “Eğer fırsat yakalarsanız ok ya da mızraklarınızı kullanın ama arkamda kalın. Biraz daha meşale alın. Onu köşeye sıkıştırmamız gerekiyor.”

Kahlan ileri doğru yürümeye başladığında askerlerden bazıları meşale almak için geri koştu. Nadine, Kahlan’a yetişmek için hızlı yürürken meşaleyi öne doğru tuttu.

Alev, hızlarının rüzgârıyla titreşti ve gürleyerek etraftaki duvarları, tavanı ve zemini aydınlatıp karanlık bir denizde dalgalanan bir ışık adası yarattı. Hemen arkalarından gelen meşaleli adamlar da kendi ışık adalarını yaratıyordu. Koşarlarken koridorda yoğun soluma sesleri, çizmelerin patırtıları, zincir zırhların tıngırtıları, çeliklerin takırtıları ve alevlerin gürlemesi yankılanıyordu. Fakat Kahlan’ın zihnindeki Cara’nın çığlıkları hâlâ diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Nefes nefese kalan Kahlan bir kesişim noktasında durup ileri baktı ve sağa ayrılan koridora girdi.

“İşte!” diye yerdeki kanı işaret etti Nadine. “Buradan geçmiş!”

Kahlan ilerideki karanlık koridora baktı. Saraya çıkan merdiven boşluğuna doğru gidiyordu. Sağa ayrılan diğer koridor sarayın altındaki depolar, bir zamanlar sarayın, üzerine inşa edildiği ana kayanın kazılmak için kullanıldığı terk edilmiş yerler, temel duvarları denetlemek ve bakımını yapmak için tüneller ve dülgerlerin karşılaştıkları kaynaklar için tahliye tünellerinden bir labirente gidiyordu. Tahliye tünellerinin sonunda, devasa taş parmaklıklı ızgaralar suların duvarlardan akmasına izin verirken insanların içeri girmesini engelliyordu.

“Hayır,” dedi Kahlan. “Buradan, sağdan.”

“Ama kan,” diye itiraz etti Nadine. “Buradan geçmiş.”

“Bu yere kadar kan görmedik. Bu kan bir yanıltmaca. O yol saraya gidiyor. Jagang bu yoldan, sağa, insanların olmadığı yere gitti.”

Kahlan koridoru sağa doğru takip etmeye başlayınca Nadine peşinden gitti. “Orada insan olup olmadığı neden umurunda olsun ki? O kadar askeri yaralayıp öldürdü!”

“Askerler de bir kolunu kesmeyi başardılar. Şimdi Marlin yaralı. Jagang, Marlin’i öldürüp öldürmememizi umursamıyor ama eğer kaçabilirse, o zaman Marlin’i daha fazla zarar vermek için kullanabilir.”

“Yukarıdaki bütün o insanları ve askerleri öldürmek ve yaralamaktan daha büyük ne yapabilir ki?”

“Büyücü Kulesi,” dedi Kahlan. “Jagang bir düş gezgini olma becerisinin dışında büyüye hâkim olamıyor ama yeteneği olan bir kişiyi kullanabilir. Ancak şu ana kadar gördüğüm kadarıyla, başkasının büyüünü kullanma konusunda da pek fazla bir şey bilmiyor. Orada yaptığı şey, basitçe havayı ve ısıyı kullanması bir büyücü için hiç de yaratıcı bir iş değildi. Jagang büyüyle çok basit şeyler, yalnızca kaba kuvvet sayılabilecek şeyler düşünüyor. Bu bizim avantajımıza.

“Eğer ben onun yerinde olsaydım Kule’ye ulaşmaya çalışır ve elimden gelen en büyük yıkımı yapmak için oradaki büyüyü kullanırdım.”

Kahlan kayalardan oyulmuş, eski bir merdivene dönüp basamakları ikiye ikiye inmeye başladı. Aşağıda, kaba, tünele benzeyen bir koridor iki yöne gidiyordu. Kahlan hâlâ peşinde merdivenlerden aşağı koşturan askerlere döndü.

“İkiye ayrılın. Burası en alt seviye. Başka kavşaklarla karşılaştığınızda, hepsini tutun. Her kavşakta hangi yola girdiğinizi unutmayın, yoksa günlerce kaybolabilirsiniz.

“Neler yapabileceğini gördünüz. Onu bulursanız yakalamaya kalkmayın. Geri dönüp dönmediğinden haberdar olalım diye nöbetçiler koyun ve sonra gelip beni almaları için haberciler yollayın.”

“Sizi nasıl bulacağız?” diye sordu biri.

Kahlan sağa baktı. “Gittiğim yere gelebilmeniz için her kavşakta sağa sapacağım. Şimdi çabuk olun. Tahminimce saraydan dışarı açılan, bulabildiği herhangi bir çıkışa gidecektir. Kaçmasına izin

veremeyiz. Eğer Kule'ye ulaşırsa benim geçemeyeceğim kalkanların içinden geçebilir.”

Kahlan, Nadine ve askerlerin yarısıyla beraber karanlık koridorda hızla ilerledi. Çeşitli odalarla karşılaştılar, hepsi boştu, çok geçmeden başka koridorlarla da karşılaştılar. Her yeni sapakta Kahlan adamları ikiye böldü ve devamlı azalan gücüyle sağa saptı.

“Büyücü Kulesi ne?” diye sordu Nadine karanlıkta giderlerken.

“Bir zamanlar büyücülerin yaşadığı kocaman bir kale, bir hisar. İtirafçılar Sarayı'ndan da eski.” Kahlan elini kaldırıp yukarıdaki sarayı işaret etti. “Çok eski çağlarda, neredeyse herkes yetenekle doğardı. Son üç bin yıldan fazladır insan ırkının içindeki yetenek ortadan kayboluyor.”

“Kule'de ne var?”

“Uzun yıllar önce terk edilmiş yaşam alanları, kütüphaneler, her türden odalar. Büyülü şeylerin depolandığı yer. Kitaplar, silahlar gibi şeyler. Kalkanlar Kule'nin önemli ya da tehlikeli bölümlerini koruyor. Büyüsü olmayanlar bu kalkanların hiçbirinden geçemez. Ben büyüyle doğduğum için bazılarından geçebilirim ama hepsinden değil.

“Kule uçsuz bucaksız. Kıyaslandığında İtirafçılar Sarayı yanında dar bir kulübe gibi kalıyor. Üç bin yıl önce, büyük savaşta Kule büyücülerle ve aileleriyle doluydu. Richard oranın kahkahalar ve hayat dolu olduğunu söylüyor. O zamanlar, büyücülerin hem Çıkartıcı hem Ekleyici büyüleri vardı.”

“Şimdi yok mu?”

“Yok. Sadece Richard ikisiyle beraber doğdu.

“Kule'de kalkanlar çok güçlü olduğu için benim ve beraber büyüdüğüm büyücülerin giremediğimiz yerler var. Büyünün iki yönüyle korunduğu için binlerce yıldır girilmemiş başka yerler var. O kalkanları hiç kimse geçemiyordu.

“Ama Richard geçebiliyor. Ne yazık ki Marlin de geçebilir.”

“Korkunç bir yere benziyor.”

“Hayatımın büyük bir bölümünü orada geçirip dil kitaplarını araştırdım ve büyücülerden ders aldım. Ama onu asla evimin bir parçasından başka bir şey olarak görmedim.”

“Bu büyücüler şimdi nerede? Bize yardım edemezler mi?”

“Geçen yazın sonunda Darken Rahl’la yapılan savaşta kendilerini öldürdüler.”

“Kendilerini mi öldürdüler?! Ne kadar korkunç. Bunu neden yaptılar ki?”

Karanlığa doğru durmaksızın ilerlerlerken Kahlan bir an sustu. Bütün bunlar başka bir hayatın rüyasıymış gibi geliyordu.

“İlk Büyücü’yü bulmamız gerekiyordu, böylece Darken Rahl’ı durdurması için Doğruluk İzcisi atayacaktı. Zedd İlk Büyücü’ydü. Batı Diyar’daydı, sınırın diğer tarafında. Sınır, hiç kimse geçemesin diye yeraltı dünyasına bağlıydı, ölümler dünyasına.

“Darken Rahl da Zedd’in peşindeydi. Zedd’i bulmak için sınırı geçmemi sağlayacak büyüü ancak bütün büyücüler beraber yaptılar. Eğer Darken Rahl büyücüleri yakalamış olsaydı bildiklerini itiraf ettirmek için o aşağılık büyüünü kullanabilirdi.

“Başarılı olma yolumda bana zaman kazandırmak için büyücüler kendilerini öldürdüler. Darken Rahl yine de arkamdan suikastçılar yollamayı becerdi. İşte o zaman Richard’la karşılaştım. O beni korudu.”

“Blunt Uçurumu mu?” dedi Nadine kuşkucu bir şaşkınlık içinde. “O uçurumun dibinde dört iri adam ölü bulundu. Üzerlerinde deri uniformalar ve her türden silah vardı. Daha önce hiç kimse onlar gibi adamlar görmemişti.”

“Onlardı.”

“Ne oldu?”

Kahlan ona göz ucuyla bir bakış attı. “Senin Tommy Lancaster’la yaşadığın deneyim gibi bir şey.”

“Bunu Richard mı yaptı? O adamları Richard mı öldürdü?”

Kahlan başıyla onayladı. “İkisini. Diğerini ben gücümle hallettim, sonuncuyu o öldürdü. Richard muhtemelen birini, beni korumaya çalışırken ilk kez onu sadece dövmekten daha fazlasını yapmak iste-

yen adamlarla karşılaşmıştı. Blunt Uçurumu'ndaki o günden sonra birçok zor seçim yapmak zorunda kaldı.”

Saatler geçmiş gibi gelmesine rağmen, Kahlan on beş ya da yirmi dakikadan fazla zaman geçmemiş olduğunu biliyordu. Karanlık, pis kokulu koridorlarda ilerlemeye devam ettiler. Kaya bloklar daha büyüktü, hatta bazıları yerden tavana ulaşacak kadar devasaydı. Kabaca kesilmişlerdi ama içeriye uyum sağlamaları bakımından sarayın diğer yerlerindeki alçısız yapılardan eksik kalan yanları yoktu.

Koridorlar daha da ıslaktı, çeşitli yerlerde duvarlardan akan sular onları tahliye kanallarına yönlendiren eğimi olan zeminin kenarlarındaki küçük deliklere gidiyorlardı. Bazı tahliye kanalları molozla tıkağında sığ birikintiler yaratmışlardı.

Sıçanlar bu tahliye kanallarını tünel olarak kullanıyorlardı. Yaklaşan ışık ve gürültü karşısında ciyak ciyak sesler çıkarıp hızla kaçıyorlar, bazıları tahliye kanallarına dalıyor, bazıları da ileri gidiyordu. Kahlan, Cara'yı düşündü ve hâlâ hayatta olup olmadığını merak etti. Onun peşini bırakmayan bu çılgınlığın olmadığı bir hayatın tadını çıkarma fırsatını bulamadan ölmesini çok zalimce buluyordu.

Bir dizi bağlantı tünelinin ardından Kahlan'ın yanında Nadine ve iki adamdan başkası kalmadı. Yol o kadar dardı ki tek sıra halinde ilerlemeleri gerekiyordu. Alçak, kemerli tavan onları çömelerek yürümeye zorladı.

Kahlan kan görmedi, Jagang büyük ihtimalle Marlin'in zihnindeki kontrolünü akışı kesmek için kullanmıştı ama duvarların çeşitli yerlerinde, balçıkta yatay çizgiler gördü. Geçit çok dar ve alçak olduğu için yakın duvarlara sürtünmemek zor olacaktı. Kahlan duvara istemediği kadar çok sürtünmüştü; yaranın üzerinde tuttuğu elinin kemikleri balçıkla kaplı duvara çarptığında omzu acıyordu. Marlin-Jagang aynı geçitten geçip aynı duvara sürünmüş olmalıydı.

Kahlan hem onun peşinde olduğu için müthiş bir rahatlama hem de onu yakalama ihtimalinin dehşetini hissetti.

Kemerli geçit tekrar daraldı ve tavan daha da alçaldı. İlerlemek için iyice çömelmeleri gerekti. Meşalelerin alevleri tam üstlerindeki kayaları yalıyor ve tavandan gelen duman gözlerini yakıyordu.

Geçidin dik bir inişe geçmesiyle, hepsi kayıp birçok kez düştü. Nadine meşaleyi tutmaya çalışırken üzerine düştüğü dirseğini sıyırdı. Askerlerden biri Nadine'e ayağa kalkması için yardım ederken Kahlan yavaşladı ama durmadı. Diğer üçü çabucak ona yetiştiler. Kahlan ileride akan suyun sesini duydu.

Dar geçit geniş, boru biçiminde bir tünele açıldı. Sular sarayın altındaki kanalizasyon sisteminin parçası olan bu yuvarlak tünelden sel gibi akıyordu. Kahlan kenarda durakladı.

"Şimdi ne yapacağız İtirafçı Ana?" diye askerlerden biri sordu.

"Plana bağlı kalıyoruz. Ben Nadine ile sağdan, akıntı yönünde gideceğim. Siz ikiniz sola, akıntıya karşı gideceksiniz."

"Ama eğer dışarı çıkmaya çalışıyorsa sağa gitmesi gerekiyor," dedi asker. "Suyun çıktığı yerden çıkmayı planlıyordur. Bizim de sizinle gelmemiz lazım."

"Ama bizim peşinde olduğumuzu biliyor ve bizi yanlış yöne göndermeye çalışıyor. Siz sola gidin. Hadi gel Nadine."

"Oraya mı? Su bele geliyor olmalı."

"Bence biraz daha derin. İlkbahar erimelerinden dolayı hızlı akıyor. Normalde bir ya da iki ayaktan daha derin değildir. Karşı tarafta atlama taşları var ama şimdi suyun altında kalmışlar. Bu geçidin drenaj tüneline açıldığı yerin ortasında geçmek için üzerine basılacak dikdörtgen bir taş olacak."

Kahlan ayağını uzatıp akıntının ortasındaki, su yüzeyinin hemen altındaki düz taş koydu. Diğer bacağını akan suyun üstünden uzattı ve karşı duvardaki taşlardan birini bulana kadar yokladı. Nadine'le sıkıcı el tutuştu ve karşıya atladı. Taşın üzerinde dururken su sadece bilek boyundaydı ama çabucak bağcıkların içine girip çizmelerini doldurdu. Buz gibi soğuktu.

Kahlan, “Gördün mü?” deyince sesi yankılandı ve çok uzağa gitmeyeceğini umdu. “Ama dikkatli ol; bu kesintisiz bir yol değil. Taşlar aralıklı yerleştirilmiş.”

Kahlan bir sonraki atlama taşına geçti ve Nadine’e elini uzattı. Adamlara tünelin yukarısına gitmelerini işaret etti. Onlar da karşıya geçip hızla karanlığa daldılar. Kısa bir süre sonra adamların meşale ışıkları bir köşenin ötesinde kayboldu ve Kahlan, Nadine’le tek bir meşalenin loş ışığında kaldı. Kahlan meşalenin uzun süre dayanmasını umdu.

“Dikkatli ol, şimdi,” dedi Nadine’e.

Nadine ellerini kulağının etrafına siper etti. Suyun gürültüsünden dolayı duymak zordu. Kahlan ağzını ona yaklaştırarak onu tekrar tembihledi. Eğer yakınsa bağırıp Jagang’ı alarına geçirmek istemiyordu.

Meşale daha parlak olmuş olsaydı bile çok ilerisini göremeyceklerdi. Drenaj tüneli aşağı inip sarayın altından dışarı çıkarken kıvrılıp dönüyordu. Kahlan dengesini korumak için bir elini soğuk, kaygan taş duvara dayadı.

Çeşitli yerlerde tünel dik bir inişe geçiyordu, kenardaki taşlar gürleyerek hızla akan suyun içinde, aşağı inen bir merdiven gibiydi. Buz gibi su havayı buğulandırdı ve onların ciltlerini sırsıklam etti.

Daha düz yerlerde bile taştan taşla dikkatlice adım atmaları gerektiği için koşmak imkânsızdı. Eğer çok hızlı gidip bir taşı kaçırırlarsa ayak bileklerini kırabilirlerdi. Bu tünelde, suyun içinde, etrafta bir yerde Jagang varken, ayak bileğinden yaralanmak çok kötü olurdu. Kolundan aşağı yeniden akmaya başlayan kan Kahlan’a zaten yaralı olduğunu hatırlattı. Ama en azından yürüyebiliyordu.

Tam o sırada Nadine arkadan cıyaklayarak suya düştü.

“Meşaleyi kaybetme!” diye bağırды Kahlan. Akan suyun içine göğsüne kadar batan Nadine sönmesin diye meşaleyi havaya kaldırdı. Kahlan, Nadine’i bileğinden yakaladı ve onu çekip götüren akıntıdan kurtarmaya çalıştı. Kahlan’ın diğer eliyle tutabileceği hiçbir

şey yoktu. Kendisi de sürüklenmesin diye çizmelerinin topuklarını atlama taşının kenarına taktı.

Nadine diğer eliyle etrafı yoklayıp atlama taşlarından birini aradı. Bir tane bulup yakaladı. Kahlan'ın yardımıyla kendisini yukarı çekti.

“Yüce ruhlar, su çok soğuk!”

“Sana dikkat etmeni söylemiştim!”

“Bir şey, sanırım bir sıçan bacağı mı yakaladı,” dedi soluklanmaya çalışırken.

“Ölü olduğundan eminim. Akıntıda sürüklendiklerini gördüm. Artık dikkat et.”

Nadine utanç içinde başıyla onayladı. Sürüklendiği için artık Kahlan'ın önündeydi. Kahlan yer değiştirirken zorlanacaklarını düşündüğünden Nadine'e devam etmesini işaret etti.

Nadine yürümeye başlamak için döndü. Aniden, karanlık suların içinden koca bir şey fırladı. Marlin birdenbire Nadine'in ayak bileğini bir eliyle yakalarken üstünden etrafa sular saçıldı. Ayaklarından kapkara sulara çekilirken Nadine çığlık attı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Aşağı doğru inerken Nadine meşalesini savurup Marlin'in tam burun kemiğinin üstüne geçirdi. Marlin yanan zifti gözlerinden temizlemeye çılgınca uğraşırken Nadine'i bıraktı. Akıntı Marlin'i alıp götürdü.

Kahlan meşaleyi hâlâ suyun üzerinde tutan Nadine'in kolunu yakaladı ve ikinci kez atlama taşına çıkmasına yardımcı oldu. Solukları kesilmiş bir halde ve şoktan titreyerek kendilerini duvara yasladılar.

"Eh," dedi Kahlan en sonunda, "en azından nereye gittiğini biliyoruz."

Nadine suya ikinci dalışından dolayı şiddetli bir şekilde titriyordu. Saçları kafasına, boynuna yapışmıştı. "Ben yüzme bilmiyorum. Şimdi neden öğrenmek istemediğimi anladım. Hoşuma gitmiyor."

Kahlan kendi kendine gülümsedi. Bu kadın sandığından çok daha cesurdu. Ama Nadine'in niye orada olduğunu ve onu kimin yolladığını hatırlayınca gülümsemesi soldu.

Kahlan tuzağın şaşkınlığında Jagang'ın işini bitirme fırsatını kaçırdığını fark etti. "Bırak önden ben gideyim."

Nadine meşaleyi iki eliyle tuttu. Taşın üzerinde yer değiştirmek için parmak uçlarında dönerlerken Kahlan, Nadine'in beline sarıldı. Kadın neredeyse donmuştu. Kahlan da ayak bileklerini yalayan suyu

buz gibi soğuk tünelde olduğu için ondan daha sıcak değildi. Ayak parmakları uyuşmuştu.

“Ya akıntıya karşı yüzüp kaçarsa?” diye sordu Nadine, dişleri tıkırdıyordu.

“Tek kolla bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Büyük ihtimalle bir taşa tutunmuş, suda gizleniyor, yüzünü su yüzeyinin tam üstünde tutarak bizi bekliyordur.”

“Peki ya aynı şeyi tekrar yaparsa?”

“Artık ben öndeyim. Beni yakalarsa bu onun yapacağı son hata olacak.”

“Ya senin geçmeni bekler ve sudan fırlayıp beni tekrar yakalarsa?”

“O zaman bu kez ona daha sert vurursun.”

“Ona elimden geldiği kadar sert vurdum!”

Kahlan gülümsedi ve güven verici bir şekilde Nadine’in kolunu sıktı. “Biliyorum. Sen doğru şeyi yaptın. İyi iş becerdin.”

Duvar boyunca santim santim ilerleyip birkaç yumuşak dönemeci geçerken devamlı Marlin’in yüzünün, önlerindeki sudan çıkmasını bekliyorlardı. İkisi de suda gördükleri her yeni şey karşısında yerlerinden sıçradılar ama karşılarına çıkanlar ıvır zıvırdan başka bir şey değildi.

Meşale daha çok cızırdıyor ve artık sönecekmiş gibi görünüyordu. Bütün pis su boruları dışarı kadar uzanıyordu ve bu boruda oldukça yol katetmişlerdi. Kahlan tünelin yakında biteceğini biliyordu.

Bu düşüncenin bilgidен çok bir umut olduğunu fark etti; genç bir kızken buradaki tünelleri ve pis su borularını keşfetmişti ama suların kabardığı dönemlerde buralara inmemişti ve nerede olduklarını bilse de şu anki konumlarını tam olarak bilmiyordu. Bazı drenaj tünellerinin sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görüldüğünü hatırladı.

İlerlerken, suyun gürültüsünün sesi bir perde değişmiş gibi geldi. Kahlan bunun ne manaya geldiğini bilmiyordu. İleride, tünel sağa döndü.

Duymaktan ziyade göğsünde hissedebildiği bir gümbürtü onu durdurdu. Nadine'e durması için değil, sessiz olması için işaret etmek için elini uzattı.

İlerideki duvarların ıslak taşları aydınlandı, dönemecin ötesindeki bir şeyden yansıyan mavimsi bir parıltıyla ışıldadı. Alçak bir uğultu, akan suyun sesinin içinde açıkça duyulabilecek kadar yükseldi.

Dönemecin arkasında fokurdayan bir alev topu patladı. Şiddetle gelen sarı ve mavi alev bütün tüneli doldurup bir uğultuyla onlara doğru yaklaşıırken hızla dönüyordu.

Sıvı ateş önüne çıkan her şeyi yok etme tehdidiyle köpürüyordu. Büyücü ateşiydi.

Kahlan, Nadine'i saçından yakaladı. "Nefesini tut!"

Nadine'i yanına çeken Kahlan tam kızgın, vahşi alevlere ramak kala suya daldı. Buz gibi su öyle bir şok yarattı ki Kahlan neredeyse suyun içinde ağzını açıp derin bir nefes alacaktı.

Çalkalanan suların altında yukarıyı ve aşağıyı ayırt etmek zordu. Kahlan gözlerini açtı. Yukarıda dalgalanan yangın parıltılarını gördü. Nadine yüzeye çıkmak için çabalıyordu. Kahlan kendisini aşağıda tutmak için sol elini bir atlama taşının altına soktu ve sağlam koluyla Nadine'i suyun altına doğru çekti. Boğulma paniğine kapılmış olan Nadine kaçmak için debelendi. Panikle Kahlan'ı tırnakladı.

Her şey karardığında, ciğerleri hava için yanan Kahlan başını suyun yüzüne çıkarırken Nadine'i de yanına çekti. Nadine solumaya çalışırken tıkanıp öksürdü. Uzun, ıslak saç tutamları ikisinin de yüzlerini örtüyordu.

Başka bir dönen büyücü ateşi topu daha hızla tünelden yukarı doğru geliyordu.

"Derin bir nefes al!" diye haykırdı Kahlan.

Kendisi de derin bir nefes aldı ve bir an bile kaybetmeden Nadine'i kendisiyle beraber aşağı çekip suyun altına daldı. Kahlan eğer seçme şansı verilse Nadine'in boğulmak yerine yanarak ölmeyi tercih edeceğini biliyordu ama su tek seçenekleriydi. Büyücü ateşi onu yaratan büyücünün isteğiyle, ölümcül bir kararlılıkla yanardı.

Bunu yapmaya devam edemezlerdi. Su o kadar soğuktu ki Kahlan daha şimdiden kontrol edilemez bir şekilde titriyordu. Sadece soğuk suyun bile kendi başına insanı öldürebileceğini biliyordu. Suyun içinde kalamazlardı. Su da onları en sonunda büyücü ateşi gibi kesinlikle öldürecekti.

Marlin'in büyücü ateşinin içinden Jagang'a ulaşamazlardı. Eğer ona zamanında ulaşacaklarsa, bunun tek bir yolu vardı: Ateşin altından ilerlemeleri gerekiyordu. Yani suyun içinden.

Kahlan boğulma düşüncesi karşısındaki paniğini bastırırken Nadine'in belini sıkı sıkı tuttu ve sonra yakaladığı atlama taşını itti. Suyun ıslak gazabı soğuk akışı içinde onları sürükledi. Taşa sürünüp çarparken suyun altında yuvarlandığını hissedebiliyordu. Omzu bir şeye çarptığında neredeyse çığlık atacaktı ama ciğerlerine su dolacağı düşüncesiyle gırtlaklarını o ana kadar hiç olmadığı kadar sıkı kapattı.

Nefes almaya çılgınca ihtiyacı vardı ve karanlık kafasını karıştırdığı için suyun üstüne çıkması gerektiğini anladı. Sağlam koluyla Nadine'i sıkıca tutuyordu. Diğer eliyle bir taşı yakalamayı başardı. Kendisinininkine ek olarak Nadine'in ağırlığıyla, hızla akan suyun sanki kolunu yerinden söktüğünü hissetti.

Kafasını suyun dışına çıkardığında etrafta ışık vardı. Taş ızgara üç metreden daha yakındı. Akşamüstü güneşi su seviyesinin üstündeki açıklıktan içeri süzülüyordu.

Kahlan, Nadine'in başını suyun üzerinde tutarken bir eliyle onun ağzını kapattı.

Taş ızgaranın yanındaki atlama taşlarından birinde, diğer tarafa bakan Marlin duruyordu.

Kahlan en az altı kırık ok sapının sırtına saplı olduğunu görebiliyordu. Marlin'in bir sonraki taşa basarken sendelemesinden onun çok uzun yaşayamayacağını anladı.

Sol kolunun kalan parçası kanamıyordu. Keşke Marlin'in Kule'ye ulaşmadan önce öleceğine güvenileseydi.

Jagang belli ki bu yaralı adamı devam etmesi için acımasızca zorluyordu. Kahlan'ın, Jagang'ın bu adamın zihnini kontrol etme,

onu hayatta tutma ve hareket ettirme konusunda neler yapabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. İşgal ettiği hayat Jagang'ın umurunda değildi ve Kahlan, Jagang'ın arzularını yerine getirmek için Marlin'in her şeye maruz kalmasına izin vereceğini biliyordu.

Marlin parmakları birbirinden ayırık bir şekilde bir elini taş ızgaraya doğru kaldırdı. Kahlan büyücülerin içinde büyümüştü; Marlin hava büyüsu yapıyordu. Kafes ızgaranın bir bölümü bir toz bulutu ve taş parçalar halinde dışarı doğru patladı. Patlayan açıklıktan içeri daha fazla ışık geldi.

Aniden genişleyen savak, suyu daha güçlü bir şekilde dışarı boşalttı. Kahlan'ın yaralı kolunda güç kalmamıştı ve boşalan suyun artan gücü onu taş basamaktan çekip kopardı. Artık Nadine'i tutmuyordu.

Kahlan suyun güçlü pençesinin içinde çılgınca tutacak bir yer aradı ama hiçbir şey bulamadı. Suyun altında dönüp yuvarlandı, kolları ve bacaklarıyla bir şeye tutunmaya çalıştı. İyice nefes alacak fırsatı olmamıştı ve acil hava ihtiyacının dehşetine karşı da mücadele ediyordu.

Parmakları, patlamış deliğin kenarındaki keskin bir taşı yakaladı. Su Kahlan'ı aşağı çekip ızgaranın alt parçasına sertçe vurdu. Sadece başını ve bir omzunun üstünü suyun üstünde tutmaya zorlayabiliyordu. Ciğerlerine havadan çok su çekiyormuş gibiydi.

Kahlan yukarı baktı. Jagang'ın habis sırtışıyla karşılaştı. Sadece bir metre kadar ilerideydi.

Akan suyun gücü Kahlan'ı kırık ızgaraya çarpıp sertçe bastırdı. Suyun ezici ağırlığının üstesinden gelecek kadar gücü yoktu. Bütün kuvvetiyle denemesine rağmen Marlin'e ulaşamadı. Yapabildiği tek şey nefes almaktı.

Omzunun üstünden göz attı. Gördüğü şey, almak için büyük çaba harcadığı nefesini kesti. Sarayın doğusunda, temelin yüksek tarafındaydılar. Pis su borusunun çıkışından gürleyerek boşalan su on beş metre kadar aşağıdaki kayalara çarpıyordu.

Jagang pis pis güldü. “Bak, bak, tatlım buradaymış, kaçışıma tanık olmak için uğramış olman büyük bir nezaket.”

“Nereye gidiyorsun Jagang?” diye güçlükle sordu Kahlan.

“Kule’ye çıkmayı planlıyorum.”

Kahlan soluk almak için ağzını açınca ağzı suyla doldu. Öksürüp öğürerek suyu çıkardı. “Neden Kule’ye gitmek istiyorsun? Orada istediğin ne var?”

“Tatlım, bilmeni istemediğim bir şeyi açıklayacağımı sanıyorsan kendini kandırıyorsun.”

“Cara’ya ne yaptın?”

Jagang gülümsedi ama cevap vermedi. Marlin’in elini kaldırdı. Bir hava patlaması ızgarayı yana doğru daha çok parçaladı.

Kahlan’ın tuttuğu taş yerinden çıkmak üzereydi. Sırtı, kırık kenara sürtündü. Sağlam bir parça yakalamaya çalıştı ve tam pis su borusundan dışarı atılmadan önce parmaklarıyla tutundu. Aşağı baktığında, temelin altındaki kayaları görüyordu. Üzerinde sular çalkalanıyordu.

Keskin taşın üstünü parmaklarıyla kavrayıp çaresizce kendisini ızgaradan geri kalan şeyin arkasına çekmek için çabaladı. Panik çabasına güç veriyordu, taş ızgaranın içine tekrar döndü ama ondan uzaklaşamadı. Sular onu olduğu yere mihlayıp duruyordu.

“Bir sorun mu var tatlım?”

Kahlan ona bağırarak istedi ama açıklıktan sürüklenip gitmemek için savaşıırken sadece güçlükle soluyabili. Kolları harcadığı çabadan yanıyordu. Aklına Jagang’ı durdurabilecek hiçbir şey gelemiyordu. Richard’ı düşündü.

Jagang tekrar Marlin’in elini kaldırıp parmaklarını birbirinden ayırdı.

Nadine, Jagang’ın tam arkasında sudan fırladı. Bir elinde taş bir basamak tutuyordu. Diğerinde hâlâ sönmüş meşale vardı. Çıldırma eşiğindeymiş gibi görünüyordu, güçlü bir savuruşla Jagang’ın dizlerinin arkasına vurdu.

Marlin'in bacakları büküldü ve tam Kahlan'm önünde suya yığıldı. Tek eliyle kırık ızgarayı yakaladı. Dışarıda bekleyeni gördüğünde kendisini çılgınca geri itmeye çalıştı. Belli ki bu drenaj tüneline geri dönüş olmayacağını öngörmemişti. Nadine bir atlama taşını yakalayıp ölümüne tutundu. Kahlan yaralı koluyla ona arkasından ulaştı, sol elini suyun altındaki bir ızgara açıklığına soktu ve tıkmamak için hızla yumruk yaptı. Diğer eliyle Marlin'i gırtlğından yakaladı.

"Bak řu işe," dedi sıkıttı dişlerin arasından. "Burada ne buldum: büyük ve kudretli İmparator Jagang."

Jagang kırık dişini göstererek sırttı. "Doğrusu, tatlım," dedi Jagang'ın sinir bozucu, arsız sesi, "Marlin'i buldun."

Kahlan onun yüzüne yaklaştı. "Öyle mi? Bir İtirafçı büyüsünün düşünceden daha hızlı çalıştığını biliyor musun? Bu yüzden birisine dokunduğumuzda onun hiçbir şansı kalmaz. Hem de hiç. Benim Richard Rahl'a sadakatimin büyülü bağı bir düş gezginin zihnime girişine izin vermez. Şimdi savaş meydanımız Marlin'in zihni. Sence benim büyüm seninkinden daha hızlı mı çalışır? Ne diyorsun? Marlin'in yanında senin de işini bitirebilir miyim?"

"İki zihin bir arada mı?" dedi Jagang sırtarak. "Sanmıyorum, tatlım."

"Göreceğiz. Belki seni de geberteceğim. Belki bu savaşa ve İmparatorluk Düzeni'ne şimdi, hemen burada son vereceğiz."

"Ah, tatlım, ne kadar aptalsın! İnsanın kaderinde dünyasını büyüünün zincirlerinden kurtarmak vardır. Beni şimdi, burada öldürebilsen bile ki öldüremezsın, Düzen'i sona erdiremeyeceksin. O benden sonra bile ayakta kalacak çünkü bu, bütün insanoğlunun dünyamızı devralma savaşı."

"Bunu kendin için yapmadığına inanmamı gerçekten bekliyor musun? Sadece kendi gücün için?"

"Kesinlikle hayır. Hükmetmek hoşuma gidiyor. Ama ben dört-nala saldıran bir ata biniyorum. Seni ezip geçecek. Sen bu tükenen büyü dininin peşinden giden bir salaksın."

“Seni, insanlığın büyüü yenmesini istediğini açıkça söylerken büyü kullanan, büyük Jagang’ı, gırtlğından yakalayan bir salak!”

“Şimdilik. Ama büyü öldüğünde büyü olmadan hükmedecek cüreti ve gücü olan kişi ben olacağım.”

Kahlan’ın içi öfkeyle dolup taşıyordu. Bu, binlerce masum insanın öldürölmesi emrini vermiş adamdı. Bu, Ebinissia kasabıydı. Bu, dünyayı köleleştirecek adamdı.

Bu, Richard’ı öldürmek isteyen adamdı.

Zihninin sessizliğinde, gücünün merkezinde, soğuk, dermansızlık ve korku olmayan yerde Kahlan’ın sonsuz zamanı vardı. Bununla beraber Jagang kaçma girişiminde bulunmadı, bulunsaydı da bu boşuna olacaktı. Jagang onundu.

Kahlan daha önce defalarca yaptığı şeyi yaptı; kendisini kısıtlamalarından arındırdı.

Hissedilemeyecek bir zaman aralığında, bir şey değışti. Daha önce orada olmayan bir direnç oluştu. Bir duvar.

Camın içinden geçen sıcak çelik gibi, Kahlan’ın gücü onu parçalayıp geçti.

Büyü Marlin’in zihninde patladı.

Sessiz bir gök gürültüsü gibi.

Sarsıntıyla tavandan küçük taş parçaları düştü. Su damlacıkları dans etti. Suyun akışına rağmen, bir dalgacık halkası ikisinin etrafından dışarı doğru hızla yayılıp bir sis ve toz duvarı taşıdı.

Atlama taşına sıkıca tutunan Nadine bir İtirafçı’nın gücünün serbest kalmasına bu kadar yakın olduğu için acıyla çığlık attı.

Marlin’in ağzı gevşedi. Bir insanın zihni bir İtirafçı tarafından yok edildiğinde, onun emrine ihtiyacı olan bir alete dönüşürlerdi. Marlin böyle bir geri çekilme yapmadı.

Kulaklarından ve burnundan kanlar boşalıyordu. Baş hızla akıntının içinde yana sarktı. Ölü gözleri donakaldı.

Marlin’in ızgaradaki eli gevşediğinde Kahlan onun gırtlğını bıraktı ve su onu alıp götürdü.

Marlin'in cesedi kırık taş ızgaranın içinden geçip aşağıdaki kayalara düştü.

Kahlan biliyordu: Jagang'ı neredeyse yakalamış ama elinden kaçırmıştı. Jagang'ın düşünceleri, bir düş gezgini olarak becerisi Kahlan'ın İtirafçı büyüsunün yakalayamayacağı kadar hızlıydı.

Nadine, Kahlan'a doğru uzanıyordu. "Elimi yakala! Çok uzun süre dayanmam!"

Kahlan onun bileğine yapıştı. Gücünü kullanmak bir İtirafçı'yı kuvvetten düşürdü. Büyüsünü kullandıktan sonra Kahlan'ın, İtirafçı Ana'nın ve belki de o zamana kadar doğmuş en kuvvetli İtirafçı'nın bile gücünü tekrar kullanabilmesi için saatler geçmesi gerekirdi ama kendini tamamen toplayabilmesi için daha da uzun zaman lazımdı. Kahlan'ın dermanı kalmamıştı ve artık akıntıya direnemiyordu. Nadine onu tutmasa, o da kenardan aşağı düşebilirdi.

Nadine'in yardımıyla Kahlan tekrar atlama taşlarına ulaştı. İkisi de soğuktan titreyerek kendilerini yukarı çektiler.

Nadine biraz önce yaşadıkları ve neredeyse onları öldürecek dehşetin zirvesinde ağlamaya başladı. Kahlan ağlayamayacak kadar bitkindi ama Nadine'in kendisini nasıl hissettiğini biliyordu.

"Sen büyü kullandığında ona dokunmuyordum ama bütün eklemelerimin tek tek yerlerinden çıktığını sandım. O bana... bir şey yapmadı, değil mi? Büyülü bir şey? Ben de ölecek miyim?"

"Hayır, senin bir şeyin yok," diye onu temin etti Kahlan. "Çok yakın olduğun için o acıyı hissettin, hepsi o kadar. Ama eğer ona dokunuyor olsaydın, hayal edemeyeceğin kadar kötü olabilirdi; yok olabilirdin."

Nadine başını aşağı yukarı sallayarak sessizce yanıt verdi. Kahlan bir koluyla ona sarılıp kulağına teşekkür ederim diye fısıldadı. Nadine gülümseyerek yaşlarını sildi.

"Cara'ya geri dönmeliyiz," dedi Kahlan. "Acele etmemiz gerekiyor."

"Nasıl? Meşale yok. Dışarıya çıkmamız mümkün değil ve geri dönmeye kalkar kalkmaz her şey zifiri karanlık olacak. Oraya ka-

ranlıkta dönmek istemiyorum. Askerler meşalelerle gelip yolumuzu aydınlatana kadar bu imkânsız.”

“Hiçbir şey imkânsız değildir,” dedi Kahlan bezgince. “Her seferinde sağa döndük, bu yüzden geri dönüş yolumuzu bulmak için sadece bir elimizi sol duvara koyup onu takip etmemiz gerekiyor.”

Nadine elini uzatıp karanlığı işaret etti. “Bu, koridorlarda işe yarayabilir ama bu drenaj tüneline geldiğimizde karşıya geçtik. O tarafta basamak yoktu. Açıklığı asla bulamayacağız.”

“Tünelin ortasındaki atlama taşının üstünden akan suyun farklı bir sesi vardı. Fark ettin mi? Ben onu hatırlayacağım.” Kahlan cesaret vermek için Nadine’in elini tuttu. “Bunu yapmaya çalışmamız lazım. Cara’nın yardımı ihtiyacı var.”

Sessiz bir endişe içinde Nadine’in bir anlığına gözleri daldı. “Tamam ama bir dakika bekle,” dedi ardından.

Kahlan’ın elbisesinden parçalanmış bir şerit yırttı ve Kahlan’ın üst koluna sarıp yarayı elinden geldiği kadar kapattı. Nadine düğümü sıkınca Kahlan yüzünü buruşturdu.

“Hadi gidelim,” dedi Nadine. “Ama onu dikip üzerine yara lapası koyana kadar dikkatli ol.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Drenaj tüneline geri dönerlerken aşırı yavaş ilerliyorlardı. Sular ayak bileklerine çarparken, karanlıkta köpürerek akan soğuk suya düşme korkusuyla, soğuk, balçıklı taşları yoklayarak yolculuk etmek zordu ama en azından Marlin'in sudan fırlayıp onları bacaklarından yakalayarak içeri çekmesi ihtimalinin dehşetini yaşamıyorlardı. Kahlan su sesindeki değişikliği ve koridordaki yankısını duyduğunda Nadine'in elini tuttu ve kanalın ortasındaki atlama taşını bulana kadar ayağıyla yokladı.

Tünel ve koridorlardan oluşan karanlık labirentin hemen hemen ortalarında askerler onları buldu ve meşalelerle yol gösterdiler. Yoğun bir pusun içinde, Kahlan kapkara hiçliğin içine doğru durmadan ilerlerken meşalelerin dalgalanan alevlerini takip etti. Bir adımın önceki adımı takip etmesi bile zordu. Kahlan taş soğuk ve ıslak olsa da yere uzanmaktan başka hiçbir şey istemiyordu.

Çukurun dışında, koridorlar yüzlerce asık suratlı askerle doluydu. Bütün okçular oklarını yay kirişlerine yerleştirmişti. Mızraklar da kılıç ve baltalar gibi hazırды. Marlin'le savaşırken kullanılan silahlar hâlâ taşlara gömülüydü. Kahlan herhangi bir büyü'nün onları çıkara-bileceğinden emin değildi. Ölüler ve yaralılar oradan götürülmüştü

ama kan izleri hâlâ oldukları yerlerde duruyordu. Artık çukurdan gelen çığlıklar yoktu.

Kahlan o gün daha erken saatlerde Dilekçe Sahipleri Salonu'nda olan Yüzbaşı Harris'i tanıdı. "Ona yardım etmek için aşağı inen oldu mu yüzbaşı?"

"Hayır, İtirafçı Ana."

Bu konuda mahcup görünecek kadar bile edebi yoktu. D'Harahlılar büyüden korkarlardı ve bunu kabul etmekten dolayı gururları kırılmazdı. Efendi Rahl büyüye karşı büyü, onlar çeliğe karşı çelik kullanırlardı. Her şey bu kadar basitti.

Kahlan, Cara'yı yalnız bıraktıkları için koridordaki adamları azarlamadı. Marlin'le savaşıarak cesaretlerini göstermişlerdi. Çoğu öldürülmüş ya da ciddi bir şekilde yaralanmıştı. Çukura inmek, oradan çıkan bir şeyle savaştıktan farklıydı; onlara göre, kendilerini savunmak gidip büyüyle başlarına bela almaktan farklıydı.

Anlaşmalarının onlara ait bölümünde, çeliğe karşı çelikte, D'Haralı askerler ölümüne savaşırlardı. Efendi Rahl'ın da kendisine düşeni yapmasını beklerlerdi ve ona düşen şey büyüyle başa çıkmaktı.

Kahlan bekleyenlerin gözlerindeki endişeyi okudu. "Suikastçı, çukurdan kaçan adam öldü. Bu sorun çözüldü."

Koridorda hafif rahatlama iç çekişleri duyulabiliyordu ama yüzbaşının yüzündeki endişeli ifadedden, Kahlan oldukça berbat görünüyor olması gerektiğini anladı.

"Sanırım size yardım getirmemiz gerekiyor İtirafçı Ana."

"Daha sonra." Kahlan merdivenden inmeye başladı. Nadine onu takip etti. "Ne kadar zamandır sessiz, yüzbaşı?"

"Yaklaşık bir saattir."

"Marlin öleli hemen hemen o kadar oluyor. Bizimle gel ve Cara'yı oradan çıkarabilmemiz için iki adam daha getir."

Cara odanın karşı tarafında, Kahlan'ın onu son gördüğü yerde, duvarın yanındaydı. Askerler, görebilmeleri için meşaleleri tutarken Kahlan, Cara'nın bir yanında Nadine de öbür yanında diz çöktü.

Cara bir tür havale geçiriyordu. Gözleri kapalıydı ve artık çığlık atmıyordu ama sertçe sarsılıyor, kolları ve bacakları taş zemini dövüyordu.

Kendi kusmuğuyla boğulmak üzereydi.

Kahlan, Cara'nın kırmızı deri kıyafetinin omzunu yakaladı ve onu çekip yana çevirdi. "Ağzını açın!"

Nadine arkadan öne eğilip başparmağını Cara'nın çenesinin altına sokup ileri doğru zorladı. Diğer eliyle, çenesini aşağı doğru bastırarak ağzını açık tuttu. Kahlan solunum yolunu açana kadar iki parmağıyla Cara'nın ağzını temizledi.

"Nefes al!" diye bağırdı Kahlan. "Nefes al Cara, nefes al!"

Nadine yüzükoyun yatan kadının sırtına vurdu ve Cara'nın çıkardığı sulu, kesik öksürükler en sonunda hırıltılı da olsa temiz bir solumaya dönüştü.

Cara artık nefes alabilse de kasılmalar durmuyordu. Kahlan kendisini çaresiz hissetti.

"Gidip malzemelerimi alsam iyi olur," dedi Nadine.

"Nesi var?"

"Bilmiyorum. Bir tür nöbet geçiriyor. Bu işin uzmanı değilim ama bunu durdurmamız gerekiyor. Belki yardımcı olabilirim. Çantamda bir şeyler olabilir."

"Siz ikiniz ona yolu gösterin. Bir meşale bırakın."

Biri duvardaki halkaya bir meşale soktuktan sonra Nadine iki askerle merdivenden hızla yukarı çıktı.

"İtirafçı Ana," dedi Yüzbaşı Harris, "kısa bir süre önce bir Raug'Moss Dilekçe Sahipleri Salonu'na geldi."

"Bir ne?"

"Bir Raug'Moss. D'Hara'dan."

"D'Hara hakkında pek fazla bilgim yok. Kim bunlar?"

"Gizli bir tarikat. Ben de onlar hakkında çok şey bilmiyorum. Raug'Mosslar içlerine kapanıktır ve nadiren görünürler..."

"Sadede gel. Burada ne işi var?"

“O, Raug’Mossların başrahibi. Raug’Mosslar şifacılarıdır. Yeni Efendi Rahl’ın D’Hara Hükümdarı olduğunu hissettiğini ve hizmetlerini yeni efendisine sunmaya geldiğini söylüyor.”

“Şifacı mı? O zaman orada öyle duracağına gidip onu getir. Belki yardımcı olabilir. Çabuk ol.”

Yüzbaşı Harris yumruğunu kalbinin üstüne vurup merdivenden yukarı hızla çıktı.

Kahlan, Cara’nın omuzlarını ve başını kucağına alıp nöbetlerini dindirmeye çalışmak için onu sıkıca sarıldı. Başka ne yapacağını bilmiyordu. İnsanlara zarar vermek konusunda çok şey, onları iyileştirme hakkında çok az şey biliyordu. İnsanların canını yakmaktan bıkmıştı. İnsanlara yardım etme konusunda daha çok şey bilmek istedi. Nadine gibi.

“Dayan Cara,” diye fısıldadı sarsılan kadını sallarken. “Yardım geliyor. Dayan.”

Kahlan’ın bakışları karşı duvarın tepesine yöneldi. O taş kazınmış sözler de ona bakıyordu. Orta Diyar’daki neredeyse bütün dilleri bilirdi, bütün İtirafçılar bilirdi ama Ulu D’Hara dili hakkında bir şey bilmiyordu. Ulu D’Hara dili ölü bir dildi; bu kadim dili bilen çok az insan vardı.

Richard Ulu D’Hara dili öğreniyordu. O ve Berdine birlikte Kule’de buldukları günlüğü çeviriyorlardı; üç bin yıl önce büyük savaşta Ulu D’Hara dilinde yazılmıştı, ona Kolo’nun güncesi adını vermişlerdi. Richard duvardaki kehaneti tercüme edebilecekti.

Kahlan, Richard’ın bunu yapamamasını diledi. Orada yazan şeyi bilmek istemiyordu. Kehanet asla beladan başka bir şey getirmezdi.

Jagang’ın onların başına bilinmeyen bir iğrenç salgın belası açtığına inanmak istemedi ama onun söylediklerinden şüphelenmek için iyi bir sebep bulamadı.

Yanağını Cara’nın başının üstüne bastırıp gözlerini kapattı. Bu kehaneti görmek istemiyordu. Onun yok olmasını istiyordu.

Kahlan yaşların yüzünden aşağı aktığını hissetti. Cara’nın ölmesini istemiyordu. Başka hiç kimsenin böyle hissetmemesi dışında

bu kadına niye bu kadar çok acıdığını bilmiyordu. Askerler, çığlık atmayı neden kestğini anlamak için bile aşağı inmemişlerdi. Cara kendi kusmuğuyla boğulup ölebilirdi. Onu büyü değil, diğerlerinin bu kadar basit bir şeyden korkması ya da onun ölmesini kimsenin umursamaması öldürebilirdi.

“Dayan Cara. Benim için önemlisin.” Mord-Sith’in saçlarını yapış yapış alnından geriye doğru aldı. “Benim için önemlisin. Yaşamanı istiyoruz.”

Kahlan kelimelerini, endişesini onun içine sığdırmaya çalışmış gibi, şiddetle titreyen kadının kolunu sıktı. Aklına Cara’nın ondan pek farklı olmadığı geldi; insanların canını yakmak için eğitilmişti.

İşler bu konuya geldiğinde Kahlan da neredeyse aynıydı. O, gücünü insanların zihinlerini yok etmek için kullanıyordu. Bunu başkalarını kurtarmak için yaptığını biliyordu ama yine de başkalarına zarar veriyordu. Mord-Sithler de insanlara zarar veriyordu fakat onlar için bunun amacı efendilerine yardım etmek, onu korumak, dolayısıyla D’Hara halkının hayatlarını korumaktı.

Aziz ruhlar, çılgınlıktan kurtarmaya çalıştığı bu Mord-Sith’ten ne farkı vardı ki?

Kahlan, Cara’yı tutarken boynundaki Agiel’i onun göğsüne bastırdığını hissedebiliyordu. O sadece tek değil, birçok yönden mi bir Agiel kardeşiydi?

Eğer başlangıçta Nadine öldürülmüş olsaydı, umurunda olacak mıydı? Nadine insanlara yardım ediyordu; hayatını onlara zarar vererek kazanmıyordu. Richard’ın ona ilgi göstermesi boşuna değildi.

Gözyaşları artık daha özgür bir şekilde akarken yanağını sildi.

Omzu zonkluyordu. Her yeri acıyordu. Richard’m ona sarılmasını istedi. Onun kızacağını biliyordu ama o an için ona çok fazla ihtiyacı vardı. Omzunu acıtan şey bu titreyen kadını kucağında tutmaktı ama onu bırakmak istemiyordu.

“Dayan Cara, yalnız değilsin; ben yanıdayım. Seni terk etmeyeceğim. Söz veriyorum.”

“Daha iyi mi?” diye sordu Nadine hızla merdivenden inerken.

“Hayır. Hâlâ baygın ve hâlâ titriyor.”

Nadine diz çökerken çantasını Kahlan’ın yanına bıraktı. İçindeki şeyler tok seslerle birbirlerine çarptı.

“Bu adamlara yukarıda beklemelerini söyledim. Cara kendine gelene kadar onu kımıldatmak istemiyorum, adamlar burada boş yere kalabalık yapar.”

Nadine çantasından bir şeyler çıkarmaya başladı, katlanmış küçük kumaş paketler, üzerlerine işaretler çizilmiş deri keseler ve benzer semboller kazınmış, tıpalı boynuz kaplar. Her birini kenara koymadan önce işaretleri kısaca inceledi.

“Mavi kohoş,” diye kendi kendine mırıldandı deri keselerden birinin üzerindeki gizemli işaretlerden birine gözlerini kısarak bakarken. “Hayır, bunun işe yarayacağını sanmıyorum, zaten bundan bardaklarca içmesi gerekir.” Birkaç deri kese daha aldıktan sonra birinde durdu. “Sonsuz inci. İşe yarayabilir ama bir şekilde onun dumanını içine çekmesini sağlamamız gerekir.” Sinirli bir şekilde iç çekti. “Bu da olmaz.” Bir boynuzu eline alıp düşündü. “Misk otu,” diye mırıldandı onu kenara koyarken. “Gümüş düğme otu?” Bu boynuzu elbisesinin kucağındaki ıslak yere koydu. “Evet, kestere otu da işe yarayabilir,” dedi başka birine bakarken. O boynuzu da kucağındakilere ekledi.

Kahlan, Nadine’in kenara koyduğu boynuzlardan birini alıp mantarını çıkardı. Anasonun keskin kokusu yüzünden geri çekildi. Mantarı boynuzla geri taktı ve yerine koydu.

Başka bir tane aldı. Boynuzun yeşil pasına iki daire derin bir şekilde çizilmişti. Yatay bir çizgi iki dairenin içinden de geçiyordu. Kahlan oyulmuş tahta tapayı dikkatlice oynatarak çekip çıkarmaya çalıştı.

Nadine bir tokatla Kahlan’ın ellerindeki boynuzu düşürdü. “Hayır!”

Kahlan şaşkın bir şekilde başını kaldırdı. “Özür dilerim. İşine burnumu sokmak istememiştim. Ben...”

“Hayır, sorun o değil.” İçinden bir çizgi geçen iki halkanın olduğu boynuzu alıp kaldırdı. “Bu, toz haline gelmiş köpek biberi, eğer açtığına dikkatli olmazsan eline bulaşabilir ya da daha kötüsü yüzüne. Bu, insanı bir süre felce uğratacak kadar güçlü bir madde. Dikkatsizce açmış olsaydın, yere yığılacak, kör bir halde hava almak için zorlanırken ölmek üzere olduğunu sanacaktın.

“Titremesini onu paralize ederek durdurmak için bunu Cara’nın üzerinde kullanmayı düşündüm ama bunu yapmamanın en iyisi olacağına karar verdim. Bu toz, solumasına karışarak insanı kısmen felce uğratar. Gözlerini öyle yakar ki onları söküp atmak istersin; insanı kör eder. Burnun yanıyormuş gibi olur, kalbinin patlayacağından emin olursun ve nefes alamazsın. Çaresiz kalırsın. Yıkayarak çıkarmaya çalışmak durumu daha da kötü yapar çünkü toz yağlı olduğundan daha çok yayılır.

“Ciddi bir zarar vermez ve kısa zamanda tamamen iyileşirsin ama o zamana kadar etkisiz ve tamamen çaresiz bir halde olursun. Zaten nefes almakta zorluk çektiği için Cara’yı böyle felce uğratmanın iyi olacağını sanmıyorum. Bunu yapmak ona yardımcı olmaz, aksine durumunu kötüleştirebilir.”

“Peki ona nasıl yardım edebileceğimizi biliyor musun? Biliyorsun, değil mi?” diye sordu Kahlan eleştirel görünmemeye çalışarak.

Nadine’in eli çantasının kenarında duraksadı. “Şey, sanırım... biliyorum. Bunun çok sık rastlanan bir sorun olmadığından eminim ama onu duymuştum. Babam tesadüfen ondan bahsetmişti.”

Kahlan rahatlamamıştı. Nadine çantasından küçük bir şişe buldu ve meşale ışığına kaldırdı. Tapasını çekip çıkardı ve şişeyi bir parmağının üstünde ters çevirdi. “Kafasını kaldır.”

“Bu da ne?” diye sordu Kahlan, Cara’yı çevirirken. Nadine’in maddeyi Cara’nın şakaklarına sürmesini izledi.

“Lavanta yağı. Baş ağrısına iyi gelir.”

“Bence sıradan bir baş ağrısından çok daha ciddi bir sorunu var.”

“Biliyorum ama başka bir şey bulana kadar acısını hafifletmeye ve onu sakinleştirmeye yardım edebilir. Tek başına bu sorunu çözecek bir şeyim olduğunu sanmıyorum. Birkaç şeyi birbirlerine karıştırmam gerekecek.

“Sorun şu ki bu nöbetler sürerken ona kaynamış özler ya da çaylar içiremeyiz. Aslankulağı ve ihlamur sakinleştirir ama ona bir bardağın tamamını içiremeyiz. Köpekotu kusmayı durdurmaya yarayacaktır ama günde beş bardak içmesi gerekir. Nöbetleri durdurana kadar ona bir şeyleri nasıl içirebileceğimizi bilemiyorum. Belki ona biraz gümüş düğme otu yutturabiliriz. Ama umduğum bir şey var...”

Nadine çantasını karıştırırken uzun, ıslak saçları yüzüne düştü. Bir küçük kahverengi şişe daha buldu.

“Evet! Onu getirmiştım.”

“Bu da ne?”

“Çarkıfelek özü. Güçlü bir yatıştırıcı ve de ağrı kesicidir. Babamdan sinirsel titremeler geçiren insanları sakinleştirdiği duydum. Sanırım nöbet gibi titremeleri kastediyordu. Sıvı olduğu için dilinin altına biraz sürebiliriz; bu şekilde onu yutacaktır.”

Cara, Kahlan'ın kollarında sertçe titredi. Kahlan biraz yatışana kadar ona sıkıca sarıldı. Nadine'in de emin olmadığı bu çözüme güvenmiyordu ama Kahlan'ın elinde daha iyisi yoktu. Bir şey yapılması gerekiyordu.

Nadine tırnağıyla çarkıfelek özünün minik kahverengi şişesinin balmumu mührünü açmaya çalışırken yukarıdaki kapıdan gelen ışık karardı. Nadine'in elleri hareket etmeyi kesti.

Kapının eşiğini dolduran hareketsiz bir silüet sanki onları baştan aşağı değerlendiriyormuş gibi görünüyordu. Uzun pelerini hiç dalgalanmadan döndü ve el merdiveninden inmeye başladı.

Tıslayan meşale hariç tam bir sessizlikte Kahlan kukuletalı bir pelerinin içindeki adamın merdivenden inmesini izlerken farkında olmadan eliyle koruyucu bir şekilde Cara'nın alnını okşadı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nadine balmumu mühürle uğraşmayı bıraktı.

“Kim?..”

“Bir tür şifacı,” diye fısıldadı Kahlan adamın sistemli inişini izlerken. “D’Hara’dan. Richard’a hizmetlerini sunmak için geldiği söylendi bana. Sanırım önemli birisi.”

Nadine hor görürcesine homurdandı. “Şifalı bitkileri falan olmadan ne yapacak ki?” Adamı izlerken Kahlan’a biraz daha yaklaştı. “Görünüşe göre yanına bir şey almamış.”

Kahlan onu susturdu. Adam dönerken çizmelerinin altındaki taş tozu gıcırdadı; bu ses, çukurun sessizliğinde yankılandı. Ölçülü adımlarla yaklaşıyordu. Meşale onun arkasındaki duvardaydı, bu yüzden Kahlan yere kadar uzayan kalın ve geniş keten pelerinin başlığının tamamen örttüğü yüz hatlarını göremiyordu. En az Richard kadar geniş omuzlu ve uzun boyluydu.

“Mord-Sith,” diye yumuşak ve otoriter, Richard’inkine benzeyen bir sesle gözlemini belirtti adam.

Elini pelerinden çıkarıp işaret etti. Kahlan, Cara’yı taş zemine sırtüstü yatırarak onun istediğini yaptı. Adam, Cara’nın titremesini inceliyormuş gibi göründüğünden Kahlan tanışmak için araya girmek istemedi. İsteddiği tek şey birinin Cara’ya yardım etmesiydi.

“Ona ne oldu?” diye sordu adam kukuletanın gölgesinin içinden, derin ve karanlık bir sesle.

“Bir adamın kontrolünü aldı...”

“Gücü olan bir adamın mı? Onunla mı bağlantı kurdu?”

“Evet,” dedi Kahlan. “Cara öyle olduğunu söyledi.” Adam sanki bu bilgiyi zihninde özümleyormuş gibi gırtlğından bir ses çıkardı. “Sonunda adamı bir düş gezgininin ele geçirdiğı ortaya çıktı ve...”

“Düş gezgini ne?”

“Anladığım kadarıyla, düşünceleri arasındaki boşluklara girerek başka birinin zihnini işgal eden kişiye deniyor. Bu şekilde onların kontrolünü ele geçiriyor. Cara’nın bağlantı kurduğu bu adamı gizlice ele geçirmiş.”

Adam bunu bir an düşündü. “Anladım. Devam et.”

“O adamı sorgulamak için buraya indik...”

“Ona işkence etmek için.”

Kahlan sinirli bir şekilde nefes aldı. “Hayır. Cara’ya eğer becerebilirsek onu sadece cevaplar almak için sorguya çekeceğimizi söyledim. Adam, Efendi Rahl’ı öldürmek için gönderilmiş bir suikastçıydı ve eğer sorulara cevap vermezse, o zaman Cara, Efendi Rahl’ı korumak adına bu cevapları almak için hazırlandığı şeyi yapacaktı.

“Ama olay o noktaya hiç gelmedi. Bu düş gezgininin onu, yeteneğini kontrol ettiğini keşfettik. Bu düş gezgini, adamın yeteneğini kullanarak arkandaki taşa bir kehanet yazdı.”

Şifacı dönüp bakmadı. “Sonra ne oldu?”

“Sonra adam kaçacak ve insanları öldürmeye başlayacaktı. Cara onu durdurmaya çalıştı...”

“Bağlantısıyla mı?”

“Evet. Daha önce hiç duymadığım bir çığlık attı ve kulaklarını tutarak yere düştü.” Kahlan başını eğdi. “Kaçmaya çalıştığında Nadine ve ben buradaydık ve onun peşine düştük. Neyse ki adam öldürüldü. Geri döndüğümüzde Cara’yı yerde bulduk, nöbet geçiriyordu.”

“Onu yalnız bırakmamanız lazımdı. Kendi kusmuğıyla boğulup ölebilirdi.”

Kahlan dudaklarını birbirine bastırdı ve sessiz kaldı. Adam orada durmuş, Cara’nın titremesini izliyordu.

En sonunda Kahlan daha fazla dayanamadı. “Cara, Efendi Rahl’m kişisel muhafızlarından biri. Önemli biri. Ona yardım edecek misin, yoksa orada öyle duracak mısın?”

“Sessizlik!” diye telaşlı bir tonla emretti. “Kişi eyleme geçmeden önce gözlemlemelidir, yoksa sonuçta yardımdan çok zarar verilebilir.”

Kahlan gölgedeki figüre öfkeli bir bakış attı. En sonunda adam dizleri üzerine çöküp topuklarına oturdu. Büyük ellerinden biriyle Cara’nın bileğini tutup eldiveniyle yeninin arasına parmağını soktu. Diğer eliyle yerdeki malzemelere hafifçe vurdu. “Bunlar ne?”

“Onlar benim malzemelerim,” dedi Nadine. Çenesini yukarı kaldırdı. “Ben şifacıyım.”

Hâlâ Cara’nın bileğini tutan adam diğer eliyle deri bir keseyi alıp üzerindeki işaretlere baktı. Sonra yere bırakıp Nadine’in kucağındaki iki boynuzu kaptı.

“Gümüş düğme otu,” dedi onu tekrar Nadine’in kucağına atarken. Diğerinin üzerindeki sembollere baktı. “Kestere otu.”

Onu da Nadine’in kucağına attı. “Sen şifacı değilsin,” dedi. “Sen şifalı bitkicisin.”

“Sen hangi cesaretle?..”

“Ona lavanta yağı dışında başka ilaç verdin mi?”

“Nereden biliyor... Ona başka bir şey verecek zamanım olmadı.”

“İyi,” dedi adam. “Lavanta yağının ona faydası olmaz ama en azından zarar vermez.”

“Şey, tabii ki onun nöbetleri durduramayacağını biliyorum. O sadece acısını hafifletmek içindi. Bunun için ona çarkıfelek özü verecektim.”

“Öyle mi? O zaman iyi ki ben gelmişim.”

Nadine kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. “Niyeymiş?”

“Çünkü çarkıfelek özü büyük ihtimalle onu öldürecekti.”

Nadine kollarını açıp yumruklarını kalçalarına koyarken kaşlarını çatı. “Çarkıfelek güçlü bir sakinleştiricidir. Büyük ihtimalle nöbetlerini durduracaktı. Eğer karışmasaydın onu şimdiye kadar iyileştirmiş olacaktım.”

“Öyle mi? Nabzına baktın mı?”

“Hayır.” Nadine endişeli bir şekilde durakladı. “Neden? Bu nasıl bir fark yaratabilir ki?”

“Nabzı zayıf, tekliyor ve zorlanıyor. Bu kadın, kalbinin atmaya devam etmesi için bütün gücüyle çabalıyor. Ona çarkıfeleğini vermiş olsaydın söylediğin olacaktı: Onu sakinleştirecekti. Kalbi duracaktı.”

“Bunun... nasıl olacağını anlayamıyorum...”

“Sıradan bir şifalı bitkici kadın bile büyüyle uğraşırken çok daha dikkatli olurdu.”

“Büyü.” Nadine’in rengi attı. “Ben Batı Diyar’danım. Daha önce hiç büyü görmedim. Büyünün şifalı bitkilerde bir etkisi olduğunu bilmiyordum. Özür dilerim.”

Adam bu özrü duymazlıktan geldi ve işaret etti. “Düğmeleri çöz ve elbisesinin üstünü aç.”

“Neden?” diye sordu Nadine.

“Söylediğimi yap! Yoksa onun ölmesini izlemeyi mi seçiyorsun? Daha fazla dayanamaz.”

Nadine öne eğildi ve Cara’nın kaburgalarının yanındaki küçük, kırmızı deri düğmeleri çözmeye başladı. Bitirdiğinde, adam açması için işaret etti. Nadine başını kaldırıp Kahlan’a baktı. Kahlan başını sallayarak onay verdi ve Nadine yumuşak deriyi geri çekip Cara’nın göğsünü ortaya çıkardı.

“Adın ne?” diye sordu ona Kahlan.

“Drefan.” Kahlan’ın adını soracağına, kulağını Cara’nın göğsünün ortasına koyup dinledi.

Drefan yer değiştirirken Cara’nın başına gelene kadar Kahlan’ı yolundan çekilmeye zorladı. Kısaca sol kulağının üstündeki kanlı yarayı inceledi, sonra sanki önemli değilmiş gibi geçip boynunun altını özenle yoklamaya devam etti.

Kahlan, adamın büyük başlığının yanını görebiliyor fakat yüzünü hiç göremiyordu. Zaten tek bir meşale yeteri kadar ışık sağlamıyordu.

Drefan öne eğildi ve Cara’nın göğüslerini büyük elleriyle kavradı.

Kahlan oturduğu yerde doğruldu. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Onu muayene ediyorum.”

“Buna muayene mi diyorsun?”

Drefan topuklarının üzerine oturdu. “Göğüslerini hissetmek.”

“Neden?”

“Keşfettiğim şeyi doğrulamak için.”

Kahlan en sonunda bakışlarını başlığın gölgesinden ayırıp adamın yaptığı gibi Cara’nın göğüslerini kavramak yerine parmaklarının tersini Cara’nın sol göğsüne değdirdi. Ateşten alev alev yanıyordu. Diğerine dokundu. Buz gibiydi.

Drefan işaret ettiğinde Nadine de aynı şeyi yaptı. “Bu ne demek oluyor?” diye sordu.

“Onu muayene etmeyi bitirene kadar teşhis koymak istemiyorum ama iyi bir şey değil.”

Drefan parmaklarını Cara’nın boynunun yanına koyup nabzını tekrar dinledi. Başparmaklarını Cara’nın alnında dışarı doğru dolaştırdı. Eğilip kulağını tek tek onunkilere dayadı. Cara’nın nefesini kokladı. Başını dikkatlice kaldırıp çevirdi. Cara’nın kollarını iki yana uzatıp kırmızı deri kıyafeti daha da açtı ve Cara’yı belden yukarısını çıplak hale getirdi. Sonra üzerine eğilip karın boşluğunu ve kaburgalarının altını elle muayene etti.

Drefan odaklanmış gibi başı eğik bir şekilde bir süre Cara’nın omuzlarının önüne, boynunun yanlarına, kafatasının altına, şakaklarına, kaburgalarında çeşitli yerlere ve en son olarak da avuçlarına dokundu.

Kahlan sabırsızlanıyordu. Drefan’ın Cara’yı çokça incelediğini, dürttüğünü görüyor ama Cara’da iyileşme görmüyordu. “Evet?”

“Aurası ciddi bir şekilde karışmış,” dedi Drefan büyük elini Cara’nın belindeki kırmızı derinin altına utanmadan sokarken.

Kahlan, Drefan’ın elinin Cara’nın kasiğine girdiğini olduğu yerde donmuş bir şekilde, gözlerine inanamayarak izledi. Drefan’ın parmaklarını dar derinin altında Cara’nın cinsel organına soktuğunu görebiliyordu.

Kahlan elinden geldiği kadar sertçe Drefan'ın üst kolunun ya-
nındaki sinire bir yumruk attı.

Drefan acı içinde geri çekildi. Bir inlemeyle kalçasının üstüne
yuvarlanıp Kahlan'ın, kolunda vurduğu yeri tuttu.

“Sana söyledim, o önemli bir kadın! Onu böyle ellemeye nasıl
cesaret edersin?! Buna izin veremem, anlıyorsun?”

“Onu ellemiyordum,” diye homurdandı Drefan.

Kahlan'ın sesindeki kızgınlık hâlâ sürüyordu. “O zaman buna
ne diyorsun?”

“Bu düş gezgininin ona ne yaptığını saptamaya çalışıyordum.
Düş gezgini onun auralarını, enerji akışını çok bozup zihninin be-
deni üzerindeki kontrolünü şaşırtmış.

“Tam manasıyla nöbet geçirmiyor. Kontrolsüz adale kasılmaları
yaşıyor. Düş gezgininin, beynin heyecanı kontrol eden bölümünü
tetiklemediğinden emin olmaya çalışıyordum. Onu bir sürekli or-
gazm vaziyetine sokmadığından emin olmaya çalışıyordum. Nasıl
eski haline getireceğimi bilmem için engellerin ve bozduğu akışların
ölçüsünü bilmem gerekiyor.”

Gözleri fal taşı gibi açılan Nadine öne doğru eğildi. “Büyü böyle
bir şey yapabilir mi? Bir insanın... sürekli...”

Drefan acıyan kolunu gevşetirken başıyla onayladı. “Eğer uy-
gulayıcı ne yaptığını biliyorsa.”

“Sen böyle bir şey yapabilir misin?” diye sordu Nadine hızlıca.

“Hayır. Benim yeteneğim ya da başka bir tür büyüm yok ama
nasıl iyileştireceğimi biliyorum, eğer zarar büyük değilse.”

Başlığı Kahlan'a döndü. “Şimdi, devam etmemi mi istiyorsun,
yoksa onun ölmesini izlemeyi mi?”

“Devam et. Ama eğer elini tekrar oraya koyarsan, tek elli bir
şifacı olacaksın.”

“Bilmem gerektiğini öğrendim bile.”

Nadine tekrar eğildi. “O...”

“Hayır.” Drefan sinirli bir şekilde elini silkeledi. “Çizmelerini
çıkart.”

Nadine ayaklarını sürüyerek geldi ve söyleneni yaptı. Drefan sanki kukuletasının içinden ona bakıyormuş gibi biraz Kahlan'a doğru döndü. "Kolumdaki o sinire bilerek mi vurdun, yoksa rastgele mi?"

Kahlan gölgeyi inceleyip gözlerini görmeye çalıştı. Göremedi. "Böyle şeyleri yapmak için eğitim aldım: kendimi ve başkalarını korumak için."

"Etkilendim. Sinirler hakkında bu kadar bilgiliyken can yakmak yerine iyileştirmeyi öğrenebilirsin." Dikkatini Nadine'e verdi. "Dorsin meridyeninin üçüncü ön eksenine bastır."

Nadine yüzünü buruşturdu. "Ne?"

Drefan elini sallayıp işaret etti. "Ayak bileklerinin arkasındaki tendonla yanlardan çıkan kemiğin arasını. İki parmağınla orasını sık. İki bileği de."

Nadine ona söyleneni yaparken Drefan, Cara'nın kulaklarının arkasına serçe parmaklarıyla ve aynı zamanda omuzlarının üzerlerine başparmaklarıyla bastırdı. "Daha sert, kadın." İki avucunu da üst üste Cara'nın göğüs kemiğinin üstüne koydu. "İkinci meridyen," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Bir santim aşağı indir ve tekrar yap. İki ayak bileğine de." Parmaklarını Cara'nın kafatasına getirip yaptığı şeye odaklandı. "Tamam. Birinci meridyen."

"Bir santim daha aşağı mı?" diye sordu Nadine.

"Evet, evet, çabuk ol."

Cara'nın dirseklerini başparmak ve işaret parmaklarının arasında tutup birkaç santim kaldırdı.

En sonunda, iç çekerek tekrar topukları üzerine oturdu. "Hayret verici," diye kendi kendine mırıldandı. "Bu iyi bir şey değil."

"O da ne?" diye sordu Kahlan. "Ona yardım edemeyeceğini mi söylüyorsun?"

Drefan kafası cevap veremeyecek kadar karışmış gibi ilgisizce elini salladı.

"Cevap ver bana," diye ısrar etti Kahlan.

“Canımı sıkmanı istersem, *kadın*, bunu söylerim.”

Nadine öne doğru eğilip başıyla işaret etti. “Kiminle konuştuğun hakkında hiçbir fikrin var mı?” Çenesiyle Kahlan’ı işaret etti.

Drefan, Cara’nın kulak memelerini elliyordu. “Görünüşüne bakarsak temizlikçilerden biri. Yıkanmaya ihtiyacı olan biri.”

“Daha yeni banyo yaptım,” diye fısıldadı Kahlan.

Nadine’in sesi saygın bir şekilde alçaldı. “Biraz saygı gösteresen iyi olur, Bay Şifacı. O buranın sahibi. Tamamının. O İtirafçı Ana’nın ta kendisi.”

Drefan, Cara’nın üst kollarının içinde bir parmağını dolaştırdı. “Öyle mi? O zaman, aferin ona. Şimdi, ikiniz de sesinizi kesin.”

“Efendi Richard Rahl’la nişanlı.”

Drefan’ın elleri donup kaldı. Bütün vücudu kaskatı kesildi.

“Efendi Richard Rahl, D’Hara Hükümdarı olduğuna ve sen D’Hara’dan olduğuna göre,” diye devam etti Nadine, “sanırım bu onu senin patronun yapıyor. Eğer senin yerinde olsaydım, Efendi Richard Rahl’ın gelecekteki eşine daha çok saygı gösterirdim. Efendi Rahl kadınlara saygı gösterilmemesinden hoşlanmaz. Sırf saygısızlık ettikleri için insanların dişlerini döktüğünü gördüm.”

Drefan kılını bile kıpırdatmadı.

Kahlan, Nadine’in bunu çok kabaca açıkladığını düşündü ama öyle olmasaydı bu kadar etkili olabileceğinden şüphe duydu.

“Sadece o kadar da değil,” diye ekledi Nadine, “suikastçıyı öldüren de o. Büyüyle.”

Drefan en sonunda gırtlığını temizledi. “Beni affedin, bayan...”

“İtirafçı Ana,” diye düzeltti Kahlan.

“Beni affetmeniz için naçizane bir şekilde yalvarıyorum... İtirafçı Ana. Bilmiyordum. Amacım sorun...”

Kahlan onun sözünü kesti. “Anlıyorum. Sen formalitelerden çok Cara’yı iyileştirmekle ilgileniyorsun. Ben de. Ona yardım edebilir misin?”

“Edebilirim.”

“O zaman, lütfen devam et.”

Drefan hemen Cara'ya döndü. Kahlan onun ellerinin yerde yatan kadının üzerinde, tenine değmeden motifler çizerek dolaşmasını izlerken kaşlarını çattı. Drefan'ın elleri arada sırada duraklıyor, parmakları görünmez bir görev için harcadığı çabayla titriyordu.

Cara'nın ayaklarının dibinde duran Nadine tekrar kollarını kavuşturdu. "Buna şifa mı diyorsun? Benim şifalı bitkilerim bu saçmalıkta çok daha işe yarardı, hem daha da çabuk."

Drefan başını kaldırdı. "Saçmalık mı? Bunun öyle bir şey mi olduğunu sanıyorsun? Bir safsata olduğunu mu? Neyle uğraştığımı hakkında en ufak bir fikrin var mı genç hanım?"

"Cara nöbet geçiriyor. Bunun durdurulması gerekiyor, dua ederek geçmez."

Drefan dizleri üzerinde doğruldu. "Ben Raug'Moss'un Başrahibi'yim. Şifalarım duayla ilgili değildir."

Nadine alaycı bir şekilde güldü.

Drefan sanki bir şeye karar vermiş gibi başını salladı. "Neyle uğraştığınızı görmek istiyor musun? O basit şifalı bitkici gözlerinin anlayabileceği bir kanıt mı istiyorsun?"

Nadine kaşlarını çattı. "Ortada netice olmayınca biraz kanıt güzel olur."

Drefan eliyle işaret etti. "Bir boynuz misk otu gördüm. Onu buraya getir. Sanırım o çantada ince bir mum var; onu da yakıp getir."

Nadine mumu meşaleyle yakarken Drefan pelerinini açtı ve bir keseden birkaç şey aldı. Nadine ona yaktığı mumu verdi. Drefan sıcak mumu yanında yere damlatıp mumu damlaların üstüne koyarak sabitledi.

Drefan pelerinin altından uzun, ince ağızlı bir bıçak çıkardı. Öne eğildi ve onu Cara'nın göğüslerinin arasında bastırdı. Altında kırmızı bir damla büyüdü. Bıçağı kenara bırakıp Cara'nın üzerine eğildi. Uzun saplı bir kaşıkla kanı deriden aldı.

Doğruldu, Nadine'in ona verdiği boynuzun tapasını açtı ve biraz misk otunu kaşığının içindeki kanın üzerine attı. "Sen buna misk otu

mu diyorsun?! Sadece yaprağın altındaki yumuşak yerleri toplaman gerekiyordu. Bütün yaprağı içine karıştırmışsın.”

“Fark etmez ki. Hepsi misk otu.”

“Böyle kalitesi çok düşüyor. Senin yüksek kaliteli misk otunu kullanmayı bilmen lazım. Kendine nasıl şıfalı bitkici diyebiliyorsun?”

Nadine öfke içinde gözlerini kıstı. “Gayet güzel işe yarıyor. Ne yaptığını bize göstermemek için bahane bulmaya mı çalışıyorsun? Başarısızlığını misk otunun kalitesine mi yüklemeye çalışıyorsun?”

“Yaptığım şey için kalitesi fazla bile ama senin için değil.” Ses tonu öğretici, hatta nazik bir hal aldı. “Bir dahaki sefere, topladıklarını saflaştır, o zaman ona ihtiyacı olanlara çok daha faydalı olduğunu göreceksin.”

Drefan eğildi ve misk otu yanıp bol bol duman ve ağır misk kokusu çıkarana kadar kaşığı mum alevinin ucuna tuttu. Drefan üzerinde dumanlar tüten kaşığı Cara’nın karnının üstünde dolaştırıp duman tabakasının artmasını sağladı.

Sonra kaşığı Nadine’e verdi. “Bunu onun ayaklarının arasında tut.”

Drefan fısıltı halinde bir şeyler söylerken parmaklarını şakaklarına dayadı. Ellerini kafasından çekti. “Şimdi izle, duman olmadan neler görebildiğimi, neler hissedebildiğimi göreceksin.”

Başparmaklarını Cara’nın şakaklarına ve serçe parmaklarını boğazının yanlarına koydu.

Yoğun misk otu dumanı yükseldi.

İp gibi duman çizgileri Cara’nın üzerinde dolanırken Kahlan nefesini tuttu. Drefan ellerini kaldırdı ve duman izleri bir anda hareketsiz bir çizgi ağına dönüştü. Bazıları göğüs kafesinden göğüslerine, omuzlarına, kalçalarına ve uyluklarına kavisler çizdi. Bir çizgi yumağı Cara’nın başının üst yarısından vücudundaki bütün noktalara dağıldı.

Drefan bir tanesini parmağıyla izledi. “Bunu görüyor musun? Sol şakağından sol bacağına? İzle.” Parmaklarını Cara’nın kafatasının altına bastırdı ve o çizgi sağ bacağına geçti. “İşte. O buraya ait.”

“Bütün bunlar da ne oluyor?” diye hayretler içinde sordu Kahlan.

“Onun meridyen çizgileri: onun gücünün, hayatının akışı. Onun aurası. Hatta bundan da fazlası ama bütün bunları sizin için birkaç kelimeye dökmek zor. Benim yaptığım şey sadece güneş ışığının havada uçuşan toz zerreciklerini göstermesine benziyor.”

Ağzı bir karış açık kalan Nadine duman tüten kaşığı tutarken donup kaldı. “O çizgiyi nasıl oynattın?”

“Gerektiği yerde bir şifa enerjisi değişimi için kendi hayat gücümü kullanarak.”

“O zaman sende büyü var,” dedi nefes nefese Nadine.

“Hayır, eğitim. Onun ayak bileklerini sık, ilk gösterdiğim yerden.”

Nadine kaşığı bırakıp Cara'nın ayak bileklerini sıktı. Cara'nın bacaklarından aşağı inen yumak halindeki çizgiler büküldü ve kollarından ayağına düz çizgiler haline uzandılar.

“İşte,” dedi Drefan. “Şimdi bacaklarını düzeltti. Nasıl sakinleştiklerini görüyor musun?”

“Bunu ben mi yaptım?” diye inanamayarak sordu Nadine.

“Evet. Ama o kolay tarafıydı. Burayı görüyor musun?” Cara'nın başından gelen çizgi ağını gösterdi. “Düş gezginin yaptıklarının tehlikeli bölümü bu. Çözülmesi gerekiyor. Bu çizgiler kaslarını kontrol edemediğini gösteriyor. Konuşamaz ve göremez durumda. Şuraya bak. Bu çizgi kulaklarından dışarı çıkıp alnına giriyor. Doğru olan bir tek bu. Bizi duyabiliyor ve söylediğimiz her şeyi anlayabiliyor, sadece tepki veremiyor.”

Kahlan'ın ağzı bir karış açık kaldı. “Bizi duyabiliyor mu?”

“Her kelimeyi. İciniz rahat olsun, ona yardım etmeye çalıştığımızı biliyor. Şimdi, eğer izin verirsiniz, odaklanmam gerekiyor. Bütün bunların doğru sırada yapılması gerekiyor, yoksa onu kaybedeceğiz.”

Kahlan ellerini ona doğru sallayarak devam etmesini işaret etti. “Tabii ki. Ona yardım etmek için ne gerekiyorsa yap.”

Drefan eğilip işine koyuldu; parmaklarını ve avuç içlerini Cara'nın vücudunda çeşitli yerlere bastırdı. Bazen bıçağın ucunu kullandı. Onun vücuduna bastırıldığı hiçbir yerde bir damladan fazla kan gelmedi. Neredeyse yaptığı her şeyde, dumanın ipimsi çizgilerinin

bazıları hareket etti, çözüldü, bazıları Cara'nın vücuduna dayandı ve diğerleri düzgün bir kavisle dışarı doğru kıvrılıp sonra Drefan'ın ilgilendiği noktaya döndüler.

Drefan, Cara'nın etini başparmakları ve işaret parmakları arasına sıkıştırdığında, sadece kollarının üzerindeki duman çizgileri düzelmedi, Cara başını çevirip omuzlarını yuvarlarken rahatlayarak inledi. Bu, Cara'nın verdiği ilk normal tepkiydi. Drefan, Cara'nın ayak bileklerinin üstünü bıçağıyla deldiğinde Cara güçlükle soludu; hızlı ve ritimli olmasa da düzenli bir şekilde nefes almaya başladı.

Kahlan'ın içine bir rahatlık ve umut dalgası yayıldı.

Drefan en sonunda tüm vücudu bitirmişti ve Cara'nın kafasıyla ilgileniyor, başparmaklarını burun kemerinden alnına kadar bastırıyordu. Cara'nın bütün vücudu sakindi, artık sarsılmıyor ve titremiyordu. Göğsü çaba sarf etmeden inip kalkıyordu.

Bıçağın ucunu kaşlarının arasına bastırdı. "Bunun bu işi halletmesi gerekiyor," diye kendi kendine mırıldandı.

Cara'nın mavi gözleri açıldı. Etrafta dolaşan bakışları Kahlan'ı görünce durdu. "Söylediklerini duydum," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim, kız kardeşim."

Kahlan kısaca gülümsedi. Cara'nın ne demek istediğini anlamıştı. Ne de olsa Cara, Kahlan'ın ona yalnız olmadığını söylediğini duymuştu.

"Ben Marlin'i hakladım."

Cara gülümsedi. "Sana hizmet ettiğim için gurur duyuyorum. Beni iyileştirmek için bu kadar çabayı boşu boşuna sarf ettiğin için üzgünüm."

Kahlan onun ne demek istediğini anlamayıp kaşlarını çatı. Cara başını geri atıp üzerine eğilmiş haldeki Drefan'a baktı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Drefan. "Şimdi her şey normal geliyor mu?"

Neredeyse panikle karışık şaşkın bir bakışla bakan Cara'nın alnı buruştu. "Efendi Rahl?" diye sordu kuşkulu bir şekilde.

"Hayır, ben Drefan'ım."

İki eliyle başlığını geri çekti. Kahlan'ın gözleri Nadine'inkilerle beraber fal taşı gibi açıldı.

“Ama Darken Rahl benim de babamdı. Ben Efendi Rahl'ın üvey kardeşiyim.”

Kahlan hayretler içinde bakakaldı. Drefan, Richard'la aynı boydaydı ve vücudu onun gibi kaslıydı. Darken Rahl gibi sarı ama daha kısa ve hafif dalgalı saçları vardı. Richard'ın saçları daha koyu ve kalındı. Drefan'ın Richard'inkiler gibi gri olmayan ama Darken Rahl'inkiler gibi insanın içine işleyen mavi gözleri yine de aynı delici, yırtıcı bakışa sahipti. Hatları Darken Rahl'ın bir heykelinin inanılmaz yakışıklı mükemmelliğine sahipti; Richard bu zalim mükemmelliği miras almamıştı. Drefan'ın görünüşü ortada bir yerdeydi ama Richard'dan çok Darken Rahl'a yakındı.

Drefan, Richard ile karıştırılamayacak olsa da kardeş oldukları açıkça belliydi.

Kahlan, Cara'nın bu hatayı neden yaptığını merak etti. Sonra Cara'nın elindeki Agiel'i gördü. “Efendi Rahl” derken Cara'nın kastettiği bu değildi. Şaşkın bir ruh halinde, kendine gelirken ve aşağıdan Drefan'a bakarken, onun Richard olduğunu sanmamıştı.

Cara onun Darken Rahl olduğunu düşünmüştü.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ölüm sessizliği dışındaki tek ses, kılıcının geriye kıvrık balçak uçlarından birinin üzerinde Richard'ın başparmak tırnağının çıkardığı tık sesleriydi. Diğer kolunun dirseği cilalı masanın üstünde dururken başını, başparmağı çenesinin altına, işaret parmağı şakağına dayalı duracak şekilde tutuyordu. Yüzünde sakın bir ifadeyle, öfkesini kontrol altında tutmak için elinden geleni yaptı. Küplere binmiş durumdaydı. Bu kez sınırı aşmışlardı ve bunu biliyorlardı.

Zihninde, uzun bir cezalandırma listesini ince eleyip sık dokumuş ama hepsini elemişti; çok sert olduklarından değil, işe yaramayacaklarını bildiği için. Sonunda, doğruluk üzerinde karar kıldı. Doğruluktan daha sert hiçbir şey yoktu ve büyük ihtimalle başka hiçbir şeyden anlamayacaklardı.

Önünde Berdine, Raina, Ulic ve Egan yan yana dizilmişlerdi. Richard birileriyle görüşmek, okumak ve çeşitli başka işler için kullandığı küçük odadaki masasında otururken onlar kaskatı bir şekilde ayakta duruyordu, gözleri Richard'ın başının üstündeki aynı noktaya odaklanmıştı. Masanın yanında huzurlu kır manzaraları olan küçük resimler asılıydı ama arkasındaki, sabah güneşinin alçak ışıklarının

içeri dolduğu pencereden Büyücü Kulesi'nin devasa, meşum kaya yüzü Richard'a doğru sert sert bakıyordu.

Aydindril'e döneli henüz sadece bir saat olmuştu fakat bu süre bir gece önce yola çıktıktan sonra olanları keşfetmeye yetecek kadar uzun bir zamandı. Korumalarının dördü de şafaktan önce geri gelmişti, Raina ve Egan önceki gece aylak aylak kampa girdikten sonra Richard onlara Aydindril'e dönmelerini emretmişti. Gecenin bir yarısı onları geri göndermeyeceğini sanmışlardı. Yanılmışlardı. Genelde ne kadar pişkin olsalar da gözlerindeki bakış dördünün de bu emre itaat etmemeye kalkışmayacağını temin ediyordu.

Richard da planladığından çok daha önce dönmüştü. Askerlere sulu meşeleri göstermiş, neyi toplayacaklarını söylemiş ve sonra, işe nezaret etmek yerine, güneş doğmadan önce tek başına Aydindril'e yola çıkmıştı. O gece gördüklerinden sonra uyumakta çok zorlanıyordu ve mümkün olduğu kadar çabuk Aydindril'e dönmek istemişti.

Richard parmaklarıyla masanın üstünde tempo tutarken korumalarının terlemesini izledi. Berdine ve Raina kahverengi deri kıyafetlerini giymişlerdi, uzun, örgülü saçları zorlu yolculuklarından dolayı dağılmıştı.

İki iri, sarışın adam, Ulic ve Egan koyu renk deri askılar, zırhlar ve kemerlerden oluşan uniformalarını giymişlerdi. Kalın deri zırhlar, kaslarının belirgin dış hatlarının üstüne ikinci bir deri gibi oturacak şekilde kalıba dökülmüştü. Göğüslerinin ortasında Rahl Hanedanı'nın simgesi olarak, deriye süslü bir "R" harfi oyulmuştu ve onun altında çapraz iki kılıç vardı. Kollarının etrafına, dirseklerinin tam üstüne, göğüs göğse çarpışırken kullandıkları jilet gibi keskin çikintıları olan altın şeritler takmışlardı.

Efendi Rahl'ın kişisel korumaları dışında hiçbir D'Haralı böyle silahlar takmazdı. Onlar sadece silah değildi, onlar Richard'ın nasıl kazanıldığını bilmediği en nadir, en yüksek onur nişanlarıydı.

Richard tanımadığı, âdetleri genelde ona gizemli gelen ve beklentilerini sadece kısmen idrak ettiği bir halkın hükümdarlığını miras almıştı.

Geri döndükleri için bu dört kişi de önceki akşam Marlin'le olanları öğrenmişlerdi. Neden çağrıldıklarını biliyorlardı ama Richard onlara henüz bir şey söylememişti. Önce öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu.

“Efendi Rahl?”

“Evet, Raina?”

“Bize kızgın mısınız? Emirlerinize itaat etmeyip İtirafçı Ana'nın mesajıyla size geldiğimiz için?”

O mesaj bir bahaneydi ve bunu Richard gibi onlar da biliyordu. Tırnağıyla çıkardığı tık, tık, tık sesleri devam etti.

“Hepsi bu kadar. Gidebilirsiniz. Hepiniz.”

Duruşları rahatladı ama hiçbiri gitmek için kıınılmadı.

“Gitmek mi?” diye sordu Raina. “Bizi cezalandırmayacak mısınız?” Yüzüne bir sırıtış yayıldı. “Mesela bir hafta ahırları temizlemek gibi bir şeyle?”

Richard dişlerini gıcırdatırken masadan geriledi. Onların muzip mizahını kaldıracak havada değildi.

Masanın arkasında ayağa kalktı. “Hayır, Raina, ceza yok. Gidebilirsiniz.”

İki Mord-Sith gülümsedi. Berdine, Raina'ya doğru eğilip fısıltıyla ama Richard'ın duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. “Onu en iyi nasıl koruyacağımızı bildiğimizi anlıyor.” Hep birlikte kapıya doğru yürümeye başladılar.

“Gitmeden önce,” dedi Richard masanın etrafından dönerken, “sadece bir şeyi bilmenizi istiyorum.”

“Nedir?” diye sordu Berdine.

Richard yanlarından geçip hepsinin teker teker gözlerine bakacak kadar durakladı. “Beni hayal kırıklığına uğrattınız.”

Raina yüzünü astı. “Sizi hayal kırıklığına mı uğrattık? Bize bağırmayacak ya da cezalandırmayacaksınız. Sadece hayal kırıklığına mı uğradınız?”

“Doğru. Beni hayal kırıklığına uğrattınız. Size güvenebileceğimi sanmıştım. Güvenemiyorum.” Richard arkasını döndü. “Gidin.”

Berdine gırtlığını temizledi. “Efendi Rahl, Ulic ve ben emriniz üzerine sizinle geldik.”

“Ya... O zaman eğer Kahlan’ı korumak için Raina yerine seni burada bırakmış olsaydım, istediğimi yapacak mıydın?” Berdine cevap vermedi. “Hepinize güvendim ve size güvendiğim için kendimi aptal gibi hissettirdiniz.” Richard bağırarak yerine yumruklarını gevşetti. “Eğer size güvenemeyeceğimi bilseydim Kahlan’ın güvenliğiyle kendim ilgilenirdim.”

Richard bir kolunu pencerenin çerçevesine dayadı ve gözlerini soğuk ilkbahar sabahına dikti. Arkasındaki dörtlü sıkıntılı bir şekilde kımıldandı.

“Efendi Rahl,” dedi Berdine en sonunda, “sizin için hayatlarımızdan vazgeçeriz.”

Richard onlara döndü. “Ama Kahlan’ın ölmesine izin verirdiniz!” Dikkatli bir şekilde sesini sakınleştirdi. “Benim için istediğiniz kadar hayatlarınızdan vazgeçebilirsiniz. Oyunlarınızı istediğiniz gibi oynayabilirsiniz. Önemli bir şey yapıyormuş gibi davranabilirsiniz. Benim korumalarım rolünü oynayabilirsiniz. Ama benim ve İmparatorluk Düzeni’ni durdurmak için bu çabaya yardım eden insanların önüne çıkmayın.”

Eliyle kapıyı işaret etti. “Gidin.”

Berdine ve Raina bakıştılar. “Bize ihtiyacınız olursa, dışarıda, koridorda olacağız, Efendi Rahl.”

Richard onlara öyle soğuk bir bakış attı ki yüzlerinden kan çekildi. “Size ihtiyacım olmayacak. Güvenemediğim insanlara ihtiyaç duymam.”

Berdine yutkundu. “Ama...”

“Ama ne?”

Tekrar yutkundu. “Ya Kolo’nun güncesi? Tercüme için yardıma ihtiyacınız yok mu?”

“Ben idare ederim. Başka bir şey var mı?”

İkisi de başlarını iki yana salladı.

Sırayla dışarı çıkmaya başladılar. Sıranın en sonundaki Raina duraklayıp geri döndü. Kara gözleri yere odaklandı.

“Efendi Rahl, daha sonra bizi sincap beslemeye götüreceksiniz?”

“Meşgulüm. Biz olmadan da idare edeceklerdir.”

“Ama... ya Reggie?”

“Kim?”

“Reggie. Küçük kuyruğunun ucu olmayan. O... o... elimde oturmuştu. Bizi arıyor olmalı.”

Richard sessizlik içinde onu sanki sonsuzluğa kadar izledi. Ona sarılma ve bağırma isteği arasında kararsız kaldı. Sarılmayı ya da her neyse, muadilini daha önce denemişti ve bu neredeyse Kahlan'ı öldürülme aşamasına getirmişti. “Belki başka bir gün. Şimdi git.”

Raina elinin arkasıyla burnunu sildi. “Emredersiniz, Efendi Rahl.”

Raina sessizce kapıyı arkasından çekti. Richard tekrar sandalyesine çökerken saçlarını eliyle geri taradı. Dışlerini gıcırdatırken bir parmağıyla yavaşça Kolo'nun güncesini çevirdi. O, ağaçlara bakmaya gittiğinde Kahlan ölmüş olabilirdi. Onu koruyacağını sandığı insanlar, bunun yerine kendi gündemlerini takip ettikleri için Kahlan ölmüş olabilirdi.

Kılıcını o anda eline almış olsaydı buna eklenen büyüsünün ve hiddetinin neler yapabileceğini düşününce tüyleri ürperdi. Doğruluk Kılıcı elinde olmadan bu kadar öfkelenemediğini hatırlayamıyordu. Bunun üzerine bir de kılıcın büyüsünün gazabını hayal bile edemiyordu.

Çukurun taş duvarındaki kehanetin sözleri zihninde rahatsız edici, alaycı bir katiyetle dolaştı.

Hafifçe çalınan kapı kehaneti beyinde yüzüncü kez fısıldayan sesi kesti.

Kapının çalınmasını bekliyordu. Gelenin kim olduğunu da. “Gel, Cara.”

Uzun boylu, kaslı, sarışın Mord-Sith sessizce kapıdan içeri girdi. Kapıyı sırtıyla itip kapattı. Baş eğikti ve Richard'ın onu hiç görmediği kadar sefil bir durumdaydı.

“Sizinle bir şey konuşabilir miyim Efendi Rahl?”

“Neden kırmızı derilerini giyiyorsun?”

Cara cevap vermeden önce yutkundu. “Bu... Mord-Sithlerle ilgili bir şey, Efendi Rahl.”

Richard bir açıklama istemedi; umurunda da değildi. Beklediği kişi oydu. Gazabının merkezindeki kişi oydu.

“Anladım. Ne istiyorsun?”

Cara masaya yaklaştı ve omuzları çökmüş bir şekilde durdu. Başı sarılıydı ama Richard’a yarasının ciddi olmadığı söylenmişti. Gözlerinin kenarlarındaki kırmızılıklardan gece uyumadığı ortadaydı. “Bu sabah İtirafçı Ana nasıl?”

“Ben çıktığımda dinleniyordu ama iyileşecek. Yaraları ciddi değildi ama ciddi de olabilirdi. Olanlar düşünüldüğünde, hayatta kaldığı için şanslı sayılır. En başından Marlin’in yanına gitmemesi gerekiyordu, ikinizin de oraya inmemesini senden özellikle istemiştım.”

Cara’nın gözleri kapandı. “Efendi Rahl, bu tamamen benim hatamdı. Onu oraya gitmeye ikna eden benim. Marlin’i sorguya çekmek istedim. İtirafçı Ana beni uzak durmam için ikna etmeye çalıştı ama ben yine de gittim. İtirafçı Ana sadece, emrettiğiniz gibi, Marlin’i rahat bırakmam için benimle geldi.”

Richard çok kızgın olmasaydı gülebilirdi. Kahlan ona gerçeği itiraf etmemiş olsa bile, Cara’nın itirafının tamamen uydurma olduğunu fark edecek kadar onu tanıyordu. Ama aynı zamanda Cara’nın Kahlan’ı suikastçıdan uzak tutmak için pek çaba harcamadığını da biliyordu.

“Ben Marlin’i kontrol edebileceğimi sanmıştım. Hata yaptım.”

Richard öne doğru eğildi. “İkinizin de oraya inmenizi istemediğimi sana özellikle söylemedim mi?”

Cara kafasını kaldırmadan başıyla onaylarken omuzları sarsıldı.

Richard’ın yumruğu masaya inince Cara ürktü. “Bana cevap ver! İkinizin de oraya inmenizi istemediğimi sana özellikle söylemedim mi?”

“Söylediniz Efendi Rahl.”

“Söylediğim şeyin ne anlama geldiği hakkında aklında bir şüphe var mıydı?”

“Hayır, Efendi Rahl.”

Richard sandalyesine yaslandı. “İşte hata buydu Cara. Anlıyormusun? Onu kontrol edememen değildi; bu, senin gücünü aşıyordu. Aşağı inmek senin verdiği bir karardı. Senin yaptığın hata işte buydu.

“Kahlan’ı bu ya da başka herhangi bir dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Başka hiçbir şey benim için o kadar değerli değil. Onu koruman, tehlikeden uzak tutman konusunda sana güvendim.”

Desenli tüllerin arasından sızan güneş ışığı sanki yaprakların arasından geliyormuş gibi Cara’nın kırmızı deri kıyafetinin üzerinde benekler oluşturuyordu.

“Efendi Rahl,” dedi Cara hafif bir sesle, “başarısızlığımın ve ne manaya geldiğinin boyutlarını tamamen anlıyorum. Efendi Rahl, bir talepte bulunabilir miyim?”

“Neymiş o talep?”

Dizleri üzerine çöküp yalvarırcasına öne eğildi. Agiel’ini çıkarıp titreyen elleriyle tuttu. “Nasıl idam edileceğimi seçebilir miyim?”

“Ne?”

“Bir Mord-Sith, idamında kırmızı derilerini giyer. Daha önce onuruyla hizmet etmişse, infaz şeklini seçmesine izin verilir.”

“Peki ne seçiyorsun?”

“Agiel’imle, Efendi Rahl. Sizi nasıl yüzüstü bıraktığımı biliyorum; affedilemez bir suç işledim ama geçmişte onurumla hizmet ettim. Lütfen. Agiel’imle olmasına izin verin. Bu benim tek talebim. Bunu Berdine ya da Raina gerçekleştirebilir. Nasıl yapıldığını biliyorlar.”

Richard masanın öbür tarafına geçti. Kenara yaslanıp Cara’nın çökmüş, titreyen bedenine baktı. Kollarını kavuşturdu.

“Reddedildi.”

Cara’nın omuzları bir hıçkırıkla titredi. “Efendi Rahl’ın ne seçeceğini sorabilir miyim?”

“Cara, bana bak,” dedi yumuşak bir sesle. Cara gözyaşı izleriyle kaplı yüzünü kaldırdı. “Cara, ben kızgıyım. Ama ne kadar kızgın

olursam olayım, asla ve asla, seni veya herhangi birinizi idam ettirmem.”

“Ettirmelisiniz. Yüzünüzü kara çıkardım. Sevdiğiniz kişiyi korumak için verdiğiniz emirlere itaat etmedim. Affedilemeyecek bir hata yaptım.”

Richard gülümsedi. “Affedilemeyecek bir hata bilmiyorum. Affedilemeyecek ihanetler olabilir ama hatalar affedilir. İnsanları hatalarından dolayı idam etmeye başlasaydık ben çoktan ölmüş olurudum. Ben her zaman hata yaparım. Hem de bazıları oldukça önemli.”

Cara, Richard’ın gözlerinin içine bakarken başını iki yana salladı. “Bir Mord-Sith ne zaman bir idamı hak ettiğini bilir.” Richard o mavi gözlerde Cara’nın azminin gücünü gördü. “Bunu ya siz yaparsınız ya da ben yapacağım.”

Richard bir süre durup Mord-Sithlerin bağlı olduğu görev talebini değerlendirdi. O gözlerdeki çılgınlığı değerlendirdi. “Ölmek mi istiyorsun Cara?”

“Hayır, Efendi Rahl. Siz Efendi Rahl’ımız olduğunuzdan beri hiç istemedim. Bu yüzden ölmem gerekiyor. Yüzünüzü kara çıkardım. Bir Mord-Sith, efendisine olan görevlerin kurallarına göre yaşar ve ölür. Ne siz ne de ben gerekeni değiştirebiliriz. Ceza olarak hayatımı kaybettim. İnfazımı gerçekleştirmeniz gerekiyor, yoksa ben gerçekleştireceğim.”

Richard onun kendini acındırma numarası yapmadığını biliyordu. Mord-Sithler blöf yapmazdı. Eğer Richard onun fikrini bir şekilde değiştirmezse Cara söylediğini yapacaktı.

Durumu idrak etti ve yalnızca tek seçeneği olduğunun farkına varmasıyla midesi bulandı. Akliselimlikten ayrılıp, her ne kadar bundan korksa da kendi zihninin bir kısmının bu kadının zihninin de içinde bulunduğu deliliğe katılacağını gördü.

Bir kalp atışı gibi geri alınamaz bir şekilde karar verildi.

Richard bu seçimle kaslarını gerip kılıcını çekti. Odada, kemiklerinin içinde yumuşak, eşsiz bir çelik çınlaması yankılandı.

Kılıcın büyüünün gazabı basit görünen bu hareketle serbest kaldı. Ölüm kapısının kilidi açıldı. Richard'ın nefesini bir asit rüzgârı duvarı gibi kesti. Öfke fırtınası bu sert rüzgârla esti.

“O zaman,” dedi ona Richard, “büyü senin yargıcın ve celladın olacak.”

Cara'nın gözleri sıkıca kapandı.

“Bana bak!”

Kılıcın öfkesi Richard'ı tamamen sarıp onu etkisi altına almaya çalışıyordu. Richard ise bu öfkeyi her serbest bıraktığında yapmak zorunda olduğu gibi kontrolü elinde tutmak için savaşıyordu.

“Seni öldürürken gözlerimin içine bakacaksın!”

Cara'nın gözleri açıldı. Alnı kırıkmıştı, yaşlar yanaklarından aşağı boşalıyordu. Yaptığı tüm iyi şeyler, tehlike karşısında gösterdiği tüm o cesaret, görevinde yaptığı bütün fedakârlıklar itibarını kaybettiğinde elinden alınmıştı. Agiel'yle ölme onuru reddedilmişti. Sadece ve sadece bundan dolayı ağlıyordu.

Richard jilet gibi keskin kenarı kendi ön koluna bastırıp kılıcın kanın tadına varmasını sağladı. Doğruluk Kılıcını alnına getirip soğuk çeliği ve sıcak kanı etine değdirdi.

Çağrısını fısıldadı. “Kılıç, doğruluğunla bana yol göster.”

Bu, hadsizliği yüzünden Kahlan'ın ölümüne, yani Richard'ın her şeyini kaybetmesine neden olabilecek kişiydi ama şans eseri böyle bir şey olmamıştı.

Cara, Richard'ın kılıcı yukarı kaldırmasını izledi. Richard'ın gözlerinde hiddeti, haklı öfkeyi gördü. Orada dans eden büyüü gördü.

Orada dans eden ölümü gördü.

Kılıcın kabzasını sıkıca tutan iki elinin parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Richard öyle bir şans olsaydı bile büyüünün kendi iradesini inkâr edemeyeceğini biliyordu. Kahlan'ı koruma sorumluluğunu bir kenara atan bu kadına olan gazabını serbest bıraktı. Cara'nın küstahlığı Kahlan'ın hayatını sona erdirebilirdi, Richard'ın geleceğini, yaşam nedenini sona erdirebilirdi. En büyük sevgisini onun

ellerine emanet etmişti ve Cara, Richard'ın güvenine ihanet edip görevinde başarısız olmuştu.

Richard, önünde diz çökmüş bu kadın yüzünden, geri döndüğünde Kahlan'ı ölü bulmuş olabilirdi. Bu tamamen Cara'nın suçu olurdu.

İkisinin gözlerinde de yaptıkları şeyin, dönüştükleri şeylerin, ikisi için de başka bir yol olmadığını bilmelerinin çılgin ifadesi vardı.

Richard, Cara'yı ikiye bölmeye kalkışıyordu.

Kılıcın gazabı bunu talep etmişti.

Daha azıyla kurtulamazdı.

Richard bunu öngörmüştü.

İstediği şeyi alacaktı.

Cara'nın kanını.

Richard bir öfke çığlığıyla, bütün gücüyle, bütün kızgınlığı ve hiddetiyle, onu Cara'nın yüzüne doğru indirdi.

Kılıcın ucundan bir ıslık sesi geldi.

Richard her bir detayda, güneş ışığını yararak geçen pırıl pırıl kılıçtan gelen ışık parıltısını görebiliyordu. Boşlukta donmuşlar gibi, güneş ışığında parıldayan ter damlalarını görebiliyordu. Onları sayabilirdi. Kılıcın Cara'nın neresine geleceğini görebiliyordu. Cara da kılıcın neresine geleceğini görebiliyordu. Richard'ın ciğerleri öfkeyle, kasları harcadığı çabayla çığlıklar atıyordu.

Cara'nın gözlerinin arasında, derisinden iki santim uzakta, kılıç nüfuz edilemez bir duvara çarpmış gibi sertçe durdu.

Richard'ın yüzünden aşağı terler boşalıyordu. Kolları titriyordu. Odada onun hiddet çığlığının uzayan sesi yankılandı.

En sonunda, kılıcı Cara'nın üzerinden geri çekti.

Cara kocaman, yuvarlak gözlerle yukarı bakıyordu. Ağzından kısa, hızlı nefesler alıyordu.

Uzun, alçak bir inleme geldi Cara'nın gırtlığından.

"İdam yok," dedi Richard kısık bir sesle.

"Ne?" diye fısıldadı Cara, "bunu... nasıl yapabildiniz? Nasıl öyle durabildi?"

“Üzgünüm Cara ama kılıcın büyüü bu seçimi yaptı. Yaşamamı seçti. Onun kararını kabul etmen gerekecek.”

Cara en sonunda gözlerini Richard’ınkilere çevirdi. “Bunu yapacaktınız. Beni idam edecektiniz.”

Richard kılıcı yavaşça kınına soktu. “Evet.”

“O zaman niye ölmedim?”

“Çünkü büyü aksine karar verdi. Onun kararını sorgulayamayız. Bunu kabul etmemiz gerekiyor.”

Richard kılıcın büyüünün Cara’ya zarar vermeyeceğinden oldukça emindi. Büyü Richard’ın bir müttefikine zarar vermesine izin vermeyecekti. Richard buna güveniyordu.

Ama ortada şüphe de vardı. Cara, Kahlan’ı tehlikeyle burun buruna getirmişti fakat bunu kasten yapmamıştı. Richard bu şüphenin, kılıcın Cara’yı öldürmesini engelleyeceğinden emin değildi. Doğruluk Kılıcı’nın büyüü böyle bir şeydi; asla tamamen emin olamazdınız.

Zedd kılıcı Richard’a verirken onun içinde tehlike yattığını söylemişti. Kılıç bir düşmanı yok etmiş ve bir arkadaşın canını bağışlamıştı ama kılıcın büyüü doğruluğa değil, onu kullananın görüşüne göre işlemişti. Zedd ona şüphenin muhtemelen bir arkadaşın ölümüne sebep olabileceğini ya da bir düşmanın kaçmasına izin verebileceğini söylemişti.

Ama bu işe yarayacaksa Richard bütün varlığıyla çabalaması gerektiğini biliyordu, yoksa Cara büyüünün, canını bağışladığına inanmayacaktı ve bunu Richard’ın yaptığını düşünecekti. Sonra da kendini söz verdiği şeyi yapmak zorunda hissedecekti.

Richard’ın iç organları kıvrılıp düğümlenmiş gibiydi. Dizleri titriyordu. Bir dehşetin içine çekilmişti ve bu işin planladığı şekilde gideceğinden emin değildi.

Daha da kötüsü, Cara’nın canını bağışlayarak bir hata yapıdığından tamamen emin değildi.

Richard, Cara’nın çenesini tuttu. “Doğruluk Kılıcı seçimini yaptı. Yaşamamı istedi, sana bir şans daha verdi. Onun kararını kabul etmelisin.”

Cara, başı hâlâ Richard'ın elindeyken kafasını salladı. "Peki Efendi Rahl."

Richard uzanıp onu kolunun altından tutarak ayağa kalkmasına yardım etti. Kendisi zor bela ayakta durabiliyordu ve eğer onun yerinde olsaydı Cara gibi sağlam bir şekilde ayağa kalkıp kalkamayacağını merak etti.

"Gelecekte daha iyisini yapacağım Efendi Rahl."

Richard onun başını omzuna çekip sıkıca orada tuttu, bu yapmak için içini sızlatıp duran bir şeydi. Cara'nın kolları minnettar bir teslimiyetle ona sarıldı.

"Senden de tam bunu bekliyorum Cara."

Cara kapıya doğru giderken Richard ona seslendi. Cara geri döndü.

"Hâlâ cezalandırılman gerekiyor."

Cara'nın gözleri yere çevrildi. "Evet, Efendi Rahl."

"Yarın öğleden sonra. Sincapları beslemeyi öğrenmen gerekiyor."

Cara'nın bakışları ona döndü. "Efendi Rahl?"

"Sincapları beslemek istiyor musun?"

"Hayır, Efendi Rahl."

"O zaman senin cezan bu. Berdine ve Raina'yı da getir. Onların da cezalandırılması gerekiyor."

Richard onun arkasından kapıyı kapattı ve kapıya yaslanıp gözlerini yumdu. Kılıcın öfkesinin alevi onun hiddetini tüketmişti. Boş ve zayıf bir haldeydi. O kadar kötü sarsılmıştı ki zor bela ayakta durabiliyordu.

Kılıcı bütün gücüyle indirirken onu öldüreceğinin beklentisiyle Cara'nın gözlerinin içine bakışının canlı anısı neredeyse midesini bulandırdı. Etrafa sıçrayacak kan ve kemiklere hazırlanmıştı. Cara'nın kan ve kemiklerine. Değer verdiği bir kişinin.

Onun hayatını kurtarmak için gerekeni yapmıştı ama ne pahasına?

Kehanet kafasının içinde dolaştı, mide bulantısı ani bir soğuk ter ve dehşet dalgasıyla onu dizlerinin üzerine çöktetti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İtirafçı Ana'nın odasının etrafındaki koridorlara yerleştirilen askerler kenara çekilip Richard geçerken zincir zırhlarla korunan kalplerinin üstüne yumruklarını vurdular. Richard selama dalgınca aynı şekilde karşılık verdi, altın pelerini arkasından uçuşuyordu. Askerler biraz geriden gelen üç Mord-Sith ve iki iri korumanın önünde kargılarıyla yolu kestiler. Daha önce askerleri yerleştirirken, onlara bulundukları yerden geçmesine izin verdiği kişilerin kısa bir listesini vermişti. Beş koruması bu listede değildi.

Richard arkaya göz attığında Agiellerini ellerine aldıklarını gördü. Cara'ya baktı. Üç Mord-Sith silahlarını isteksiz bir şekilde bıraktı.

Beş koruma bu tepki karşısında geriledi ve askerlerin uzağında kendi nöbet yerlerini seçtiler. Cara'dan gelen bir el işaretiyle, Raina ve Ulic hızla koridorda geri gidip gözden kayboldu. Onları koridorun diğer ucunda korunacak başka bir yol bulmaları için gönderdiğine hiç şüphe yoktu.

Richard, Kahlan'ın odasından bir önceki köşeyi döndüğünde, Nadine'in koridorun yanında, yaldızlı ayakları olan bir iskemlede oturduğunu gördü. Dışarı çıkıp oyun oynamak isteyen sıkılmış bir

çocuk gibi bacaklarını sallıyordu. Richard'ın geldiğini görünce iskemlesinden ayağa fırladı.

Temizlenmiş ve zinde görünüyordu. Dolgun saçları parlıyordu. Richard kaşlarını çattı; Nadine'in giysisi önceki günden daha dar görünüyordu. Sanki kaburga ve kalçalarına daha sıkı oturuyor, çekici bedenini Richard'm hatırladığından daha fazla gösteriyordu. Richard onun aynı elbise olduğunu biliyordu; hayal görüyor olması gerektiğini düşündü. Nadine'in vücudunu bu kadar avantajlı kullanması ona eski bir zamanı hatırlattı...

Nadine gülümsüyor, parmağıyla bir saç tutamını çevirerek heyecanını belli ediyordu. Yaklaştıkça Richard'ı görmekten duyduğu neşe azaldı. Richard onun önünde durduğunda Nadine duvara doğru bir adım geriledi.

Nadine bakışlarını Richard'ın gözlerinden ayırdı. "Richard. Günaydın. Birisi senin geri geldiğini söylemişti. Ben," bakışlarını kaçırmasına bir bahane olarak Kahlan'ın odasını işaret etti, "bu sabah Kahlan'ın durumuna bakmak için geldim. Ben... şey, yeni yara lapası koymam gerekiyor. O iyileşene kadar bekleyip sonra..."

"Kahlan bana ona nasıl yardım ettiğini anlattı. Teşekkürler, Nadine. Bunun için sana tahmin edemeyeceğin kadar minnettarım."

Nadine bir omzunu silkti. "Biz Hartlandlıyız, sen ve ben." Yoğun sessizlik içinde parmaklarının arasında bir iplik çevirdi. "Tommy ve sıkı Rita Wellington evlendiler."

Nadine iplik tutamıyla oynarken Richard onun aşağı eğdiği kafasının üstüne bakıyordu. "Sanırım bu beklenen bir şeydi. Ebeveynleri bunu istiyordu."

Nadine bakışlarını ipliğinden ayırmadı. "Tommy, Rita'yı eşek sudan gelene kadar dövüyor. Bir keresinde, Tommy onun, şey... bilirsin, aşağısını kanattığında Rita'ya yara lapaları ve bitkiler verdim. İnsanlar bunun onları ilgilendirmedığını söylüyor ve olanları bilmiyorlarmış gibi davranıyorlar."

Richard, Nadine'in ne demeye çalıştığından emin değildi; Tom Lancaster'la konuşup onu insafa getirmek için Hartland'a kesinlikle

geri dönmeyecekti. “Eğer buna devam ederse, sonunda Rita’nın erkek kardeşleri kafasını kırıp ona bir ders verebilir.”

Nadine başını kaldırmadı. “O kişi ben olabilirdim.” Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Tommy’yle ben evlenebilir, etrafımdaki herkese ağlayarak yakınan... şey, o ben olabilirdim. Hamile kalabilir, acaba bu bebeğimi de kaybedene kadar beni dövecek mi diye merak edebilirdim.

“Sanırım sana borçluyum Richard. Ve Hartlandlı bir çocuk olduğundan... başın belaya girdi sanıp sana yardım etmek istedim.” Bir omzunu tekrar silkti. “Kahlan çok hoş. Çoğu kadın... Sanırım bugüne kadar gördüğüm en güzel kadın. Bana hiç benzemiyor.”

“Bana bir şey borçlu olduğunu hiç düşünmedim Nadine; Tom o gün kimi yalnız yakalamış olsa aynı şeyi yapardım ama Kahlan’a yardım ettiğin için sana gerçekten minnettarım.”

“Önemli değil. Sanırım aptallık ederek düşündüm ki Tommy’yi durdurmanın sebebi...”

Richard onun sesinden ağlamak üzere olduğunu fark etti, bu yüzden nazikçe elini Nadine’in omzuna koydu. “Nadine, sen de güzel bir kadın oldun.”

Nadine daha çok gülümseyerek yukarı doğru dikkatlice baktı. “Sence güzel miyim?” Mavi elbisesinin kalçalarını düzledi.

“O yaz gün dönümü festivalinde sen hâlâ küçük, sakar Nadine Brighton’sın diye seninle dans etmedim.”

Nadine tekrar iplik tutamı çevirmeye başladı, “Seninle dans etmeyi severdim. Biliyor musun, söz sandığıma ‘N.C.’ harflerini kazıttım. Nadine Cypher anlamında.”

“Üzgünüm, Nadine. Michael öldü.”

Nadine kaşlarını çatarak başını kaldırdı. “Michael mı? Hayır... bunun manası o değildi, seni kastediyordum.”

Richard bu konuşmanın yeteri kadar uzadığına karar verdi. Endişelenecek çok daha önemli konuları vardı.

“Ben artık Richard Rahl’ım. Geçmişte yaşayamam. Benim geleceğim Kahlan’la.”

Richard uzaklaşmaya başlarken Nadine onun kolunu yakaladı. "Özür dilerim. Bunu biliyorum. Büyük bir hata yaptığımı biliyorum. Michael konusunda."

Richard neredeyse acı bir söz söyleyecekti ki kendini durdurdu. Neye yarayacaktı ki? "Kahlan'a yardım ettiğin için sana teşekkür borçluyum. Sanırım memlekete doğru yola çıkmak istiyorsun. Herkese iyi olduğumu söyle. Ziyarete geleceğim ama ancak..."

"Kahlan burada bir süre kalmamı teklif etti."

Richard gafil avlandı; Kahlan ona bu bölümü anlatmayı ihmal etmişti. "Ya... Sen de bir iki gün kalmak mı istiyorsun?"

"Evet. Bu hoşuma gider. Daha önce memleketten hiç uzak kalmamıştım. Eğer sence bir sorun yoksa yani. Ben sizi rahatsız etmek..."

Richard kolunu nazıkçe onun elinden çekti. "Sorun değil. Eğer seni Kahlan davet ettiyse, o zaman bence sorun yok."

Nadine, Richard'ın yüzündeki memnuniyetsizlikten habersizmiş gibi neşelendi. "Richard, dün gece ayı gördün mü? Herkes ondan bahsediyor. Gördün mü? Söyledikleri kadar olağanüstü, o kadar muhteşem mi?"

"Çok daha fazla," diye fısıldadı Richard, ruhu kararıyordu. Nadine başka bir kelime daha etmeden Richard oradan uzaklaştı.

Richard kapıyı hafifçe çaldıktan sonra hizmetçi üniforması giymiş, tombul bir kadın göründü. Kadının sağlıklı yüzü dar bir aralıktan dışarı bakıyordu.

"Efendi Rahl. Nancy, İtirafçı Ana'ya giyinmesi için yardım ediyor. Birazdan hazır olacak."

"Giyinmesi için mi?!" diye kapanan kapıya seslendi Richard. Mandal tık diye yerine oturdu. "Onun yatakta olması gerekiyor!" diye ağır, oymalı kapının arkasından bağırıldı.

Tepki almayınca rezalet çıkarmak yerine beklemeye karar verdi. Bir ara başını kaldırıp baktığında Nadine'in köşeden onu dikizlediğini gördü. Kafası köşenin arkasında hızla gözden kayboldu. Richard kapının önünde volta atıyor, kırmızı yanaklı kadının nihayet kapıyı sonuna kadar açıp elini uzatarak onu içeri davet etmesini bekliyordu.

Richard odaya girdiğinde kendini başka bir dünyaya adım atıyormuş gibi hissetti. İtirafçılar Sarayı bir görkem, güç ve tarih mekânıydı ama İtirafçı Ana'nın konutu Richard'a sadece bir orman rehberi olduğunu saraydaki bütün diğer yerlerden daha fazla hatırlatan tek yerdi. Burada kendisini rahat hissedemiyordu.

İtirafçı Ana'nın odaları, kralları ve kraliçeleri önünde diz çöktüren bu kadına yakışan heybetli, sakın bir sığınaktı. Eğer Richard, Kahlan'ı tanımadan önce bu odayı görmüş olsaydı, onunla konuşacak cesareti bulabilir miydi diye merak ediyordu. Şimdi bile, onun kim ya da nasıl biri olduğunu bilmediğinde Kahlan'a tuzaklar kurmayı ve kökler toplamayı öğrettiğini hatırlamak ona utanç veriyordu.

Kahlan'ın bunları rağmen öğrenmek için ne kadar hevesli olduğunu hatırlamak Richard'ı gülümsetti. Bulunduğu yeri ve sahip olduğu büyüü anlamadan önce bu kadını tanıdığı için memnundu. Kahlan hayatına girdiği için iyi ruhlara teşekkür etti ve sonsuza kadar onun bir parçası olması için dua etti. Kahlan onun için her şeydi.

İtirafçı Ana'nın oturma odasındaki üç mermer şömine de yanıyordu. Üç metre yüksekliğinde pencerelerin önündeki kalın perdeler lambaları gereksiz kılmak için hafifçe açıktı; uzun yarıklar oluşturuyor, içeri sadece yeteri kadar ışığı bırakıyordu, arkadaki dik paneller ışığı yumuşatıyordu. Richard bu parlak güneş ışığının bir sığınak için uygunsuz olduğunu düşündü. Hartland'da yalnızca bu odaya sığamayacak çok az sayıda ev vardı.

Yandaki perdahlanmış, altın işlemeli bir maun masanın üstünde çay, çorba, bisküviler, dilimlenmiş armutlar ve içinde esmer ekmek olan gümüş bir tepsi vardı. Hiçbirine dokunulmamıştı. Bu görüntü ona önceki gün öğleden beri yemek yemediğini hatırlattı ama iştahını açmayı başaramadı.

Beyaz dantel yakası ve manşetleri olan tertemiz gri elbiseler giymiş üç kadın beklenti içinde onu izlediler, sanki İtirafçı Ana'nın yanına izinsiz girmeye kalkışmasını ya da başka bir terbiyesiz davranışını görmeyi bekliyorlardı.

Richard odanın diğer ucundaki kapıya bir göz attı, görgü kuralları gereği kendisinden beklenen soruyu sordu. "Giyindi mi?"

Daha önce kapıyı aralayan kadın kızardı. "Eğer giyinmemiş olsaydı, efendim, içeri girmenize izin vermezdim."

"Tabii ki." Richard sessizce pelüş, koyu renkli halıların üzerinden ilerledi. Durup geri döndü. Üç kadın baykuş gibi onu izliyordu. "Teşekkür ederim, hanımlar. Gidebilirsiniz."

Eğilerek selam verdikten sonra isteksizce uzaklaştılar. Richard sonuncunun kapıyı kapatırken omzunun üzerinden çabucak bir bakış attığını fark etti, büyük ihtimalle onun nişanlandığı kadınla yatak odasında yalnız kalmasını son derece uygunsuz olarak görüyorlardı. Hiç şüphesiz aynı şeyi İtirafçı Ana için de düşünüyorlardı.

Richard içermiş bir şekilde soluk verdi; ne zaman İtirafçı Ana'nın odasına yakın bir yerde olsa, hizmetkârlardan birileri her iki dakikada bir ortaya çıkıp Kahlan'a bir ihtiyacı olup olmadığını sormayı beceriyorlardı. Kahlan'ın ihtiyacı olabilecek şeylerin çeşitliliği Richard'ı şaşırtmayı hep beceriyordu. Richard bazen birinin gelip Kahlan'a namusunun korunmasına ihtiyacı olup olmadığını soracağını düşünürdü. Kahlan'ın odalarının dışındaki hizmetkârlar cana yakındı, Richard onları rahatlattığında ya da bir şeyler taşımalarına yardım ettiğinde onunla şakalaşıyorlardı bile. Birkaçı ondan korkuyordu. Ama Kahlan'ın odalarında öyle değillerdi. Orada, hepsi gözü pek, koruyucu anne şahinlere dönüşüyorlardı.

Yatak odasının içinde, karşıdaki panelli duvara dayalı kocaman bir yatak vardı, dört büyük, koyu renk cilalı karyola direği bir sarayın önündeki sütunlar gibi yükseliyordu. Kalın, işlemeli yatak örtüsü donup kalmış bir şelale gibi yatağın kenarlarından aşağı taşıyordu. Güneş ışığı koyu renk, muhteşem halıyı bölüp yatağın aşağı yarısına uzanıyordu.

Richard, Kahlan'ın ona yatağını anlattığını, evlendiklerinde o yatakta Richard'la olmayı nasıl dört gözle beklediğini söylediğini hatırladı. Onunla yatmayı çok istiyordu; dünyalar arasındaki o gecede onunla yalnız kaldığından beri böyleydi ama Kahlan'ın yatağından gözünün korktuğunu kabul etmek zorundaydı. Kahlan'ı orada kaybedebileceğini düşündü. Kahlan öyle bir ihtimal olmadığı konusunda ona söz vermişti.

Kahlan geniş bir balkona açılan bir sıra cam kapının yanında durmuş, açık perdeden dışarıyı izliyordu. Taş parmaklıkların üzerinden dağ yamacındaki Kule'ye bakıyordu. Sırtına dökülen göz kamaştırıcı saçlarıyla mest edici kıvrımlarının üzerinde hoş bir şekilde akan, beyaz saten elbisenin içindeki görüntüsü Richard'ın neredeyse nefesini kesmişti. Bu görüntüsü Richard'ın yanıp tutuşmasına neden oluyordu. Richard bu yatağın yeterli olacağına karar verdi.

Yumuşak bir şekilde omzuna dokunduğunda Kahlan yerinden sıçradı.

Dönüp Richard'a baktığında yüzünde sevinçli bir tebessüm vardı. "Seni Nancy sandım, gelsene."

"Seni Nancy sandım derken ne demek istedin? Ben olduğumu anlamadın mı?"

"Sen olduğunu nasıl anlayabilirdim ki?"

Richard omuz silkti. "Çünkü ben her zaman senin bir odaya girdiğini anlarım. Seni görmem gerekmiyor."

Kahlan inanamayarak alnını buruşturdu. "Anlayamazsın."

"Tabii ki anlarım."

"Nasıl?"

"Kendine has, güzel bir kokun var. Çıkardığın sesleri, nefes alış sesini, kımıldayış tarzını, duraklama tarzını biliyorum. Hepsi sadece sana özel şeyler."

Kahlan'ın kaşları daha da çatıldı. "Şaka yapmıyorsun. Doğru mu söylüyorsun? Ciddi misin?"

"Tabii ki. Beni bunlarla tanıyamaz mısınız?"

“Hayır. Ama sanırım sen hayatının çoğunu ormanda bir şeyleri izleyerek, koklayarak, dinleyerek geçirdin.” Kahlan onun koluna girdi. “Hâlâ sana inanıp inanmayacağımı bilmiyorum.”

“O zaman beni arada dene.” Richard parmaklarıyla onun saçları okşadı. “Kendini nasıl hissediyorsun? Kolun nasıl?”

“İyiyim. Kolum fena değil. Yaşlı Toffalar beni kestiği zamanki kadar kötü değil. Hatırlıyor musun? O bundan çok daha kötüydü.”

Richard başını evet anlamında salladı. “Neden yatakta değilsin? Sana dinlenmen söylendi.”

Kahlan onu karnından itti. “Kes şunu. Ben iyiyim.” Richard’ı baştan aşağı süzdü. “Ama sana iyi demek az kalır. Bunu benim için yaptırdığına inanamıyorum: Muhteşem görünüyorsun Efendi Rahl.”

Richard dudaklarını nazik bir şekilde Kahlan’ın kilerle buluşturdu. Kahlan onu daha arzulu bir öpücük için çekmeye çalıştı ama Richard geriledi. “Canını yakmaktan korkuyorum,” dedi.

“Richard, ben iyiyim, gerçekten. Başta bütün her şeyin yanında, bir de gücümü kullandığım için mecalim kalmamıştı. Bu yüzden insanlar görüldüğümde daha kötü yaralandığımı sandı.”

Richard onu bir süre süzdü, sonra ona vermeyi arzuladığı türden öpücük için öne eğildi.

“Bu daha iyi,” dedi ayrırlırlarken nefes nefese Kahlan. Geri çekildi. “Richard, Cara’yı gördün mü? Çok çabuk gittin ve yüzünde o bakış vardı. Seninle gerçekten konuşacak zamanım olmadı. Bu onun hatası değildi.”

“Biliyorum. Bana söylemiştin.”

“Ona bağırmadın, değil mi?”

“Sohbet ettik.”

Kahlan gözlerini kıstı. “Sohbet mi? Onun söyleyecek neyi vardı ki? Sana kendisinin suçlu olduğunu söylemeye çalışmadı, değil mi?”

“Nadine’in burada hâlâ ne işi var?”

Kahlan ona bakıyordu. Richard’ın bileğini yakaladı. “Richard, üzerinde kan var... kolun...”

Kahlan telaşla başını kaldırıp yüzüne baktı. “Ne yaptın? Richard... onun canını yakmadın, değil mi?” Richard’ın kolunu ışığa kaldırdı. “Richard, bu şey gibi... sen...”

Richard’ın gömleğini tuttu. “Onun canını yakmadın, değil mi? Bana onun canını yakmadığını söyle!”

“İdam edilmek istedi. Bana bunu yapma fırsatını verdi, yoksa kendisi yapacaktı. Bu yüzden Çamur Adamlar’ın ihtiyaçlarıyla yaptığım zamanki gibi kılıcı kullandım.”

“İyi mi? İyi, değil mi?”

“İyi.”

Kahlan endişeli bir ifadeyle Richard’ın gözlerinin içine baktı. “Ya sen? Sen iyi misin?”

“Daha iyi hissettiğim olmuştu. Kahlan, Nadine’in hâlâ burada ne işi var?”

“Sadece bir süre misafir olacak, o kadar. Drefan’la tanıştın mı?” Kahlan başını onun göğsüne koymak için yaklaştığında Richard onu tutup uzaklaştırdı.

“Nadine’in burada ne işi var? Neden ona kalmasını teklif ettin?”

“Richard, bunu yapmam gerekiyordu. Shota’dan gelen bela o kadar kolay savulmuyor. Bunu bilmen gerekir. Shota’nın başımıza bela olmayacağından emin olmak için bir şeyler yapmadan önce neler döndüğünü bilmemiz gerekiyor.”

Richard cam kapıya gitti ve gözlerini şehrin üzerinde yükselen dağa dikti. Büyücü Kulesi de ona bakıyordu. “Bundan hoşlanmıyorum. Biraz bile.”

“Ben de,” dedi Kahlan onun arkasından. “Richard, o bana yardım etti. Soğukkanlılığını koruyacak kadar cesur olabileceğini sanmıyordum ama kendini kaybetmedi. Bütün bunlardan dolayı o da şaşkın durumda. Bizim gördüklerimizden çok daha büyük şeyler oluyor ve bizim yorgan altında saklanmak yerine, kafalarımızı kullanmamız gerekiyor.”

Richard iç çekti. “Hâlâ hoşuma gitmiyor ama haklısın. Ben sadece akıllı kadınlarla evlenirim.”

Richard, Kahlan'ın elbisesini dalgın dalgın düzelttiğini duyabiliyordu. Kahlan'ın güzel kokusu Richard'ı sakinleştirdi.

"Niye Nadine'den hoşlandığını anlayabiliyorum. O güzel bir kadın, hem de bir şifacı. Bu, seni incitmiş olmalı."

Kule sanki sabah güneşini kara taşlarının içine emiyormuş gibi görünüyordu. Richard'ın oraya çıkması gerekiyordu. "Ne beni çok incitmiş olmalı?"

"Onu Michael'la öpüşürken yakalaman. Ağabeyinle öpüşürken nasıl yakalandığını bana anlattı."

Richard olduğu yerde arkasına döndü ve ağzı bir karış açık bir şekilde, inanamayarak Kahlan'a baktı. "Sana bunu mu anlattı?"

Sanki Nadine kendi adına konuşmak için belirecekmiş gibi, Kahlan kapıyı işaret etti. "Onu ağabeyinle öpüşürken yakaladığını söyledi."

"Onunla öpüşürken."

"Öyle dedi."

Richard kızgın bakışlarını pencereye çevirdi. "Öyle mi söyledi, şimdi?"

"O zaman ne yapıyordu? Yoksa onu yakaladığında..."

"Kahlan, dün gece çukurda on altı adamımız öldü ve bir düzinesi daha bugünü sağ çıkaramayabilir. Sevdiğim kadını koruyacağına güvenemediğim korumalarım var. Elimizde hayatını bizim başımıza bela açmaya adanmış bir cadı var. Yürüyen ölülerle bize mesajlar yollayan Jagang'ımız var. Bir yerlerde serbestçe dolaşan bir Karanlık Rahibesi var. Aydındiril'deki ordumuzun yarısı hasta ve eğer gerekirse savaşılamayacak durumdalar. Bizi görmeyi bekleyen temsilciler var. Daha önce varlığından haberdar olmadığım bir üvey kardeşim aşağıda, koruma altında bekliyor. Bence Nadine'in... Nadine'in dürüst olmamasından çok daha önemli şeylerimiz var!"

Kahlan'ın yeşil gözleri bir an için onu şefkatle izledi. "O kadar kötü demek... Şimdi senin gözlerindeki o bakışın sebebini anladım."

“Bana bir keresinde ne söylediğini hatırlıyor musun? ‘Güzergâhında bir erkek varsa güzel bir kadının sana yol göstermesine asla izin verme.’”

Kahlan elini onun omzuna koydu. “Nadine benim yolumu seçmiyor. Ben kendi nedenlerimden dolayı ondan kalmasını istedim.”

“Nadine koku alan bir av köpeği gibi istediği şeye takılıp kalır ama ben Nadine’den bahsetmiyorum. Shota’dan bahsediyorum. O bir yolu işaret ediyor ve sen doğruca o yola sapıyorsun.”

“O yolda ne olduğunu ve Shota’nın neden orayı işaret ettiğini bulmamız gerekiyor.”

Richard tekrar cam kapıya döndü. “Marlin-Jagang’ın başka neler dediğini bilmek istiyorum. Her kelimesini. Her kelimesini hatırlamaya çalışmanı istiyorum.”

“Neden bana bağırıp bu konuyu kapatmıyorsun?”

“Sana bağırarak istemiyorum. Oraya inerek ödümü patlattın. Ben sadece seni savunmak, korumak istiyorum. Seninle evlenmek istiyorum.” Geri dönüp Kahlan’ın yeşil gözlerinin içine baktı. “Sanırım bunu halletmenin bir yolunu biliyorum. Çamur Adamlar’la.”

Kahlan bir adım yaklaştı. “Gerçekten mi? Nasıl?”

“Önce Jagang’ın söylediği her şeyi bana anlat.”

Richard dalgın dalgın Kule’yi izlerken Kahlan bütün hikâyeyi baştan sona anlattı: Jagang’ın Ja’La maçını nasıl izlediğini ve onun ana dilinde bu ismin Yaşam Oyunu anlamına geldiğini söylediğini, Marlin’in yaptığı şeyin görkemine tanıklık etmek istediğini, Jagang kendisini ortaya çıkarmadan önce Rahibe Amelia’nın ona geri gelmesini ne kadar istediğini, Richard’ın yok ettiklerinin dışında başka kehanetler bulduğunu ve zorunlu çatal kehanet denen şeyi uyandırdığını.

“Bütün hatırladıklarım bu kadar,” dedi Kahlan. “Niye Kule’yi bu kadar dikkatli izliyorsun?”

“Rahibe Amelia’nın neden oraya gittiğini merak ediyorum. Ve Marlin’in orada ne yapmak istediğini. Sen biliyor musun?”

“Hayır. Jagang söylemedi. Richard, çukurdaki kehaneti gördün mü?”

Richard’ın midesi altüst oldu. “Evet.”

“Peki ne diyor?”

“Bilmiyorum. Yorumlamam gerek.”

“Richard Rahl, belki beni görmediğin halde odaya girenin ben olduğumu anlayabilirsin ama ben de gözlerine bakmadan bana doğruyu söylemediğini anlayabilirim.”

Richard gülümsemeyi beceremedi. “Kehanetler onları anlatan kelimelerden çok daha karmaşıktır. Bunu biliyorsun. Sadece sözcükleri okumak, görüldüğü kadar basit olduğu anlamına gelmez. Hem Jagang bir kehanet buldu diye bu onu uyandırabileceği anlamına da gelmiyor.”

“Evet, bu söylediklerin çok doğru. Bu kadarını ona ben de söyledim. O kehaneti uyandırdığının kanıtının bir kızıl ayda ortaya çıkacağını söyledi. Böyle bir şeyin olma ihtimali...”

Richard, Kahlan’a döndü. “Ne dedin? Bunu daha önce söylememiştin. Jagang ne dedi?”

Kahlan’ın yüzü soldu. “Unuttum... sen söyleyene kadar... Jagang’a o kehaneti uyandırdığı konusunda ona inanmadığımı söyledim. Kanıtın kızıl ayda geleceğini söyledi. Richard, bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

Richard kendini dili tutulmuş gibi hissetti. Gözlerini kırpmamak için zorladı.

“Dün akşam ay kızıldı. Bütün hayatımı doğada geçirdim. Ona uzaktan bile benzeyen hiçbir şey görmedim. Bir kadeh kırmızı şarabın içinden aya bakıyormuşsun gibi görünüyordu. Bu yüzden erken döndüm.”

“Richard, kehanet diyor? Söyle bana.”

Richard gözlerini Kahlan’a dikip onu inandırabileceği bir yalan düşünmeye çalıştı. Bulamadı.

“Diyor ki,” diye fısıldadı, “Kızıl ayda ateş fırtınası gelecek. Kılıca bağlı olan kişi, halkının ölmesini izleyecek. Eğer hiçbir şey yapmazsa,

o zaman o ve bütün sevdikleri, fırtınanın alevinde ölecekler çünkü çelikten ya da efsunla yapılmış hiçbir kılıç bu düşmana dokunamaz.”

Durgun odaya bir sessizlik çöktü. Kahlan'ın yüzü kül gibiydi.

“Devamı nasıl? Jagang onun bir zorunlu çatal kehanet olduğunu söyledi. Devamında ne diyor?” Kahlan'ın sesi kesildi, “Ucun diğer tarafı? Söyle bana Richard. Yalan söylemeye kalkma. Bu işte beraberiz. Eğer beni seviyorsan söylersin.”

Sevgili ruhlar, onun benim dehşetimi değil, kelimeleri duymasını sağlayın. En azından bunu ondan esirgememe izin verin.

Sol eli kılıcının kabzasını kavradı. DOĞRULUK kelimesinin kabartılmış harfleri etine batıyordu. Gözlerini kırıştırtıp görüş alanını netleştirdi.

Korkunu belli etme.

“Yangın felaketini söndürmek için o, rüzgârda deva aramalı. O yolda yıldırım onu bulacak çünkü beyazlar giyen gerçek aşkı ona kanıyla ihanet edecek.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Kahlan yanaklarından akan yaşları hissedebiliyordu.

“Richard.” Kahlan hıçkırığını yuttu. “Richard, biliyorsun ki asla... öyle bir şeyi asla yapabileceğime inanmıyorsun... Hayatım üzerine yemin ederim ki. Ben asla... Bana inanman gerekiyor...”

Kahlan kontrolünü kaybedip bir ızdırap feryadı atarken Richard ona sarıldı.

“Richard,” diyerek onun göğsünde hıçkırdı, “sana asla ihanet etmeyeceğim. Ne bu dünyadaki bir şey için ne de yeraltı dünyasının Bekçi’sinin ellerinde ebedi azaptan kendimi kurtarmak için.”

“Biliyorum. Tabii ki bunu biliyorum. Sen de benim gibi bir kehaneti sadece sözlüklerden anlayamayacağını biliyorsun. Bunun seni incitmesine izin verme. Jagang’ın istediği şey de bu. Kehanetin ne anlama geldiğini bile bilmiyor; bunu oraya yazmasının sebebi bunların onun duymak istediği türden kelimeler olması.”

“Ama... ben...” Kahlan ağlamasını durduramıyordu.

“Şşt.” Richard’ın büyük elleri Kahlan’ın başını kendisinininkine dayadı.

Önceki gecenin dehşeti ve bu kehanetin daha da kötü dehşeti dizginlenemez gözyaşlarıyla sonuçlanmıştı. Kahlan savaş karşısında

daha önce hiç ağlamamıştı ama Richard'ın güvenli kollarında kendisini kontrol edemedi. En az drenaj tüneline o akıntı kadar güçlü bir gözyaşı seline kapıldı.

“Kahlan, buna inanma. Lütfen, buna inanma.”

“Ama diyor ki... ben...”

“Beni dinle. Sana oraya gidip Marlin'i sorguya çekme demedim mi? Geri geldiğimde bunu benim yapacağımı, bunun tehlikeli olduğunu ve oraya inmeni istemediğimi sana söylemedim mi?”

“Söyledin ama ben senin için korktum ve istedim ki...”

“Benim isteğime karşı geldin. Sebeplerin her ne olursa olsun, benim isteklerime karşı geldin, değil mi?” Kahlan onun göğsüne yaslı başını evet anlamında salladı. “Bu, kehanetteki ihanet olabilir. Yaralandın, kan kaybettin. Bana ihanet ettin ve üzerine kan var. Kendi kanın.”

“Ben buna ihanet demezdim. Bunu senin için yapıyordum, seni sevdiğim ve senin için korktuğumdan.”

“Ama görmüyor musun? Kehanetin sözleri her zaman aynı manaya gelmez. Kâhinler Sarayı'da, Eski Dünya'da, hem Warren hem Nathan kehanetlerin kelimelerle anlaşılacak üzere tasarlanmadıkları konusunda beni uyardılar. Bu kelimeler bu kehanetle sadece dolaylı olarak bağlantılılar.”

“Ama nasıl olduğunu anlamıyorum...”

“Ben sadece o kadar basit bir şey olabileceğini söylüyorum. Bir kehanetin, korkularının kontrolünü ele geçirmesine izin veremezsin. Buna izin verme.”

“Zedd de bana böyle söyledi. Benim hakkımda bazı kehanetler olduğunu ama kelimelerine güvenilmeyeceği için bunları bana anlatamayacağını söyledi. Kehanetin sözlerine aldırmamakta haklı olduğunu söyledi. Ama bu farklı, Richard. Bu sana ihanet edeceğimi söylüyor.”

“Bunun çok basit bir şey olabileceğini az önce anlattım.”

“Yıldırım basit bir şey değil. Yıldırım çarpması, öldürülmenin bir sembolüdür, hatta ölüm tarzının açık sözlü bir beyanı olabilir. Kehanet sana ihanet edeceğimi ve bundan dolayı öleceğini söylüyor.”

“Buna inanmıyorum Kahlan. Seni seviyorum. Bunun mümkün olmadığını biliyorum. Bana ihanet edemez ve bana zarar veremezsin. Bunu yapamazsın.”

Kahlan bir hıçkırığı bastırırken Richard’ın gömleğine yapıştı. “Bu yüzden Shota, Nadine’i gönderdi. Senin ölmene neden olacağını bildiği için başka birisiyle evlenmeni istiyor. Shota seni benden korumak istiyor.”

“O bunu daha önce bir kez düşündü ve sonuçta yanıldığı ortaya çıktı. Hatırlıyor musun? Eğer Shota’nın istediği gibi olsaydı, Darken Rahl’ı durduramayacaktık. Eğer Shota’nın gelecekle ilgili yorumlarını kabul etseydik Darken Rahl hâlâ hepimizi yönetiyor olacaktı. Kehanetin bundan bir farkı yok.” Richard, Kahlan’ın omuzlarını kavradı ve gözlerinin içine bakabilmek için onu kol uzaklığına getirdi. “Beni seviyor musun?”

Yaralı omzunu sıkıca tutması Kahlan’ın acıyla bağırmasına neden oldu ama Richard’ın temasından kurtulmayı reddetti. “Hayatın kendisinden daha çok.”

“O zaman bana güven. Bunun bizi yok etmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Sonuçta her şey en iyi şekilde neticelenecek. Göreceksin. Soruna odaklanırsak çözümü düşünemeyiz.”

Kahlan gözlerini sildi. Richard kendinden çok emin görünüyordu. Richard’ın özgüveni onu sakinleştirdi ve moralini düzeltti.

“Haklısın. Özür dilerim.”

“Benimle evlenmek istiyor musun?”

“Tabii ki ama sorumluluklarımızı bu kadar uzun süre bırakıp nasıl yolculuğa çıkabileceğimizi...”

“Sliph.”

Kahlan şaşırdı. “Ne?”

“Sliph, Büyücü Kulesi’ndeki. Onu düşünüp duruyorum; onun içinde, onun büyüyle Eski Dünya’ya gidip geldik ve gidiş de geliş de bir günden az sürdü. Sliph’i uyandırabilirim, onunla gidebiliriz.”

“Ama bizi Eski Dünya’daki Tanimura şehrine götürür. Jagang Tanimura yakınlarında bir yerde.”

“Orası yine de Çamur Adamlar’a Aydındril’den çok daha yakın. Hem, sanırım sliph başka yerlere de gidebilir. Bana nereye seyahat etmek istediğimi sormuştu. Bu başka yerlere de gidebilir demek. Belki bizi Tanimura’dan çok daha yakınlarla götürebilir.”

Düğünlerinin gerçekleşme ihtimaliyle gözyaşlarını unutan Kahlan Kule’ye bir göz attı. “Birkaç gün içinde Çamur Adamlar’a gidebilir, evlenebilir ve geri dönebiliriz. Bu kadar süreliğine tabii ki uzaklaşabiliriz.”

Richard ona arkadan sarılırken gülümsedi. “Tabii ki.”

Kahlan onun kollarına dönerken gözündeki son damlaları sildi. “Nasıl oluyor da her zaman her şeyi çözmeyi becerebiliyorsun?”

Richard başıyla yatağını işaret etti. “Motivasyonumu fazlasıyla arttıran bir şey var.”

Gülümsemesi tüm yüzüne yayılan Kahlan onu edepsiz bir şeyle mükâfatlandırmak üzereydi ki kapı çalındı. Bir cevap beklemeden hemen açıldı. Nancy kafasını içeri uzattı.

“İyi misiniz İtirafçı Ana?” Anlamlı bir şekilde Richard’a göz attı.

“Evet. Ne oldu?”

“Leydi Nadine yara lapasını değiştirip değiştiremeyeceğini soruyor.”

“Şimdi mi?” dedi Kahlan üzgün bir tonla.

“Evet, İtirafçı Ana. Eğer... istemiyorsanız beklemesini söyleyebilirim ama...”

“O zaman onu içeri yolla,” dedi Richard.

Nancy tereddüt etti. “Elbisenizin üstünü çıkarmamız gerekiyor İtirafçı Ana. Bandaja ulaşabilmek için.”

“Merak etme,” diye Kahlan’ın kulağına fısıldadı Richard. “Gidip Berdine’le konuşmam gerekiyor. Ona bir iş vereceğim.”

“Umarım at gübresiyle ilgili değildir.”

Richard gülümsedi. “Hayır. Kolo’nun güncesi üzerinde çalışmasını istiyorum.”

“Neden?”

Richard, Kahlan’ın başının üstüne bir öpücük kondurdu. “Bilgi silahtır. Ben de sağlam bir şekilde silahlanmak istiyorum.” Nancy’ye bir göz attı. “Onun soyunmasına yardım edeyim mi?”

Nancy aynı anda kaşlarını çatmayı ve kızarmayı başardı.

“Galiba bu, bensiz de halledebilirsiniz demek.” Kapıda tekrar Kahlan’a döndü. “Nadine seninle işini bitirene kadar bekleyeceğim, sonra da gidip şu Drefan denen adamı görsek iyi olur. Ona bir görev vereceğim. Senin de yanımda olmanı istiyorum.”

Richard kapıyı kapattığında Nancy kısa, kahverengi saçlarını geri attı ve soyunmasına yardım etmek için Kahlan’ın arkasına geçti. “İtirafçı Ana, dünkü elbiseniz tamir edilemeyecek kadar kötü durumda.”

“Şaşırmadım.” İtirafçıların hepsi birbirinin aynısı olan bir yığın elbisesi vardı. İtirafçıların hepsi siyah elbise giyerlerdi; sadece İtirafçı Ana beyaz giyerdi. Kahlan giyeceği mavi gelinliği düşündü. “Nancy, kocanın sana kur yaptığı zamanları hatırlıyor musun?”

Nancy durakladı. “Evet, İtirafçı Ana.”

“O zaman onunla yalnızken birilerinin devamlı ansızın içeri girmesinin nasıl bir şey olduğunu anlıyor olmalısın.”

Nancy kıyafeti Kahlan’ın omzundan dikkatlice kaldırdı. “İtirafçı Ana, biz evlenene kadar onunla yalnız kalmama asla izin verilmedi. O zamanlar genç ve cahildim. Ebeveynlerim bana ve gençlik dürtülerime göz kulak olmakta haklılardı.”

“Nancy, ben yetişkin bir kadınıym. Ben İtirafçı Ana’yım. Richard ne zaman benim yanımda olsa senin ve diğer kadınların kafalarını odama sokmanıza izin veremem. Ah!”

“Özür dilerim. Benim hatamdı. Bu münasip değil, İtirafçı Ana.”

“Buna karar verecek kişi benim.”

“Öyle diyorsanız öyledir, İtirafçı Ana.”

Nancy elbisenin kolunu çekerken Kahlan kolunu uzattı. “Öyle diyorum.”

Nancy yatağa bir göz attı. “Size bu yatakta hamile kalındı. Kim bilir sizden önceki kaç İtirafçı Ana, kızlarına bu yatakta hamile kalmıştır. Burası bir geleneği taşıyor. Sadece evli İtirafçı Analar hamile kalmak için erkeklerini yataklarına alır.”

“Yani hiçbiri âşık olmamış. Ben aşk çocuğu değilim Nancy. Ama benim çocuğum, eğer bir gün olursa, öyle olacak.”

“İyi ruhların izniyle, evliliğin kutsallığında olması için işte bir sebep daha.”

Kahlan iyi ruhların, Richard’la birlikteliklerini kutsamak için onları dünyalar arasındaki bir yere götürdüğünü söylemedi. “İyi ruhlar yüreklerimizde olanlardan haberdar; ikimiz için de başka hiç kimse yok ve asla olmayacak.”

Nancy sargıyla meşgul olmaya başladı. “Ve siz bunu yapmaya can atıyorsunuz. Benim kızım ve onun sevgilisi gibi.”

Nancy onların ne kadar can attıklarını bir bilseydi.

“Konu o da değil. Ben sadece Richard burada benimleyken yanıma gelmenizi istemiyorum. Yakında evleneceğiz. Biz geri dönülemez bir şekilde birbirimize bağlıyız.

“Aşk yalnızca yatağa atlamaktan fazlasıdır. Sadece yakın olmak, birbirine sarılmak gibi. Anlayabiliyor musun? İki dakikada bir kafanızı odaya sokarsanız müstakbel kocamla ne öpüşebilirim ne de rahatlayabilirim, değil mi?”

“Peki, İtirafçı Ana.”

Nadine açık kapıyı çaldı. “İçeri girebilir miyim?”

“Evet, tabii ki. Çantanı buraya, yatağın üstüne koy. Artık gerisini ben halledebilirim Nancy. Teşekkür ederim.”

İtiraz edercesine başını iki yana sallayan Nancy kapıyı arkasından kapattı. Nadine yatakta Kahlan’ın yanına oturdu ve yarım kalan sargı açma işini bitirmeye koyuldu. Kahlan kaşlarını çatarak Nadine’in giysisine baktı.

“Nadine, bu elbise... dün giydiğinin aynısı, değil mi?”

“Evet.”

“Ama daha...”

Nadine kendi üzerine baktı. “Hanımefendiler onu benim için yıkadılar ama o... Ah, neden bahsettiğini anladım. Yüzdüğümüz sırada tünellerde yırtılmıştı. Dikiş yerlerinin bazıları delinmişti, bu yüzden kurtarmak için onları büzmek zorunda kaldım.

“Evden ayrıldığımdan beri pek iştahım yoktu, çok düşünüyordum... yani, yolculuklarımı, meşguldüm, biraz zayıfladım, bu yüzden elbiseyi büzüp kurtarabildim. Çok dar değil. Gayet güzel.”

“Yardımlarının karşılığı olarak daha rahat edebileceğin başka bir elbise almanı sağlayacağım.”

“Hayır hayır. Bu iyi.”

“Anlıyorum.”

“Kesiklerin sabahkinden daha kötü görünmüyor. Bu umut verici.” Nadine dikkatlice eski yara lapasını sildi. “Çıkarken Richard’ı gördüm. Kızgın gibiydi. Umarım kavga etmemişsinizdir?”

Kahlan hoşgörüsünü kaybetti. “Hayır. O başka bir şeye kızgındı.”

Nadine durakladı. Çantasına dönüp bir boynuz çıkardı. Açtığına cıralı çam kokusu havaya yayıldı. Nadine yara lapasını hafifçe sürerken Kahlan irkildi. İşini bitirdiğinde sargıyı tekrar Kahlan’ın koluna sarmaya başladı.

“Utanacak bir şey yok,” dedi Nadine sıradan bir ses tonuyla. “Sevgililer bazen tartışır. Bunlar genelde bir ilişkiyi bitirmez. Richard’ın aklının başına geleceğinden eminim. Eninde sonunda.”

“Doğrusu,” dedi Kahlan, “ona onunla aranızda geçenleri anladığımı söyledim. Olanları anlattım. O yüzden çok kızgındı.”

Nadine’in sargıyı sarışı yavaşladı. “Ne demek istiyorsun?”

“Ağabeyiyle öpüşürken sizi yakalamasını sağladığını bana anlattığını söyledim. Onu hafifçe ‘dürtmeni.’ Hatırlıyor musun?”

Nadine sargının uçlarını bağlarken parmakları aniden hızlı çalışmaya başladı. “Ah, o mu?”

“Evet, o.”

Nadine başını kaldırıp bakmaktan kaçındı. Elbisenin yenini Kahlan'ın elinden geçirdi. Elbiseyi Kahlan'ın omzuna getirir getirmez, boynuzu tekrar çantanın içine bıraktı.

“Bu kadar yeter. Yara lapasını bugün daha sonra bir ara değiştireceğim.”

Nadine çantasını kaldırıp hızla kapıya giderken Kahlan onu izledi. Kahlan ona adıyla seslendi. Nadine isteksizce durakladı ve hafifçe arkasına döndü.

“Bana yalan söylemişsin. Richard bana olayların aslını anlattı.”

Nadine'in çilleri kızaran yüzünde kayboldu.

Kahlan ayağa kalkıp püsküllü bir kadife iskemleyi işaret etti.

“İşleri yoluna koymak ister misin? Olanları kendi bakış açından anlatmak ister misin?”

Nadine bir an için donuk bir ifadeyle durduktan sonra iskemleye çöktü. Gözlerini kucağında kavuşturduğu ellerine dikti. “Sana söyledim, onu dürtmem gerekiyordu.”

“Sen buna dürtme mi diyorsun?”

Nadine daha da kızardı. “Şey.” Eliyle işaret etti. “Oğlanların... arzularından dolayı akıllarının başlarından gittiğini biliyorum. Bana... sahip olmasını sağlamak için bunun en iyi fırsatım olduğunu düşündüm.”

Kahlan şaşırdı ama bunu belli etmedi. “Göründüğü kadarıyla bunun için biraz geç olmuş.”

“Şey, tam olarak değil. Michael'ın üzerinde, çıplak bir halde bunun keyfini çıkarırken Richard'ın beni yakalamasına izin verdiğimde, sonuçta onlardan biriyle beraber olmak zorundaydım. Michael benim için bir oyundu, orası kesin.”

Kahlan'ın kaşları kalktı. “Bu sonuca nasıl...”

“Hepsini hesapladım. Richard arkamdan içeri girecekti. Beni Michael'ın mızrağının üstünde, zevkten çılgınlık atarken görecekti, manzaranın şehvetinden ve benim istekliliğimden etkilenenecekti. Sonra onun da aklı başından gidecek, tutukluğu kalmayacak ve en sonunda o da bana sahip olacaktı.”

Kahlan ona şaşkınlıkla baktı. “Bu, Richard’ın seninle olmasını nasıl sağlayacaktı?”

Nadine gırtlığını temizledi. “Şey, şöyle olacaktı; Richard’m bana sahip olmaktan hoşlanacağını anladım. Bunu kesinlikle sağlayacaktım. Sonra, bir daha beni istediğinde ona hayır diyecektim ve bir kez denedikten sonra, beni çok isteyecek, bana sahip olacaktı. Eğer Michael da bana sahip olmak isterse, o zaman seçme şansım olacaktı ve Richard’ı seçecektim.

“Eğer Richard benimle olmak istemezse ve hamile kalırsam, o zaman çocuğun ondan olduğunu söyleyecektim ve bu nedenle benimle evlenecekti. Eğer hamile kalmazsam ve benimle birlikte olmaz istemezse, eh, o zaman, elimde hâlâ Michael olacaktı. İlk seçeneğim Michael olmasa da hiç yoktan iyidir diye düşünmüştüm.”

Kahlan ne olduğunu bilmiyordu, Richard anlatmamıştı. Nadine’in, öyküsünü orada keseceğinden korktu. Kahlan ondan sonra ne olduğunu bilmediğini itiraf edemedi ve daha da kötüsü, Nadine’in garip planının ne kadar başarılı olduğunu duymaktan korktu. Nadine’in ilk anlattığı, sadece öpüştükleri hikâyede Richard, Nadine’i geri çevirmişti. Ama Kahlan artık bu hikâyenin doğru olmadığını biliyordu.

Nadine’in boynunun yanındaki damarın atmasını izledi. Kahlan kollarını kavuşturup bekledi.

En sonunda Nadine toparlandı ve devam etti. “Şey, en azından benim planım buydu. Mantıklı gibi görünmüştü. En iyi ihtimalle Richard’ı elde edecektim, en kötü ihtimalle de Michael’ı.

“Düşündüğüm gibi olmadı. Richard içeri girdi ve donakaldı. Omzumun üzerinden ona gülümsedim. Onu eğlenceye katılmaya davet ettim ya da daha sonra bana gelmesini ve onu da göreceğimi söyledim.”

Kahlan nefesini tuttu.

“İşte ilk kez Richard’ın gözlerinde o bakışı gördüm. Tek kelime bile etmedi. Sadece arkasını dönüp dışarı çıktı.”

Nadine yüzüne düşen saçların altına bir elini soktu ve burnunu bir yandan çekerken bir yandan eliyle sildi.

“En azından Michael’ın benim olduğunu sandım. Birlikte olabileceğimizi söylediğimde bana güldü. Sadece güldü. Ondan sonra bir daha benimle beraber olmak istemedi. İstedliğini almıştı. Ondan sonra onun işine yaramazdım. Başka kızların peşine düştü.”

“Ama sen... Aziz ruhlar, neden sadece Richard’ı baştan çıkarmadın?”

“Çünkü bunu yapmamı bekleyebilir ve kendisini bu duruma karşı koymaya hazırlar diye endişe ettim. Dans ettiği tek kız ben değildim. Bağlanmak istemeyeceğinden ve sadece onu baştan çıkarmaya kalkarsam, buna hazır olacağından ve beni reddedeceğinden korktum. Bess Pratter’ın bunu denediğine dair dedikodular duymuştum. Onda işe yaramamış gibi görünüyordu. Onu bu şekilde dürtmenin işe yaramayacağından korktum.

“Kıskançlığın onun kararsızlığını bozacak şey olduğunu düşündüm. Planımın onu gafil avlayacağını, kıskançlık ve şehvetle aklının başından gideceğini ve sonra benim olacağını düşündüm. Bir erkeğin içinde kıskançlık ve şehvetten daha güçlü hiçbir şey olmadığını duymuştum.”

Nadine iki eliyle saçlarını geri itti. “Richard’ın sana anlattığına inanamıyorum. Asla hiç kimseye söylemeyeceğini sanıyordum.”

“Anlatmadı,” diye fısıldadı Kahlan. “Seni ağabeyini öperken yakaladığını söylediğini Richard’a anlattığımda o sadece dik dik bana baktı. Bu hikâyeyi bana o anlatmadı. Sen kendin anlattın.”

Nadine yüzünü ellerine gömdü.

“Richard’la beraber büyümüş olabilirsin ama onu tanımamışsın. Aziz ruhlar adında, onun hakkındaki hiçbir şey bilmiyormuşsun.”

“Bu, işe yarayabilirdi. Sen sandığın kadar çok şey bilmiyorsun. Richard asla hiçbir şeye sahip olmamış, Hartlandlı bir oğlan, güzel şeylerden ve insanların onun emirlerini yerine getirmesinden sarhoş olmuş. Bu yüzden, işe yarayabilirdi çünkü o gördüğünü ister. Ben sadece ne sunabileceğimi görmesini sağlamaya çalışıyordum.”

Kahlan'ın başı zonkladı. Gözlerini sıkı sıkı kapatırken burun kemiğini sıktı. “Nadine, iyi ruhlar şahidim olsun ki hayatımda tanıştığım en salak kadın sen olmalısın.”

Nadine iskemlesinden ayağa fırladı. “Salak olduğumu mu sanıyorsun? Sen onu seviyorsun. Onu istiyorsun.” Parmağını kendi göğsüne vurdu. “Burada, onu istemenin nasıl bir his olduğunu biliyorsun. Ben onu en az senin kadar istedim. Eğer yapman gerekseydi, sen de aynı şeyi yapardın. Şu anda, sen onu tanımana rağmen, tek şansın bu olsaydı sen de aynı şeyi yapardın. Tek şansın! Bana yapmayacağını söyle!”

“Nadine,” dedi Kahlan sakın bir sesle, “aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Aşk istediğin şeyi almak değildir; sevdiğin kişinin mutluluğunu istemektir.”

Nadine kin dolu bir ifadeyle eğildi. “Eğer mecbur kalsan, benim yaptığımın aynısını sen de yapardın!”

Kehanetin sözleri Kahlan'ın kafasının içinde yankılandı. *O yolda yıldırım onu bulacak çünkü beyazlar giyen gerçek aşkı ona kanıyla ihanet edecek...*

“Yanılıyorsun Nadine. Ben öyle yapmazdım. Dünyadaki hiçbir şey için Richard'ı incitecek bir şey yapmazdım. Hiçbir şey için. Onu inciteceğime yalnız, sefil bir hayat sürmeyi tercih ederdim. Onu inciteceğime senin ona sahip olmana bile izin verirdim.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kahlan, Nadine'in koridorda bir hışımla uzaklaşmasını izlerken, nefes nefese kalmış, sırtan Berdine sendeleyip durdu.

"İtirafçı Ana, Efendi Rahl bütün gece uyumayıp onun için çalıışmamı istiyor. Harika, değil mi?"

Kahlan'ın kaşı seğıirdi. "Öyle diyorsan öyledir Berdine."

Sırtan Berdine koridorda Nadine'in gittiğı yöne doğru koştu.

Richard koridorun diğeri yönünde bir grup askerle konuşuyordu. Askerlerin ötesinde, koridorun çok daha ilerisinde, Cara ve Egan durmuş, izliyorlardı.

Richard, Kahlan'ı gördüğünde, muhafızları bırakıp onun yanına geldi. Yeteri kadar yaklaştığında, Kahlan eliyle onun gömleğini yakalayıp yanına çekti.

"Soracağım soruya cevap ver Richard Rahl," diye fısıldadı gıcırdattığı dişlerinin arasından.

"Ne oluyor?" diye sordu Richard masum bir hayretle.

"O orospuyla neden dans ettin?"

"Kahlan, senin böyle bir dil kullandığını hiç duymamıştım."

Richard koridorda Nadine'in gittiğı yöne bir göz attı. "Ona nasıl oldu da anlattırdın?"

“Anlatması için onu kandırdım.”

Richard muzip bir şekilde gülümsedi. “Ona bu hikâyeyi sana anlattığımı söyledin, değil mi?”

Kahlan başıyla onaylayınca Richard daha çok gülümsedi. “Sana kötü örnek oluyorum,” dedi.

“Richard, ondan kalmasını istediğim için özür dilerim. Bilmiyordum. Eğer Shota elime geçerse onu boğacağım. Nadine’den kalmasını istediğim için beni affet.”

“Affedecek bir şey yok. Duygularım araya girip bunu görmemi engelledi. Ondan kalmasını istemekte haklıydın.”

“Richard, emin misin?”

“Shota da kehanet de ‘rüzgârdan’ bahsetti. Nadine’in bunun içinde bir rolü var; şimdilik kalması lazım. Gitmesin diye gözaltına alsam iyi olur.”

“Gözaltına gerek yok. Nadine gitmeyecek.”

“Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Akbabalar vazgeçmez. Artacak kemikler olduğunu düşündükleri sürece daireler çizerler.” Kahlan dönüp boş koridora baktı. “Eğer gerekirse benim de aynı şeyi yapacağımı bana söylemeye gerçekten cüret etti.”

“Nadine’e biraz acıyorum. Çok da iyi yanı var ama hiç aşkı gerçekten yaşayacağını sanmıyorum.”

Kahlan sırtında Richard’ın sıcaklığını hissetti. “Michael sana bunu nasıl yapabildi? Onu nasıl affedebildin?”

“O benim ağabeyimdi,” diye fısıldadı Richard, “bana yaptığı her şeyi affedebilirdim. Bir gün iyi ruhların huzuruna çıkacağım; onlara, ağabeyim gibi olduğumu düşünmeleri için bir neden vermek istemedim.

“Ama onun diğer insanlara yaptıklarını affedemedim.”

Kahlan teselli etmek için elini onun koluna koydu. “Sanırım Drefan’la tanışırken neden benim de seninle gelmemi istediğini anladım. Ruhlar seni Michael’la sınıadı. Sanırım Drefan’ın daha iyi bir

kardeş olduğunu göreceksin. Biraz kibirli olabilir ama o bir şifacı. Hem, o kadar kötü iki kardeş bulmak zor olabilir.”

“Nadine de bir şifacı.”

“Drefan’la kıyaslanmaz. Drefan’ın yeteneği büyü sınırlarında.”

“Sence büyü kullanıyor mu?”

“Sanmıyorum ama bunu bilemem.”

“Öğreneceğim. Büyüsü olup olmadığını öğreneceğim.”

Richard onlara talimatlar verdikten sonra İtirafçı Ana’nın odasının yanındaki nöbet yerlerinde duran muhafızlar onu selamladı. Koridorda ilerlerken Kahlan onun çok yakınında yürüdü. Richard önünde durakladığında Cara dikleşti. Egan bile beklenti içinde neselendi. Kahlan, Cara’nın yorgun ve perişan görüldüğünü düşündü.

“Cara,” dedi en sonunda Richard, “gidip sana yardım eden şu şifacıyı göreceğim. Onun da Darken Rahl’m benim gibi, başka bir gayrimeşru oğlu olduğunu duydum. Sen de gelsene. Yanımda bir... arkadaşım olmasının bir sakıncası yok.”

Neredeyse ağlamak üzere Cara’nın kaşları çatıldı. “Nasıl isterseniz Efendi Rahl.”

“Öyle istiyorum. Sen de Egan. Egan, askerlere hepinizin geçme izni olduğunu söyledim. Gidip Raina ve Ulic’i de getir.”

“Hemen arkanızdan geliyoruz Efendi Rahl,” dedi Egan nadir görülen gülümsemesiyle.

“Drefan’ın nerede beklemesini söyledin?” diye sordu Kahlan.

“Muhafızlara onu güneybatı kanadındaki bir misafir odasına götürmelerini söyledim.”

“Sarayın diğer ucuna mı? Niye o kadar uzağa?”

Richard ona anlaşılabilir bir bakış attı. “Çünkü orada gözaltında ve senin dairenden olabildiği kadar uzakta kalmasını istedim.”

Cara'nın üzerinde hâlâ kırmızı derileri vardı; değiştirecek zamanı olmamıştı. İtiraflılar Sarayı'nın güneydoğu kanadını koruyan askerler kalplerine yumruklarını vurarak selam verdiler ve Richard, Kahlan, Ulic, Egan ve kahverengi derilerinin içindeki Raina için kenara çekildiler ama Cara için geriye bir adım daha attılar. Hiçbir D'Haralı kırmızı deri giyen bir Mord-Sith'in dikkatini çekmek istemezdi.

Sarayda enerjik bir yürüşten sonra, hepsi iki yanı deri, kas ve çelikle kuşatılmış sade bir kapının önünde durdular. Richard kılıcını hafifçe çekti ve geriye bırakıp rahatça eline gelip gelmediğini kontrol etti.

"Sanırım o senden daha çok korkuyor," diye ona fısıldadı Kahlan. "O bir şifacı. Sana yardım etmeye geldiğini söyledi."

"Yardım etmeye Nadine ve Marlin'le aynı günde geldi. Ben tesadüflere inanmam."

Kahlan onun gözlerindeki bakışı tanıdı; daha ona dokunmadan bile kılıcından ölümcül bir büyü akışı sızıyordu. Richard'ın her santimi, sert kaslarının her dalgalanması, her akıcı hareketi, o sakın tehdidi gösteriyordu.

Richard kapıyı vurmadan açıp küçük, penceresiz odaya girdi. Bir yatak, küçük bir masa ve iki sade tahta iskemleyle döşenmiş oda en kullanışlı misafir odalarından biriydi. Yanda sade, çam bir dolabın içindeki budaklar onları izliyordu. Küçük bir tuğla ocak serin, güzel kokulu havaya biraz sıcaklık veriyordu.

Richard'ın kolunu yarım adım geriden tutup kılıcının önüne geçmemenin iyi olacağını bilen Kahlan onun yakınında durdu. Ulic ve Egan iki yana geçtiler, sarı saçları neredeyse alçak tavana değiyordu. Cara ve Raina etrafa dağılıp Richard ve Kahlan'ı korumaya aldı.

Drefan karşı duvara dayalı masanın önüne diz çökmüştü. Masaya onlarca mum rastgele yerleştirilmişti. Bütün bu karmaşanın gürültüsünde, Drefan rahatça ayağa kalkıp arkasına döndü.

Mavi gözleri Richard'ı inceledi, sanki başka hiç kimse odaya onunla beraber girmemiş gibi. İkisi de Kahlan'ın sadece hayal edebileceği sessiz düşüncelerle meşgulken, birbirlerini değerlendirdiler.

Sonra Drefan diz çöküp alnını yere koydu. “Hükümdar Rahl bize yol gösterebilirsin. Hükümdar Rahl bize öğretilsin. Hükümdar Rahl bizi korusun. Işığınızla serpiliriz. Merhametinize sığınırız. Bilgeliliğiniz karşısında aciziz. Sadece hizmet etmek için varız. Hayatımız senindir.”

Kahlan, Richard’ın iki dev koruması ve iki Mord-Sith’in neredeyse refleksi olarak diz çöküp D’Hara Hükümdarı’na yapılan bu ibadete katıldıklarını gördü. Aydındril’de sayısız D’Haralının bu ibadeti yaptıklarını görmüştü.

Işık Rahibeleri diz çöküp ona sadakat yemini ettiklerinde Kahlan, Richard’ın yanında durmuştu. Richard ona D’Hara’daki Halk Sarayı’nda, Darken Rahl oradayken, herkes günde iki kez, ikişer saat ibadet meydanlarına giderken ve alınlarını çini zeminlere değdirirken aynı kelimeleri tekrar tekrar söylediklerini anlatmıştı.

Drefan bir kez daha rahat, kendine güvenen bir duruş aldı. Göğsünün ortasına kadar açık, fırfırlı bir beyaz gömlek, tam dizlerinin altından katlanmış yüksek çizmeler ve erkekliğinin şişkinliğini Kahlan’ın yanaklarının kızardığını hissedebileceği kadar gösteren darlıkta, koyu bir pantolonla bir soylu gibi giyinmişti. Kahlan gözlerini kaçırmak için kendini zorladı.

Kahlan, Drefan’ın geniş deri kemerine takılmış en az dört deri kese görebiliyordu, kapakları oyma kemik tıpalarla kapatılmıştı. Kahlan’ın daha önce gördüğü, sade keten bir pelerin omuzlarını gevşek bir şekilde örtüyordu.

Richard’la aynı boyda ve yapıdaydı; Darken Rahl’in yakışıklı hatlarıyla çok çarpıcı görünüyordu. Dağınık ve uzun, sarı saçları bronzlaşmış yüzünün daha iyi görünmesine neden oluyordu. Kahlan, Richard ve Darken Rahl’in soyundan olan bu birleşime gözlerini dikmekten kendini alamadı.

Richard mumları işaret etti. “Bu da ne?”

Drefan’ın mavi gözleri Richard’a odaklanmaya devam etti.

“Dua ediyordum Efendi Rahl. İyi ruhlarla barışıyorum, bugün onlara katılabilirim.”

Sesinde ürkeklik yoktu; içinde bulunduğu durumu basit ve özgüvenli bir şekilde ifade ediyordu.

Richard'ın göğsü derin bir nefesle şişti. Sonra soluğunu verdi. "Cara, sen kal. Raina, Ulic, Egan, lütfen dışarıda bekleyin." Çıkarlarken onlara bir göz attı. "Önce ben."

Sert bir yüz ifadesiyle başlarını salladılar. Bu bir şifreydi: Eğer odadan ilk Richard çıkmazsa, o zaman Drefan dışarı çıkarken ölecekti; Kahlan'ın kendisi için kullandığı bir önlemdi bu.

"Ben Drefan'ım, Efendi Rahl. Eğer beni buna layık görürseniz, hizmetinizdeyim." Drefan başıyla Kahlan'ı selamladı. "İtirafçı Ana."

"İyi ruhlara katılmak derken ne demek istedin?" diye sordu Richard.

Drefan ellerini pelerininin içine çapraz şekilde soktu. "Bunun kısa bir hikâyesi var, Efendi Rahl."

"Ellerini yenlerinden çıkar ve hikâyeyi anlat."

Drefan ellerini çıkardı. "Özür dilerim." Serçe parmağıyla pelerininin geri atıp kemerindeki kınında duran uzun, ince ağızlı bıçağı ortaya çıkardı. İki parmağıyla bıçağı çekip havaya attı ve ucundan yakaladı. "Beni affedin. Ziyaretinize gelmeden önce onu bir kenara bırakacaktım."

Arkasına dönmeden, bıçağı omzunun üstünden attı. Bıçak duvara sağlamca saplandı. Eğilip çizmesinden daha büyük bir bıçak çıkardı ve doğrulurken diğer eliyle onu da omzunun üzerinden atıp duvarda diğerinin iki santim yanına sapladı. Sırtında pelerinin altına uzandı ve tuhaf şekilde eğri bir bıçak daha çıkardı. Bakmadan atıp onu da arkadaki duvara, iki bıçağın arasına sapladı.

"Başka silah var mı?" diye sordu Richard ciddi bir tavırla.

Drefan kollarını iki yana açtı. "Ellerim, Efendi Rahl ve bilgim." Ellerini ileri uzatmaya devam etti. "Ama benim ellerim sizin büyü-nüzü yenecek kadar hızlı değiller Efendi Rahl. Lütfen, başka silahım olmadığından emin olmak için beni arayın."

Richard bu tekliften etkilenmedi. "Peki hikâyen ne?"

"Ben Darken Rahl'ın gayrimeşru oğluyum."

“Benim gibi,” dedi Richard.

“Tam olarak öyle değil. Siz Darken Rahl’ın yetenekli bir vârisiniz. Bu önemli bir fark, Efendi Rahl.”

“Yetenekli mi? Darken Rahl annemin ırzına geçti. Sık sık büyümün bir lanet olduğunu düşünüyorum.”

Drefan saygıyla başını salladı. “Söylediğiniz gibi, Efendi Rahl. Ama Darken Rahl evlatlarına sizin gibi bakmıyordu. Ona göre, vârisi ve yabancı otlar vardı. Siz onun vârisisiniz; ben sadece yabancı otlardan birisiyim.

“Hamile kalmayla ilgili formaliteler D’Hara Hükümdarı’nı ilgilendirmiyordu. Kadınların görevi... sadece ona zevk vermek ve tohumlarını büyütmektir. Değersiz meyve, yeteneği olmayan çocuk doğuranlar, onun gözlerinde verimsiz topraktı. Anneniz bile, değerli meyve vermesine rağmen, onun en beğendiği meyve bahçesindeki topraktan daha değerli olmayacaktı.”

Kahlan, Richard’ın elini sıktı. “Cara bana hemen hemen aynı şeyleri anlattı. Dedi ki Darken Rahl... yeteneksiz bulduklarını yok ediyormuş.”

Richard kaskatı kesildi. “Kardeşlerimi öldürdü mü?”

“Evet, Efendi Rahl,” dedi Cara. “Sistemli bir şekilde değil de daha çok geçici hevesten ya da kötü ruh halinden.”

“Diğer çocuklarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Geçen sonbahara kadar onun babam olduğunu bile bilmiyordum. Sen nasıl hayatta kaldın?” diye Drefan’a sordu Richard.

“Benim annem...” Drefan durakladı ve bunu Richard’ı incitmeden söylemenin bir yolunu aradı. “Sizin sevgili anneniz gibi kötü muameleye maruz kalmadı.

“Benim annem hırslı ve açgözlü bir kadındı. Babamızın mevkisini statü kazanmak için bir araç olarak gördü. Duyduğum kadarıyla, yüzü ve endamı güzelmış ve Darken Rahl’ım, yatağına sık sık çağırıldığı birkaç kadından biriymiş. Çoğu öyle değilmiş. Belli ki cazibesıyla Darken Rahl’ın... iştahını açmak konusunda başarılı olmuş. Açık sözlü olmak gerekirse, yetenekli bir orospuymuş.

“Onun gözünde daha önemli bir mevkiye ulaşmak için yetenekli bir vâris doğuranın kendisi olacağını ummuş.

“Başaramamış.” Drefan’ın yanakları kızardı. “Ben olmuşum.”

“Bu belki annenin gözlerinde bir başarısızlık olabilir,” dedi Richard sakın bir tonla, “ama iyi ruhların gözünde değil. Onların gözünde sen benden aşağı değilsin.”

Drefan’ın ağzının köşeleri kıvrılıp hafifçe gülümsedi. “Teşekkür ederim Efendi Rahl. İyi ruhlara haklarını verdiğiniz için çok yüce gönüllüsünüz. Herkes böyle yapmaz. ‘Bilgeliğiniz karşısında aciziz,’” diye ibadetten alıntı yaptı.

Drefan yaltakçılık yapmadan hürmetkâr bir şekilde saygılı olmayı beceriyordu. Asaletini kaybetmeden, dürüstçe riayetkâr görünüyordu. Çukurdaki tavrından farklı olarak nazik olmaya çok özen gösteriyordu ama yine de bir Rahl olmanın duruşunu taşıyordu: Ne kadar eğilirse eğilsin bu, özgüvenini değiştiremezdi. Richard gibi, o da doğasında olan bir otorite taşıyordu. “Peki sonra ne oldu?”

Drefan derin bir nefes aldı. “Annem beni bebekken yeteneği denemek için bir büyücüye götürdü, yetenekli bir vârisi Darken Rahl’a sunmanın ona zenginlik, mevki ve Darken Rahl’ın hayranlığını kazandıracağını umuyordu. Onun aptal olduğunu söylemiş miydim?”

Richard karşılık vermedi ve Drefan devam etti.

“O büyücü ona kötü haberi verdi: Yetenek olmadan doğmuştum. Bu, sıkıntısız yaşama bir geçiş yerine, bir yükümlülük doğurmuştu. Darken Rahl böyle kadınların bağırsaklarını santim santim sökmekle ünlüydü.”

“Belli ki,” dedi Richard, “onun dikkatini çekmemeyi başardın. Nasıl?”

“Bunun sorumlusu sevgili annemdi. Beni büyütebileceğini ve Darken Rahl tarafından asla fark edilemeyeceğimi, asla öldürülmeyeceğimi biliyordu ama aynı zamanda, bunun saklanarak ve kapının her çalınışından endişe ederek geçen bir hayat olacağını da biliyordu.

“Onun yerine, ben daha bir bebekten beni gözden ırak bir şifacı cemaatine götürdü, babamın beni öğrenmesi ve öldürmesi için

hiçbir sebebi olmayacak bir şekilde, beni gerçek ismimi saklayarak büyüteceklerini umarak.”

“Bunu yapmak onun için de zor olmalı,” dedi Kahlan.

Drefan’m delici bakışlı mavi gözleri ona döndü. “Üzüntüsü için kendine güçlü bir ilaç buldu ki bu da şifacılar tarafından tedarik edildi: ban otu.”

“Ban otu,” dedi Richard monoton bir şekilde. “Ban otu zehirdir.”

“Evet. Hızlı etki gösterir ama iş görürken zarıfçe acı verici olmak gibi talihsiz bir özelliği vardır.”

“Bu şifacılar ona zehir mi sağladı?” diye sordu Richard inanamayarak.

Drefan’ın uyarı niteliğinde, yırtıcı bakışları Richard’a döndü. “Bir şifacının işi, gereken tedaviyi sağlamaktır. Bazen tedavi ölümdür.”

“Bu, şifacının tanımına uymuyor,” dedi Richard aynı yırtıcı bakışla karşılık vererek.

“İyileşme umudu olmayan ve büyük acılar çeken, ölmek üzere birisine acılarını dindirme konusunda yüce gönüllü yardımdan daha iyi hizmet edilemez.”

“Annen iyileşme umudu olmadan ölmüyordu.”

“Darken Rahl onu bulmuş olsaydı, çekeceği acı en hafif deyiimiyle yoğun olacaktı. Babamızı ne kadar tanıdığınızı bilmiyorum ama acı verme ve bunu sürdürme konusundaki yaratıcılığıyla bilinirdi. Annem bu kaderin tüyler ürpertici korkusuyla yaşadı. Dehşetten neredeyse çıldırmak üzereydi. Karşısına çıkan her gölgeyle ağlamaya başladılar. Şifacılar onu bu kaderden kurtarmak, Darken Rahl’dan korumak için hiçbir şey yapamıyordu. Darken Rahl onu bulmak isteseydi bulurdu. Eğer annem şifacılarla kalmış ve bulunmuş olsaydı, onu sakladıkları için Darken Rahl hepsini katlederdi. Bana bir şans vermek için o kendi hayatını verdi.”

Ateşteki kütüklerden biri patladığında Kahlan ürktü. Ne Drefan ne de Richard yerlerinden kımlıladı.

“Üzüldüm,” diye fısıldadı Richard. “Büyükbabam kızını, annemi Darken Rahl’dan saklamak için Batı Diyar’a götürmüş. Sanırım bü-

yükbabam de annemin içinde olduğu tehlikeyi anlamıştı. Benim de içinde olduğum tehlikeyi.”

Drefan omuz silkti. “O zaman biz neredeyse aynıyız, siz ve ben: Babamızdan sürgün edildik. Fakat siz öldürölmeyecektiniz.”

Richard kendi kendine başını salladı. “O beni öldürmeye çalıştı.”

Drefan’ın alnı merakla seğırdi. “Gerçekten mi? Yetenekli bir vâris istedi ve sonra onu öldürmeye mi kalktı?”

“Babam olduğunu tıpkı benim gibi o da bilmiyordu.” Richard asıl konularına geri döndü. “Peki eğer bugün onlara katılırsan diye iyi ruhlarla barışmak istediğini söyledin. Bu da nereden çıktı?”

“Beni büyüten şıfacılar kim olduğumu asla benden saklamadılar. Kendimi bildim bileli efendimizin, Baba Rahl’ın gayrimeşru oğlu olduğumu biliyordum. Her an gelip beni öldürebileceğini her zaman biliyordum. Babam olmadan ve bana yapabileceğı şeyler olmadan bir gün daha yaşadığım için her gece iyi ruhlara dua edip teşekkür ettim.”

“Seni sakladıkları için şıfacılar da onun gelip onları öldüreceklerinden korkmuyorlar mıydı?”

“Belki. Onlar bunu pek önemsemiyordu. Kendileri için korkmadıklarını, gerektiğinde benim onlara bırakılmış bir bebek olduğumu ve babamın kim olduğunu bilmediklerini söyleyebileceklerini söylediler.”

“Zor bir hayat olmalı.”

Drefan sırtını onlara döndü ve devam etmeden önce bir süre mumlara bakıyormuş gibi göründü.

“Sonuçta bir hayattı. Bildiğim tek hayat. Ama her gün onun gelebileceğı korkusuyla yaşamaktan bitap düşmüşüm.”

“O öldü,” dedi Richard. “Artık ondan korkmana gerek yok.”

“Bu yüzden buradayım. O bağı koptuğunu hissettiğimde ve daha sonra öldüğü onaylandığında, kendi korkuma son vermeye karar verdim. Geldiğimden beri gözâltındayım. Bu odadan serbestçe çıkamayacağımı biliyordum. Etrafınızdaki korumalarınızın ününü biliyorum. Buraya gelmek için aldığım risklerden biri de bu.

“Yeni Efendi Rahl’ın beni yok etmek isteyip istemeyeceğini bilmiyordum ama ölümün nefesini her an ensemde hissetmeye bir son vermeye karar verdim. Eğer kabul ederse D’Hara Hükümdarı’na hizmetlerimi sunmaya geldim ya da eğer isteği buysa, doğuştan gelen suçumdan dolayı ölüm cezamı çekeceğim.

“Öyle ya da böyle, bu bitecek. Bitmesini istiyorum.”

Gözlerine yaşlar dolan Drefan, Richard’a döndü.

“Sıra sizde Efendi Rahl. Ya beni affedin ya da öldürün. Artık hangisini daha çok umursadığımı bilmiyorum ama öyle ya da böyle bunu bitirmeniz için size yalvarıyorum.”

Göğsü zahmetle aldığı nefeslerle inip kalkıyordu.

Richard uzayıp giden bu sessizlikte üvey kardeşinin durumunu değerlendirdi. Kahlan bu duygu dolu konuşmalar, geçmişin acı verici gölgeleri ve olasılıkların umut ışığı karşısında Richard’ın ne düşündüğünü ancak hayal edebiliyordu.

En sonunda Richard elini uzattı.

“Ben Richard, Drefan. Yeni D’Hara’ya, dehşetten kurtulma mücadelesi veren bir D’Hara’ya hoş geldin. Biz, senin gibi, hiç kimse korku içinde yaşamaz diye savaşıyoruz.”

İki adam birbirlerinin bileklerini kavradılar. Büyük, güçlü elleri aynı büyüklükteydi. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Drefan. “Richard.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Cara’nın hayatını kurtardığını duydum,” dedi Richard. “Sana teşekkür etmek istiyorum. Eğer işler senin için yolunda gitmeseydi, sana zarar verecek kişinin korumalarımından biri olduğunu bilmek zor olmalı.”

“Ben bir şifacıyım. İşim bu, Richard. Neyse, bir süre sana Efendi Rahl dışında başka bir şekilde hitap etmekte sorun çekebilirim. Seninle aramda Efendi Rahl’la olduğu gibi bir bağ hissediyorum.”

Richard omuz silkti. “Ben hâlâ insanların bana Efendi Rahl demesine alışmakta güçlük geçiyorum.” Alt dudağını parmağıyla okşadı. “Biliyor musun... bizim... bizim başka üvey kardeşlerimiz var mı?”

“Kesinlikle vardır. Bazıları hayatta kalmış olmalı. En azından genç bir kız kardeşimiz olduğuna dair bir söylenti duydum.”

“Kız kardeş mi?” Richard gülümsedi. “Gerçekten mi? Kız kardeşimiz mi var? Sence nerededir? Adını biliyor musun?”

“Üzgünüm, Efendi... Richard ama bildiğim tek şey adının Lindie olduğu. Duyduklarıma göre eğer hâlâ yaşıyorsa, yaklaşık on dört yaşında olabilir. Bana onun adını söyleyen kişi, ilk adının Lindie

olduğunu ve D'Hara'da, Halk Sarayı'nın güneybatısında doğduğunu, bu konuda başka bir şey bilmediğini söyledi."

"Başka bir şey yok mu?"

"Maalesef yok. Artık benim bildiğim her şeyi sen de biliyorsun." Drefan, Kahlan'a döndü. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz? O şifalı bitkici kadın, neydi adı, dikişlerini uygun şekilde yaptı mı?"

"Evet," dedi Kahlan, "Nadine işini yaptı. Biraz acıyor ve başım ağrıyor, sanırım bütün olanlar yüzünden. Omzumdaki sızı dün gece beni iyi uyutmadı ama normal. Ben iyiyim."

Drefan, Kahlan'a doğru geldi ve daha o farkına bile varmadan Kahlan'ın kolunu tuttu. Kaldırdı, çevirdi ve çekti, her seferinde neresinin acıdığını sordu. Tatmin olduğunda Kahlan'm arkasına geçti ve parmaklarıyla köprücük kemiğini tutarken başparmaklarıyla ensesinin köküne bastırdı. Acı Kahlan'ın omurgasına hızla yayıldı. Oda dönmeye başladı.

Drefan, Kahlan'ın kolunun altına ve omzunun arkasına bastırdı. "İşte. Nasıl şimdi?"

Kahlan kolunu çevirince acının büyük oranda geçtiğini fark etti. "Çok daha iyi. Teşekkür ederim."

"Ama dikkat edin, ağrının bir kısmını dindirdim yine de ağır işler yapmadan önce iyileşmesini bekleyin. Başınız hâlâ ağrıyor mu?" Kahlan başıyla onayladı. "Bunun için ne yapabileceğime bir bakayım."

Drefan, Kahlan'ı elinden masaya çekip bir iskemleye oturttu. Üzerine eğilip Richard'ın görüşünü engelledi. Kahlan'ın kollarını kendisine doğru çekti, başparmağı ve işaret parmağının arasını sıkıp ovdu. Onun ellerinin yanında Kahlan'ın kolları çok küçük görünüyordu. Richard'ın gibi büyük ve güçlü elleri vardı ama daha az nasırlıydı. Drefan, Kahlan'ın canını yakıyor, çok sert bastırıyordu ama Kahlan onun ne yaptığını biliyor olması gerektiğini düşünüp şikâyet etmedi.

Drefan tam önünde ayakta dururken, dar pantolonuna gözlerini dikmek zorunda kalmasın diye Kahlan'ın, gözlerini yukarı çevirmesi gerekti. Kahlan onun ellerinin kendisinininkileri yoğurmasını izledi; Drefan'ın parmakları teninin üzerinde dolaşıyordu. Drefan'ın elinin

daha önce Cara'nın üzerinde olduğunu hatırladı. O güçlü parmakların Cara'nın kırmızı deri elbisesinin altından bacaklarının arasında doğru gidişini canlı bir şekilde hatırladı. Cara'nın içine doğru girişini.

Kahlan aniden ellerini geri çekti.

"Teşekkür ederim, bu çok daha iyi," diye yalan söyledi.

Drefan ona yukarıdan delici, şahin gibi Rahl bakışıyla gülümsedi. "Bir baş ağrısını hiç bu kadar çabuk iyileştirdiğim olmamıştı. Daha iyi olduğunuzdan emin misiniz?"

"Evet. Hafif bir baş ağrısıydı. Şimdi geçti. Teşekkür ederim."

"Yardımcı olduğum için sevindim," dedi. Bir süre Kahlan'ı izledi, o küçük tebessüm hâlâ dudaklarındaydı. En sonunda Richard'a döndü.

"İtirafçı Ana'yla burada evleneceğini duydum. Sen babamızdan çok farklı bir Efendi Rahl'sın; Darken Rahl asla evliliği düşünmezdi. Tabii ki büyük ihtimalle senin nişanlın kadar güzel biri tarafından akli evlilik için asla çelinmemişti. Tebrik edebilir miyim? Dügün ne zaman?"

"Yakında," diye araya girdi Kahlan, Richard'ın yanma geçerken.

"Evet," dedi Richard. "Yakında. Henüz tam tarihi bilmiyoruz. Halletmemiz gereken birkaç şey var.

"Dinle Drefan, yardımından faydalanabilirim. Birkaç yaralımız var ve bazılarının durumu ciddi. Cara'yı yaralayan kişi tarafından yaralandılar. Onlara yardım etmek için bir bakarsan gerçekten sana müteşekkir olacağım."

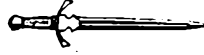
Drefan bıçaklarını çekti ve onları el yordamıyla yerlerine koydu. "Ben bu yüzden buradayım, yardım etmek için." Kapıya doğru yollandı.

Richard onu kolundan yakaladı. "Bekle, önce ben çıkayım. Ben emirleri değiştirene kadar eğer bir odadan benden önce çıkarsan öleceksin. Bunu istemezsin sanırım."

Richard, Kahlan'ın koluna girip kapıya dönerken Kahlan bir an için Cara'nın bakışlarıyla karşılaştı. Cara'nın duyma yetisi etkilendi, demişti Drefan. Tepki veremese bile her şeyi duymuştu. Kahlan'ın Drefan'ı elini oraya sokmaması için uyardığını duymuş olmalıydı. Cara, Drefan'ın ne yaptığını biliyor olmalıydı ama onu

durdurmak için hiçbir şey yapamamıştı. Bunu hatırlamak Kahlan'ın yüzünü kızarttı.

Döndü ve kapıya doğru giderlerken Richard'ın beline sarıldı.

Richard sessiz koridorda aşağı yukarı bakındı ve kimse olmadığını görünce Kahlan'ı odasının dışındaki panel duvara dayayıp dudaklarına yapıştı. Kahlan, Drefan biraz önce acısını hafiflettiği için memnundu; Richard'ın boynuna iki koluyla sarılmak pek canını acıtmadı.

Kahlan onun ağzına doğru inledi. Bitmek bilmeyen gün onu yormuştu ve kolu hâlâ biraz acıyordu ama inlemesinin nedeni yorgunluk ya da rahatsızlık değildi; özlemdi.

Richard onu kollarının arasına çekti ve duvara yaslanabilmek için arkasını döndü. Güçlü kolları Kahlan'ı ezercesine kendine bastırırken öpüşmenin yoğunlaşmasıyla onu ayak parmaklarının ucuna yükseltti. Kahlan öpücüğüne aynı şekilde karşılık verdi. Richard'ın alt dudağını dişlerinin arasına alıp çekti ve sonra nefes almak için geri çekildi.

“Nancy ya da onun kadınlarından birinin bizi burada beklemediklerine inanamıyorum,” dedi Richard.

Richard onların korumalarını koridorda, köşe başında bırakmıştı. En sonunda baş başa kalmanın keyfini çıkarıyorlardı, bu kolay kolay elde edemedikleri bir şeydi. Kalabalık bir ortamda büyümesine rağmen sürekli insanların yanında olmak artık Kahlan'a bezdirici geliyordu. Yalnız kalmak paha biçilmezdi.

Kahlan onun dudaklarını hızla emip öptü. “Nancy'nin bizi rahatsız edeceğini sanmıyorum.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Richard muzip bir gülüşle. “O zaman, İtirafçı Ana, senin erdemini kim koruyacak?”

Kahlan dudaklarını hafifçe onunkilere sürttü. “Aziz ruhlar adına, umarım hiç kimse.”

Richard aniden konuyu değiştirerek onu şaşırttı. “Drefan hakkında ne düşünüyorsun?”

Bu, cevap vermeye hazır olmadığı bir soruydu. “Sen onun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Güvenebileceğim ve inanabileceğim bir kardeşim olmasını isterim. O bir şıfacı. Cerrah, onun o adamların bazılarına yardım etme yönteminden etkilendi. Sadece Drefan sayesinde içlerinden en az birinin hayatının kurtulacağını söyledi. Nadine, Drefan’ın kemerindeki o deri keselerde taşıdığı karışımların bazılarını çok merak ediyordu. İnsanlara yardım eden bir kardeşe sahip olduğum düşüncesi hoşuma gidiyor. Daha asil bir şey düşünemiyorum.”

“Sence büyüü var mı?”

“Gözlerinde hiç büyü izi görmedim. Bunu anlayabileceğimden eminim. şimdi, büyüü nasıl hissedebildiğimi, birinin etrafındaki havada bazen parıldadığını ya da gözlerinden nasıl anladığımı açıklayamıyorum ama bunlardan hiçbirini Drefan’da görmedim. Sanırım o sadece kabiliyetli bir şıfacı.

“Cara’yı kurtardığı için ona müteşekkirim. En azından onu kurtardığını söyledi. Ya Cara, Marlin öldükten ve onunla bağı ke-sildikten sonra kendi kendine iyileştiyse?”

Kahlan bunu düşünmemişti. “O zaman ona güvenmiyor musun?”

“Bilmiyorum. Ben hâlâ tesadüflere inanmıyorum.” Richard hüsrân içinde iç çekti. “Kahlan, dürüst ol, Drefan kardeşim olduğu ve ona güvenmek istediğim için kör olmama izin verme lütfen. Kardeşlerim konusunda çok iyi değerlendirme yaptığım söylenemez. Eğer ondan şüphedecek bir nedenin varsa, bunu benimle paylaş.”

“Tamam. Bunu yapacağım.”

Richard başını ona doğru eğdi. “Mesela, ona neden yalan söylediğini bana anlatır mısın?”

Kahlan kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Baş ağrının geçtiğiyle ilgili. İyileştirmediğini görebiliyordum. Neden ona geçtiğini söyledin?”

Kahlan bir elini Richard’ın yanağına koydu.

“Ben gurur duyabileceğin bir kardeşin olmasını istiyorum Richard ama onun gerçek olmasını istiyorum. Sanırım tesadüf hakkında söylediğin şey ona temkinli yaklaşmama sebep oldu, hepsi bu.”

“Tesadüf hakkında, benim söylediğimden başka bir şey mi var?”

“Hayır. Umarım Drefan senin hayatına biraz kardeş sevgisi katar. Bunun basit bir tesadüften başka bir şey olmaması için dua ediyorum.”

“Ben de.”

Kahlan, Richard'ın kolunu sevecen bir şekilde sıktı. “Drefan'ın bütün hizmetkâr kadınların içini titrettiğini biliyorum. Gördüğüm bütün o baygın bakışlardan anladığım kadarıyla yakında kalpleri kırmaya başlayacak.

“Eğer ters bir şeylerden şüphelenmeme neden olursa seni haberdar edeceğime söz veriyorum.”

“Teşekkürler.”

Richard, Kahlan'ın bütün kadınların Drefan'dan hoşlandığını söylemesine gülümsemedi. Richard asla kıskanç bir tavır sergilemezdi, Kahlan bir İtirafçı olmasa bile bunun için bir nedeni yoktu ama yine de Michael'la olan acı verici geçmişin bu nedeni geçersiz kılabileceğini fark etti. Kahlan bundan bahsettiğine pişman oldu.

Richard tekrar parmaklarını onun saçlarına daldırdı ve Kahlan'ı başını iki yandan tutarak öptü. Kahlan geri çekildi.

“Bugün öğlen sonra Nadine'i neden yanına aldın?”

“Kimi?”

Richard ona doğru yaslandı.

Kahlan geriye çekildi. “Nadine. Onu hatırlıyor musun? Dar elbiseli kadını?”

“Ah, o Nadine.”

Kahlan onun kaburgalarını dürtükledi. “Demek elbisesini fark ettin.”

Richard'ın kaşları çatıldı. “Bugün elbisesinde değişik bir şey mi vardı?”

“Evet, elbisesinde bir değişiklik vardı. Niye onu yanına aldın?”

“Şifacı olduğu için. O kötü biri değil; iyi özellikleri var. Burada olduğu sürece, bir işe yaramasının iyi olacağını düşündüm. Bu, kendisini daha iyi hissetmesini sağlayabilir. Adamların sulu meşe çayını düzgün bir şekilde, yeteri kadar koyu yapıp yapmadıklarını kontrol etmem gerekiyordu. Yardımcı olmaktan mutluluk duymuş gibiydi.”

Kahlan, Richard ondan beraberinde gelmesini istediğinde Nadine’in gülümsemesini hatırladı. Evet, mutluydu ama sadece yardım etmekten dolayı değil. O gülümseme de elbise de Richard içindi.

“Demek,” dedi Richard, “sen de bütün diğer kadınlar gibi Drefan’ım yakışıklı olduğunu düşünüyorsun?”

Kahlan, Drefan’ın pantolonunun çok dar olduğunu hatırladı. Richard’ı öpmek için çekip yüzünün kızardığını fark etmemesini ve bunun nedenini yanlış anlamamasını umdu.

“Kim?” dedi hülyalı bir şekilde.

“Drefan. Onu hatırlıyor musun? Dar pantolonlu adam?”

“Üzgünüm, onu hatırlamıyorum,” dedi Kahlan, Richard’ın boynunu öperken ve gerçekten de neredeyse hatırlamayacaktı. O, Richard için yanıp tutuşuyordu, başka hiç kimse için değil.

Zihninde Drefan’a yer yoktu. Richard’la olduğu zaman tek düşündüğü, dünyalar arasındaki o tuhaf yerde o günden önce ya da daha sonra hiç olmadıkları kadar yakın oldukları zamandı. Richard’ı yine aynı şekilde istiyordu. Onu aynı şekilde şimdi istiyordu.

Sırtından aşağı kayan elleri ve boynundaki telaşlı öpücüklerinden, Richard’ın da onu aynı şekilde ve aynı şiddette istediğini anladı.

Ama aynı zamanda Richard’ın asla babası gibi görünmek istemediğini de biliyordu. Richard hiç kimsenin Kahlan’ı Darken Rahl’m kadınları gibi, D’Hara Hükümdarı için bir eğlence olarak görmesini istemiyordu. Bu yüzden hizmetkâr kadınların her zaman onu böyle kolayca uzak tutmalarına izin veriyordu; hüsrana dolu itirazlarına rağmen onu ne zaman kışkırtılsalar asla onları bozmuyordu.

Üç Mord-Sith de D’Hara Hükümdarı’nın gerçek nişanlısına yakışmayacak bir seviyede görünmemesi için Kahlan’ı daima korumaya çalışıyorlarmış gibiydiler. Yalnızca konuşmak için de olsa

Kahlan ve Richard ne zaman gece beraber Richard'ın odasına gitmeyi düşünseler ya Cara ya Berdine ya da Raina her zaman orada olur ve onları ayrı tutmak için bazı iğneleyici sorular sorarlardı. Richard somurttuğunda, ona İtirafçı Ana'yı korumaları için onlara talimat verdiğini hatırlatıyorlardı: Richard'ın bu emri hep geçerliydi.

Bugün üç Mord-Sith Richard'ın emirlerini titiz bir şekilde yerine getiriyorlardı, Cara'yla Raina'ya kendisini koridorda, köşe başında korumalarını söylediğinde, itiraz etmeden orada kalmışlardı.

Kahlan ve Richard yakında evlenecek olmalarına ve zaten bir kere beraber olmalarına rağmen beklemeye karar vermişlerdi. Isının, soğuğun, ışık kaynağının, zeminin olmadığı ama yine de görebildikleri, dünyalar arası ve yalnızca onları taşıyabilecek kadar sert ve karanlık bir yerde, o beraberlik gerçek dışıymış gibi gelmişti.

Kahlan her şeyden çok Richard'a dokunma hissini hatırlıyordu. İyi ruhların onları götürdükleri o dünyalar arasındaki garip yerde, bütün ısının, bütün ışığın, bütün hislerin kaynağı Richard ve oydu.

Şimdi ellerini Richard'ın göğsündeki ve karnındaki kasların üzerinde dolaştırırken o duyguyu hissediyordu. Richard'ın dudaklarını kendi üzerinde hissederken zor nefes alabiliyordu. Kahlan onun dudaklarının, her yerine dokunmasını istedi. Kendi dudaklarını da onun her yerinde gezdirmek istiyordu. Richard'ı kapının diğer tarafına götürmek istedi.

“Richard,” diye kulağına fısıldadı, “lütfen, bu akşam benimle kal.”

Richard'ın elleri Kahlan'ın bütün dizginleme duygularını kaybetmesine neden oluyordu. “Kahlan, ben sandım ki...”

“Lütfen Richard. Seni yatağымda istiyorum. Seni içimde istiyorum.”

Richard onun kelimeleri ve elleri karşısında çaresiz bir şekilde inledi.

“Umarım araya girmiyorumdur,” dedi bir ses.

Richard aniden doğruldu. Kahlan olduğu yerde döndü. Kalın halılardan dolayı Nadine'in gelişini duymamışlardı. “Nadine,” dedi Kahlan soluklanıp. “Ne?..” Kahlan sıkılğan bir şekilde ellerini arkasında kavuşturup Nadine'in biraz önce ellerinin nerede durduğunu

görüp görmediğini merak etti. Richard'ın ellerinin nerede olduğunu görmüş olmalıydı. Kahlan yüzünün kızarmaya başladığını hissetti.

Nadine sakın bakışlarını Richard'dan Kahlan'a yöneltti. "Araya girmek istemedim. Yara lapasını değiştirmeye gelmiştim. Ve özür dilemeye."

"Özür dilemeye mi?" diye sordu Kahlan hâlâ güçlükle soluyarak.

"Evet. Daha evvel sana bazı şeyler söyledim ve sanırım o zaman biraz... huysuzdum. Sanırım söylememem gereken bazı şeyler söyledim. Özür dilemem gerektiğini düşündüm."

"Önemli değil." dedi Kahlan. "O zaman neler hissettiğini anlıyorum."

Nadine hem çantasını hem de kaşlarını kaldırdı. "Yara lapası?"

"Kolum bu akşam iyi. Ama yara lapasını yarın değiştirebilirsin."

Kahlan uzayan sessizliği doldurmak için uğraştı. "Drefan biraz önce tedavi uyguladı... yani bu akşam iyiyim."

"Tabii ki." Nadine çantasını indirdi. "O halde ikiniz yatacak mısınız?"

"Nadine," dedi Richard kendine hâkim bir tonla, "Kahlan'la ilgilendiğin için teşekkürler. İyi geceler."

Nadine ona soğuk bir şekilde ters ters baktı. "Önce evlenmeyi planlamıyor musunuz? Ona ormanda rastladığın bir kız gibi öylece yatağa atıp sahip mi olacaksın? Bu, yüce ve kudretli Efendi Rahl için biraz kaba bir davranış gibi geldi. Bir de burada biz sıradan insanlara üstünlük taslıyorsun."

Richard'a kısa bir bakış attıktan sonra kızgın bakışlarını Kahlan'a çevirdi. "Daha önce söylediğim gibi, Richard ona gösterileni istiyor. Shota bana senden bahsetti. Sanırım sen de erkekleri nasıl baştan çıkaracağını biliyorsun. Ona sahip olmak için her şeyi yapabilecekmiş gibisin. Daha önce söylediğim gibi, benden bir farkın yok."

Çantası elinde, döndü ve koridordan uzaklaştı.

Kahlan ve Richard rahatsız bir sessizlik içinde durup boş koridoru izlediler.

"Orospunun söylediklerine bak," dedi Kahlan.

Richard tekrar elleriyle yüzünü sildi. "Belki de haklı."

“Belki de haklı,” diye isteksizce kabul etti Kahlan. “O zaman, iyi geceler. İyi uykular.”

“Sana da. Küçük misafir odasında seni düşünüyor olacağım.” Richard eğilip onu yanağından öptü. “Hemen yatağa gitmiyorum.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Şey, gidip kendimi bir at yalağına atmayı düşünüyorum.”

Kahlan onu belindeki geniş, deri kemerden yakaladı. “Richard, buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Başka bir şey çıkmadan önce evlenecek miyiz?”

“Her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra hemen gidip sliph’i uyandıracağız. Söz veriyorum. Aziz ruhlar adına, söz veriyorum.”

“Neyi kastediyorsun?”

“Askerlerin iyileştiğini öğrendiğimde ve birkaç başka şey hakkında tatmin olduğumda. Jagang’ın tehditlerini gerçekleştiremeyeceğinden emin olmak istiyorum. Birkaç gün içinde adamların iyileşmesi gerekiyor. Birkaç gün. Söz veriyorum.”

Kahlan, Richard’ın gri gözlerine bakarken iki elinin de birer parmağını tuttu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Birkaç gün içinde ya da sonsuzluktan sonra. Ben senim. Bizi kutsasalar da kutsamasalar da sonsuza kadar senim.”

“Kalben zaten biriz. İyi ruhlar bunun doğruluğunu biliyor. Bizim bir arada olmamızı istiyorlar, bunu zaten kanıtladılar ve bizi kollayacaklar. Merak etme, bizi kutsayacaklar.”

Richard uzaklaşmaya başladı ama gözlerinde sıkıntılı bir bakışla geri döndü. “Keşke evlendiğimizde Zedd de orada olabilseydi. Aziz ruhlar adına, keşke olabilseydi. Ve şimdi bana yardım edebilmek için burada olabilseydi.”

Richard, koridorun sonundaki köşeden baktığında Kahlan ona bir öpücük yolladı. Boş odalarına girdi ve kendini koca yatağın üstüne attı. Nadine’in söylediği şeyi düşündü: “Shota bana senden bahsetti.” Hüsrân içinde ağlamaya başladı.

“Demek, bu akşam burada... uyumayacaksınız,” dedi Cara, Richard yanlarından geçerken.

“Bunu nereden çıkardın?” diye sordu Richard.

Cara omuz silkti. “Bizi köşe başında beklettiniz.”

“Belki de siz ikiniz maharetim hakkında hüküm vermeden, sadece Kahlan’ı öpmek istemişimdir.”

Hem Cara hem de Raina gülümsediler, bu, Richard’ın bütün gün onları ilk kez gülümserken görüşüydü.

“Sizin İtirafçı Ana’yı öptüğünüzü daha önce gördüm,” dedi Cara. “Bu konuda oldukça maharetli görünüyorsunuz. Her zaman onu nefes nefese ve daha fazlasını ister halde bırakıyorsunuz.”

İçinden gülümsemek gelmese bile, onları gülümserken gördüğüne sevindiği için bunu yaptı.

“Bu maharetli olduğum anlamına değil, onun beni sevdiği anlamına geliyor.”

“Ben de daha önce öpüldüm,” dedi Cara, “ve sizin öpüşmenizi gördüm. Sanırım bu işte maharetli olduğunuzu biraz yetkin bir şekilde söyleyebilirim. Bu akşam köşe başından sizi izledik.”

Richard yüzünün kızaracağını hissederken gücenmiş görünmeye çalıştı. “Size orada kalmanızı emretmiştim.”

“Sizi korumak bizim sorumluluğumuzda. Bunu yapmak için sizi gözden kaçıramayız. Böyle emirlere itaat edemeyiz.”

Richard başını iki yana salladı. Emirlerle riayet etmediler diye kızamazdı. Onu korumak için onu kızdırma riskini göze alırlarken bunu nasıl yapabiliirdi ki? Üstelik bunu yaparken Kahlan’ı tehlikeye sokmamışlardı.

“İkiniz Drefan hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“O sizin kardeşiniz, Efendi Rahl,” dedi Raina. “Benzerlik açıkça ortada.”

“Benzerliğin açıkça ortada olduğunu biliyorum. Onun hakkında ne düşündüğünüzü sordum.”

“Onu tanımıyoruz Efendi Rahl,” dedi Raina.

“Ben de onu tanımıyorum. Bak, ondan hoşlanmadığını söylersen kızmayacağım. Hatta eğer hoşlanmıyorsan bunu bilmek isterim. Ya sen Cara? Onun hakkında ne düşünüyorsun?”

Cara omuz silkti. “İkinizi de hiç öpmedim ama gördüğüm kadarıyla sizi öpmeyi tercih ederim.”

Richard ellerini kalçalarına koydu. “Bu da ne demek oluyor?”

“Dün yaralandım ve o bana yardım etti. Ama üstat Drefan’ın tam da Marlin ve Nadine’le aynı zamanda buraya gelmesi pek hoşuma gitmiyor.”

Richard iç çekti. “Ben de aynı şeyi düşünüyorum. İnsanlardan babamdan dolayı beni yargılamamalarını istedim ve aynı şeyi ona yaptığımı fark ettim. Ona gerçekten güvenmek istiyorum. Lütfen, ikiniz de eğer endişe etmeniz için herhangi bir sebebiniz olursa gelip bana söylemekten korkmayın.”

“Şey,” dedi Cara, “ellerinden hoşlanmıyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Elleri Darken Rahl’inkiler gibi. Kuyruk sallayan kadınları okşadığını bile gördüm. Darken Rahl da bunu yapardı.”

Richard ellerini uzattı. “Bunu yapacak vakti ne zaman buldu? Günün çoğunu benimle geçirdi!”

“Siz askerlerle konuşurken ve Nadine’le adamları kontrol ederken buna zaman buldu. Çok zamanını almadı. Onu bulan kadınlardı. Hayatımda hiç bu kadar çok kadının bir adama göz kırptığını görmemiştim. Kabul etmelisiniz ki hoş görünüyor.”

Richard onun görünüşünde özellikle hoş olan bir şey görmemişti. “Bu kadınlardan isteksiz olan var mıydı?”

Cevabın gelmesi uzun sürdü. “Hayır, Efendi Rahl.”

“Şey, sanırım böyle davranan başka adamlar gördüm. Bazıları arkadaşlarımdı. Onlar kadınları severlerdi, kadınlar da onları. Kadınlar istekli olduğu sürece beni ilgilendirmez. Ben daha çok başka şeylerle ilgileniyorum.”

“Ne gibi?”

“Keşke bilebilseydim.”

“Eğer burada masum niyetlerle bulunduğunu ve söylediği gibi, sadece yardım etmek istediğini öğrenirseniz, onunla gurur duyabilirsiniz Efendi Rahl. Kardeşiniz önemli bir adam.”

“Öyle mi? Ne kadar önemli?”

“Kardeşiniz kendi şifacılar tarikatının lideri.”

“Öyle mi? Bana bunu hiç söylemedi.”

“Hiç şüphesiz kendisini övmek istememiştir. D’Haralılar Efendi Rahl’ın önünde böyle mütevazılaşır ve bu, kadim şifacılar tarikatının öğretilerinden biridir.”

“Sanırım öyledir. Demek o, bu şifacıların başında?”

“Evet,” dedi Cara. “Raug’Mossların Başrahibi.”

“Neyin?” diye fısıldadı Richard. “Onlara ne dedin?”

“Raug’Moss, Efendi Rahl.”

“Bu kelimelerin anlamını biliyor musun?”

Cara omuz silkti. “‘Şifacılar’ anlamına geldiğini biliyorum, o kadar. Bunun sizin için bir anlamı var mı Efendi Rahl?”

“Berdine nerede?”

“Sanırım yatağında.”

Richard koridorda ilerlemeye başladı, yürürken onlara emirler verdi. “Cara, Kahlan’ın odasının önüne gece için bir nöbetçi koy. Raina, gidip Berdine’i uyandır ve benimle ofiste buluşmasını söyle.”

“Şimdi mi Efendi Rahl?” diye sordu Raina. “Bu saatte mi?”

“Evet, lütfen.”

Richard Ulu D’Hara dilinde yazılmış Kolo’nun güncesinin olduğu ofise giderken merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Ulu D’Hara dilinde, Raug’Moss “Kutsal Rüzgâr” demekti.

Shota’nın Nadine’e Richard hakkında yaptığı uyarılar; “rüzgârın onun peşinde olduğu” ve çukurdaki kehanetin “rüzgârda deva aramalı” sözleri, zihninde dolaştı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

“Bu kez,” diye uyardı Ann, “konuşmayı benim yapmama izin versen iyi olur. Anladın mı?”

Kaşları birbirine o kadar yaklaştı ki Zedd birbirlerine değebileceklerini düşündü. Ann, Zedd’in, nefesindeki sosis kokusunu alabileceği kadar eğilip yaklaştı. Tırnağıyla Zedd’in tasmaına hafifçe vurdu; bu, sözsüz bir uyarıydı.

Zedd masum bir şekilde gözlerini kırttı. “Eğer bu seni memnun edecekse elbette ama benim öykülerim özünde, her zaman senin yararına ve bizim amacımıza uygundur.”

“Ah, tabii ki ve kıvrak zekân da her zaman çok keyif vericidir.”

Zedd, Ann’in yapmacık gülümsemesinin abartılı olduğunu hissetti; alaycı bir övgü yeterli olabilirdi. Bu tür şeylerin kabul edilmiş âdetleri vardı. Bu kadının sınırın nerede olduğunu gerçekten öğrenmesi gerekiyordu.

Zedd’in bakışları Ann’in ötesine, asıl soruna tekrar odaklandı. Hanın loş aydınlatılmış kapısına ciddi bir bakış attı. Sokağın karşısında, dar ve ahşap zeminli bir yolun sonundaydı. İki ambarın arasından geçen dar yolun üstünde küçük bir tabela asılıydı: “Soytarı’nın Hanı.”

Zedd karanlıkta geldikleri bu büyük kasabanın adını bilmiyordu ama yanından geçip gitmeyi tercih edeceğini biliyordu. Bu kasabada birçok han görmüştü; eğer seçim onda olsaydı, burayı seçmezdi.

Soytarı'nın Hanı ya arkadaki mevcut alanı değerlendirmek amacıyla sonradan akla gelmiş bir fikirdi ya da sahipleri orayı dürüst insanların denetimi ve otoritenin dikkatinden saklamak istiyorlarmış gibi görünüyordu. Zedd o ana kadar gördüğü müşterilere bakarsa, ikinci seçeneğe daha fazla ihtimal veriyordu. Adamların çoğu ya paralı askere ya da eşkıyaya benziyordu.

"Hoşuma gitmedi," diye kendi kendine mırıldandı.

"Sen hiçbir şeyden hoşlanmazsın zaten," diye tersledi Ann. "Bugüne kadar karşılaştığım en aksi adamsın."

Zedd'in kaşları samimi bir şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Niye böyle söyledin? Bana en eğlenceli seyahat arkadaşı olduğum söylenmişti. Hiç sosis kaldı mı?"

Ann gözlerini devirdi. "Hayır. Bu kez neden hoşlanmadın?"

Zedd karanlık sokağın arkasındaki kapıdan girmeden önce iki yana bakan bir adamı izledi. "Nathan neden buraya geldi ki?"

Ann omzunun üzerinden, tekerlek izleriyle dolu, donmuş sulu çamurlu, boş sokağın karşısına baktı. Kırışan saçlarından sarkan bir tutamı alıp ensesindeki gevşek topuza sıkıştırdı.

"Sıcak yemek yemek ve uyumak için." Tekrar sert sert Zedd'e baktı. "Yani, eğer oradaysa."

"Sana izci bulutu ona takmak için kullandığım büyü akımını nasıl hissettiğimi gösterdim. Onu, Nathan'ı sen de hissettin."

"Doğru," diye kabul etti Ann. "Ama şimdi, en sonunda ona yetiştik, orada olduğunu biliyoruz ve birdenbire sen bundan hoşlanmıyorsun."

"Doğru," dedi Zedd soğuk bir tavırla. "Bu hoşuma gitmiyor."

Ann'in yüzündeki somurtma azalıp ciddiyete dönüştü. "Canını sıkın şey ne?"

"Tabelaya bak. İsimden sonrasına."

Bir çift kadın bacağı V şeklinde yukarı bakıyordu.

Ann dönüp Zedd'e sanki deliymiş gibi baktı. "Zedd, o adam Kâhinler Sarayı'nda neredeyse bin yıldır hapisti."

"Şimdi söyledin hapisti diye." Zedd kendi boynundaki Rada'Han denen tasmaına hafifçe vurdu; Ann bu tasmayı onu yakalamak ve istediklerini yaptırmak için ona takmıştı. "Nathan tekrar bir tasma takmak istemeyecektir. Tasmaını çıkarıp kaçmak için olayların istediği şekilde gelişmesi ve planlanması büyük ihtimalle yüz yıllarını almış olmalı. O adamın, tasmaından kurtulma fırsatını yakalamak için kehanet aracılığıyla olayları nasıl etkilemiş ya da hatta doğrudan değiştirmiş olabileceğini düşünmek bile beni dehşete düşürüyor."

"Şimdi benim onun sadece bir kadınla olmak için oraya gideceğine inanmamı mı bekliyorsun? Senin onun peşinde olduğunu bilirken?"

Ann afallamış bir kuşkuyla gözlerini ona dikti. "Zedd, sen Nathan'ın olayları, kehanetleri sadece tasmaından kurtulmak için mi etkilemiş olabileceğini düşünüyorsun?"

Zedd yolun karşısına bakarak başını iki yana salladı. "Ben sadece bundan hoşlanmadığımı söylüyorum."

"Nathan muhtemelen içerideki şeyi benim hakkımda endişelenmemesi için dikkati dağılsın diye istedi. O sadece bir kadının arkadaşlığına ihtiyaç duydu ve yakalanma tehlikesini görmezlikten geldi."

"Nathan'ı dokuz yüz yıldan fazladır tanıyorsun. Ben onunla sadece kısa bir süre önce tanıştım." Zedd ona doğru eğildi ve kaşını kaldırdı. "Ama ben bile onu senden daha iyi tanıyorum. Nathan her şey olabilir ama salak değil. O olağanüstü yeteneği olan bir büyücü. Eğer onu hafife alırsan ciddi bir hata yaparsın."

Ann bir süre onun gözlerine baktı. "Haklısın; bu bir tuzak olabilir. Nathan kaçmak için beni öldürmeyecektir ama onun... Haklı olabilirsin."

Zedd öksürerek boğazını temizledi.

"Zedd," dedi Ann uzun, rahatsız edici bir sessizlikten sonra, "bu, Nathan konusu önemli. Yakalanması gerekiyor. Geçmişte kehanetlerin içinde tehlikeler keşfettiğimizde bana yardım etmişti ama o hâlâ

bir kâhin. Kâhinler tehlikelidir. Bile bile sorun çıkarmak istedikleri için değil, kehanetin doğasından dolayı öyledirler.”

“Bunun için beni ikna etmen gerekmiyor. Ben kehanetin tehlikelerini çok iyi biliyorum.”

“Özgür dolaşırlarsa oluşacak potansiyel facialardan dolayı kâhinleri her zaman Kâhinler Sarayı’na kapatıyoruz. Kötülük yapmak isteyen bir kâhin bunu yapabilir. Kötülük yapmak istemeyen bir kâhin bile sadece diğerleri değil, kendisi için de tehlikelidir; sanki doğruyu bilmek bunun nedeniymiş gibi insanlar genelde gerçeği söyleyenden intikam alırlar. Kehanetin eğitilmemiş, kehanet şöyle dursun, büyüden hiç anlamayan zihinler tarafından duyulmaması gerekir.

“Bazen Nathan’ın isteklerini yerine getirirdik, bir keresinde bir kadının Nathan’ı ziyaret etmesine izin verdik.”

Zedd kaşlarını çatarak ona baktı. “Ona fahişe mi getirdiniz?”

Ann sıkılğan bir şekilde omuz silkti. “Hapisteyken ne kadar yalnız olduğunu biliyorduk. Bu en arzu edilen çözüm değildi ama evet, ona zaman zaman arkadaş getirdik. Kalpsiz değildik.”

“Ne kadar da yüce gönüllüymüşsünüz.”

Ann bakışlarını kaçırdı. “Biz onu saraya kapatarak yapmamız gereken şeyi yaptık ama ona acıyorduk. Kehanet yeteneğiyle doğmak onun seçimi değildi.

“Kadınlara hiçbir kehanet söylememesi konusunda onu hep uyardık ama bir keresinde söyledi. Kadın çığlıklar atarak saraydan kaçtı. Onu nasıl elimizden kaçırdığımızı anlayamadık.

“Biz onu bulamadan o, kehaneti yaydı. Bu bir iç savaş başlattı. Binlerce kişi öldü. Kadınlar ve çocuklar öldü.

“Nathan bazen deli, akılsızmış gibi görünür. Bazen bugüne kadar tanıdığım en tehlikeli ve dengesiz kişi gibi geliyor bana. Nathan dünyayı sadece gözleriyle değil, zihnine gelen kehanet filtresiyle görür.

“Onunla yüzleştüğimde, ne o kehaneti ne de o genç kadına bir şey söylediğini hatırladığımı iddia etti. Çok daha sonra, birkaç kehaneti birleştirdüğimde öğrendim ki kehanet, ölen çocuklardan birinin, bir oğlanın işkence ve cinayetle hükümdarlık edeceğini söylüyordu. O oğlan büyüüp bir erkek olsaydı on binlerce kişi hayatını kaybedecekti

ama Nathan kehanetteki o tehlikeli çatalı durdurmuştu. O adamın bildiklerinin ne kadarını açığa vurduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

“Bir kâhinin çok kolay büyük zararlar verebilme potansiyeli vardır. Güç peşindeki bir kâhinin dünyaya hükmetme olasılığı yüksektir.”

Zedd hâlâ kapıya bakıyordu. “Bu yüzden onları hapsediyorsunuz.”
“Evet.”

Zedd vişneçürüğü rengi cübbesindeki bir ipliği çekiştirdi. Loş ışıktaki kadının bodur bedenine baktı. “Ann, ben İlk Büyücü’yüm. Eğer anlamamış olsam, sana yardım etmezdim.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Ann.

Zedd seçeneklerini düşündü. Çok fazla yoktu. “Eğer seni doğru anladıysam, Nathan’ın aklının başında olup olmadığını bilmediğini ama eğer öyle olsa bile tehlikeli olma potansiyeli olduğunu söylüyorsun.”

“Sanırım öyle. Ama Nathan insanları acı çekmekten kurtarmak için bana çok kez yardım etti. Yüzlerce yıl önce beni Darken Rahl hakkında uyardı ve bana bir savaş büyücüsünün, Richard’ın doğacağına dair bir kehanet söyledi. Richard’ın müdahalesiz büyümesini sağlamak için beraber çalıştık, böylece senin torununu, becerisini insanlara yardım etmekte kullanacak iyi bir adam olarak yetiştirmene yardım etmek için zamanın olacaktı.”

“Bunun için size minnettarım,” dedi Zedd. “Ama boynuma bu tasmayı takmandan biraz bile hoşlanmıyorum.”

“Anlıyorum. Bu benim de yapmaktan hoşlandığım ya da gurur duyduğum bir şey değil. Bazen olağan dışı durumlarda olağan dışı şeyler yapılır. İyi ruhlar yaptıklarım konusunda son sözü söyleyecekler.

“Nathan’ı ne kadar çabuk bulursak, Rada’Han’ı o kadar çabuk boynundan çıkaracağım. Bu tasmayla seni tutsak almaktan ve bana yardım etmeye zorlamaktan hoşlanmıyorum ama Nathan’ı yakalamama olasılığının vahim neticeleri göz önüne alındığında gerekli gördüğüm gibi hareket ediyorum.”

Zedd başparmağıyla omzunun üstünü işaret etti. “Bundan da hoşlanmıyorum.”

Ann bakmadı; neyi işaret ettiğini biliyordu. “Kızıl ayın Nathan’la ne ilgisi var? Hiç alışılmadık ama birbirleriyle ne alakaları var?”

“Bunun Nathan’la ilgisi olduğunu söylemiyorum. Sadece bundan hoşlanmıyorum.”

Son birkaç günün yoğun bulutlarıyla, hem karanlıktan hem de Zedd’in Nathan’a taktığı izci bulutu görmek zor olduğu için gece yavaşlamışlardı. Neyse ki izci bulutu görmeden büyü bağını hissedecek kadar yakınlardı; izci bulut sadece iz sürücüsünü bu bağı hissedecek kadar yakına getirmek için kullanıldı. Zedd, Nathan’a yüz metre kadar yakın olduklarını biliyordu. İzlenen hedefe bu kadar yakın olmak, bu bağın büyü Zedd’in hislerini, büyüünün yardımıyla becerisini değerlendirebilmesini, yeteneğiyle o tanıdık beceriye erişme bağlantısını bozmuştu. Bu kadar yakından büyü, kokunun peşinde olan bir tazi gibiydi, hedefine o kadar odaklanmıştı ki iz dışındaki hiçbir şeyi umursamıyordu. Bu rahatsız edici bir körlük biçimi ve tedirgin olması için bir başka nedendi.

Bağlantıyı koparabilirdi ama Nathan’ı gerçekten yakalamadan önce bu riskliydi; bir kere koptu mu, fiziki temas olmadan tekrar kurulamazdı.

Son birkaç gündür yağın hafif kar onları yavaşlatmış, yolculuğu soğuk ve sefil bir hale getirmişti. O gün erken saatlerde bulutlar en sonunda dağılıp geride onları kızdıran keskin bir rüzgâr bırakmıştı. Nathan’a yaklaşırlarken ayın yükselmesini ve onlara sağlayacağı ışığı dört gözlerle bekliyorlardı.

Ay yükselirken afallamış bir sessizlikte izlemişlerdi: Ay kızıl yükselmişti.

Önce buna neden olan şeyin geçmeyen bir pus olabileceğini sanmışlardı ama ay iyice yükseldiğinde Zedd bunun masum bir atmosfer olayından kaynaklanmadığını anlamıştı. Daha da kötüsü, son bulutlu günlerden dolayı ayın kıızıla dönüşünün ne kadardır sürdüğünü bilmiyordu.

“Zedd,” diye en sonunda artan sessizliğin içinde sordu Ann, “bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Zedd başını çevirip gölgeleri izliyormuş gibi davrandı. “Ya sen? Sen benden daha uzun zamandır hayattasın. Böyle bir işaret hakkında bir şeyler biliyor olmalısın.”

Zedd onun yün peleriniyle uğraştığını duyabiliyordu. “Sen İlk Düzen’in Büyücüsü’sün. Böyle konularda senin uzmanlığını kabul ederim.”

“Birdenbire benim düşüncem değer mi kazandı?”

“Zedd, bu konuda söz dalaşma girmesek iyi olur. Ben deneyimlerimde benzer bir belirti yaşamadım ama kadim bir metinde, büyük savaştan kalma bir metinde kızıl bir aydan bahsedildiğini hatırlıyorum. Kitap ne manaya geldiğini değil, sadece büyük bir tehlike haberi verdiğini yazıyordu.”

Zedd arkasında saklandıkları binanın köşesindeki gölgenin içinde çömeldi. Sırtını kaplama tahtalara dayadı ve Ann’i yanına çağırarak için bir elini uzattı. Ann yanına, gölgenin daha karanlık yerine oturdu.

“Büyücü Kulesi’nde onlarca kütüphane var, devasa kütüphaneler, çoğu en az Kâhinler Sarayı’ndaki kitap mahzeni kadar büyük, birçoğu da daha büyük. Orada çok sayıda kehanet kitabı da var.”

Kule’de İlk Büyücü’nün özel bölümünü koruyan güçlü kalkanların arkasına saklanacak kadar tehlikeli görülen kehanet kitapları vardı. Zedd gençken Kule’de yaşayan yaşlı büyücülerin bile o kehanetleri okumasına izin verilmezdi. İlk Büyücü olduktan sonra onlara ulaşma izni olmasına rağmen, Zedd çoğunu okumamıştı; okudukları uykularını kaçırmış ve onu ter içinde bırakmıştı.

“Aziz ruhlar,” diye devam etti. “Kule’de o kadar çok kitap var ki hepsinin isimlerini bile okumadım. Eskiden her kütüphanede müdürler vardı. Hepsi kendi raf bölümündeki kitapları bilirdi. Benden çok uzun zaman önce, cevaplar arandığında bu müdürler bir araya gelirdi. Hepsi kendi kitaplarını bilirdi ve özel kitaplarında bahsi geçen konuda bilgi olduğunda bunu açıkça söylerdi. Bu sayede, eldeki soruna yardımcı olabilecek kaynak kitapları ya da kehanetleri bulmak nispeten basit bir işti.

“Ben çok küçükken, müdür olarak sadece iki büyücü kalmıştı. İki kişi orada olan bilgiyi kullanamazdı. O kitaplarda gereğinden fazla bilgi vardı ama belli bir kısmını bulmaya çalışmak ürkütücü bir meydan okumaydı. Bu aramanın daraltılmasına başlamak için bile yeteneğin yönlendirmesi gerekiyordu.

“Kütüphanelerden bilgi alma ihtiyacı, okyanusta akıntıya kapılıp sürüklenirken su içme ihtiyacı hissetmek gibi bir şeydir. Bilgi aşırı bol olduğunda, yerini bulamadan önce susuzluktan ölebilirsin. Ben gençken, en önemli tarih, büyü ve kehanet kitaplarının hangileri olduğu hakkında yönlendirildim. Eğitimimi çoğunlukla bu kitaplarla sınırladım.”

“Ya kızıl ay?” diye sordu Ann. “Okuduğun kitaplar onun hakkında ne söylüyor?”

“Okuduklarım arasında bir kızıl aydan yalnızca bir kez bahsedildiğini hatırlıyorum. Okuduğum şey çok açık değildi, sadece dolaylı olarak anlatılıyordu. Keşke bu konuyu daha çok araştırmayı akıl edebilseydim ama edemedim. O zamanlar kitaplarda daha önemli ve benim dikkatimi çeken başka konular vardı; varsayımsal olmayan, gerçek konular.”

“Kitapta ne yazıyordu?”

“Eğer doğru hatırlıyorsam ama bunu iddia etmiyorum, dünyalar arasındaki bir gedikten bahsediyordu. Böyle bir gedik olduğunda, uyarı olarak üç gece ayın kızıl olacağı yazıyordu.”

“Üç gece. Bildiğimiz kadarıyla bulutlar yüzünden ayın kızıl olduğu üç gece geçmiş olabilir. Ya hep bulutlu olmuş olsaydı? O zaman bu uyarıyı fark edemeyecektik.”

Zedd okuduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi odaklanarak gözlerini kıstı. “Hayır... hayır, uyarılan kişinin uyarıyı üç gece de göreceğini, üç gece de ayın kızıl olacağını yazıyordu.”

“Böyle bir uyarıyla tam olarak ne demek istedi? Dünyalar arasında nasıl bir gedik olabilir?”

“Keşke bilebilseydim.” Zedd dalgali, beyaz saçlı kafasını duvara vurdu. “Orden’in kutuları Darken Rahl tarafından açıldığında, Göz-

yaşı Taşı başka bir dünyadan buraya geldiğinde ve yeraltı dünyasının Bekçi'si neredeyse o gedikten dünyamıza gelecek olduğunda, ortada kızıl bir ay yoktu.”

“O zaman, belki kızıl ay bir gedik var anlamına gelmiyordur. Belki de yanlış hatırlıyorsun.”

“Belki. En net hatırladığım şey o zamanki düşüncelerimdi. Zihnimde bir kızıl ay canlandırdığımı ve kendi kendime böyle bir görüntüyü hatırlamam gerektiğini, eğer gerçekte görürsem, ciddi bir tehdit olduğunu ve hemen bu alametın anlamını araştırmam gerektiğini hatırlamam gerektiğini söylemişim.”

Ann, Zedd'in koluna dokundu, bu daha önce hiç yapmadığı bir şefkat hareketiydi. “Zedd, Nathan'ı neredeyse yakalamak üzereyiz. Onu bu akşam yakalayacağız. Yakaladığımızda, çabucak Aydındril'e gidip bu konuyla ilgilenebilesin diye Rada'Han'ı boynundan çıkarcacağım. Hatta Nathan'ı yakalar yakalamaz hepimiz gideceğiz. Nathan bunun ciddiyetini anlayıp yardım edecektir. Seninle Aydındril'e gidip yardım edeceğiz.”

Zedd bu kadının, Nathan'ı yakalamak için kendisinin de gelmesinde ısrar etmesinden hoşlanmasa da Ann'in Nathan özgür kaldığında neler olabileceğinden ne kadar korktuğunu ve kendisinin yardımına ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Zaman zaman kızgınlığını sürdürmekte zorlanıyordu. Ann'in, kehanetlerin Nathan'la beraber başıboş dolaşmaması için ne kadar uğraştığını biliyordu.

Zedd insanların ham kehanetlerle karşılaşmalarının ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu. Ona çocukluğundan beri kehanetlerin bir büyücü için bile ne kadar tehlikeli olduğu üzerine nasihatler verilmişti.

“Bence mantıklı bir pazarlık; ben sana Nathan'ı yakalaman için yardım edeceğim ve ikiniz kızıl ayın ne anlama geldiğini öğrenmem için bana yardım edeceksiniz.”

“Anlaştık o halde, kendi rızamızla beraber çalışacağız. Kabul etmeliyim ki bu hoş bir değişiklik oldu.”

“Öyle mi?” diye sordu Zedd. “O zaman neden bu tasmayı ben-den çıkarmıyorsun?”

“Çıkaracağım. Nathan’ı yakalar yakalamaz.”

“Nathan senin için kabul etmeyeceğin kadar önemli.”

Ann bir an karşılık vermedi. “Öyle. Yüzyıllarca beraber çalıştık. O iki ayaklı, yürüyen bir bela olabilir ama bütün bu yaygara içinde, Nathan’ın asil bir yüreği var.” Başını çevirirken sesi alçaldı. Zedd, onun gözlerini eliyle sildiğini sandı. “Bu iflah olmaz, harika adamı çok seviyorum.” Zedd hanın sessiz kapısının köşesinden etrafı dikizledi.

“Hâlâ bundan hoşlanmıyorum,” diye fısıldadı. “Bunda ters bir şey var. Keşke ne olduğunu bilseydim.”

“O zaman Nathan konusunda ne yapacağız?” diye en sonunda sordu Ann.

“Konuşmayı senin yapmak istediğini sanıyordum.”

“Şey, sanırım dikkatli olmamız gerektiği konusunda beni ikna ettin. Sence ne yapmalıyız?”

“Ben gidip bir oda isteyeceğim. Sen dışarıda beklersin. O çıkmadan önce onu bulursam gafil avlayıp yakalarım. Ben onu bulmadan dışarı çıkarsa ya da... bir şey ters giderse, onu sen yakalarsın.”

“Zedd, Nathan bir büyücü; ben sadece bir efsuncuyum. Eğer boynunda Rada’Han’ı olsa onu kolayca kontrol edebilirdim ama yok.”

Zedd bunu bir süre düşündü. Onun kaçma ihtimalini riske atamazlardı. Bunun ötesinde, Ann zarar görebilirdi. Nathan’ı tekrar bulmakta zorlanabilirlerdi, onun peşinde olduklarını anladığında iz sürücü bulutun farkına varabilir ve belki ondan kurtulabilirdi. Ama bu pek muhtemel değildi.

“Haklısın,” dedi Zedd en sonunda. “Kapının dışına bir ağ büyüsü yapacağım, böylece eğer dışarı çıkarsa ağ onu engelleyecek, sen de o iğrenç tasmayı onun boynuna takabileceksin.”

“İyi fikir. Nasıl bir ağ kullanacaksın?”

“Söylediğin gibi, başarısız olma lüksümüz yok.” Zedd loş ışıktaki Ann’in gözlerine uzun uzun baktı. “Siktir! Bunu gerçekten yaptığımı inanamıyorum,” diye mırıldandı. “Bana o tasmayı bir versene.”

Ann pelerinin altından belindeki keseye uzandı. Eli dışarı çıktığında, kızıl ayın ışığı Rada’Han’da soluk bir şekilde pırıldadı.

“Daha önce taktığı bu muydu?” diye sordu Zedd.

“Neredeyse bin yıldır.”

Zedd homurdandı. Tasmayı ellerinin içine aldı ve bu soğuk kontrol objesine büyüsünü akıtıp onu tasmanın büyüsüyle karıştırdı. Tasmadaki Ekleyici Büyü’nün sıcak uğultusunu duyabiliyor ve Çıkartıcı Büyü’nün buz gibi sızısını hissedebiliyordu.

Tasmayı geri verdi. “Bu büyüyü onun Rada’Han’ına bağladım.”

“Hangi büyüyü yapacaksın?” diye şüpheli bir tonla sordu Ann.

Zedd, Ann’in bakışlarındaki azmi düşündü. “Bir ışık büyüsü. Bensiz dışarı çıkarsa... Onu Nathan’in boynuna takabilmek için yirmi kalp atış süren olacak, yoksa ışık ağı yanacak.”

Eğer tasmayı, büyüyü yok etmek için zamanında boynuna takamazsa, Nathan ondan dolayı yanacaktı.

Tasma olmadan, Nathan için böyle bir büyüden kaçış yoktu. Onunla, bu büyüden kaçabilecekti ama o zaman Ann’den kaçamayacaktı. Çifte uçlu bağ. O anda, Zedd kendisinden pek hoşlanmadı.

Ann derin bir nefes aldı. “Başka birisinin dışarı çıkması onu tetiklemeyecek, değil mi?”

Zedd başını iki yana salladı. “Onu iz sürücü buluta bağlayacağım. Büyü sadece ve sadece onu tanıyacak.”

Ann’i uyarırken Zedd’in sesi alçaldı. “Eğer onu zamanında yakalayamazsan ve ağ yanarsa, o zaman Nathan’in yanında olanlar çok yakınsa ya yaralanacaklar ya da ölecekler. Herhangi bir nedenle onu boynuna takamazsan, zamanında kaçmayı unutma. Onun tekrar boynuna takılması yerine ölümü tercih edebilir.”

YIRMİNCİ BÖLÜM

Salınarak içeri girip kasvetli odayı inceleyen Zedd siyah yenleri olan, başlıklı, kalın, vişneçürüğü cübbesinin buraya uygunsuz olduğunu düşündü. Yumuşak lamba ışığı her manşette üç sıra gümüş brokar ve tam önde, boynunun çevresinde ve önde daha kalın altın brokarlar olduğunu gösteriyordu. Altın tokalı kırmızı bir saten kemer bu zengin cübbenin beline takılmıştı.

Zedd sade cübbesini özledi ama o, Adie'nin ısrarından dolayı çok uzun zaman önce tarih olmuştu. Yaşlı efsuncu, Zedd'in yeni kılığını seçmişti; güçlü büyücüler için, sade aksesuarlar askeri kıyafete denkti. Zedd, Adie'nin, eski cübbesinden hoşlanmadığını ve onu bunun içinde tercih ettiğinden şüphelendi.

Adie'yi özlemişti ve Zedd'in öldüğüne inandığı için hissettiği kederden dolayı üzülüyordu. Neredeyse herkes onun ölmüş olduğunu düşünüyordu. Zamanları olduğunda Ann'e seyahat defterine Adie'ye yaşadığını haber vermek için bir mesaj yazdırabilirdi.

Ama en çok Richard için üzülüyordu. Richard'ın ona ihtiyacı vardı. Richard'ın yeteneği vardı ve doğru talimatlar olmadan yuvasından düşen bir kartal yavrusu kadar çaresizdi. Şu an için, en azından Richard'ın onu korumaya yardım edecek Doğruluk Kılıcı

vardı. Zedd, Nathan'ı yakalar yakalamaz Richard'a gitmeyi planlıyordu. Bu çok sürmeyecekti ve sonra hemen Richard'a gidebilirdi.

Hancı, Zedd'in dikkat çekici giysisine bir göz attı, bakışları altın kemer tokasına takıldı. Kürkler, eski püskü deriler ve yırtık pırtık yünler giyen bir cılız müşteri yığını sağ duvardaki kabinlerden onları izliyorlardı.

İki kalas masa, saman zeminin üzerinde boş bir şekilde akşam yemeği ya da içki bekliyordu.

"Odalar bir gümüş," dedi hancı lakayt bir sesle. "Arkadaşlık istiyorsan, bir gümüş daha vereceksin."

"Görünüşe göre kıyafet seçimim pahalıya patlıyor," diye yorum yaptı Zedd.

Yapılı hancı ağzının bir köşesiyle gülümserken iri elini avucu açık bir şekilde uzattı. "Ücret ücrettir. Oda istiyor musun, yoksa istemiyor musun?"

Zedd adamın eline bir gümüş bıraktı.

"Soldan üçüncü oda." Kıvrıkcık, kahverengi saçlı başıyla arkasındaki koridoru işaret etti. "Arkadaşlık istiyor musun ihtiyar?"

"Onu gelecek hanımefendiyle paylaşman gerekecekti. Ben biraz daha fazla para kazanmak isteyebilirsin diye düşünüyordum. Oldukça fazla."

Gümüş parayı yumruğunda sıkarken adamın kaşları merakla seğirdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, eski bir arkadaşımın burada durduğunu duydum. Onu uzun zamandır görmedim. Eğer o buradaysa ve bana onun odasını gösterirsen, onu tekrar görmenin neşesi ve mutluluğuyla kendimi o kadar kaybedebilirim ki çok sayıda altını elden çıkarabilirim. Tam bir altın parayı."

Adam onu baştan aşağı süzdü. "Bu arkadaşının bir ismi var mı?"

"Şey," dedi Zedd alçak bir sesle, "diğer müşterilerinin çoğu gibi, onun da isimlerle bir sorunu var; sanki onları uzun zaman hatırlamakta zorlanıyormuş ve hep yenilerini bulmak zorunda kalıyormuş

gibi. Ama onun uzun boylu, yaşlı ve geniş omuzlarına kadar inen beyaz saçları olduğunu söyleyebilirim.”

Adam dilini yanağının içinde gezdirdi. “O... şu anda meşgul.”

Zedd altın parayı çıkardı ama hancı onu almak için uzandığında geri çekti. “Öyle diyorsun demek. Ne kadar meşgul olduğuna ben karar vermek isterim.”

“O zaman bir gümüş daha.”

Zedd sesini yükseltmemek için kendini zorladı. “Ne için?”

“Hanımefendinin zamanı ve arkadaşlığı için.”

“Senin hanımefendine kâr sağlamak gibi bir niyetim yok.”

“Öyle diyorsun demek. Hanımefendiyi onunla gördüğünde havan değişebilir ve... gençliğini yeniden alevlendirmeye çalışmaya karar verebilirsin. Önce parayı almak benim ilkindir. Ona gülümsemekten başka bir şey yapmadığını bana söylese, o zaman gümüşünü geri alabilirsin.”

Zedd buna imkân olmadığını biliyordu. Kendi sözüne karşı kadının sözü olacaktı ve doğru olmasa bile onun sözünde tatlı bir fazladan kâr tınısı olacaktı. Ama büyük resme bakıldığında, Zedd ne kadar sinirlenirse sinirlensin, bu fiyatın zerre kadar önemi yoktu. Zedd iç cebine uzanıp gümüş parayı verdi.

“Sağdan son oda,” dedi hancı, dönüp uzaklaşırken. Sonra tekrar Zedd’e döndü. “Yandaki odada rahatsız edilmek istemeyen bir müşterimiz var.”

“Müşterilerini rahatsız etmeyeceğim.”

Hancı, Zedd’e kurnazca sırıttı. “Ona açıkça küçük bir arkadaşlık teklif ettim, ek ücret almadan ve eğer dinlenirken birisi onu rahatsız ederse bana canlı canlı derimi yüzeceğini söyledi. Buraya tek başına gelecek kadar cesur bir kadın olduğu için ona inanıyorum. Eğer onu uyandırırırsan, ona gümüş parasını geri vermeyeceğim. Onu senden döverek alacağım. Anladın mı?”

Zedd yemek istemeyi kısaca düşünürken öylesine başıyla onayladı, açtı ama isteksiz bir şekilde bu düşüncüyü bir kenara attı.

“Olur da... biraz hava almak istersem, arka kapı var mı?” Zedd, Nathan’ın yanlış kapıdan sığışmasını istemedi. “Fazla para gerekirse anlarım.”

“Biz bir demirci dükkânının arkasındayız,” dedi hancı uzaklaşırken. “Başka kapı yok.”

Sağdaki son kapı. İçeriye tek giriş. Dışarıya tek çıkış. Bunda ters bir şey vardı. Nathan bu kadar aptal olamazdı. Ama yine de Zedd bağlantısının büyüyle çatırdayan havayı hissedebiliyordu.

Nathan’ın onlara bu kadar uygun bir şekilde yatacak bir yer bulduğundan dolayı şüpheyle karanlık koridordan ilerledi. Sıra dışı bir şey duyabilmek için dikkatlice dinliyordu ama sadece soldan ikinci odadaki bir kadının iyi çalışılmış, sahte arzu seslerini duydu.

Koridorun sonu, yandaki ahşap bir askıda duran tek bir mumla aydınlatılmıştı. Sonuncunun yanındaki odada, Zedd rahatsız edilmek istemeyen cesur kadının hafif horultularını duyabiliyordu. İşin bu noktaya varmayacağını ve onun bütün olay sırasında uyuyacağını umdu.

Zedd sağdan son kapıya kulağını dayadı. Bir kadının yumuşak, kısık kahkahasını duydu. Eğer işler kötü giderse bu kadının canı yanabilirdi. İşler kötü giderse kadın ölebilirdi.

Bekleyebilirdi ama Nathan’ın dikkatinin dağılmış olması kesinlikle daha elverişliydi. Ne de olsa adam bir büyücüydü.

Zedd, Nathan’ın yakalanma konusunda ne kadar güçlü hisleri olduğunu biliyordu.

Zedd kendisinin ne hissettiğini biliyordu. Bu, karar vermesine yardımcı oldu. Bu kargaşa ortamında fırsatı kaçıramazdı.

Zedd itip kapıyı açtı, elini içeri uzatıp havayı kafa karıştırıcı, sessiz ısı ve ışık parıltılarıyla tutuşturdu.

Yataktaki çıplak çift, korkuyla sinip gözlerini kapattı. Zedd bir hava yumruğuyla Nathan’ı kadının yanından yatağın diğer ucuna fırlattı. Nathan homurdanır ve havayı döverken Zedd kadını bileğinden yakaladı ve diğer tarafa attı. Kadın yatak örtüsünü yakalayıp beraberinde çekti.

Işık parıltıları geçerken ve kadın örtüye sarılamadan önce, Zedd bir ağ atıp onu bulunduğu yerde felç etti. Neredeyse aynı anda, yatağın arkasındaki adam benzer bir ağ büyüsu yaptı ama onun ağı kendi büyüsyyle kurtulmaya çalışırsa diye ciddi sonuçlar yaratarak örülmüştü. Nazik ya da hoş görülü olacak zaman değildi.

Yerdeki hafif gürültü dışında, karanlık oda aniden sessizleşmişti. Sadece el yüz yıkama leğeninin üzerindeki mum zayıf bir şekilde titreyordu. Zedd her şey yolunda gittiği ve kadına zarar vermediği için rahatladı.

Yerdeki adamı görmek için yatağın yanından dolaştı; adam olduğu yerde donmuş gibiydi, ağzı bir çığlığın başlangıcında açık kalmıştı, elleri kendini korumak için tırmalarcasına açılmıştı. O adam Nathan değildi.

Zedd kuşkuyla bakakaldı. Odadaki kancanın büyüsunü hissedebiliyordu. Bu adamın, peşinde olduğu kişi olduğunu biliyordu.

Adamın üzerine doğru eğildi. “Beni duyabildiğini biliyorum, bu yüzden dikkatlice dinle. Seni tutan büyüyü çözeceğim ama eğer bağırırsan bunu tekrar yapacağım ve seni sonsuza kadar böyle bırakacağım. Yardım çığlığı atmadan önce dikkatlice düşün. Şimdiye kadar tahmin etmiş olabileceğin gibi, ben bir büyücüyüm ve gelebilecek hiç kimse seni kurtarmak için bir şey yapamaz, beni kızdırma.”

Zedd elini adamın önüne getirip ağın örtüsünü geri çekti. Adam hızla duvara geri çekildi ama sesini çıkarmadı. Yaşlıydı fakat Nathan’ın görüldüğü kadar yaşlı değildi. Nathan’ın düz saçları yerine onunkiler dalgalı beyazdı. Uzun boylu da değildi ama Zedd’in hancıya verdiği kaba tarif, bu adamın Zedd’in aradığı kişi olmasını düşündürecek kadar yakındı.

“Kimsin?” diye sordu Zedd.

“Adım William. Sen Zedd olmalısın.”

Zedd doğruldu. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Aradığın adam bana söyledi.” Yandaki iskemleyi işaret etti. “Pantolonumu giymemde bir sakınca var mı? Bu akşam artık onu çıkarmaya ihtiyacım olmadığına dair içimde bir his var.”

Zedd başını iskemleye doğru sallayıp William'a giymesini işaret etti. "Giyinirken bir yandan konuş. Ve sana söylediğim gibi büyücü olduğumu aklında çıkarma. Ben bir adamın bana yalan söylediğini anlarım. Şu an çok kötü bir ruh halinde olduğumu da aklımdan çıkarma."

Zedd yalanları anlayabilme konusunda tam manasıyla doğruyu söylemiyordu ama bu adamın bunu bilmediğini düşünmüştü. Bununla beraber, ruh hali hakkında söylediği doğrudu.

"Peşinde olduğun adama şans eseri rastladım. Bana adını söylemedi. Bana teklifi..." William pantolonunu giyerken kadına bir göz attı. "Bunu o duyabilir."

"Ondan endişe etme. Benden endişe et." Zedd dişlerini sıktı. "Konuş."

"Şey, ona bir iyilik yaparsam..." Kadına bir bakış attı. Buruşuk yüzü şaşkın bir ifadeye donup kalmıştı. "Ona bir iyilik yaparsam bana bir kese vereceğini söyledi."

"Ne iyiliği?"

"Yerine geçme iyiliği. Buraya gelene kadar arkamda Bekçi'nin kendisi varmış gibi at sürmemi söyledi. Buraya geldiğimde yavaşlayabileceğimi, dinlenebileceğimi ya da durabileceğimi söyledi. Bana yetişeceğini söyledi."

"Ve bunu mu istedi?"

William pantolonunun düğmelerini ilikledi, hızla iskemleye oturdu ve çizmelerini giymeye başladı. "Senden kaçamayacağımı, er geç bana yetişeceğini ama en azından buraya gelene kadar bunun olmasını istemediğini söyledi. Hızlı yol aldığım için, kabul etmeliyim ki hemen peşime düşmeyeceğini düşündüm, bu yüzden kazancımın birazının keyfini çıkarmayı düşündüm."

William ayağa kalktı ve kahverengi yün gömleğinin içine bir kolunu soktu. "Sana bir mesaj iletmemi söyledi."

"Mesaj mı? Ne mesajı?"

William gömleğini giydi ve sonra pantolonunun bir cebinden deri bir kese çıkardı. Parayla doluymuş gibi görünüyordu. William keseyi parmaklarıyla açtı. “Bana verdikleriyle beraber burada.”

Zedd adamdan keseyi çekip aldı. “Bir bakayım.” Kese birkaç tane gümüş hariç altın paralarla doluydu. Zedd altınlardan birini başparmağı ve işaret parmağı arasında yokladı. Büyünün artçı hafif karıncalanmasını hissedebiliyordu. Paralar büyük ihtimalle bakırdı ve Nathan onları büyüyle altına çevirmişti.

Zedd, Nathan’ın bunu nasıl yapılacağını bilmediğini umuyordu. Maddeleri altına çevirmek tehlikeli bir büyüydü. Zedd sadece başka seçeneği kalmadığında bunu yapardı.

Kesenin içinde, paraların yanında, katlanmış bir kâğıt parçası vardı. Kâğıdı çıkardı ve ona takılmış olabilecek her tür büyü tuzaklarına dikkat ederek, loş ışıkta iyice bakarak parmaklarının arasında çevirdi.

William işaret etti. “Bana bunu verdi. Beni yakaladığında onu sana vermemi söyledi.”

“Başka bir şey? Bu mesajı vermek dışında sana başka bir şey söyledi mi?”

“Şey, ayrılırken durakladı ve bana baktı. Dedi ki, ‘Zedd’e söyle, bu düşündüğü şey değil.’”

Zedd bir an bunu düşündü. “Nereye gitti?”

“Bilmiyorum. Ben atımın üzerindeydim ve o hâlâ yayaydı. Bana gitmemi söyledi, sonra atımın sağrısını tokatladı ve ben de gittim.”

Zedd keseyi William’a attı. Bir taraftan adama dikkat ederek kâğıdı açtı. Tek mumun loş ışığında gözlerini kısıp mesajı okudu.

Özür dilerim Ann ama önemli işlerim var. Rahibelerimizden biri çok aptalca bir şey yapacak. Eğer becerebilirim onu durdurmam gerekiyor. Eğer ölürsem seni sevdiğimi bilmeni istiyorum ama sanırım bunu biliyorsun. Senin esirin olduğum sürece bunu asla söyleyemedim. Zedd, eğer, beklediğim gibi, ay kızıl yükselirse, o zaman hepimiz ölümcül tehlikedeyiz demektir. Eğer ay üç gece kızıl yükselirse, bunun manası Jagang bir zorunlu çatal kehaneti uyandırmış demektir. Jocopo

hazinesine gitmen gerekiyor. Benim peşime düşüp kıymetli zamanını harcarsan hepimiz öleceğiz ve imparator artakalanları toplayacak.

Zorunlu çatal kehanet, kurbanına çifte bağ mecburiyeti koyar. Zedd, üzgünüm ama kurbanın adı Richard. Ruhlar ona merhamet etsin. Bu kehanetin anlamını bilseydim sana söylerdim ama bilmiyorum; ruhlar ona ulaşmamı engellediler. Ann, Zedd'le git. Senin yardımına ihtiyacı olacak.

İyi ruhlar ikinizin de yanında olsun.

Zedd gözlerini kırıp sulanan görüşünü düzeltmeye çalışırken bir leke fark etti. Mesajı çevirip lekenin mum kalıntısı olduğunu anladı. Bu mesaj mühürlenmişti ama zayıf ışıktaki bunu daha önce fark etmemişti.

Zedd başını kaldırdığında William'm sopasını gördü. Ürküp geri çekildi ama darbenin sersemletici acısını hissetti. Omzunu yere çarptı.

William üzerine atlayıp gırtlığına bıçak dayadı.

"Jocopo hazinesi nerede ihtiyar?! Konuş, yoksa gırtlığını keseceğim!"

Zedd odanın döndüğünü ve sallandığını hissederken görüşünü kaybetmemeye çalıştı. Mide bulantısı ağzını tıkadı. Bir anda ter içinde kalmıştı.

Üzerinden ona bakan William'ın gözlerindeki bakış vahşiydi. "Konuş!"

Adam onu üst kolundan bıçakladı. "Konuş! Hazine nerede?"

Bir el uzanıp William'ı saçından yakaladı. Bu siyah bir pelerin giyen orta yaşlı bir kadındı. Zedd onun kim olduğunu ya da orada ne yaptığını çıkaramıyormuş gibiydi. Kadın şaşırtıcı bir güçle William'ı geri attı. Adam açık kapının yanındaki duvara çarpıp yere yığıldı.

Kadın küçümseyerek Zedd'e baktı. "Nathan'ın kaçmasına izin vererek çok büyük bir hata yaptın, ihtiyar. O yaşlı kocakarıyı takip etmenin benim kâhini yakalamamı sağlayacağını düşünüp onunla bağlantını hissedebilene kadar ikinizi takip ettim. Ama senin büyümlü kancanın sonunda, burada Nathan yerine bu salağı buldum. Bu yüzden senin keyfini kaçırmam gerekiyor. O kâhini istiyorum."

Döndü ve olduğu yerde donmuş çıplak kadına bir göz attı. Elinden çıkan zifiri karanlıkta çakan yıldırımla beraber oda gök gürültüsüyle yankılandı. Öldürücü şimşek kadını ve elindeki örtüyü tam ikiye böldü. Duvara kanlar saçıldı. Kadının üst yarısı ikiye kesilmiş bir heykel gibi yere düştü. Gövdenin yere çarpmasıyla beraber bağırsakları yere döküldü ama kol ve bacaklar aynı pozda donuk kaldılar. Zedd'in üzerinde dikilen kadın ona döndü. Gözleri öfkeden kıpkırmızıydı.

"Kollar ve bacaklarından başlayarak teker teker, Çıkartıcı Büyü'nün tadına bakmak istiyorsan bana bir neden vermen yeter. Şimdi, ver de şu mesajı bir göreyim."

Zedd, kadına doğru elini açtı. Kadın uzandı. Zedd sersemliğine rağmen zihnini odakladı. Daha kadın kâğıdı kapamadan onu yaktı. Parlak sarı bir ışıltıyla alev aldı.

Kadın bir hiddet çılgılığıyla William'a döndü. "Orada ne yazıyordu, solucan herif!"

O ana kadar panikten kaskatı kesilmiş olan William kapıdan dışarı çıktı ve yıldırım hızıyla koridordan kaçtı.

Tekrar Zedd'e dönerken tel tel saçları yüzünün önünde sallandılar. "Senden cevaplar almak için geri geleceğim. Seni öldürmeden önce her şeyi itiraf edeceksin."

Kadın kapıdan fırlarken Zedd hızla yaptığı kalkanına çarpan tanımadık bir büyü karışımı hissetti. Kafasının içine müthiş bir acı yayıldı.

Kendini toparlamaya çalışırken kör edici bir ızdırıp sıkışmasına karşı savaştı. Zedd donup kalmamıştı ama nasıl ayağa kalkacağını düşünemiyordu. Kolları ve bacakları ters çevrilmiş bir kaplumbağa gibi havayı dövüyordu. Dağlayıcı acı, bilincini kaybetmemekten başka bir şey yapmasını zorlaştırıyordu.

Sanki ikiye bölünüyormuş ve onu bir arada tutması gerekiyor gibi ellerini kafasının yanlarına bastırdı. Nefes alabilmek için zorlukla soluduğunu duyabiliyordu.

Ani bir sarsıntının gürültüsü havayı yardı ve kısa bir süre onu yerden yükseltti.

Çatı ayrılıp açılırken kör edici bir parıltı odayı aydınlattı, parçalanen tahtalar ve kırılan kirişlerin gümbürtüsü sağır edici gök gürültüsünün patlaması içinde neredeyse kayboldu. Acı ortadan kalktı. Işık ağı yanmıştı.

Dumanlar çıkan enkaz üzerine yağarken tozlar havada dalgalandı. Zedd yumak halini aldı ve moloz parçaları üzerine düşerken başını kapattı. Dolu fırtınasındaki çaydanlık gibi bir ses çıktı.

Etrafa sessizlik çöktüğünde Zedd en sonunda ellerini kafasından çekip yukarı baktı. Yarım yamalak binanın hâlâ ayakta durduğuna şaşırı. Çatının çoğu yok olmuştu, rüzgâr, tozları yukarıdaki karanlık gecenin içine çekiyordu. Duvarlar güvelerin yediği paçavralar gibi delik deşikti. Yanında o kadından kalan kanlı parçalar vardı.

Zedd kendisini kontrol etti ve kıyaslandığında kendini önemli derecede iyi durumda bulduğuna şaşırı. Kafasının yanından, William'ın ona sopayla vurduğu yerden kanlar akıyor ve kolunda bıçaklandığı yer zonkluyordu ama bunlar dışında yaralanmamış gibi görünüyordu. Olabilecekler göz önüne alındığında hiç de kötü bir durumda olmadığına karar verdi.

Dışarıdan iniltiler geldi. Bir kadın çığınca çığlık atıyordu. Zedd adamların enkazları kaldırıp attıklarını, yaralı ya da ölüleri ararken isimler seslendiklerini duyabiliyordu.

Birisi tekmelemiş gibi, tek bir menteşesinden çarpık bir şekilde asılı duran kapı parçalanarak açıldı.

Tanıdık, bodur biri hızla içeri girince Zedd rahatlayarak iç çekti, kadının kırmızı yüzü endişe içindeydi.

“Zedd! Zedd, yaşıyor musun?”

“Zıkkımın kökü be kadın, sence yaşıyormuş gibi mi görünüyorum?”

Ann yanına diz çöktü. “Bence berbat görünüyorsun. Başın kanıyor.”

Ann oturması için ona yardım ederken Zedd acıyla homurdandı. “Hayatta olduğun için ne kadar sevindiğimi sana anlatamam. Yandığında o ışık büyüüne çok yakın olabileceğinden korktum.”

Ann kandan ke ele mi  saçları mıncıklayıp yarayı inceledi. “Zedd, o, Nathan değildi. Büyünün içine girerken neredeyse tasmayı o adamın boynuna takıyordum. Sonra Rahibe Roslyn kapıdan uçarcasına  ıktı. Onun  zerine atlayıp bir mesaj hakkında ona bir şeyler bağırdı.

“Roslyn bir Karanlık Rahibesi. Beni görmedi. Bacaklarım eskisi gibi değil ama büyüyü  ıkartıcı Büyü kullanarak bozmaya  alı tı ını görünce on iki yaşındaki bir kız gibi kaçtım.”

“Sanırım i e yaramadı,” diye mırıldandı Zedd. “Galiba bir İlk Büyücü’n n yapt ı bir büyüyle hiç kar ıla mamı . Ama kesinlikle bu kadar büyük yapmadım. Işık büyüsü üzerinde  ıkartıcı Büyü kullanmak büyünün gücünü arttırdı. Bu da masum insanların hayatlarına mal oldu.”

“En azından o kötü kadının kine de mal oldu.”

“Ann, beni iyile tir, sonra bu insanlara yardım etmemiz gerekiyor.”

“Zedd, o adam kimdi? Neden büyüyü başlattı? Nathan nerede?”

Zedd elini uzattı ve sıkıca kapattığı yumru unu açtı. Sıcak büyüyü elindeki küllerin içine akıttı.

Koyu küllerin rengi griye doğru açılırken tozumsu siyah kalıntı k mele meye başladı. K m rle mi  kalıntılar eski k  ıt haline tekrar d n  t  nde, en sonunda soluk kahverengi oldu.

“Bugüne kadar hiç kimsenin böyle bir şey yapabildiğini bilmiyordum,” diye hayretler içinde fısıldadı Ann.

“Rahibe Roslyn’in de bilmedi ine   kret, yoksa ba ımız  u andakinden daha büyük belada olacaktı. İlk Büyücü olmanın kendine has avantajları vardır.”

Ann buru mu  k  ıdı Zedd’in avucundan aldı. Nathan’ın mesajını okurken gözlerinde ya lar birikti. Bitirdi inde sessiz ya lar tombul yanaklarından a a ı akıyordu.

“Aziz Yaratıcı,” diyerek en sonunda nefes verdi.

Zedd’in gözleri de ya lardan yanıyordu. “Kesinlikle oyle,” diye fısıldayarak karşılık verdi.

“Zedd, Jocopo hazinesi ne?”

Zedd ona bir bakış attı. “Ben de senin bildiğini umuyordum. Nathan bize gidip bir şeyi korumamızı söyledi ama neden onun ne olduğunu söylemedi?”

Dışarıdaki insanlar acı içinde ağlıyor ve yardım istiyorlardı. Uzakta, bir duvar ya da belki bir çatı parçası yere düştü. Adamlar enkazı kazarken bağırarak talimatlar veriyorlardı.

“Nathan diğer insanlardan farklı olduğunu unutuyor. Tıpkı senin yirmi otuz yıl öncesinden bir şeyler hatırladığın gibi, onların ne olduğunu hatırlıyor, sadece onun hatırladıkları bazen otuz kırk yıl değil, birkaç yüzyıl oluyor.”

“Keşke bize daha çok şey söylemiş olsaydı.”

“Onu bizim bulmamız gerekiyor. Onu bulacağız. Aklımda birkaç fikir var.” Parmağını ona doğru şaklattı. “Ve sen benimle geliyorsun! Hâlâ Nathan’ı yakalamadı. Şu an için tasma kalıyor. Benimle geliyorsun, anladın mı? İtiraz duymak istemiyorum!”

Zedd uzanıp boynundaki tasmayı açtı.

Ann’in gözleri fal taşı gibi ve ağzı bir karış açıldı.

Zedd Rada’Han’ı onun kucığına attı. “Nathan’ın bahsettiği Jocopo hazinesini bulmamız gerekiyor. Nathan bu konuda oyun oynamıyor. Bu ölümcül derecede ciddi. O mesajda yazdığına inanıyorum. Başımız çok büyük belada. Seninle geliyorum ama bu kez dikkatli olmamız gerekiyor. Bu kez izimizi büyüyle gizlememiz gerekiyor.”

“Zedd,” diye en sonunda fısıldadı Ann, “o tasmayı nasıl çıkar-
dın? Bu imkânsız bir şey.”

Zedd kehanetin Richard’ı tuzağa düşürdüğü düşüncesine ağ-
lamamak için Ann’e sert sert baktı. “Söylediğim gibi, İlk Büyücü
olmanın bazı avantajları vardır.”

Ann’in yüzü kıpkırmızı oldu. “Biraz önce... Rada’Han’ı ne kadar
zamandır çıkarabilir durumdaydın?”

Zedd kemikli omuzlarından birini silkti. “Onu çözmek birkaç
günümü aldı. O zamandan beri. İlk iki ya da üç günden beri.”

“Yine de benimle geldin. Hâlâ benimle geliyorsun? Neden?”

“Sanırım ben çaresizlik yüzünden istemediği şeyler yapan kadınlardan hoşlanıyorum. Karakterini gösteriyor.” Titreyen ellerini yumruk yaptı. “Mesajında Nathan’ın söylediği her şeye inanıyor musun?”

“Keşke hayır diyebilseydim. Üzgünüm, Zedd.” Ann yutkundu. “Dedi ki, ‘Ruhlar ona merhamet etsin,’ Richard’ı kastederek. Nathan ‘iyi ruhlar’ demedi, sadece ‘ruhlar’ dedi.”

Zedd ince, uzun parmaklarını yüzüne sildi. “Bütün ruhlar iyi değildir. Kötü ruhlar da vardır. Çifte çatal kehanetler hakkında ne biliyorsun? Çifte zorunluluk getiren kehanetler hakkında?”

“Tasmanın aksine, onlardan kaçış yoktur. O kehaneti uyandırmadan önce bahsedilen felaketin gerçekleşmesi gerekiyor.

“O her neyse çoktan oldu. Bir kere uyandırıldı mı felaketin doğası kendini tanımlar, bunun anlamına göre kurban kehanetin iki ucundan sadece birini seçmek zorundadır. Kurban ona daha çok uygun olanı seçebilir... Bunu kesin bilmen gerekiyor? İlk Büyücü olarak, bilmen gerekirdi.”

“Ben bana yanıldığımı söylemeni umuyordum,” diye fısıldadı Zedd. “Keşke Nathan en azından bu kehaneti görebilmemiz için yazmış olsaydı.”

“Yazmadığına şükret.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Clarissa titremesini kontrol etme çabasıyla manastırın taş kulesindeki yıpranmış pencere eşiğini sıkıca tuttu. Diğer eliyle güm güm atan kalbinin üzerini kavradı. Gözlerini yakan keskin dumanla bile, donakalmış bir şekilde, aşağıda meydan ve şehrin içindeki kargaşayı izlerken gözlerini kısmak için kendini zorladı.

Gürültü, sağır ediciydi. İşgalciler saldırıp kılıçlarını, baltalarını ve gürzlerini sallarken savaş naraları atıyorlardı. Çelikler çarpışıp çınılıyordu. Havada oklar vınılıyordu. Atlar panik içinde kişniyorlardı. Işık ve alev topları uzaktaki kırlardan uğuldayarak geliyor ve taş surların içinde patlıyorlardı. Korkunç işgalciler şehir surlarının içindeki yarıklardan akın akın gelirlerken tiz borular çalıyor ve canavarlar gibi böğürüyorlardı, inanılmayacak kadar çok olan sayıları sokakları siyah bir sel gibi karartıyordu. Alevler hışırdayıp gürlüyor ve çatırdıyordu.

Şehirliler merhamet dilerlerken utanmadan ağlıyor, kılıçlarla kesilirlerken bile ellerini uzatmış, yalvarıyorlardı. Clarissa yediler meclisinden birinin kanlı vücudunun bir atın arkasındaki iple sokakta sürüklendiğini gördü.

Çocukları, kocaları, kardeşleri ve babaları gözlerinin önünde öldürülürken kadınların tiz çığlıkları bütün sesleri delip geçiyordu.

Sıcak rüzgâr, yanan bir şehrin karışmış kokularını taşıyordu, zift ve odun, yağ ve kumaş, deri ve et ama hepsine karışmış olan, aldığı her nefeste olan şey kanın insanı öğürten iğrenç kokusuydu.

Her şey tıpkı onun söylediği gibi oluyordu. Clarissa ona gülmüştü. Yaşadığı müddetçe bir daha asla tekrar gülemeyeceğini düşündü. Bu zamanın ne kadar kısa olabileceğini düşününce bacaklarının bağı neredeyse çözüldü.

Hayır. Bunu düşünmemeliydi. O burada güvendedi. Manastıra saygısızlık edemezlerdi. Aşağıdaki büyük salonun güvenliğine sığınan kalabalığın dehşet içinde ağlamasını ve feryatlar etmesini duyabiliyordu. Burası kutsal bir yerd, Yaratıcı ve iyi ruhlara tapanlara adanmıştı. Böyle bir ibadethanede kan dökmenin bu canavarlar için bile kutsal şeylere saygısızlık sayılması gerekirdi.

Ama yine de o, Clarissa'ya bunu yapacaklarını söylemişti.

Aşağıda, sokaklarda, ordunun direnişi yok edilmişti. Renwold'u savunanlar asla bir istilacının bu surların içine adım atmasına izin vermemişlerdi. Şehrin onu Yaratıcı'nın Kendisi savunuyormuş kadar güvenli olduğu söylenirdi. İstilacılar daha önce denemişlerdi ve hep kanlar içinde, moralleri bozuk dönmüşlerdi. Vahşi Diyarlar'dan hiçbir güruh, bu şehrin surlarında bir gedik açmamıştı. Renwold her zaman güvenli bir şekilde dayanmıştı.

Bugün, onun dediği gibi, Renwold düşmüştü.

Şehrin savaşmadan, barış içinde teslim olmasını ve ganimet verilmesini reddetmelerindeki arsızlık yüzünden Renwold halkına merhamet gösterilmemişti. Bazıları teslim olmak için baskı yapmış, önceki üç geceki kızıl ayın hayra alamet olmadığını iddia etmişti. Ama o sesler birkaç taneydi; şehir daha önce her zaman güvenli olmuştu.

İyi ruhlar ve Yaratıcı'nın Kendisi, bugün Renwold halkına sırt çevirmişlerdi. Ne suçları olduğunu anlayamıyordu ama iyi ruhlardan merhamet görmedikleri için bu kesinlikle çok kötü bir şey olmalıydı.

Manastırın tepesindeki stratejik noktadan, Renwold halkının zorla sokaklarda, pazar yerinde ve avlularda yığınlar halinde toplandığını görebiliyordu. Aşağıdaki meydana silah zoruyla götürülen bir yığın insan olduğunu biliyordu. Çivili metallere, mahmuzlu deri kayış ve kemerler, kat kat post ve kürklerden yabancı teçhizata bürünmüş işgalciler tıpkı Vahşi Diyarlar'da olduğunu hayal ettiği yabanilere benziyorlardı.

İşgalciler erkekleri ayırıyorlar, mesleği olanları bir kenara çekiyorlardı: demircileri, yaycılar, okçuları, fırıncıları, biracıları, kasapları, değirmencileri, marangozları; işe yarayabilecek bir zanaatı ya da işi olan herkesi. O adamlar birbirlerine zincirlenip köleler gibi yürütülüyorlardı. Çok yaşlılar, küçük oğlanlar ve işe yaramaz işleri olanlar; uşaklar, çiftçiler, hancılar, toprak sahipleri, memurlar ve tacirler bulundukları yerlerde kılıçlarla boyunları kesilerek, göğüslerine giren mızraklarla, karınlarına sokulan bıçaklarla, kafataslarına gelen gürzlerle katlediliyorlardı. Bu katliamda bir sistem yoktu.

Bir işgalci, yerde ölmüyormuş gibi görünen bir adamın kafasına sopayla vururken Clarissa boş boş baktı. Bu ona bir balıkçıyı hatırlattı, sahilde bir yayın balığını sopayla öldürüyordu: *tak, tak, tak*. Sopayla öldüren adam bunu bir balıkçıdan daha fazla düşünüyormuş gibi görünmüyordu. Tacirler, dükkân sahipleri ve hanlar için ayak işleri yapan, işinin karşılığı yiyeceklerle, bir yatakla ve sulu birayla ödenen, zavallı geri zekâlı Salak Gus kalın kafası büyük bir çatırtıyla kırılırken son bir kez daha seğirdi.

Midesinin içindekilerin gırtlığına yükseldiğini hissetmesiyle Clarissa titreyen parmaklarıyla ağzını kapattı. Onları geri yutup hava almak için nefes nefese soludu.

Bu gerçek olamaz, dedi kendi kendine. Rüya görüyordu. Bu yalanı kafasının içinde tekrarlayıp durdu. *Gerçek değil. Gerçek değil. Gerçek değil. Gerçek değil.*

Ama gerçektir. Aziz Yaratıcı adına, bu gerçektir.

Clarissa kadınların erkeklerden seçilip ayrılmalarını izledi. Yaşlı kadınlar hemen öldürülüyordu.

Kalmaya değer görülen kadınlar çığlıklar içinde ve erkekleri için ağlarlarken, itilip grup yapıyorlardı. İşgalciler onları ayırıyor, yaşlarına ve belli ki görünüşlerine göre daha da ayıklıyorlardı.

Kadınlara başka hayvanlarmış gibi davranan, gülen işgalciler metodik bir şekilde kadından kadına geçiyor, onları alt dudaklarından tutup içlerine ince bir çivi geçiriyorlardı. Her kadının dudağına bir halka sokuyorlardı, açık halka işgalcilerin dişlerinin yardımıyla hızla kapatılıyordu.

Clarissa'ya bunu da söylemişti: Kadınlara köle işaretleri konulacaktı. Clarissa buna da gülmüştü. Neden gülmeyecekti ki? O da Clarissa'ya Salak Gus kadar üşütük görünüyor, çılgınca, akla sığmaz fikirler ve saçmalıklar söylüyordu.

Clarissa daha iyi görmek için gözlerini kıstı. Göründüğü kadarıyla farklı kadın gruplarının dudaklarına farklı renk halkalar takılıyordu. Çeşitli vücut yapıları olan bir grup yaşlıca kadına bakır renkli halkalar takılmış gibiydi.

Daha küçük olan başka bir genç kadın grubu onlara gümüş halkalar takılırken çığlıklar atıp karşı koyuyorlardı. En fazla kavga edenlerden birkaçı kılıçlandıktan sonra savaşmayı bırakıp süklüm püklüm itaat ettiler.

En genç, en güzel kadınların olduğu en küçük grup en büyük dehşetin içindeydi çünkü iri kıyım bir işgalci güruhuyla çevrilmişlerdi. Bu kadınlara altın halkalar takılmıştı. Kanlar çenelerinden aşağı, şık elbiselerine akıyordu.

Clarissa bu genç kadınların çoğunu tanıyordu. Sizi düzenli olarak aşağılayan insanları unutmak zordu. Otuzların başlarında ve evlenmemiş olan Clarissa birçok kadının arasında küçümsemelerin hedefinde yer almıştı ama bu genç kadınlar en zalim olanlardı, yarıdan geçerlerken ona yandan yapmacık gülümsemeler atar, kendi aralarında ama Clarissa'nın onları duyabileceği kadar yüksek sesle, ondan "yaşlı kız kurusu" ya da "cadaloz" diye bahsederlerdi.

Clarissa bu yaşta kocasız olmayı hiç planlamamıştı. O hep bir aile istemişti. Ona bir koca vermeden hayatın ve zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamamıştı.

Çirkin değildi, öyle olduğunu sanmıyordu ama en iyi durumda sıradan geçemezdi. Bedeni tatminkâr; kemiklerinin üzerinde et vardı. Yüzü çarpık, buruşuk ya da grotesk değildi. Gece bir pencerenin önünden ne zaman geçse yansımasına baktığında ona bakanın çirkin bir kadın olduğunu düşünmezdi.

Türkülere ilham verecek bir yüzü olmadığını biliyordu ama tiksindirici değildi.

Erkeklerle kıyaslandığında kadınlar arasında sadece “çirkin değil” olmak yeterli değildi. Şirin, daha genç kadınlar bunu anlamıyorlardı; onlara kur yapan bol bol erkek vardı. Daha yaşlı kadınlar anlıyorlardı ve daha naziktiler ama onların gözünde de bahtsızdı ve onunla fazla yakın olmaktan, onu evlenmekten alıkoyan o görünmez, bilinmez hastalığa yakalanmaktan korkuyorlardı.

Hiçbir erkek artık onu istemeyecekti; çok yaşlıydı. Onlara oğul veremeyecek kadar yaşlı olduğundan korkacaklardı. Zaman onu yaşlı ve evde kalmış bir kız olarak kapana kısırmıştı. İşi zamanını dolduruyordu ama asla bir ailenin yapacağı kadar onu mutlu etmemişti.

Bu genç kadınların sözlerinin acısı canını yaksa da ve sık sık onların da aşağılanmayı yaşamasını istese de onlar için şu an içinde bulundukları durumu asla istememişti.

İşgalciler bu güzel elbiselerin korselerini parçalayıp genç kadınları sığır gibi incelerken gülüyorlardı.

“Aziz Yaratıcı,” diye dua ederken ağladı Clarissa, “lütfen, onların itibarsızlaşmanın utancını hissetmelerini istedim diye bunun olmasına izin verme. Ben asla onlar için bunu istemedim. Aziz Yaratıcı, onlar için kötü şeyler istedim diye beni affetmen için sana yalvarıyorum. Ruhum üzerine yemin ederim ki onların bunu yaşamasını istemedim.”

Clarissa güçlükle soludu ve daha iyi görebilmek için küçük pencereden dışarı eğildiğinde bir grup işgalcinin bir kütükle ileri

doğru koştüğünü gördü. Aşağıdaki bir çıkıntının altında gözden kayboldular.

Tok bir gümbürtüyle binanın sarsıldığını hissetti. Büyük salondaki insanlar çılgınlık atıyorlardı. Bir gümbürtü daha. Bir tane daha ve arkasından kırılan tahta sesi. Yeraltı dünyasının kıyameti aşağıda kopuyordu. Yaratıcı'nın manastırının kutsallığına tecavüz ediyorlardı. O kâhinin söylediği gibi yapıyorlardı.

Clarissa aşağıda katliamın başladığını duyar duymaz, iki eliyle kalbinin üzerinde elbisesini sıkıca kavradı. Dizginlenemez bir şekilde titriyordu. Yakında merdivenlerden çıkacak ve onu bulacaklardı.

Ona ne olacaktı? Onun da dudağına bir halka takıp köle mi yapacaklardı? Teslim olmaktansa savaşıp ölecek kadar cesareti olacak mıydı?

Hayır. Cevabın hayır olduğunu biliyordu. Görünüşe bakılırsa, yaşamak istiyordu. Meydandaki insanların biri ya da zavallı Salak Gus gibi katledilmek istemiyordu. Ölümünden, hayattan daha çok korkuyordu. Kapı güm diye açılınca nefesi kesildi.

Başkeşiş hızla küçük odaya daldı. "Clarissa!" Ne genç ne de zinde olduğundan, merdivenlerden koşarak çıktığı için burnundan soluyordu.

Şişman bedeni donuk kahverengi cübbesinin altına gizlenemiyordu.

Yuvarlak yüzü üç günlük bir ceset gibi kül rengi olmuştu. "Clarissa! Kitaplar," dedi nefes nefese. "Kaçmamız gerekiyor. Kitapları yanımıza almamız. Onları alıp saklamamız gerekiyor!"

Clarissa boş boş ona baktı. Kitaplarla dolu odayı toplamak günler sürecekti ve onları taşımak için bir yığın yük arabası gerekiyordu. Saklanacak bir yer yoktu. Kaçacak bir yer yoktu. İşgalci akınının içinden kaçmak mümkün değildi. Bu çılgınca bir dehşet içinden çıkmış saçma bir emirdi. "Başkeşiş, kaçabilmemiz mümkün değil."

Başkeşiş hızla yanına gelip Clarissa'nın ellerini tuttu ve kendi dudaklarını yaladı. Gözleri etrafta hızla dolaştı. "Bizi fark etme-

yecekler. Biz kendi işimize gidiyormuş numarası yapacağız. Bizi sorgulamayacaklar.”

Böyle bir kuruntuya nasıl cevap vereceğini bilemiyordu ama vermeye de kalkmadı. Kapıdan içeri kan sıçramış deriler, postlar ve kürkler giyen üç adam girdi. O kadar iriydiler ve oda o kadar küçüktü ki Başkeşiş’le aralarındaki mesafeyi aşmak için sadece üç büyük adım yetti.

İkisinin yağlı, kıvrıkcık, keçeleşmiş saçları vardı. Üçüncünün kafası kazınmıştı ama diğer ikisi gibi gür bir sakalı vardı.

Hepsinin de sol burun deliklerinde altın bir halka takılıydı.

Kabak kafalı olan, Başkeşiş’i beyaz saç perçeminden yakaladı ve kafasını geri çekti. Başkeşiş haykırdı.

“İşin? Bir işin var mı?”

Başı geri çekildiği için sadece tavana bakabilen Başkeşiş yalvarırcasına ellerini iki yana açtı.

“Ben Başkeşiş’im. Bir dua adamıyım.” Dudaklarını yaladı ve bağırarak ekledi, “Ve kitaplar! Ben kitaplara bakarım!”

“Kitaplar. Nerede?”

“Arşivler kütüphanede.” Kafası geri eğildi, körlemesine işaret etti. “Clarissa biliyor. Clarissa size gösterebilir. Onlarla çalışıyor. Size gösterebilir. Onlarla ilgileniyor.”

“O zaman, işin yok mu?”

“Dua! Ben duacıyım! Yaratıcı’ya ve iyi ruhlara sizin için dua edeceğim. Göreceksiniz. Ben duacıyım. Bağış yapmanız gerekmiyor. Sizin için dua edeceğim. Bağış yapmanız gerekmiyor.”

Kafası kazınmış adam, terden kayganlaşmış kasları şişmiş bir şekilde, Başkeşiş’in kafasını daha da ileri çekti ve uzun bir bıçakla gırtlaklarını kesti. Başkeşiş açılan yarıktan nefes alıp verirken Clarissa yüzüne sıçrayan sıcak kanları hissetti.

“Bizim duacıya ihtiyacımız yok,” dedi istilacı, Başkeşiş’i kenara atarken. Başkeşiş’in kahverengi cübbesine kanlar yayılırken Clarissa fal taşı gibi açılmış, dehşet dolu gözlerle izledi. Onu neredeyse bütün hayatı boyunca tanımıştı. Başkeşiş onu yıllar önce yanına almış ve

kâtiplik işi vererek açlıktan ölmekten kurtarmıştı. Koca bulamadığı ve okumak dışında becerisi olmadığı için ona acımıştı. Pek fazla kişi okuma bilmezdi ama Clarissa okuyabiliyordu ve bu ona ekmeğini kazandırılmıştı.

Ama işini kaybetmemek ve karnını doyurmak için Başkeşiş'in tombul elleri ve salyalı dudaklarının yüküne katlanması gerekmişti. Başlangıçta öyle değildi ama işini öğrendikten ve ihtiyaçlarını karşılayabildiği için kendini güvende hissettikten sonra, hoşuna gitmeyen şeylere tahammül etmesi gerektiğini anlamıştı.

Çok uzun zaman önce, ona durması için yalvardığında ve bu bir işe yaramadığında Clarissa onu tehdit etmişti. Adam ona saygın bir Başkeşiş'e karşı böyle rezil suçlamalar yaparsa sürgüne yollanacağını söylemiş, "Tek başına bir kadın taşrada nasıl hayatta kalır, o zaman nasıl gerçekten berbat şeylerle karşılaşacaksın, biliyor musun?" diye sormuştu.

Clarissa durumun o kadar da kötü olmadığını düşünmüştü. Diğerleri aç kalıyordu ve gurur midelerini doldurmuyordu. Bazı kadınlar erkeklerin ellerinden çok daha kötü şeyler çekiyorlardı. En azından Başkeşiş ona hiç vurmamıştı.

Clarissa ona asla zarar vermek istememişti. Clarissa sadece onun kendisini rahat bırakmasını istemişti. Clarissa ona asla zarar vermek istememişti. Başkeşiş onu yanma almış, iş ve yiyecek vermişti. Diğerleri onu sadece hor görmüşlerdi.

Bıçaklı yabani ona doğru yaklaşp onu ürküterek Başkeşiş'in öldürülmesini görmekten duyduğu şoktan çıkardı. Bıçağı kemerine soktu.

Nasırlı, kan lekeli parmaklarla Clarissa'nın çenesini yakaladı ve başını yana çevirdi. Onu baştan aşağı süzdü. Paha biçmek için belini çimdikledi. Bu kadar irdelenmiş olmanın aşağılanmasıyla Clarissa yüzünün alev alev yandığını hissetti.

Diğerlerinden birine döndü. "Ona halka tak."

Clarissa bir an için anlamadı. İri yarı adamlardan biri ona doğru yaklaşınca dizleri titremeye başladı ve sonra onun ne demek istediğini

anladı. Çığlık atmaktan korktu. Karşı koyarsa ona ne yapacaklarını biliyordu. Gırtlığının Başkeşiş gibi kesilmesini ya da kafasının zavallı Salak Gus gibi kırılmasını istemiyordu. Aziz Yaratıcı adına, ölmek istemiyordu.

“Hangisi, Yüzbaşı Mallack?”

Kel adam, Clarissa’nın gözlerinin içine baktı. “Gümüş.”

Gümüş. Bakır değil. Gümüş.

Adam alt dudağını yakaladığında, Clarissa’nın zihninin derinliklerinde delice bir kahkaha cınladı. Bu adamlar, vücudun değerini hesaplamakta deneyimli bu adamlar ona kendi halkından daha fazla değer biçmişlerdi. Bir köle olarak olsa bile, ona değer vermişlerdi.

Dudağının kenarına batan halkayı hissetmesiyle beraber çılgılığı bastırmak için gırtlığının arkasını sıkıca kapattı. Adam halkayı iyice girene kadar çevirdi. Clarissa acı yaşlarının arasından görmek için gözlerini kırıştırdı.

Altın değil, dedi kendi kendine, tabii ki altın değil ama bakır da değil. Onun gümüş halkaya değer olduğunu düşünmüşlerdi. Bir parçası bu boş gururundan iğrenmişti. Şimdi başka nesi vardı ki?

Ter, kan ve is kokan adam dudağına ayırık bir gümüş halka soktu. Clarissa çaresiz bir acıyla inledi. Adam yaklaştı ve çarpık sarı dişleriyle halkayı kapattı.

Yüzbaşı Mallack tekrar onun gözlerinin içine bakarken Clarissa çenesinden damlayan kanı silmeye çalışmadı.

“Artık İmparatorluk Düzeni’nin malısın.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Clarissa bayılacağını sandı. Bir insan başka birisinin mülkü nasıl olabilirdi ki? Utanç içinde, kendisini Başkeşiş'e biraz fazla teslim ettiğini fark etti. Adam ona nazik davranmış sayılırdı ama karşılığında Clarissa'yı kendi malıymış gibi görmüştü.

Bu hayvanların nazik olmayacağını biliyordu. Ona ne yapacaklarını ve bunların Başkeşiş'in sarhoş, iktidarsız ilgisinden çok daha kötü bir şey olacağını biliyordu. Adamın gözlerindeki duygusuz bakış onların istediklerini almakta hiç zorluk çekmeyecek adamlar olduklarını ona söyledi.

En azından halka gülmüştü. Bunun kendisi için neden önemli olduğunu bilmiyordu ama bir önemi vardı.

"Burada kitaplarınız var," dedi Yüzbaşı Mallack. "Aralarında kehanetler var mı?"

Başkeşiş'in, çenesini tutması lazımdı ama Clarissa o kitapları korumak uğruna ölmek istemedi. Hem bu adamlar zaten onları bulmak için burayı didik didik arayacaklardı. Ne de olsa, şehir istilaya karşı güvende sanılıyordu.

"Evet."

“İmparator bütün kitapların ona getirilmesini istiyor. Bize nerede olduklarını göstereceksin.”

Clarissa yutkundu. “Tabii.”

“Ne var ne yok çocuklar?” diye adamların arkasından dostane bir ses geldi. “Her şey yolunda mı? İşleriniz iyi gidiyormuş gibi görünüyor.”

Üç adam döndü. Kapının eşiğini dinç bir yaşlı adam dolduruyordu. Seyrelmemiş, düz, beyaz saçları geniş omuzlarına dökülüyordu. Yüksek çizmeleri vardı, kahverengi bir pantolon ve önü açık koyu yeşil bir yeleğin altında fırfırlı bir beyaz gömlek giyiyordu. Kalın, koyu kahverengi pelerininin etekleri tam zeminin üzerindeydi. Kalçasındaki şık kının içinde bir kılıç vardı. Bu adam kâhindi.

“Sen de kimsin?” diye homurdandı Yüzbaşı Mallack.

Kâhin pelerinini omzunun üstüne attı.

“Bir köleye ihtiyaç duyan bir adam.” Clarissa’ya doğru uzun adımlarla giderken yolundaki adamlardan birini omuzlayıp kenara itti. Clarissa’nın çenesini iri eliyle tutup başını bir sağa bir sola çevirdi. “Bu işime yarayacak. Onun için ne kadar istiyorsun?”

Kel kafalı Mallack onun beyaz gömleğini avucuyla yakaladı. “Köleler Düzen’e aittir. Hepsi imparatorun mülküdür.”

Kâhin kaşlarını çatarak gömleğindeki ele baktı. Tokatlayarak onu itti. “Gömleğe dikkat eder misin dostum; ellerin kirli.”

“Bir saniye sonra kanlı olacaklar! Sen de kimsin? İşin ne?”

Diğer adamlardan biri kâhinin kaburgalarına bir bıçak dayadı. “Ya Yüzbaşı Mallack’ın sorusuna cevap verirsin ya da ölürsün. İşin ne?”

Kâhin elini sallayarak bu soruyu boş verdi. “Sizin ilgileneceğiniz bir şey değil. Şimdi, bu köle için ne istiyorsunuz? Size iyi para ödeyebilirim. Siz de bundan bir miktar kâr sağlamış olursunuz. Para kazanmak isteyen birisini asla hor görmem.”

“Hepimiz istediğimizi yağmalarız. Burada hazır bekliyorlar.” Yüzbaşı, Clarissa’nın dudağına halkayı takan adama bir göz attı. “Öldür onu.”

Kâhin, elini sallayıp onların önünde tuttu. “Benim sizlere zarar verme niyetim yok, çocuklar.” Onların yüzlerine doğru biraz fazla yaklaştı. “Yeniden düşünmeyecek misiniz?”

Yüzbaşı Mallack ağzını açtı ama sonra durakladı. Ağzından hiç ses çıkmadı. Clarissa üç adamın karınlarından gelen sıkıntılı, sıvı gurultuyu duydu. Adamların gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Sorun ne?” diye sordu kâhin. “Her şey yolunda mı? Şimdi teklifime ne diyorsunuz çocuklar? Onun için ne kadar istiyorsunuz?”

Üç adamın da yüzleri rahatsız bir şekilde çarpıldı. Clarissa nahoş bir koku aldı.

“Şey,” dedi gergin bir sesle Yüzbaşı Mallack, “sanırım...” yüzünü ekşitti, “bizim... ah... gitmemiz gerekiyor.”

Kâhin eğilerek selam verdi. “Teşekkürler çocuklar. Yayılan o zaman. Dostum, İmparator Jagang’a selamlarımı iletirsiniz, değil mi?”

“Ya ona ne olacak?” diye yüzbaşı sordu, adamlardan birisi yan yan giderlerken.

“Yakında başka birisi gelip onu öldürecek,” dedi yüzbaşı, üçü de çarpık bacaklarla ayaklarını sürüyerek kapıdan çıkarlarken.

Kâhin, Clarissa’ya döndü, yırtıcı bakışlarla ona bakarken gülümsemesi kayboluyordu.

“Evet, teklifimi tekrar düşündün mü?”

Clarissa titreyerek durdu. Kimden daha çok korktuğundan emin değildi, istilacılardan mı, yoksa kâhinden mi. İstilacılar onun canını yakacaklardı. Ama Clarissa, kâhinin ona ne yapacağını bilmiyordu. Ona nasıl öleceğini söyleyebilirdi. Clarissa’ya koca bir şehrin nasıl öleceğini söylemişti ve bu oluyordu. Eğer bir şey söylerse onun gerçekleştireceğinden korktu. Kâhinler büyüye hükmederlerdi.

“Kimsin?” diye fısıldadı.

Kâhin abartılı bir şekilde eğilerek selam verdi. “Nathan Rahl. Sana bir kâhin olduğumu daha önce söyledim. Takdime aldırma-
dığım için beni affet ama pek fazla zamanımız yok.”

İnsanın içine işleyen mavi gözleri Clarissa’yı korkutuyordu ama sormak için kendini zorladı. “Neden bir köle istiyorsun?”

“Şey, onlarla aynı nedenden dolayı değil.”

“Benim istemediğim...”

Kâhin onun kolunu yakaladı ve onu zorla pencereye götürdü.

“Şuraya bak. Bak!”

Clarissa ilk kez gözyaşlarının kontrolünü kaybetti ve perişan hıçkırıklarla dökülmeye başladılar. “Aziz Yaratıcı...”

“O sana yardım etmeye gelmeyecek. Artık hiç kimse bu insanlara yardım edemez. Ben sana yardım edebilirim ama karşılığında bana yardım etmeyi kabullenmen gerekiyor. Eğer işime yaramayacaksan kendi hayatımı ve on binlerce kişinin hayatını riske atmayacağım. Bu hayvanlara bir köle olmaktansa benimle isteyerek gelmeyi tercih edecek başka birisini bulacağım.”

Clarissa onun gözlerine bakmak için kendini zorladı. “Tehlikeli olacak mı?”

“Evet.”

“Sana yardım ederken ölecek miyim?”

“Belki. Belki de yaşayacaksın. Eğer ölürsen, ölümün asil bir amaç için olacak; bundan çok daha kötü ızdırapları engellemeye çalışırken.”

“Onlara yardım edebilir misin? Bunu durdurabilir misin?”

“Hayır. Olan oldu. Biz sadece geleceği şekillendirmek için çabalayabiliriz, geçmişi değiştiremeyiz.

“Gelecekteki tehlikeleri biliyordunuz. Bir zamanlar burada yaşayan kâhininiz vardı ve o kehanetlerinin bazılarını yazdı. Çok önemli bir kâhin değildi ama o onları burada bıraktı, siz aptallar da onları ilahi iradenin vahiyleri olarak gördünüz.

“Öyle değiller. Onlar sadece potansiyeli anlatan basit kelimeler. Tıpkı kaderini seçmek senin yapabileceğin bir şey demem gibi. Burada kalıp bu ordunun orospusu olabilirsin ya da değerli bir şey yapmak için hayatını riske atarsın.”

Kâhin onun kolunu sıkı sıkı tutarken Clarissa titredi. “Ben... ben korkuyorum.”

Adamın gök mavisi gözleri yumuşadı. “Clarissa, ben dehşete düşmüş durumdayım desem bunun sana yardımı olur mu?”

“Öyle misin? Kendinden çok emin görünüyorsun.”

“Ben sadece yardım etmeye çalışmak için ne yapabileceğimden eminim. Şimdi, o adamlar kitaplara bakmadan önce arşivlerinize gitmemiz gerekiyor.”

Clarissa döndü, kâhinin bakışlarından kaçmak için mazeret bulduğuna sevindi. “Aşağıda. Sana yolu göstereceğim.”

Odanın arkasındaki döner taş merdivenlerden onu aşağı götürdü. Çok dar ve inmesi zor olduğu için sık kullanılmazlardı. Bu manastırı yapan kâhin zayıf bir adamdı ve merdivenler ona uygun inşa edilmişti. Clarissa için dar olsalar da kâhinin aşağı kadar nasıl ineceğini merak etti ama kâhin inebildi.

Aşağıdaki karanlık sahanlıkta, avucunun üzerinde küçük bir alev yaktı. Clarissa hayretler içinde duraklayıp alevin neden derisini yakmadığını merak etti. Kâhin onu acele etmeye zorladı. Alçak ahşap kapı kısa bir koridora açıldı. Ortadaki merdivenler arşivlere iniyordu. Koridorun sonunda kapı, manastırın asıl salonuna açılıyordu. O kapının ardında insanlar katlediliyordu.

Clarissa merdivenlerden ikişer ikişer indi. Kaydığında Nathan onun kolunu yakalayıp düşmesini engelledi. Bunun onu uyardığı tehlike olmadığı hakkında nazik bir şaka yaptı.

Aşağıdaki karanlık odada kâhin elini uzattı ve tahta sütunlarda asılı lambalar bir anda yandı. Odanın duvarlarını kaplayan rafları incelerken kaşları çatıldı. İki sağlam ama sıradan masa, okumak ve yazmak için alan sağlıyordu.

Kâhin soldaki raflar arasında dolaşırken Clarissa çılgınca Düzen'in adamlarından saklanabileceği bir yer düşünmeye çalışıyordu. Ortada bir yer olması lazımdı. Er ya da geç işgalciler gidecekti ve ondan sonra oradan çıkıp güvende olabilirdi.

Clarissa, kâhinden korkuyordu. Kâhin ondan bir şeyler bekliyordu. Clarissa bunların neler olduğunu bilmiyordu ama onları yapacak cesareti olmadığını düşünüyordu. Sadece rahat bırakılmak istiyordu.

Kâhin rafların yanından geçerken kimi yerlerde durup bir kitap sırtına parmağını koyuyor ve bir cilt çekiyordu. Çıkardığı kitapları açmıyor, odanın ortasına fırlatıp bir diğerine geçiyordu. Çektiği kitapların hepsinde kehanetler vardı. Ne olursa olsun, bütün kehanet kitaplarını değil, sadece kendi seçtiği kitapları ayırırdı.

“Neden ben?” diye sordu Clarissa, onu izlerken. “Neden beni istiyorsun?”

Kâhin, parmağı deri ciltli bir kitabın üzerinde, durakladı. Kitabı çekerken Clarissa’yı izledi, bir fareyi izleyen bir şahin gibi. Kitabı yerdeki sekiz ya da on kitabın biriktiği yığına götürüp bıraktı ve içlerinden bir tanesini aldı. Clarissa’nın önünde durduktan sonra sayfalarını karıştırdı. “Al. Bunu oku.”

Clarissa koca kitabı ondan aldı ve işaret ettiği yeri okudu:

Özgürce giderse, bir halkalı uzun zamandır güvenileni tek başına rüzgârlara dokundurabilecek. Uzun zamandır güvenileni rüzgârlara dokundurabilecek, bu anlaşılmaz şeyin düşüncesi bile kaçmak istemesine neden oldu.

“Tek halkalı,” dedi. “Benden mi bahsediyor?”

“Eğer özgürce gitmeyi seçersen.”

“Ya kalmayı ve saklanmayı tercih edersem? O zaman ne olacak?”

Kâhin bir kaşını kaldırdı. “O zaman kaçmak isteyen başka birisini bulacağım. Hem kendi nedenlerimden hem de okuyabildiğin için bu fırsatı önce sana sundum. Okuyabilen başkaları da olduğuna eminim. Eğer gerekirse başka birisini bulacağım.”

“‘Tek halkalı’ dokundurabilecek ne demek?”

Kâhin kitabı onun titreyen ellerinden alıp sertçe kapattı. “O kelimelerin ne manaya geldiğini anlamaya çalışma. Siz insanların bunu yapmaya çalıştığınızı biliyorum ama ben bir kâhinim ve böyle bir uğraşın boşuna olduğunu gerçek bir uzman olarak söyleyebilirim. Ne düşünürsen düşün, neden korkarsan kork, yanılacaksın.”

Clarissa’nın kâhinden ayrılma kararı zayıfladı. Kuledeki Clarissa’yı kurtarmasındaki sözde nezaketine rağmen, kâhin onu korkutuyordu. Onun gibi şeyler bilen bir adam onu korkutuyordu.

İstilacılar dudağına gümüş halka takmışlardı. Bakır değil. Belki bu ona daha iyi davranacakları anlamına geliyordu. En azından yaşayacaktı. Onu besleyeceklerdi ve yaşayacaktı. Dehşet verici, bilinmeyen bir ölümden korkması gerekmeyecekti. Kâhin onun adını söylediğinde şaşırıldı.

“Clarissa,” dedi tekrar. “Gidip o askerlerin bir kısmını buraya getir. Onları buradaki arşivlere götürdüğünü söyle.”

“Neden? Neden gidip onları getirmemi istiyorsun?”

“Dediğimi yap. Onlara Yüzbaşı Mallack’ın onları kitaplara götürmeni söylediğini söyle. Eğer sorun çıkarsa, eğer hemen acilen aşağıdaki kitaplara gitmezlerse düş gezgininin onlara pişman olacakları bir ziyaret yapacağını da söylediğini ekle.”

“Ama eğer yukarı çıkarsam...”

Clarissa’nın sözleri kâhinin bakışındaki hâkimiyet içinde kayboldu. “Eğer sorun çıkarsa, onlara bu sözleri söylediğinde her şey yoluna girecek. Onları buraya getir.”

Clarissa neden onların kitaplar için aşağı inmesini istediğini sormak için ağzını açtı ama kâhinin ifadesi fikrini değiştirdi. Merdivenlerden hızla yukarı çıktı, kâhinden uzaklaştığı için memnundu ama yabanilerle karşılaşmak zorunda olduğunu fark etti.

Büyük kapının önünde durakladı. Kaçabilirdi. Başkeşiş’in aynı şeyi önerdiğini ve o fikrin ne kadar aptalca olduğunu bildiğini hatırladı. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Onun gümüş halkası vardı; belki bu bir şeye yarayabilirdi. O adamlar ona en azından bu kadar değer vermişlerdi.

Kapıyı açtı ve bir adım atmadan önce görüntü karşısında gözleri fal taşı gibi açık bir halde durup kaldı. Sokağa açılan çifte kapı paramparça olmuştu. Yerler sığınmak için manastıra kaçan adamların cesetleriyle kaplıydı.

Koca salon istilacılarla tıklım tıklım doluydu. Cesetlerin arasında, kadınların ırzına geçiliyordu. Clarissa olduğu yerde, ağzı bir karış açık, donup kaldı.

Adamlar gruplar halinde sıralarını bekliyorlardı. En büyük gruplar altın halkalı kadınlar içindi. O kadınlara yapılanlar mide-sindekileri Clarissa'nın ağzına kadar getirdi. Ağzını eliyle kapattı ve kusmuşunu yutmak için kendini zorladı.

Ona sık sık eziyet eden genç kadınlardan biri olan, çıplak Manda Perlin'den gözlerini alamadan orada donakaldı. Manda tefecilik yapan ve yük taşımacılığına para yatıran, zengin, orta yaşlı bir adamla evlenmişti. Kocasını Rupert Perlin yakınında yerde yatıyordu, gırtlığı o kadar vahşice kesilmişti ki kafası neredeyse vücudundan ayrılmıştı.

Yabaniler onu tutarlarken Manda dehşet içinde acı acı bağı- rıyordu. Adamlar bağırışlar karşısında kahkahalarla gülüyorlardı ama bütün bu gürültünün içinde pek duyulamıyorlardı. Clarissa gözlerinin sulandığını hissetti. Bunlar insan değillerdi. Bunlar vahşi hayvanlardı.

Bir adam, Clarissa'yı saçından yakaladı. Bir diğeri kolunu Clarissa'nın bacağına doladı. Clarissa'nın çığlıkları diğerlerine ka- tılırken güldüler. Sırtüstü düşmeden önce onu giydirmişlerdi.

"Hayır!" diye bağırdı Clarissa.

Diğerlerinin Manda'ya güldüğü gibi ona güldüler. "Hayır, ben yollandım!"

"İyi," dedi bir adam. "Sıramı beklemekten bıkmıştım." Clarissa elinden kurtulmak için mücadele edince adam onu tokatladı. Dar- benin acısı onu sersemletti ve kulaklarını çınlattı.

Onun gümüş halkası vardı. Bu bir şey demekti. Onun gümüş halkası vardı. Bir adamın yarım metre bile uzak olmayan bir ka- dının üzerine çökmesiyle kadının homurdandığını duydu. Gümüş halkasının ona da bir faydası olmamıştı.

"Mallack!" diye bağırdı Clarissa. "Beni Yüzbaşı Mallack yolladı!"

Adam onu saçlarından yakaladı, dudaklarını pis ve sert bir şekilde öptü. Dudağındaki halkanın yarası acıyla sızladı, çenesinden yeniden akmaya başlayan kanları hissedebiliyordu.

"Yüzbaşı Mallack'a içten teşekkürler," dedi adam. Clarissa'nın kulağını ısırpı tekrar bağırtırken diğer adam iç çamaşırını çekiş-

tirdi. Kâhinin ona söylediği, söylemesi gereken şeyi can havliyle hatırlamaya çalıştı.

“Mesaj!” diye bağırdı. “Yüzbaşı Mallack benimle bir mesaj yolladı! Sizi kitaplara götürmemi söyledi. Eğer hemen acilen aşağıdaki kitaplara gitmezlerse düş gezgininin size pişman olacağınız bir ziyaret yapacağını söylememi de istedi.”

Adamlar iğrenç küfürler ettiler, sonra saçlarından tutarak onu ayağa kaldırdılar.

Clarissa titreyen ellerle elbisesini düzeltti. Etrafındaki yarım düzine adam güldü. Biri elini bacaklarının arasına soktu.

“Orada durup keyif yapma orospu. Kımıl da. Yolu göster.”

Clarissa bacakları hamur gibi olmuş bir şekilde merdivenlerden inerken tırabzanı tuttu. Altı adamı arşivlere götürürken, gördükleri zihninde karmakarışık belirip kayboluyordu.

Kâhin sanki gitmek üzereymiş gibi onları kapıda karşıladı. “İşte geldiniz. Tam da zamanında,” dedi kâhin sinirli bir sesle. Eliyle arkasındaki odayı işaret etti. “Her şey sıralanmış durumda. Bir şey olmadan önce onları toplamaya başlayın, yoksa imparator bizi odun olarak kullanacak.”

Adamlar şaşkınlık içinde kaşlarını çattı. Odada etrafa göz atıldılar. Ortada, Clarissa’nın kâhinin raflardan kitapları topladığı yerde, sadece beyaz bir kül lekesi vardı. Kitapları çıkardığı boş yerler kapatılmıştı, bu yüzden hiçbiri alınmamış gibi görünüyordu.

“Burnuma duman kokusu geliyor,” dedi adamlardan biri.

Kâhin, adamın kafasına pat diye vurdu. “Salak mısın? Şehrin yarısı alevler içinde. En sonunda duman kokusu almaya mı başladın? Hadi, başlayın iş! Bulduğum kitapları bildirmem gerekiyor.”

Kâhin onu götürmeye başlarken biri Clarissa’nın koluna yapıştı. “Onu bırak. Bizim eğlenceye ihtiyacımız olacak.”

Kâhin kızgın bir şekilde onlara baktı. “Aptal, o bir kâtip! Bütün kitapları biliyor. Bu yüzden siz tembel hödükleri eğlendirmekten çok daha önemli işlerimiz var. İşiniz bittiğinde yeteri kadar kadın olacak, yoksa sizi Yüzbaşı Mallack’a bildirmemi mi istiyorsunuz?”

Nathan'ın kim olduğu konusunda kafaları karışmış olsa da çalısmaya başladılar. Nathan arkasındaki kapıyı kapattı. Clarissa'yı ileri doğru itti.

Merdivenlerde, sessizlik içinde kâhinle yalnızken Clarissa durup destek almak için tırabzana dayandı. Başının döndüğünü ve midesinin bulandığını hissediyordu. Parmaklarını yanağına dayadı.

“Clarissa, beni dinle. Yavaşça nefes al. Düşün. Yavaşla, yoksa bayılacaksın.”

Clarissa'nın yüzünden yaşlar dökülmeye başladı. Adamları almak için gittiği salonu eliyle işaret etti. “Ben... ben gördüm...”

“Ne gördüğünü biliyorum,” dedi yumuşak bir sesle Nathan.

Clarissa ona tokat attı. “Neden beni yukarı yolladın? O adamlara ihtiyacın yoktu!”

“Saklanabileceğini sandın. Saklanamayacaktın. Bu şehirde bütün delikleri arayacaklar. İşlerini bitirdiklerinde. Yakıp kül edecekler. Renwold'dan geriye hiçbir şey kalmayacak.”

“Ama ben... yapamam... seninle gelmeye korkuyorum. Ölmek istemiyorum.”

“Burada kalmayı seçersen başına ne geleceğini görmeni istedim. Clarissa, sen çok güzel bir genç kadınsın.” Nathan başıyla büyük salonu işaret etti. “İnan bana, önümüzdeki üç gün boyunca ve sonra İmparatorluk Düzeni için köle olarak bu kadınların başına gelecekleri yaşamak istemezsin. Lütfen, bana inan, bunu istemezsin.”

“Nasıl böyle şeyler yapabiliyorlar? Nasıl yapabiliyorlar?”

“Bu, savaşın ifade edilemez bir gerçeği. Bu saldırganların yaptığı ya da kazananların zorla kabul ettirdikleri hariç ortada başka davranış kuralları yoktur. Ya buna karşı savaşırsın ya da boyun eğersin.”

“Bu insanlara... bu insanlara yardım etmek için hiçbir şey yapamaz mısın?”

“Hayır,” diye fısıldadı Nathan. “Ben sadece sana yardım edebilirim ama kurtarmaya değmediğin sürece kıymetli zamanımı bunu yaparak harcamayacağım. Buradaki ölümler hızlı öldüler. Berbat olmasına rağmen çabuktu.”

“Bu şehirde yaşayanlardan çok çok fazla sayıda insan korkunç şekillerde, acı çekerek, yavaş yavaş ölecek. Bu insanlara yardım edemem ama diğerlerine yardım etmeye çalışabilirim. Eğer çalışmazsam özgür olmaya değer mi, hayat yaşamaya değer mi?”

“Yardım edecek misin, etmeyecek misin, hayatın yaşamaya değer mi değmez mi, Yaratıcı’nın sana verdiği ruh bir hediye mi, değil mi karar verme zamanın geldi.”

Büyük salonda, dışarıdaki sokaklarda ve bütün şehirde olanlar Clarissa’nın zihninde karmaşık bir şekilde canlandı. Kendini çoktan ölmüş gibi hissetti. Eğer başkalarına yardım etme ve hayata dönme fırsatını elde edebiliyorsa bunu yapması gerekiyordu. Bundan başka şansı olmayacaktı. Bunu biliyordu. Gözlerindeki yaşları ve çenesindeki kanları sildi.

“Peki. Yardım edeceğim. Ruhum üzerine yemin ederim ki eğer bu, hayat kurtarmak ve özgürlüğümü kazanmak için bir fırsatsa söylediğini yapacağım.”

“Korktuğun bir şeyi yapmanı istesem de mi? Bunu yaparken öleceğini düşünsen bile mi?”

“Evet.”

Kâhinin samimi gülümsemesi Clarissa’nın içini ısıttı. Şaşırtıcı bir şekilde, Clarissa’yı kendisine çekip teselli edici bir şekilde ona sarıldı. Ona böyle teselli edici bir şekilde birisi son kez sarıldığında Clarissa daha çokuctu. Bu onu ağılattı.

Nathan parmaklarını onun dudağına koyunca Clarissa sıcak bir rahatlama duygusu hissetti. Duyduğu dehşet azaldı. Gördükleri hakkındaki anıları artık ona bunu yapan adamları durdurma, başkalarının canını yaktıklarını engelleme kararlılığı verdi. Zihni başka insanlara özgür olmaları için yardım edecek önemli bir şey yapabileceğinin umuduyla doldu.

Nathan elini çektikten sonra Clarissa dudağını yokladı. Artık zonklamıyordu. Halkanın etrafındaki yara iyileşmişti. “Teşekkür ederim kâhin.”

“Nathan.” Eliyle Clarissa’nın saçlarını okşadı. “Gitmemiz gerekiyor. Burada ne kadar uzun kalırsak kaçma şansımız o kadar azalıyor.”

Clarissa başıyla onayladı. “Hazırım.”

“Henüz değil.” Nathan onun yanaklarını iri ellerinin içine aldı. “Yakamızı kurtarmak için şehrin içinden yürüyüp geçmemiz gerekiyor. Şimdiye kadar çok fazla şey gördün. Daha fazla şey görmeni ya da duymanı istemiyorum. En azından, sana bu kadarını sağlayabilirim.”

“Ama Düzen’in içinden nasıl geçebileceğimizi anlamıyorum.”

“Bırak da bunun için ben kaygılanayım. Şimdilik sana bir büyü yapacağım. Şehirde olanları daha fazla görmemek için kör olacaksın ve burayı artık ele geçirmiş olan ölüm ve acıları daha fazla duymak için sağır olacaksın.”

Clarissa, Nathan’ın onun paniğe kapılacağı ve yakalanmalarına neden olabileceğinden korktuğundan şüphelendi. Onun haklı olabileceğini bilmiyordu.

“Madem öyle diyorsun Nathan. Söylediğini yapacağım.”

Loş ışıkta, yüzü Clarissa’nınkine yakın olsun diye iki basamak aşağıda duran Nathan, sıcak bir şekilde gülümsedi. Yaşlı olsa da çarpıcı bir şekilde yakışıklı bir adamdı.

“Doğru kadını seçmişim. İşe yarayacaksın. Yardımın karşılığında özgürlüğünü vermeleri için iyi ruhlara yalvarıyorum.”

Yürürlerken Nathan’ın elini tutmak, Clarissa’nın dünyayla tek bağlantısıydı. Katliamı göremiyordu. Çığlıkları duyamıyordu. Yangınların kokusunu alamıyordu. Ama yine de bu şeylerin etrafında olduğunu biliyordu.

Sessiz dünyasında, yürürlerken, bugün burada ölenlerin ruhlarını korumaları ve yaşayanlara güç vermeleri için iyi ruhlara dua etti.

Nathan onu enkazların ve yangınların sıcaklığının etrafından götürdü. Molozlara takıldığında Clarissa’nın elini sıkı sıkı tuttu. Sanki koca şehrin harabeleri arasında saatlerdir yürüyorlarmış gibiydiler.

Ara sıra duruyorlardı ve sessiz dünyasında tek başına, kımıldamadan beklerken Nathan'la elinin bağlantısını kaybediyordu. Ne görebiliyordu ne de duyabiliyordu, bu yüzden tam olarak neden durduklarını bilmiyordu ama Nathan'ın dil dökerek yollarını açtığından şüpheleniyordu. Bazen bu duraklamalar devamlı oluyordu ve Nathan'ın uyardığı görünmez tehlike düşüncesiyle kalbi hızla atıyordu. Bazen, duraklamalarının ardından Nathan ona belinden sarılıp koşması için çekiyordu. Clarissa onun korumasında güven ve rahatlık hissediyordu.

Yürümekten kalça eklemleri ağrıyor ve yorgun ayakları zonk-luyordu. Nathan en sonunda ellerini onun omuzlarına koydu, onu çevirdi ve oturmasına yardım etti. Clarissa altındaki soğuk çimenleri hissetti.

Görme duyusu, duyma ve koklamayla beraber birden geri geldi. Önünde yeşil tepeler uzanıyordu. Etrafına bakınca sadece kırlar gördü. Ortada insan yoktu. Renwold görünmüyordu.

Sadece katliamdan değil, eski yaşantısından da kaçtığı için tatlı bir rahatlama tomurcuğu hissetmeye cesaret etti.

Dehşet, ruhuna o kadar derin işlemişti ki kendini bir korku fırınında tekrar şekillendirilmiş ve ileride bekleyen şey için sağlamlaşmış, yeni bir parlak külçe olarak çıkmış gibi hissetti.

Karşılaşması gereken şey her neyse, kalmış olsaydı karşılaşacağı şeyden daha kötü olamazdı. Eğer kalmayı tercih etmiş olsaydı bu, başkalarına ve kendisine yardım etmeyi reddetmek olacaktı.

Nathan'ın ondan ne yapmasını isteyeceğini bilmiyordu ama eğer kâhin olmasaydı özgür olamayacaktı. "Teşekkür ederim Nathan, beni seçtiğin için."

Nathan sanki onu duymamış gibi düşüncelere dalmış, boşluğa bakıyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rahibe Verna kargaşaya doğru döndü ve bir öncünün kayıp karanlığın yanında duran, ter içindeki atından atladığını gördü. Öncü nefes nefese soluklanmaya çalışırken aynı zamanda raporunu generale bildirdi. Generalin gergin duruşu, raporla görünür bir şekilde rahatladı. Kaygısız bir tavırla eliyle subaylarına da endişe etmemelerini işaret etti.

Verna, öncünün raporunu duyamıyordu ama ne olabileceğini biliyordu. Öncünün ne görmüş olabileceğini bilmek için bir kâhin olması gerekmiyordu.

Salaklar. Ona bu kadarını söylemişti.

Gülümseyen General Reibisch ona yaklaştı, kalın kaşları keyifli bir şekilde yukarı kalkmıştı. Alev ışığının içine girdiğinde, grimsi yeşil gözleri onu aradı.

“Başrahibe! İşte buradasın. İyi haberler var!”

Aklı başka, daha önemli konularda olan Verna omuzlarındaki şalı açtı.

“Kardeşlerimle benim bütün geceyi gergin askerleri sakinleştirmek ve paniğe kapılmış adamların kaçıp dünyanın sonunu beklerlerken saklandıkları yerleri size söylemek için büyüler yaparak geçireceğimizi bana söyleme general.”

General pas rengi sakalını kaşıdı. “Şey, yardımınız için müteşekkirim Başrahibe ama evet, geceyi öyle geçirmeyeceksiniz. Her zamanki gibi, yine haklısın.”

Verna sana söylemiştim dercesine kakhahayla güldü.

Öncü tepenin üzerinden izliyor ve oradan ayın doğuşunu vadedeki herkesten önce görebiliyordu.

“Adamım bu gece ayın kızıl doğmadığını söyledi. Öyle olmayacağını ve sadece üç gece kızıl doğacağını bana söyledin ama her şeyin tekrar normale döndüğünü bilip rahatlamadan edemedim Başrahibe.”

Normale dönmek mi? Hiç de öyle değildi.

“Sonunda hepimiz iyi bir gece uykusu uyuyacağımız için memnunum general. Umarım, adamların bundan bir ders almışlardır ve gelecekte onlara yeraltı dünyası hepimizi yutmak üzere değil, dediğimde, biraz daha fazla inançları olacak.”

General süklüm püklüm gülümsedi. “Evet, Başrahibe. Tabii ki sana güveniyorum ama bu adamların bazıları onlara yaramayacak kadar çok batıllar. Büyü onları korkutuyor.”

Verna, generale doğru biraz eğilip sesini alçalttı. “Korkutması gerekiyor.”

“Evet, Başrahibe. Şey, sanırım hepimiz biraz uyusak iyi olacak.”

“Ulakların henüz dönmediler, değil mi?”

“Evet.” General sol şakağından çenesine kadar uzanan beyaz yara izinin alt tarafını parmağıyla takip etti. “Henüz Aydındril’e bile ulaştıklarını sanmıyorum.”

Verna iç çekti. Bu haberi daha önce duymuş olmayı diledi. Bu, kararını daha kolaylaştırabilirdi.

“Sanırım öyle.”

“Ne düşünüyorsun Başrahibe? Tavsiyen ne? Kuzey mi?”

Verna, ateşten karanlığa doğru dönerek yükselen kıvılcımları izledi ve yüzündeki ısıyı hissetti. Vermesi gereken çok daha önemli kararları vardı.

“Bilmiyorum. Richard bana tam olarak şunları söyledi: ‘Kuzeye gidin. Orada Kahlan’ı arayarak güneye inen yüz bin D’Haralı askerlik bir ordu var. Siz onlarla ve onlar sizle daha güvende olacaksınız. General Reibisch’e onun benimle güvende olduğunu söyle.’”

“Kesin söylemiş olsaydı her şey benim için daha kolay olacaktı.”

“Bize kuzeye, Aydındril’e gitmemizi söylemedi ama bu ima edildi. Bizim bunu yapacağımızı düşündüğünden eminim. Bununla beraber, böyle konularda tavsiyeni ciddiye alıyorum.”

General omuz silkti. “Ben bir askerim. Bir asker gibi düşünürüm.”

Richard, Kahlan’ı kurtarmak için Tanimura’ya gitmiş ve İmparator Jagang onu ele geçirmeden önce, kehanetlerle dolu mahzeniyle beraber Kâhinler Sarayı’nı yok etmeyi başarmıştı. Richard hemen Aydındril’e döneceğini ve açıklayacak zamanı olmadığını ama Kahlan’la beraber acil dönüşleri için gereken büyüye sahip olduklarını söylemişti. Geri kalanlarını alamayacağını, ona kuzeye gidip General Reibisch ve onun D’Haralı ordusuyla buluşmasını söylemişti.

General Reibisch kuzeye geri dönme konusunda gönülsüzdü. Bu kadar büyük bir güçle bu kadar güneydeyken, kalabalık bölgelere dalmadan önce Yeni Dünya’ya açıkça bir saldırının stratejik olarak avantajlı olacağını makul bulmuştu.

“General, sebeplerine karşı değilim ama tehlikeyi küçümsediğinden korkuyorum. Toplamayı becerdiğim bilgilere göre, İmparatorluk Düzeni’nin güçleri bu büyüklükte bir orduyu bile hızını kesmeden yok edebilecek kadar kalabalık. Adamlarının yeteneklerinden şüphem yok ama Düzen’in sadece asker sayısı bile sizi bir lokmada yutacaktır.

“Mantığını anlıyorum ama elinde bu kadar çok adam olsa bile, bu yeterli olmayacaktır ve o zaman Düzen’e karşı bir şansı olabilecek daha büyük bir gücün toplanmasına yardımcı olamayacağız.”

General güven verici bir şekilde gülümsedi. “Başrahibe, söylediklerin mantıklı. Bütün kariyerim boyunca seninki gibi mantıklı görüşleri dinledim. Sorun, savaşın mantıklı bir alan olmamasında. Bazen, iyi ruhların sana verdiğini avantaj olarak alır, kendini ar-bedenin içine atarsın.”

“Ne güzel bir yok olma biçimi!”

“Bunu uzun zamandır yapıyorum ve hâlâ yaşıyorum. Düşmanlarla karşılaşmayı seçmiş olman çenenizi uzatıp sana iyi bir yumruk atmasına izin vereceğiniz manasına gelmez.”

Verna gözlerini kısarak ona baktı. “Aklından neler geçiyor?”

“Zaten buradayız. Ulaklar bir ordudan çok daha hızlı hareket edebilir. Daha güvenli, savunmaya uygun bir yere geçip orada kalmalıyız.”

“Nereye?”

“Doğuya, Güney D’Hara’nın yüksek bölgesine gidersek, o zaman mukabele edecek daha iyi bir pozisyonda olabiliriz. O bölgeyi biliyorum. Eğer İmparatorluk Düzeni D’Hara’ya Yeni Dünya’dan gelmeye çalışırsa, kolay yol Kern Nehri vadisinden geçiyor, o zaman onları durdurmak için orada olacağız. Öyle dar bir arazide daha eşit koşullarda savaşabiliriz. Çok askerin olması, onların hepsini kullanabilirsin anlamına gelmez. Bir vadinin bir sınırı vardır.”

“Ya kuzeye giderken, dağların kenarından, Vahşi Diyarlar’ın içinden yukarı, batıya giderlerse?”

“O zaman diğer güçlerimiz onları karşılamaya güneye yollandığında elimizde onları arkadan ezip geçmek için bu ordumuz olacak. Düşman, gücünü ikiye bölmek ve iki cephede bize karşı savaşmak zorunda kalacak. Üstelik bu rahatça hareket etmelerini güçleştireceğinden seçeneklerini sınırlandıracak.”

Verna onun söylediklerini düşündü. Eski kitaplarda savaşlar hakkında okumuştı ve onun strateji anlayışını anladı. Bu ona ihtiyatlı görünüyordu. Bu adam gözü pekti ama aptal değildi.

“Birliklerimiz stratejik yerlerde olursa,” diye devam etti general, “D’Hara’daki Aydırdıl ve Halk Sarayı’na ulaklar gönderebiliriz. D’Hara ve Orta Diyar’da bize katılan diğer ülkelerden takviyeler alabiliriz ve Efendi Rahl bize talimatlarını yollayabilir. Eğer İmparatorluk Düzeni istila ederse, burada olduğumuz için bunu biliyor oluruz. Bilgi, savaşta değerli bir şeydir.”

“Richard Aydındril’i korumak için dönmek yerine burada kalmaktan hoşlanmayabilir.”

“Efendi Rahl mantıklı bir adam...”

Verna bir kahkahayla sözünü kesti. “Richard mı mantıklı? Şimdi, sağlığımı zorladın, general.”

Adam kaşlarını çatarak ona baktı. “Söylediğim gibi, Efendi Rahl mantıklı bir adam. Önemli olduğunda fikirlerimi açıkça belirtmemi istediğini bana söyledi. Bence bu önemli. Savaş konusunda tavsiyelerimi dinler.

“Ulaklar mektubumla yola çıktılar bile. Tavsiyemi beğenmezse o zaman bunu söyler ve kuzeye gitmemi emrederse ben de giderim ama onun isteklerini kesin öğrenene kadar, görevimizi yapıp Yeni Dünya’yı İmparatorluk Düzeni’ne karşı savunmamız gerekiyor.

“Ben fikirlerini sordum Başrahibe çünkü sen büyüye hâkimsin. Ben büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Eğer sen ya da Işık Rahibeleri, savaşımızda bizim için önemli olabilecek bir şey söylemek isterseniz, sizi dinliyorum. Bildiğin gibi, biz aynı taraftayız.”

Verna yumuşadı. “Beni affet, general, sanırım bazen bunu unuttuyorum.” Gülümsedi. “Son birkaç ay hayatımı altüst etti.”

“Efendi Rahl bütün dünyayı altüst etti. Her şeyi yeniden düzenledi.”

Verna kendi kendine gülümsedi. “Öyle yaptı.” Tekrar generalin grimsi yeşil gözlerine baktı. “Planın mantıklı; en kötü ihtimalle İmparatorluk Düzeni’ni yavaşlatacaktır ama önce Warren’le konuşmak istiyorum. O... o bazen şaşırtıcı açıklamalar sunabiliyor. Büyücüler öyledir.”

General başıyla onayladı. “Büyü benim işim değil. Bunun için bizim Efendi Rahl’ımız var. Ve tabii ki sizler de.”

Verna, Richard’ın onlar için büyü yapacak kişi olması fikri karşısında gülme istediğini bastırdı. İş büyü olduğunda o çocuk bir işe yaramazdı.

Hayır, bu tamamen doğru değildi; Richard sık sık yeteneğiyle şaşırtıcı şeyler yapmıştı. Sorun bunların onun için de şaşırtıcı olma-

şıydı. Yine de o, son üç bin yıldır doğmuş tek savaş büyücüsüydü ve İmparatorluk Düzeni'ne karşı olan bu savaşta bütün umutlar onun liderliğine bağlıydı.

Richard'ın yüreği temizdi ve kararlılığı iyi niyetliydi. Elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Sonrası ona yardım etmek ve hayatta kalmasını sağlamak için geride kalanların işiydi.

General duruşunu değiştirdi ve zincir zırhının yeninin altını kaşdı. "Başrahibe, İmparatorluk Düzeni bu dünyadaki büyüyü sona erdirmek istediğini iddia ediyor ama bizi yok etmek için büyü kullandıklarını hepimiz biliyoruz."

"Evet."

Karanlık Rahibeleri'nin çoğunun İmparator Jagang'ın bütün arzularını yerine getirmeye hazır olduğunu biliyordu. Onun emirlerini yapacak genç büyücüler de vardı. Işık Rahibeleri'nden birkaçını da yakalamıştı ve bir düş gezgini olarak becerisiyle onlara da hükmediyordu. Onun bilincini rahatsız eden şey de buydu; Başrahibe olarak, Işık Rahibeleri'nin güvenliğini sağlamak sonuçta onun işiydi. Rahibelerinden bazıları Jagang'ın elinde hiç de güvende değillerdi.

"Evet, Başrahibe, onların birliklerinin büyüğü olan kişilerle birlikte hareket ediyor olmasının muhtemel olduğunu görünce, onlara karşılık verme konusunda sana ve Rahibelerine güvenip güvenemeyeceğimi merak ediyorum. Efendi Rahl dedi ki: 'Siz onlarla ve onlar sizle daha iyi koruma altında olacaksınız.' Bu bana İmparatorluk Düzeni ordusuna karşı büyüünüzü bize yardım etmek için kullanacağınızı planlamış gibi geldi."

Verna generalin hatalı olmasını isterdi. Yaratıcı'nın işini yapmakla görevli Işık Rahibeleri'nin hiç kimseye zarar vermeyecek konumda olduklarını düşünmek isterdi.

"General Reibisch, bundan hoşlanmıyorum ama ne yazık ki hemfikirim. Eğer bu savaşı kaybedersek, sadece savaş meydanındaki askerlerimiz değil, hepimiz kaybedeceğiz; bütün özgür insanlar İmparatorluk Düzeni'nin kölesi olacaklar. Eğer Jagang kazanırsa,

Işık Rahibeleri idam edilecekler. Hepimizin savaşıması ya da ölmesi gerekiyor.

“İmparatorluk Düzeni bu kadar rahatlıkla planlarınızın içine sürüklenmek istemeyecektir. Onlar fark edilmeden gizlice geçmeye çalışabilirler; daha da batıya doğru, muhtemelen, hatta sizin doğunuzdan. Rahibeler düşmanın hareketlerini, Yeni Dünya’ya girip çıkartmadan yanınızdan geçip gitmeye çalışıp çalışmayacaklarını belirlemek için kullanılabilirler.

“Eğer büyü olanlar İmparatorluk Düzeni’nin ilerlemesini sizden gizlerlerse, rahibelerimiz bunu bilecekler. Biz sizin gözleriniz olacağız. Savaş başladığında düşman sizi yenmek için büyü kullanacaktır. Bizim de o büyüyü bozmak için gücümüzü kullanmamız gerekecek.”

General bir an alevlere baktı. Gece için yatmaya giden adamlara göz attı.

“Teşekkür ederim Başrahibe. Bu kararın senin için kolay olmadığını biliyorum. Hepiniz bizimle beraber olduğunuzdan beri, rahibelerin nazik kadınlar olduğunu öğrendim.”

Verna bir kahkaha patlattı. “General, bizim hakkımızda hiçbir şey öğrenmemişsiniz. Işık Rahibeleri çok şey olabilirler ama nazik bunlardan biri değildir.” Bileğini salladı. Dacra’sı bir anda eline geldi. Bir dacra bir bıçağa benzerdi ama bıçak ağzı yerine keskinleştirilmiş bir çubuğu vardı.

Verna dacra’yı hızla çevirdi. “Daha önce insan öldürmek zorunda kaldım.” Silahını zarif ve rahatça elinin üzerinde ileri geri döndürürken alevlerin ışıkları parıldayıp dans ediyordu. “Seni temin ederim ki general, ben nazik dışında her şeydim.”

General bir kaşını kaldırdı. “Seninki gibi yetenekli ellerde bir bıçak insanın başına bela olabilir ama savaş silahlarına pek denk değildir.”

Verna nazikçe gülümsedi. “Bu ölümcül büyü olan bir silahtır. Eğer bunlardan birinin sana doğru geldiğini görürsen, hiç durma kaç. Sadece derini yarması yeterli; serçeparmağın bile olsa, daha gözünü kırpmadan ölmüş olursun.”

General doğrudu ve göğsü derin bir nefesle şişti. “Uyarı için teşekkürler. Ve de yardımın için Başrahibe. Bizim tarafımızda olduğunuz için memnunum.”

“Jagang bazı Işık Rahibeleri’ni kontrolü altına aldığı için üzülüyorum. Onlar da benim yapabildiklerimi yapabilirler, hatta daha fazlasını.” Onun yüzünün solduğunu görünce, temin edercesine omzunu okşadı. “İyi geceler, General Reibisch. Rahat uyu; kızıl aylar bitti.”

Verna generalin subayları içinde zikzaklar çizerek gitmesini, onlarla konuşmasını, adamlarını kontrol etmesini ve emirler vermesini izledi. O, karanlıkta gözden kaybolduktan sonra çadırına döndü.

Düşüncelere dalmış bir şekilde, öylesine Han’ını yaptı ve adamların onun için buldukları küçük arazi çadırının içindeki mumları yaktı. Ay yükseldiği için, Annalina, gerçek Başrahibe, bekliyor olacaktı.

Verna kemerindeki gizli kesesinden küçük seyahat defterini çıkardı. Seyahat defterlerinin birine yazılan bir mesajın aynı anda ikizinde belirmesini sağlayan büyüleri vardı. Başrahibe Annalina’da Verna’ninkinin ikizi vardı. Battaniyelerinin üzerine oturdu ve defteri kucağına açtı.

Bekleyen bir mesaj vardı. Verna mumu yakma çekti ve seyahat defterinde yazılı şeyi loş ışıktaki daha iyi görmek için eğildi.

Verna, burada başımız belada. En sonunda Nathan’a yetiştik, en azından Nathan sandığımız kişiye. Takip ettiğimiz adamın Nathan olmadığı ortaya çıktı. Nathan bizi kandırdı. Ortalıkta yok ve nereye gittiğini bilmiyoruz.

Verna iç çekti. Ann ona kâhine yaklaştıklarını söylediklerinde bunun gerçek olamayacak kadar iyi görüldüğünü düşünmüştü.

Nathan bize bir mesaj bıraktı. Bu mesaj Nathan’ın serbest olduğu düşüncesinden çok daha kötü. Önemli bir işi olduğunu, bizim rahibelerden birinin çok salakça bir şey yapacağını ve eğer becerilebilirse onu durdurması gerektiğini yazmış. Nereye gittiği konusunda hiçbir fikrimiz yok. Bana Warren’in söylediğini anlattığın, Jagang’ın bir bağlı zorunlu çatal kehaneti uyandırdığı manasına gelen kızıl ayı doğruladı. Nathan, Zedd’le benim Jocopu hazinesine gitmemiz gerektiğini ve eğer

bunun yerine onun peşine düşerek zamanımızı harcarsak hepimizin öleceğini de yazmış.

Ona inanıyorum. Verna, konuşmamız gerekiyor. Eğer oradaysan cevap ver. Bekliyor olacağım.

Verna seyahat defterinin sırtından taş kalemi çekti. Eğer gerekirse, seyahat defterleri vasıtasıyla haberleşmek için ayın doğma zamanı üzerine anlaşılmışlardı. İyice eğilip defterine yazdı.

Ben buradayım Ann. Ne oldu? İyi misiniz?

Bir saniye sonra defterde kelimeler belirmeye başladı.

Bu uzun bir hikâye ve şu an için zamanım yok ama Rahibe Roslyn de Nathan'ın peşindeydi. En az on sekiz masum insanla beraber o da öldürüldü. Işık büyüü içinde kül olanların gerçek sayısından emin değiliz.

İnsanların öldürüldüğünü duyunca Verna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Böyle tehlikeli bir ağı neden yaptıklarını sormak istedi ama okumaya devam ederken sormamaya karar verdi.

Her şeyden önce, Verna, Jocopo hazinesinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrin var mı, bilmemiz gerekiyor. Nathan açıklamadı.

Verna gözlerini sıkıca kapatıp hatırlamaya çalışırken, parmağını dudaklarına koydu. Bu adı önceden duymuştu. Yeni Dünya'da yirmi yıl dolaşmıştı ve bunu orada duymuştu.

Ann, sanırım Jocopo'yu Vahşi Diyarlar'da insanların yaşadığı bir yer olarak duyduğumu hatırlıyorum. Doğru hatırlıyorsam, hepsi ölümler – bir savaşta yok olmuşlar. Sanırım onlara ait bütün izler yok edilmiş.

Vahşi Diyarlar, diyorsun demek. Verna, Vahşi Diyarlar olduğundan emin misin?

Evet.

Bu haberi Zedd'e söylerken bir süre bekle.

Verna yazının sonundaki boş sayfayı izlerken dakikalar geçti. En sonunda, kelimeler gözükmeye başladı.

Zedd dayanamayıp yüksek sesle küfretmeler ve el kol sallamalarından bir gösteri yaptı. Nathan'a yapmak istedikleri hakkında yeminler

edip duruyor. İsteklerinin çoğunun fiziksel olarak imkânsız olduğunu göreceğinden oldukça eminim. Yaratıcı, Nathan'ın ıslah olmayacağına dair ona yaptığım şikâyetlerden dolayı beni aşağılıyor. Islah olmazın gerçek manası hakkında bana bir ders verildi sanırım.

Verna, Vahşi Diyarlar çok büyük bir yer. Vahşi Diyarlar'da nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?

Hayır. Üzgünüm. Sadece bir kez Jocopo'dan bahsedildiğini duydum. Güney Kelton'da, bir yerde bir keresinde, bir antika dükkânında bir çömlek kalıntısına hayran olmuştum. Sahibi Vahşi Diyarlar'da ortadan yok olmuş bir kültür tarafından yapıldığını iddia etti. Onların adının Jocopo olduğunu söyledi. Bütün bildiğim bu kadar. O zamanlar Richard'ın peşindeydim, ortadan kaybolmuş kültürlerin değil. Warren'e soracağım. Ö, kitaplardan bir şeyler bilebilir.

Teşekkür ederim Verna. Eğer bir şey bulursan hemen haber yolla. Şimdi, Nathan'ın bir rahibenin yapacağını sandığı o salakça şey hakkında hiçbir fikrin var mı?

Hayır. Hepimiz burada D'Haralı ordusuyla beraberiz. General Reibisch İmparatorluk Düzeni istila ederse önlemek için güneyde kalmak istiyor. Richard'dan haber bekliyoruz. Ama orada Jagang tarafından tutsak tutulan Işık Rahibeleri var. Onlara ne yaptıracağını kim bilebilir ki?

Ann, Nathan o zorunlu çatal kehanet hakkında bir şey söyledi mi? Kehanetin sözlerini bana söylersen Warren belki yardımcı olabilir.

Ann tekrar yazmaya başlamadan önce bir duraklama oldu.

Nathan bize sözleri söylemedi. Ruhların onun manasını anlamasına izin vermediklerini söyledi. Ama kehanetin çifte bağının kurbanının Richard olduğunu söyledi.

Verna bir anda nefes alırken tükürüğünü yuttu. Havayı ciğerlerinden çıkarmaya çalışmak için sertçe öksürdü. Öksürürken gözleri yaşardı, kitabı kaldırdı ve son mesajı tekrar okudu. En sonunda ciğerlerini ve gırtlığını temizledi.

Ann, "Richard" yazdın. Gerçekten Richard mı demek istedin?

Evet.

Verna fısıltılı bir duayla gözlerini kapatıp telaşını bastırmak için mücadele etti.

Başka bir şey, diye yazdı Verna.

Şimdilik yok. Jocopo hakkındaki bilginin yardımı olacak. Şimdi, araştırmamızı daraltabilecek ve soracak soruları bilebileceğiz. Teşekkür ederim. Eğer daha fazla şey öğrenirsen haber ver. Şimdi bitirsem iyi olur. Zedd ölümcül açlıktan dolayı şikâyetler ediyor.

Ann, İlk Büyücü ile aranda her şey yolunda mı?

Fevkalade. Tasması çıktı.

Tasmasını mı çıkardın? Nathan'ı bulmadan önce mi? Neden böyle bir şey yaptın?

Ben çıkarmadım. Kendisi çıkardı.

Bu haber karşısında Verna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Zedd'in böyle bir şeyi nasıl yaptığını korkup sormadı. Ama Verna, Ann'in mesajında bunun hassas bir konu olduğunu görebiliyordu.

Ve yine de seninle geliyor mu?

Verna, kimin kimle gittiğinden pek emin değilim ama şu an için, ikimiz de Nathan'ın uyarısının aciliyetini anlıyoruz. Nathan her zaman saçmalamaz. Biliyorum.

O ihtiyarın bir kadına gülümsediğine, onu bayıltıp yatağına düşürmeye çalıştığına hiç şüphe yok, diye yazdı Verna. Yaratıcı seni onun yanında korusun, Başrahibe.

Ann asıl Başrahibe'ydi ama o ve Nathan ölü numarası yapıp önemli bir göreve giderken Verna'yı Başrahibe olarak atamıştı. Şimdilik, herkes Ann ve Nathan'ın ölü olduğunu ve Verna'yı Başrahibe sanıyordu.

Teşekkür ederim Verna. Diğer bir şey. Zedd, Adie için endişeleniyor. Onu bir kenara çekmeni, Zedd'in yaşadığını ve iyi 'ama deli bir kadının ellerinde' olduğunu ona söylemeni istiyor.

Ann, rahibelere yaşadığını ve iyi olduğunu söylememi istiyor musun?

Mesajın devamı biraz zaman aldı.

Hayır, Verna. Şimdi değil. Seni Başrahibe olarak görmeleri sana ve onlara yararlı oluyor. Nathan'ın bize söyledikleriyle ve yapmamız gereken şeyle, onlara yaşadığımı söylemek uygun olmayabilir.

Verna anladı. Vahşi Diyarlar tehlikeli bir yerdi. Verna orada insanları öldürmek zorunda kalmıştı. Ve onlardan bilgi almaya çalışmıyordu; oradaki insanlarla temastan kaçınmaya çalışıyordu. Verna o zaman genç ve hızlıydı. Ann neredeyse Nathan kadar yaşlıydı. Ama Ann bir efsuncuydu ve yanında bir büyücü vardı. Zedd de genç olmasa da hiç mi hiç çaresiz sayılmazdı. Rada'Han'ını çıkarabilmiş olması becerisinin seviyesini gösteriyordu.

Ann, öyle deme ama. Dikkatli ol. Sen ve Zedd birbirinizi korumalısınız. Hepimizin geri dönmene ihtiyacı var.

Teşekkür ederim, ufaklık. Işık Rahibeleri'ne göz kulak ol, Başrahibe. Kim bilir bir gün onları geri isteyebilirim.

Verna, Ann'e danışmanın ve korkunç koşulları karşısındaki espri anlayışının rahatlığıyla gülümsedi. Verna, Ann gibi espri anlayışı olsun istiyordu. Ann'in ona o ölümcül kehanetin kurbanının Richard olduğunu söylediğini hatırlayınca gülümseme kayboldu.

Nathan'ın uyardığı şeyi, rahibelerden birinin salakça bir şey yapacağı konusunu düşündü. Nathan'ın daha açık konuşmuş olmasını diledi. "Salakça"yla neredeyse her şeyi demek istemiş olabilirdi. Nathan'ın söylediği bir şeye inanmaya eğilimli olmayabilirdi ama Ann onu Verna'dan çok daha iyi tanıyordu.

Jagang'ın elinde tutsak olan rahibeleri düşündü. Bazıları Işık Rahibeleri'ydi ve birkaç tanesi adaylıklarından beri Verna'nın sevdiği arkadaşlarıydı. Beşi, Christabel, Amelia, Janet, Phoebe ve Verna, sarayda beraber büyümüşlerdi.

İçlerinde, Verna, Phoebe'yi idarecilerinden biri olarak seçmişti. Şimdi sadece Phoebe onlarlaydı. Verna'nın yakın arkadaşı Christabel yeraltı dünyasının Bekçi'sine yönelmiş; bir Karanlık Rahibesi olmuş ve Jagang tarafından yakalanmıştı. Verna'nın son iki arkadaşı, Amelia ve Janet de Jagang tarafından yakalanmışlardı. Janet'in Işık'a sadık kaldığını Verna biliyordu ama Amelia'dan emin değildi. Eğer hâlâ sadıksa...

Verna Işık Rahibesi olan iki arkadaşını düş gezgininin köleleri olarak düşünürken titreyen parmaklarını dudaklarına bastırdı.

Sonunda, kararını verdi.

Verna, Warren'in çadırının içine göz attı. Karanlıkta battaniyelerin üzerindeki şeklini görünce, kendiliğinden, dudaklarına bir gülümseme geldi, büyük ihtimalle bazı genç kâhin düşüncelerine dalmıştı. Onu ne kadar sevdiği ve onun tarafından ne kadar sevildiğini bilmesi karşısında gülümsedi.

Kâhinler Sarayı'nda büyüyen Verna ve Warren neredeyse bütün hayatları boyunca birbirlerini tanıyorlardı. Verna'nın bir efsuncu olarak yeteneği onu genç büyücüleri eğitmeye yardımcı olmak için kullanılmaya mahkûm ederken Warren'in bir büyücü olarak yeteneği onu kehanetlere mahkûm etmişti.

Verna, Richard'la saraya dönene kadar yolları ciddi bir şekilde kesişmemişti. Richard ve saray hayatındaki büyük etkisinden dolayı, olaylar Verna ve Warren'i bir araya getirmiş ve arkadaşlıkları gelişmişti. Verna Başrahibe olarak atandıktan sonra, Karanlık Rahibeleri'ne karşı mücadeleleri sırasında, Warren'le birbirlerine yaşamları pahasına bağlanmışlardı. Bu mücadele sırasında arkadaşlıkları daha öteye geçmişti. Sarayda geçirdikleri o kadar yıldan sonra, daha yeni birbirlerini ve aşkı bulmuşlardı.

Ona söyleyeceği aklına gelince, gülümsemesi kayboldu.

"Warren," diye fısıldadı, "uyanık mısın?"

"Evet," diye sessiz bir cevap geldi.

Warren ayağa kalkıp ona sarıldı, Verna paniğe kapılma şansını bulmadan önce, çadırının içine girdi ve pat diye söyledi.

"Warren, kararımı verdim. Senden itiraz istemiyorum. Anlıyor musun? Bu çok önemli." Warren sesini çıkarmayınca devam etti. "Amelia ve Janet benim arkadaşlarım. Düşmanın elinde olan Işık Rahibeleri olmaları dışında, onları seviyorum. Onlar da benim için

aynı şeyi yaparlardı, yapacaklarını biliyorum. Ben peşlerinden gidip kurtarabileceklerimi kurtaracağım.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı.

Biliyor muydu? Bu da ne demek oluyordu? Sessizlik karanlıkta uzayıp gitti. Verna kaşlarını çattı. Böyle bir konuyu tartışmamak Warren’in tarzı değildi. Verna onun karşı çıkmasına hazırdı ama bu sakın kabullenişe değil.

Büyü yeteneğinin içinde çalıştığı hayat ve ruh gücü olan Han’ını kullanarak Verna avucunda bir ateş yaktı ve onunla bir mum tutuşturdu. Warren battaniyelerine sarılmıştı, dizlerini çekmişti ve kafası ellerinin içinde duruyordu.

Verna onun önünde diz çöktü. “Warren? Neyin var?”

Warren’in yüzü ortaya çıktı. Mavi gözlerinin kenarları kırmızıydı. Yüzü sağlıklı seviyede soluktu.

Verna onun kolunu kavradı. “Warren, iyi görünmüyorsun. Sorun ne?”

“Verna,” diye fısıldadı, “Bir kâhin olmanın hiç de hayal ettiğim kadar müthiş olmadığını fark ettim.”

Warren, Verna’yla aynı yaşıydı ama Verna, Richard’ı bulmak için yirmi küsur yıllık bir seyahate gitmişken o Kâhinler Sarayı’nda, yaşlanmayı geciktiren büyüsünün etkisinde kaldığından daha genç görünüyordu. Warren o an için çok genç görünüyordu.

Warren bir kâhin olarak ilk öngörüsünü daha yeni yaşamıştı. Verna’ya kehanetin bir olaylar öngörüsü olarak, eşliğinde kehanetin kelimeleriyle geldiğini söylemişti. Bu kelimeler yazılacak şeylerdi ama gerçek kehanet o öngörüydü. Bu kelimelerin manasını gerçekten anlamak için bir kâhin olmak gerekiyordu; başka bir kâhinden geçen bu öngörüü onlar başlatıyorlardı.

Neredeyse hiç kimse bunu bilmezdi, herkes kehaneti kelimeleriyle anlamaya çalışırdı. Verna artık biliyordu, Warren’in ona anlattığına göre, bu metot en iyi ihtimalle yetersizdi ve en kötü ihtimalle tehlikeliydi. Kehanetler diğer kâhinler tarafından okunmak içindi.

Verna kaşlarını çattı. “Bir öngörü mü gördün? Başka bir kehanet mi?”

Warren bu soruyu umursamadı ve kendi sorularından birini sordu. “Verna, yanımızda başka Rada’Han var mı?”

“Bizimle kaçan genç erkeklerin tasmaları sadece. Fazla getirecek zamanımız olmadı. Ne oldu?”

Warren tekrar başını ellerinin arasına koydu.

Verna ona doğru parmağını salladı. “Warren, eğer bu seninle burada kalmam için bir numaraysa, işe yaramayacak. Beni duyuyor musun? İşe yaramayacak. Ben gidiyorum ve yalnız gidiyorum. Hepsi bu kadar.”

“Verna,” diye fısıldadı, “seninle gelmem gerekiyor.”

“Hayır. Bu çok tehlikeli. Seni çok seviyorum. Başka hiç kimseyi tehlikeye atamam. Eğer gerekirse Başrahibe olarak burada kalmanı emredeceğim. Öyle yapacağım. Warren.”

Tekrar başını kaldırdı. “Verna, ben ölüyorum.”

Verna’nın kolları ve oyluklarındaki kıllar dimdik oldu.

“Ne? Warren...”

“Baş ağrılarım oluyor. Yetenekten dolayı baş ağrıları.”

Onun söylediği şeyin ölümcül niteliğini fark etmesiyle beraber Verna’nın gırtlığı sessizce tıkanmıştı.

Işık Rahibeleri’nin bu yetenekle doğan genç oğlanları almalarının bütün nedeni onların hayatlarını kurtarmaktı. Eğitilmedikleri sürece bu yetenek onları öldürebilirdi. Baş ağrıları bu yeteneğin yolunda gitmediğinin ölümcül doğasının bir belirtisiydi. Rahibelerin genç büyücüleri kontrol etmesini sağlamanın yanı sıra, tasmaların en önemli işlevi çocuk yeteneğini kontrol etmeyi öğrenebilene kadar onun hayatını koruyacak büyüyüydü.

Bütün olanlardan dolayı, Verna, Warren’in tasmasını alışılmıştan çok önce çıkarmıştı.

“Ama Warren, çok uzun süre çalıştın. Yeteneğini nasıl kontrol edeceğini biliyorsun. Korunmak için Rada’Han’a daha fazla ihtiyacın olmaması gerekiyordu.”

“Eğer sıradan bir büyücü olsaydım, bu doğru olabilirdi ama benim yeteneğim kehanet. Nathan yüzyıllardır saraydaki tek kâhindi. Büyünün bir kâhin üzerinde nasıl çalıştığını bilmiyorum. Ben ilk kehanetime daha yeni sahip oldum. Bu benim becerimin yeni bir seviyesini gösteriyor. Şimdi, baş ağrıları çekiyorum.”

Verna aniden paniğe kapıldı. Gözleri yaşarıyordu. Warren’e sarıldı.

“Warren, kalacağım. Gitmeyeceğim. Sana yardım edeceğim. Bir şeyler yapacağız. Belki çocuklardan birinden bir tasma çıkarabiliriz ve onu paylaşabilirsiniz. Bu işe yarayabilir. Önce bunu deneyeceğiz.”

Warren ona sıkıca sarıldı. “Bunun bir faydası olmayacak Verna.”

Zihninde birden bir fikir canlanıp rahatlamasıyla beraber nefes almasına neden oldu. Cevap çok basitti.

“Warren, her şey yolunda. Gerçekten öyle. Ne yapabileceğimizi fark ettim. Beni dinle.”

“Verna, ben biliyorum...”

Verna onu susturdu. Onu omuzlarından tutup gözlerinin içine baktı. Dalgalı sarı saçlarını geriye taradı. “Warren, dinle. Çok basit. Rahibelğin kurulmasının nedeni yetenekle doğan oğlanlara yardım etmektir. Biz onlara yeteneklerini kontrol etmesini öğretirken onları korumamız için bize Rada’Han verildi.”

“Verna, bütün bunları biliyorum ama...”

“Dinle. Onlara yardım etmek için tasmalarımız var çünkü gerekeni yapacak büyücülerimiz yok. Geçmişte, açgözlü büyücüler yetenekli doğanlara yardım etmeyi reddettiler. Deneyimli bir büyücü senin zihinle birleşebilir ve korumayı sana verebilir; yeteneği nasıl doğru kullanacağını sana gösterebilir. Bir büyücünün bunu yapması kolaydır ama bir efsuncunun değil. Sadece bir büyücüyü ziyaret etmemiz gerekiyor.”

Verna kemerinden seyahat defterini çıkardı ve Warren’in gözlerinin önüne kaldırdı. “Bir büyücümüz var: Zedd. Tek yapmamız gereken şey Ann’le konuşup onunla ve Zedd’le buluşmamızı sağlamak. Zedd sana yardım edebilir ve sonra hiçbir şeyin kalmayacak.”

Warren gözlerini onunkilere dikti. “Verna, bu işe yaramaz.”

“Öyle deme. Bunu bilmiyorsun. Bunu bilmiyorsun. Warren.”

“Evet, biliyorum. Başka bir kehanetim oldu.”

Verna topuklarının üzerine oturdu. “Öyle mi? Neydi?”

Warren parmak uçlarını şakaklarına dayadı. Verna onun acı içinde olduğunu görebiliyordu. Yeteneğin yarattığı bu ağrının dayanılmaz olduğunu biliyordu. Sonuçta, eğer iyileştirilmezlerse, ölümcüllerdi.

“Verna, biraz olsun diye beni dinler misin? Bir kehanetim oldu. Sözleri önemli değil. Anlamı önemli.” Warren ellerini başından çekti ve Verna’nın gözlerinin içine baktı. O anda, Verna’ya çok yaşlıymış gibi göründü. “Senin, planladığın şeyi yapıp rahibelerin peşinden gitmen gerekiyor. Kehanet senin başarılı olup olmayacağını söylemedi ama benim seninle gelmem gerektiğini söyledi. Başka bir şey olursa öleceğim. Bu bir çifte çatal kehanet; birinden biri olacak.”

Verna hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Ama... Mutlaka, bir şey olması gerekiyor...”

“Hayır. Eğer kalırsam ya da Zedd’e gitmeye kalkarsam öleceğim. Kehanet seninle gidersem yaşayacağım demiyor ama seninle gitmemin tek şansım olduğunu söylüyor. Konu kapanmıştır. Eğer kalmam için beni zorlarsan, öleceğim. Beni Zedd’e götürmeye çalışırsan, öleceğim. Eğer yaşamam için bir şansım olmasını istiyorsan, o zaman beni yanında götür. Seç, Başrahibe.”

Verna yutkundu. Bir Işık Rahibesi, bir efsuncu olarak, yetenekten dolayı baş ağrısı çektiğini Warren’in gözlerindeki belirgin nahoş değişmeden anlayabiliyordu. Warren’in ona kehanet konusunda yalan söylemeyeceğini biliyordu. Onunla gitmek için dolaplar çevirebilirdi ama bir kehanet hakkında yalan söylemezdi.

O bir kâhindi. Kehanet onun hayatıydı. Belki de ölümü.

Verna onun ellerini kendisinininkilerin içine aldı. “Gidip erzak hazırla. İki at bul. Gidip Adie’ye bir şey söylemem ve danışmanlarım la konuşup onlara biz yokken ne yapacaklarını söylemem lazım.”

Verna onun elini öptü. “Ölmene izin vermeyeceğim Warren. Seni çok seviyorum. Bunu beraber halledeceğiz. Benim uykum yok. Sabah beklemesek olur. Bir saate yola çıkabiliriz.”

Warren ona minnet dolu bir şekilde sarılıp kendine çekti.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gölgelerin güvenliğinde, orta yaşlı adamın kapıyı kapatmasını ve loş koridorda bir an durup gömleğini koca göbeğinin üzerine çektişirmesini izledi. Adam kendi kendine kıkırdarak güldü ve sonra güm güm sesleriyle koridorda ilerleyip merdivenlerden inerken gözden kayboldu.

Saat çok geç olmuştu. Güneşin doğmasına daha saatler vardı. Kırmızıya boyanmış duvarlarla, dar koridorun iki ucuna yerleştirilmiş varaklı yansıtıcıların önüne yerleştirilmiş mumlar çok değerli, işe yarar küçük bir ışık sağlıyordu. Bundan, gecenin karanlığının içindeki rahatlatıcı gölge örtüsünün havasının böyle kötü ihtiyaçlara katkıda bulunmasından hoşlandı.

Zamparalığın keyfi en iyi gece çıkardı. Karanlıkta. Koridorun sessiz gizeminde bir süre bekleyip arzularının keyfini çıkardı. Çok uzun zaman olmuştu. Şehvetinin dizginlerini çözmüş ve ihtişamlı, serkeş sızının içini doldurmasını hissetmişti.

Ağzını kapatıp hem baskın hem de kalıcı koku dizisini daha iyi hissetmek için burnundan soludu. Omuzlarını dikleştirdi ve daha yavaş, derin nefesler almak için karın kaslarını kullandı.

Erkeklerin içeri getirdikleri ve hayatlarına dönerken yanlarında götürdükleri kokulardan iş kokularına –at, kil, hububat tozu, deri üniformalarının bakımında askerlerin kullandığı lanolin ve silahlarını bilemek için kullandıkları yağa– badem yağının hoş kokusuna, binanın eski toprak ve yaş ahşabına kadar çeşitli kokular saydı.

Bu daha yeni başlayan, içini kemiren bir ziyafetti.

Tekrar koridora göz atıp kontrol etti. Diğer odaların hiçbirinden gelen şehvet sesi yoktu. Böyle bir yer için bile geç olmuştu. Kendisi hariç, şişko, göbekli adam büyük ihtimalle en sonuncuydu.

Son olmaktan hoşlanıyordu. O gelmeden önce olanların belirtileri ve havada kalan kokular onda bir duygu seli yarattı. Hisleri uyarılmış halinde her zaman artardı ve bütün detayların kıymetini çıkarırdı.

Bir an için gözlerini kapatıp ihtiyacının çırpıntısını hissetti. Kadın ona yardım edecekti. Kadın onun arzusunu doyuracaktı; onun için buradaydılar. Kendilerini isteyerek sunuyorlardı.

Diğer erkekler, şişko göbekli adam gibi, kendilerini bir kadının üzerine atıp bir anlık tatminle hırıldanırlardı ve her şey biterdi. Asla kadının hissettiği şeyi, ihtiyacı olan şeyi, onu tatmin etmeyi düşünmezlerdi. O erkekler azgın hayvanlardan başka bir şey değillerdi, ikisi için de cinsel doruğa ulaşmaya eklenebilecek detaylardan habersizdiler. Zihinleri şehvetlerinin maksadına çok fazla odaklanmıştı; gerçek tatmine giden daha geniş ortamın ayrılmaz parçalarını görmezlerdi.

Yüce bir deneyimi yaratan bu fanilik, geçicilikti. Alışılmamış algı ve eşsiz farkındalığı sayesinde, böyle unutulup giden olayları yakalayabilir ve zihninde onları sonsuza kadar anıp tatmin devamlılığının geçici doğasını sağlayabilirdi.

Böyle şeyleri görebildiği ve en azından, kadınların tatmin olmasını sağlayabildiği için kendini şanslı hissetti.

En sonunda, sakinleştirici bir nefes aldı ve sonra koridorda sessizce ilerlerken, varaklı mum yansıtıcılarından yansıyan minik ışık parçalarının ve gölgelerin vücudundan nasıl kaydığını kaydetti.

Eğer dikkat ederse, ışığın ve karanlığın dokunuşunu bir gün hissedebileceğini düşündü.

Çalmadan, şişko göbekli adamın çıktığı kapıyı açtı ve onun odasına girdiğinde orasının koridor gibi loş aydınlatılmış olduğunu görmekten mutlu oldu. Parmağıyla kapıyı kapattı.

Kapının arkasında, kadın külotunun giyyordu. Dizlerini açtı ve biraz çömelip sıkı sıkı üzerine oturttu. Gök mavisi gözleri dönüp ona baktığında, kadının tek tepkisi sabahlığının yanlarını beraberce çıplak bedeninin üzerine atmak ve ipek kemeri gevşek bir şekilde öylesine bağlamak oldu.

Havada yatağın altındaki yatak ısıtıcısının sıcak kömürlerinin kokusu, sabunun zayıf ama temiz kokusu, vücut pudrasının hafif ıtırı ve mide bulandırıcı seviyede tatlı parfümün tiksindirici kokusu vardı.

Ama gölgeleri oluşturan karanlık gibi, hepsini kaplayan meninin çarpıcı kokusuyla belirginleşen şehvetin yayılan lezzetiydi.

Odanın penceresi yoktu. Lekeli, buruşuk örtülerle kaplı yatak karşı köşeye itilmişti. Büyük olmasa da odanın çoğunu kaplıyordu. Duvara dayalı, yatağın başının kenarında, küçük, sade, çamdan yapılmış bir sandık vardı, büyük ihtimalle özel eşyalar için. Yatağın başının üzerindeki duvarda iki insanın tutkuyla çiftleştiği bir mürekkep çizim asılıydı. Geride hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu.

Kapının arkasında, kadının yanındaki çarpık görünümlü bir dolabın üzerine el yıkama tası konmuştu. Kenarında, yıkama tasında lekeli, böbrek şeklinde bir parça vardı, onun üzerinde de böbrekten çıkan bir atardamara benzeyen bir çatlak. Tasın kenarından aşağı sarkan kumaştan hâlâ sular damlıyordu. Tastaki bulanık su hafifçe yanlara sıçramıştı. Kadın yeni yıkanmıştı.

Hepsinin kendi alışkanlıkları vardı. Bazıları yıkanmaya tenezzül etmezdi ama onlar genelde az para alan ve pek ilgi görmeyen, yaşlı, çekici olmayanlardı. Daha genç, daha güzel, daha pahalı kadınların her erkekten sonra yıkandıkları dikkatini çekmişti. O onlara gelmeden önce yıkananları tercih ederdi ama sonuçta, cinsel arzusu bu ıvır zıvır konuları bastırdı.

Hiç profesyonel olmayanlarla beraber olanların böyle şeyleri düşünüp düşünmediklerini öylesine merak etti. Büyük ihtimalle etmiyorlardı. Diğerlerinin böyle ilginç detaylar hakkında düşünüp taşınmadıklarını tahmin etti. Diğerleri detayların tadını pek umur-samazlardı.

Diğer kadınlar, aşk arayan kadınlar, onu tatmin ediyorlardı ama aynı şekilde değil. Onlar her zaman konuşmayı ve kur yapıl-masını isterlerdi. Onlar isterlerdi. O isterdi. Sonuçta, onun isteği tercih ettiğine baskın çıkardı ve onun ihtiyaçları doymadan önce onlara istediklerinin bazılarını verirdi.

“Bu gece işim bitti sanıyordum,” dedi kadın. Kelimeleri ipeksi bir yumuşaklıkta, laubali kıvraklıkla söyledi ama bu kadar geç sa-atte başka bir erkeğin beklentisi için hiçbir gerçek ilgi taşımıyordu.

“Sanırım ben sonuncuyum,” dedi onu kızdırmamak için özür dilermiş gibi görünmeye çalışarak. Kızgın olurlarsa o kadar tatmin edici olmazdı. Memnun etmeye hevesli olduklarında daha fazla bir şey istemezdi.

Kadın iç çekti. “Peki o zaman.”

Üzerinde doğru dürüst giyecek bir şey olmamasına rağmen kapıyı çalmadan öyle odasına dalan bir erkek olmasından dolayı hiçbir korku göstermedi, para da istemedi. Aşağıdaki, sopası ve kemerindeki uzun bıçağı olan Silas Latherton kadınların hiçbir şeyden korkmamasını sağlama alıyordu. Kadınlar para almakta sorun yaşamakla uğraşma-sınlar diye önceden ödeme yapmayan hiç kimsenin merdivenlerden yukarı çıkmasına izin vermiyordu. Bu, Silas’ın onlar yerine geliri ve dağıtımını kontrol altında tutmasını sağlıyordu.

Kısa, sarı saçları hiç şüphesiz bay şişko göbek tarafından dar-madağın edilmişti ama adam karışıklığı çekici buldu. Bu, kadının biraz önce yaptığı şeyin açık açık göstergesiydi. Bu ona geçici olarak erotik bir görünüş vermişti, adamın çok hoşlandığı bir görünüş.

Kadının bedeni biçimli ve sertti, uzun bacakları ve harika şekilli göğüsleri vardı, en azından sabahlığının önünü kapatmadan önce

adamin onun vücudunu görebildiği kadarıyla. Onu tekrar görecekti ve bekleyebilirdi.

Beklenti heyecanını arttırıyordu. Diğer erkeklerin tersine, bir an önce olması için bir acelesi yoktu. Bir kez başladı mı, çok çabuk bitecekti. Başladı mı kendisini asla durduramazdı. O an için, onları her zaman hafızasında tutabilsin diye, bütün küçük detayların tadını çıkaracaktı.

Kadın sıradan güzelden çok daha iyiydi, diye karar verdi. O erkeklerin zihinlerini onun hakkında saplantılı anılarla tutuşturacak ve sadece kısa zamanlar için de olsa, arada sırada ona tekrar sahip olmalarını istetecek hatlara sahip bir yaratıktı. Kadının vücudunu kendine güvenli bir şekilde kullanışı adama bundan kadının haberdar olduğunu söyledi. Ona sahip olmak için erkeklerin para ödemesinin sıklığı bu kendine güvenin sabit bir destekçisiydi.

Ne kadar zarif ve unutulmaz olurlarsa olsunlar, o hatlarda ekşi bir tat vardı, onun gerçek karakterini açığa vuran bir sertlik. Hiç şüphesiz diğer erkekler sadece tatlı bir surat görüyor ve bunu asla fark etmiyorlardı.

O fark etti. O böyle şeyleri fark ederdi ve bu detayı sık sık görmüştü. Her zaman aynı görünürdü. Bu onun güzel hatlarında bu adam gibi kişilerden saklayamadığı bir adilikti.

“Yeni misin?” diye sordu adam, öyle olduğunu bilmesine rağmen.

“Burada ilk günüm,” dedi. Adam bunu da biliyordu. “Aydindril bana gereken müşteri konusunda yeteri kadar büyük ama buradaki devasa orduyla, çok daha iyi. Buralarda mavi gözler pek yaygın değil; benim mavi gözlerim D’Haralı askerlere memleketlerindeki kızları hatırlatıyor. Bu kadar çok fazla adam yüzünden benim gibi kadınlara daha büyük talep var.”

“Ve bu da daha iyi para demektir.”

Hafifçe, kendinden memnun, bilgiç bir şekilde gülümsedi. “Eğer ödeyemeyecek olsaydın, burada olmazdın, bu yüzden şikâyet etmeyi kes.”

Adam sadece gözlem yapmak istemişti ve kadının anlayışından dolayı pişman oldu. Kadının sesi temelde, dobra bir yaradılışı olduğunu ortaya çıkardı. Adam, kadının ondan duyduğu hoşnutsuzluğu geçiştirmeye çalıştı.

“Askerler senin gibi güzel genç bir kadın karşısında bazen yabanileşebilirler.” Bu iltifat gök mavisi gözlerinde etki yaratmadı. Büyük ihtimalle bunu çok sık duyduğundan böyle bir övgü karşısında hissizleşmişti. “Silas Latherton’a geldiğin için memnunum,” diye devam etti. “Müşterilerinin hiçbirinin genç kadınlarına sertlik yapmasına izin vermez. Burada, onun çatısı altında güvende olacaksın. Buraya geldiğine sevindim.”

“Teşekkürler.” Ses tonunda samimiyet yoktu ama en azından o dalga yumuşamıştı. “Namının müşterileri tarafından bilindiğini duyduğuma sevindim. Bir keresinde dayak yedim. Hiç hoşuma gitmedi. Acının yanı sıra, bir ay çalışmadım.”

“Çok korkunç olmalı. Acı demek istedim.”

Kadın başını yatağa doğru eğdi. “Soyunacak mısın yoksa, ne yapacaksın?”

Adam hiçbir şey demedi ama kadının sabahlığını işaret etti. Kadının saten kemerini çözüp açmasını izledi.

“Nasıl istersen öyle olsun,” dedi kadın, omuzlarını silkip sabahlığını onu başlamaya tahrik edecek kadar açarken.

“Ben... ben senin de keyif almanı istiyorum.”

Kadın bir kaşını kaldırdı. “Tatlım, sen beni merak etme. Ben gayet iyi keyif alacağım. Hiç merak etme, beni çok heyecanlandırıyorsun. Ama para ödeyen sensin. Önce senin zevkini düşünsen iyi olur.”

Adam kadının sesindeki sinirli alay tınısını duymaktan hoşlandı. Kadın onu hırıltılı tonuyla iyi gizledi ve diğerleri bunu kaçırabilirdi ama adam onu dinliyordu.

Dikkatlice, yavaşça, birer birer, adam kadının yanındaki yıkama tasının üstüne dört küçük altın para koydu. Bu aşağıdaki Silas Latherton’un bu kadının arkadaşlığı için aldığı ücretin on ve büyük ihtimalle her erkek için bu kadına verdiği otuz misliydi.

Kadın onun elinden aldığı paraları, sanki gördüğünü sandığı şeyi kesin gördüğünden emin olmak istediği için kendisi sayıyormuş gibi izledi. Bu çok fazla paraydı. Kadın ona kuşkuyla bir bakış attı.

Adam onun gözlerindeki şaşkınlık seğirmesinden hoşlandı. Bunun gibi kadınlar çoğunlukla para karşısında şaşırma zaldarı ama o gençti ve büyük ihtimalle daha önce bir erkek hiç bu kadar cömert olmamıştı. Bunun kadını etkilemesinden hoşlandı. Adam bunu çok az şeyin yapacağını biliyordu.

“Zevkine bakmanı istiyorum. Zevkine baktığını görmenin karşılığını vermeye hazırım.”

“Tatlım, bu kadara, bir ihtiyar olana kadar çığlıklarımı hatırlayacaksın.”

Bu konuda emindi.

Kadın en güzel gülümsemesiyle gülümsedi ve sabahlığını sıyırıp çıkardı. Koca, gök mavisi gözleriyle ona baktı, sabahlığını kapının arkasındaki kancaya bakmadan astı.

Kadın onun göğsünü okşadı ve sonra beline sarıldı. Nazikçe ama isteklice, sert göğüslerini ona bastırdı.

“Peki ne istiyorsun tatlım? Genç leydini kıskandırmak için sırtına güzel tırnak izlerine ne dersin?”

“Hayır,” dedi adam. “Hayır, ben sadece senin zevk aldığını görmek istiyorum. Yüzün ve endamın çok hoş. Eğer yeteri kadar para alırsan, kendi adına zevkini alacaksın, hepsi o kadar. Zevk aldığını bilmek istiyorum.”

Kadın paralara bir göz attı ve sonra ona gülümsedi. “Alacağım, tatlım. Söz veriyorum. Ben çok becerikli bir orospuyum.”

“Ben de bunu umuyordum.”

“Cazibemden çok memnun olup yatağıma tekrar dönmek istemeni istiyorum.”

“Sanki zihnimi okuyormuş gibisin.”

“Adım Rose,” diye kısık bir sesle fısıldadı kadın.

“Senin kadar güzel bir isim.” Ve o kadar sıradan.

“Ya seninki? Beni düzenli şekilde ziyaret etmeye başlayınca ki bunu yapman için şimdiden yanıp tutuşuyorum, sana ne diye hitap edeceğim?”

“Bana verdiğin isim hoşuma gidiyor. Dudaklarındaki tınısını beğeniyorum.”

Kadın onun için dudaklarını yaladı. “Tanıştığımıza memnun oldum, tatlım.”

Adam parmağını kadının külotunun arkasına soktu. “Bunu alabilir miyim?”

Kadın parmaklarını onun karnında dolaştırıp ona dokunmaktan dolayı zevk almış gibi inledi.

“Uzun bir günün sonuna geldik. Bunlar pek... temiz değil. Sandığımda temizler var. Ödediğinin karşılığında istediğin kadar alabilirsin. Tatlım, eğer istersen hepsini alabilirsin.”

“Bu güzel. Sadece buna ihtiyacım var.”

Kadın zoraki bir şekilde ona gülümsedi. “Anladım. Böyle, değil mi?”

Adam cevap vermedi.

“Neden üzerimden sen çıkarmıyorsun?” diye takıldı. “Ödülünü kendin al.”

“Senin çıkarmanı izlemek istiyorum.”

Hiç tereddüt etmeden, kadın elinden geldiği kadar çarpıcı bir şekilde onu bacaklarından sıyrıp çıkardı. Tekrar kendini ona dayadı ve gözlerinin içine bakarak külotuyla adamın yanağını okşadı. Muzipçe gülümsedi ve külotunu adamın eline sokuşturdu.

“İşte. Sadece senin için, tatlım. Tam istediğin gibi, Rose kokusuyla.”

Adam onu parmaklarıyla yoklayıp kadının hâlâ içinde olan sıcaklığını hissetti. Kadın onu öpmek için uzandı. Eğer adam işin aslını bilmeseydi, onun ne olduğunu bilmeseydi, kadının kendisini hayattaki her şeyden daha çok istediğini düşünebilirdi. Ama onu memnun edecekti.

“Sana ne yapmamı istiyorsun?” diye fısıldadı kadın. “Söyle yeter, hemen yapacağım ve bu teklifi diğer erkeklerle yapmam. Ama seni çok acayip istiyorum. Her ne olursa. Söyle bana yeter.”

Adam, kadının üstünde, diğer erkeklerin ter konusunu alabiliyordu. Kadının üzerindeki iğrenç şehvet kokularını alabiliyordu.

“Bakalım olaylar nasıl gelişecek, değil mi Rose?”

“Sen ne istersen tatlım.” Kadın rüyadaymış gibi gülümsedi. “Ne istersen.”

Kadın uzanıp tastan dört altını alırken ona göz kırptı. Küçük sandığa doğru giderken tahrik edercesine salındı. Önünde çömeldi. Adam o çömelecek mi, yoksa belden eğilecek mi diye merak ediyordu. Bu detaydan, cilveli bir geçmişin kalıntısından tatmin oldu.

Kadın paraları sandıktaki giysilerin altına sokarken, adam kadının eşyalarının üzerinde kırmızı bir parçayla süslenmiş küçük bir yastık gördü. Böyle bir detay ilgisini çekti. Bir şekilde oraya uygunsuzmuş gibi görünüyordu.

“O da ne?” diye sordu adam, paranın kadının hoşgörüsünü kazandığını bilerek.

Kadın görmesi için onu kaldırdı. Bu küçük bir yastıktı, bir dekorasyon malzemesi, önemsiz bir şeydi. Üzerine kırmızı bir gül işlenmişti.

“Onu küçükken ben yaptım. Güzel koksun diye içine sedir ağacı talaşları doldurdum.” Parmaklarını sevgi dolu bir şekilde gülün üzerinde dolaştırdı. “Adaşım; bir gül. Rosa karşılığı. Bana adımı babam verdi. O Nicobareseli. Rosa onun dilinde ‘gül’ demek. Bana her zaman benim küçük Rosa’m diye hitap eder ve kalbinin bahçesinde büyüdüğümü söylerdi.”

Bu detay adamı afallattı. Kadın hakkında bu kadar özel bir şey öğrendiği için heyecanlandı. Kendini şimdiden ona sahip olmuş gibi hissetti. Bu kadar küçük, görünüşte önemsiz bir şeyi öğrenmenin zevki bütün vücuduna yayıldı.

Kadının geçmişinden bu küçük şeyi sandığına yerleştirmesini izlerken onun babasını merak etti, kızının ne olduğunu bilip bil-

mediği ya da gülü kalbinde solduğu için, tiksintiden onu kovup kovmadığını merak etti. Gözünde kızgın bir sahne canlandı. Onun annesinin hayat seçimini anlayıp anlamadığını ya da kızını kaybettiği için ağlayıp ağlamadığını merak etti. Şimdi, o da kadının hayatında bir rol oynuyordu.

“Sana Rosa diyebilir miyim?” diye sordu, kadın sandığın kapağını kapatırken. “Çok hoş bir isim.”

Kadın omzunun üzerinden ona baktı. Gözleri adamın, külotunu parmaklarıyla sıkı bir topa dönüştürmesini izledi.

Adama döndü, yanına gelirken gülümsedi. “Artık benim özel erkeğimsin. Başka hiçbir erkeğe gerçek adımlı söylemedim. Dudaklarından adımlı duymak bana zevk verecek.”

Adamın kalbi hızlı atmaya başladı ve arzuyla ayakları üzerinde ileri geri sallanmaya başladı. “Teşekkür ederim Rosa,” diye fısıldadı ve gerçekten minnettardı. “Seni mutlu etmeyi çok istiyorum.”

“Ellerin titriyor.”

O başlayana kadar her zaman titrerdi. Sonra kaya gibi sağlamlaşırlardı. Bir başladı mı sağlamlaşacaktı. Bu sadece beklentiydi.

“Üzgünüm.”

Kadının gırtlığının derinliklerinden şehvetli, kısık bir gülüş geldi. “Üzülme. Gergin olman beni heyecanlandırıyor.”

Adam gergin değildi, biraz bile ama heyecanlanmıştı.

Kadın elleriyle kontrol ettiğinde bundan emin oldu. “Tadına bakmak istiyorum.” Kadın onun kulağını yaladı. “Bu akşam başka hiç kimsem yok. Bunun zevkini çıkarmak için istediğimiz kadar zamanımız var.”

“Biliyorum,” diye fısıldayarak karşılık verdi adam. “Uzatmak için sonuncu olmak istedim.”

“Evet,” diye ona takıldı kadın, “ben de uzatmanı istiyorum. Uzatabilir misin tatlım?”

“Uzatabilirim ve uzatacağım,” diye söz verdi adam. “Çok uzun bir süre.”

Kadın adamın verdiği sözün hoşnutluğuyla kedi gibi mırıldandı ve onun kollarında dönüp poposunu ona dayadı. Sırtını yay gibi eğdi ve başını adamın göğsünde sallarken tekrar inledi. Adam kadının gök mavisi gözlerine bakarken sırtısına devam etti.

Evet, o becerikli bir orospuydu.

Adam elini kadının belkemiğinden aşağı kaydırırken omurgalarını sayıyor, aralarındaki boşlukları parmaklarıyla yokluyordu. Kadın adamın dokunuşuyla derhal inledi. Kadının poposunu sallayış şeklinden adam istediği noktayı kaçırdı.

Kadın sendeledi.

İkinci seferde, adam bıçağı kadının beline soktu, tam doğru yere geldi, omurların arasında, omuriliğini kesti.

Adam bir koluyla onu tutmak için kadının beline sarıldı. Şok içindeki, hırıltılı inleme bu kez gerçektir. Diğer odalardaki herkes kadının düzenli şekilde erkekler için çıkardığı seslerden farklı olmadığını düşünecekti. Diğerleri böyle detayları fark etmezlerdi. O ederdi ve bu farkın tadını çıkardı.

Çıglık atmak için ağzı açılırken, kirli külotundan tomar yaptığı topun hepsini içeri soktu. O kadar iyi zamanlamıştı ki sadece bir soluma çılgılığı çıkıp tizleşti. Kadının kancaya asılı sabahlığının üzerindeki ipek kemeri çekti ve ağzına tıkadığı şeyi sabitlemek için kafasının etrafına dört kez sardı. Bir eli ve dişlerinin yardımıyla sıkıp düğümlendi.

Kadının içten çıglıklarını duymak isterdi ama bu, zevklerine vakitsiz bir son getirebilirdi. Çıglıkları, bağırımları severdi. Onlar her zaman samimiydi.

Ağzını kadının kafasının yanına bastırdı. Kadının saçlarında erkeklerin ter kokusunu alabiliyordu.

“Ah, Rosa, beni böyle mutlu edeceksin. Bana bugüne kadar hiçbir erkeğe vermediğin kadar çok zevk vereceksin. Senin de zevk almanı istiyorum. Bunun her zaman istediğin şey olduğunu biliyorum. Ben senin beklediğin adamım. En sonunda geldim.”

Adam kadını yere bıraktı. Kadının bacakları artık tutmuyordu. Hiçbir yere gitmeyecekti.

Kadın onun bacaklarının arasına yumruk atmaya çalıştı. Adam onun küçük, sevimli yumruğunu eliyle yakaladı. Yumruğunu açmak için bastırırken onun fal taşı gibi açılmış gök mavisi gözlerini izledi. Kadının avucunu başparmağı ve işaret parmağı arasında tutup bileğindeki kemikler kırılana kadar öne eğdi.

Ağzındaki tıkacı çekip çıkarmasın diye sabahlığının kollarını kullanıp ellerini bağladı. Kadının boğuk inlemelerini dinlerken kalbi hızla atıyordu. Tıkaçtan dolayı sözleri anlayamıyordu ama onlardaki acıyı hissedebildiği için heyecanını arttırdılar.

Adamın zihninde bir duygu fırtınası esti. En sonunda sesler sustu, o an için adamı şehvetiyle yalnız bıraktı. Adam seslerin ne olduğunda emin değildi ama eşsiz aklından dolayı onları sadece onun duyabildiğine emindi; eşsiz algısı ve detaylara önem verdiği için gökyüzünden gelen böyle fani mesajları yakalayabiliyordu.

Yaşlar kadının yüzünden aşağı seller gibi akıyordu. Mükemmel bir şekilde alınmış kaşları birbirine yaklaşp ortayı kaldırdı ve alnındaki deriyi düzgün sıralar halinde kırıştırdı. Adam onları saydı çünkü özel birisiydi.

Fal taşı gibi açık, ızdırap dolu, gök mavisi gözlerle, kadın adamın elbiselerini çıkarmasını ve bir kenara koymasını izledi. Böylece kanla ıslanmayacaklardı.

Artık, bıçak elinde kaya gibi sağlamdı. Kadına şu ana kadar ne kadar iyi iş becerdiğini göstermek için çıplak ve kalkmış halde onun üzerinde ayakta durdu. Ve sonra başladı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Arkasındaki Cara'yla Kahlan, Richard'ın ofis olarak kullandığı odanın kapısına üzerinde sıcak çay olan küçük bir gümüş tepsi taşıyan, kısa, siyah saçlı, genç bir kadınla aynı zamanda geldi. Ulic ve Egan'la beraber kapının yanında nöbet tutan Raina esnedi.

"Richard çay mı istedi Sarah?"

Genç kadın tepsiyi tutarken elinden geldiği kadar güzel bir şekilde eğildi. "Evet, İtirafçı Ana."

Kahlan tepsiyi kadının elinden aldı. "Tamam, Sarah. Ben içeri gireceğim, ona götürürüm."

Sarah kıpkırmızı olup tepsiyi bırakmamaya çalıştı. "Ama İtirafçı Ana, bunu yapmanız gerekmiyor."

"Saçmalama. Bir tepsiyi gayet iyi bir şekilde üç metre taşıyabilirim." Kahlan bir adım geri çekilip tepsiyi tamamen eline geçirdi. Sarah elleriyle ne yapacağını bilemediğinden eğilerek selam verdi.

"Evet, İtirafçı Ana," dedi gitmeden önce. Bu küçük işten alınmasından dolayı mutlu olacağına, pusuya düşürülmüş ve soyulmuş gibi görünüyordu. Hizmetkârların çoğu gibi Sarah görevleri konusunda aşırı dikkatliydi.

"Uzun zamandır mı ayakta?" diye Raina'ya sordu Kahlan.

Raina ona ters ters baktı.

“Evet. Bütün gece. Ben en sonunda yerime bir takım nöbetçi bırakıp yatmaya gittim. Bütün gece Berdine’i de kendisiyle beraber uyutmadı.”

Hiç şüphesiz bu ters bakışın sebebi buydu.

“Bunun önemli olduğundan eminim ama işi bırakıp uyuması ya da en azından Berdine’in yatmasına izin vermesi için elimden geleni yapacağım.”

“Memnun olurum,” diye mırıldandı Cara. “Berdine yatağa gelmediğinde Raina huysuz oluyor.”

“Berdine’in uyumaya ihtiyacı var,” dedi savunurcasına Raina.

“Bunun önemli olduğuna eminim Raina ama haklısın, eğer insanlar yeteri kadar uyumazlarsa, Richard’a bir faydaları olmaz. Bunu ona hatırlatacağım, bazen kendini işine o kadar kaptırıyor ki diğer insanların ihtiyacı olan şeyleri unutuyor.”

Raina’nın kara gözleri parıladı. “Teşekkür ederim İtirafçı Ana.”

Kahlan kapıyı açarken tepsiyi elinde dengeledi. Cara, Raina’nın yanına geçip tepsiyi sorun yaşamamasın diye Kahlan’ın arkasından baktı ve sonra kapıyı kapattı.

Richard ona arkası dönük bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu. Şöminedeki cılız ateş buz gibi odada pek bir işe yaramıyordu.

Kahlan zoraki bir şekilde kendi kendine gülümsedi. Richard’ın böbürlenmesinin yalan olduğunu gösterecekti. Tepsiyi masaya koymadan, bardağı Richard’ın dikkatini çekmesi için çaydanlığa tok diye vurmadan ve onun hizmetçi kadın olduğunu sanmasını sağlamadan önce Richard dönmeden konuştu.

“Kahlan, ne güzel. Geldiğine sevindim.”

Kahlan kaşlarını çatarak tepsiyi bıraktı.

“Sırtın kapıya dönüktü. Gelenin istediğin çayı getiren kadın değil de ben olduğumu nasıl anladın?”

Richard şaşkın bir bakışla ona döndü. “Onu içeri getiren senken neden çayı getiren kadın olduğunu sanayım ki?” Kahlan’ın sorusunun karşılığında gerçekten hayret etmiş gibi göründü.

“Yemin ederim ki Richard, bazen tüylerimi diken diken ediyorsun.”

Kahlan, Richard’ın pencereden yansımasını gördüğüne karar verdi.

Richard bir parmağıyla onun çenesini kaldırdı ve öptü. “Seni gördüğüme sevindim. Sensiz kendimi yalnız hissediyorum.”

“İyi uyudun mu?”

“Uyumak mı? Hayır. Ama en azından isyanlar azalmış gibi görünüyor. Ay tekrar kızıl yükselseydi ne yapabileceğimizi bilmiyorum. Sadece böyle bir şey yüzünden insanların çıldırdığına inanamıyorum.”

“Bunun tuhaf... korkutucu olduğunu kabul etmen lazım.”

“Ediyorum ama bu sokaklarda bağırarak koşmama, pencereler kırmama ve yangınlar çıkarmama sebep olmuyor.”

“Çünkü Efendi Rahl’sın ve aklın daha çok başında.”

“Düzen sağlamam gerekiyor. İnsanların böyle zararlar vermesine, masum insanları yaralamalarına tepkisiz kalamam. Bir daha olduğunda, bekleyip insanların bir anda mantıklı olmasını beklemek yerine, askerlere hemen bu isyanları bastırtacağım. Elimde batıl inançlara çocukça tepkilerden çok daha fazla endişeleneceğim konular var.”

Kahlan onun için için yanan ses tonundan kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu anlayabiliyordu.

Richard’ın gözleri kızarmıştı. Kahlan kişi yeteri kadar uyumazsa hoşgörünün çabucak yok olabileceğini biliyordu. Bir gece bir şey değildi ama arka arkaya üç gece çok farklı bir şeydi. Bunun Richard’ın muhakemesini etkilemeyeceğini umdu. “Daha önemli konularla. Berdine’le çalışmaktan mı bahsediyorsun?”

Richard başıyla onayladı. Kahlan çay koyup ona uzattı. Richard onu almadan ince bardağa bir süre gözlerini dikti.

“Richard, zavallı kadının biraz daha uyumasına izin vermen lazım. Eğer yeteri kadar uyumasına izin vermezsen işine yaramayacak.”

Richard bir yudum aldı. “Biliyorum.” Pencereye döndü ve esnedi. “Kestirmesi için onu odama yollamak zorunda kaldım. Hatalar yapıyordu.”

“Richard, senin de uyumaya ihtiyacın var.”

Richard pencereden dağın üstündeki Büyücü Kulesi’nin devasa taş surlarına doğru gözlerini dikti. “Sanırım bu kızıl ayın ne manaya geldiğini bulmuş olabilirim.”

Richard’ın sesindeki kasvetli tını Kahlan’ı duraklattı. “Ne?” diye sonunda sordu.

Richard masaya döndü ve bardağı bıraktı. “Bize yardım edebilecek bir şey bulma umuduyla, Berdine’e Kolo’nun *moss* kelimesini kullandığı ya da kızıl bir aydan bahsettiği yerleri arıyordum.”

Masanın üzerindeki günceyi açtı. Bu günceyi Kule’de, onu yazan adamla beraber, üç bin yıldır kapalı kaldığı yerde bulmuştu. Kolo Eski Dünya ve Yeni Dünya’yı birbirinden ayıran kuleler tamamlandığında insanları çok büyük mesafelere götürebilen, tuhaf bir yaratık olan sliph’e göz kulak oluyordu. Kuleler etkinleştiklerinde, Kolo içeri kapatılmış, hapsedilmiş ve orada ölmüştü.

Bu günce çoktan değerli bir bilgi kaynağı olduğunu ispat etmişti ama Ulu D’Hara dilinde yazılmıştı ve bu, işleri karıştırıyordu. Berdine Ulu D’Hara dili biliyordu ama bu kadar kadim bir şeklini değil. Neredeyse aynı kadim tarzda Ulu D’Hara dilinde yazılmış başka bir kitabı onlara yardımcı olsun diye kullanıyorlardı. Richard’ın o kitabın öyküsü hakkındaki çocukluk anıları Berdine’in sözleri tercüme etmesinde yardımcı olmuş, onu günlüğün tercümesini çözmek için çapraz başvuru olarak kullanmışlardı.

Beraberce ilerlerken Richard hem yaygın Ulu D’Hara dili hem de çok daha eski, özel bir şeklini öğreniyordu ama hâlâ sinir bozucu bir şekilde yavaş gidiyordu.

Richard, Kahlan’ı Aydındril’e getirdikten sonra, kitaptaki bilgiyi kullanıp onu kurtarmak için nasıl bir yol bulduğunu ona anlatmıştı. Kahlan’a bazen sanki rahatça okuyormuş gibi görüldüğünü ama sonra başka yerlerde Berdine’le beraber batağa saplandıklarını anlatmıştı.

Bazen bir sayfayı birkaç saat içinde çözmüş ve sonra tek bir cümleyi tercüme etmek için bütün bir günü harcadıklarını söylemişti.

“*Moss* mu? *Moss* kelimesini aradığını söyledin. Anlamı ne?”

Richard bir yudum çay daha aldı ve bardağı bıraktı. “*Moss* mu? Şey, Ulu D’Hara dilinde ‘rüzgâr’ demek.” Bir ayracın olduğu sayfaları açtı. “Günceyi çevirmek çok fazla zaman aldığından dolayı, anah-tar sözcükleri arıyor ve sonra o sayfalara odaklanıp şanslı olmayı umuyoruz.”

“Kolo’nun dili kullanım stilini daha iyi anlamak için onu tercüme ettiğinizi söylediğini sanmıştım.”

Richard sıkıntılı bir şekilde iç çekti. “Kahlan, bunun için zamanım yok. Taktiklerimizi değiştirmek zorunda kaldık.”

Kahlan bunun söyleniş tarzından hoşlanmadı.

“Richard, bana kardeşinin Raug’Moss adındaki bir tarikatın Başrahibi olduğu söylendi. Bu Ulu D’Hara dili mi?”

“Anlamı ‘İlahi Rüzgâr,’” diye mırıldandı Richard.

Sanki bundan bahsetmek istemiyormuş gibi kitabın üstüne hafifçe vurdu. “Burayı görüyor musun? Berdine, Kolo’nun nerede bir kızıl aydan bahsettiğini buldu. Kolo’nun keyfi ondan dolayı çok kaçmış. Bütün Kule’de bir kargaşa kopmuş. ‘Ekibin’ onlara ihanet ettiğini yazıyor. O ekibin suçlarından dolayı mahkemeye çıkması gerekiyordu, diyor. Henüz içine bakacak kadar zamanımız olmadı. Ama...”

Richard kitabı öndeki yazılı çevirilerinden birinin araya sokulduğu bir yere doğru açtı ve Kahlan’a o sayfayı okudu.

“Bugün, en şiddetli arzularımızdan biri, büyük ihtimalle yaklaşık yüz kişilik bir ekibin zekice, bitmez tükenmez çalışmasının sonucunda başarıldı. Kayıp olduğundan en çok korkulan öğeler korunuyormuş, karşısında ezileceğimiz kadar çoklardı. Başarılı olduğumuza dair haberi bugün aldığımızda Kule’deki bütün herkesten sevinç çığlıkları yükseldi. Bazıları bunun mümkün olmadığını düşünmüşlerdi ama herkesi hayretler içinde bırakacak şekilde olmuştu: Rüzgârlar Tapınağı gitmişti.”

“Gitmiş mi?” diye sordu Kahlan. “Rüzgârlar Tapınağı ne? Nereye gitti?”

Richard kitabı kapattı. “Bilmiyorum. Ama günlükte daha sonra, Kolo bunu yapan ekibin hepsine ihanet ettiğini söylüyor. Ulu D’Hara dili tuhaf bir dil. Kelimelerin nasıl kullanıldıklarına göre farklı manaları oluyor.”

“Çoğu dil öyledir. Bizimki öyle.”

“Evet ama bazen, Ulu D’Hara dilinde, genelde farklı manaları olan bir kelime, kullanımına göre birden çok manaya sahip olacak şekilde kastedilir. Diğerleri olmadan tek bir anlamda kullanamazsın. Bu da çevirmeyi çok daha zorlaştırıyor.

“Mesela, o eski kehanette benden ölüm getiren diye bahsediyor, nasıl kullanıldığına göre ‘ölüm’ kelimesi üç farklı manaya geliyor: ölümler dünyasını, yeraltı dünyasını getiren; ruhları, ölümlerin ruhlarını getiren; ölüm getiren, öldürmek anlamında. Hepsinin anlamı da farklı ama üçü de kastedilmiş. Anahtar buydu.

“Bu kehanet Kâhinler Sarayı’ndan yanımızda getirdiğimiz kitaptaydı. Warren ancak ben ona üç anlamın da doğru olduğunu söyledikten sonra bu kehaneti çevirebildi. Bana bundan dolayı bu kehanetin doğru manasını, yazıldığı gibi, üç bin yıldır bilen ilk kişi olduğunu söyledi.”

“Bunun Rüzgârlar Tapınağı’yla ne ilgisi var?”

“Kolo ‘rüzgârlar’ dediğinde, galiba bazen sadece, bugün rüzgâr esiyor dediğindeki gibi, rüzgâr diyor ama bazen ‘rüzgârlar’ dediğinde, galiba Rüzgârlar Tapınağı demek istiyor. Sanırım, onu Rüzgârlar Tapınağı’na kısa yoldan gönderme yapmak ve aynı zamanda onu diğer tapınaklardan farklılaştırmak için kullandı.”

Kahlan gözlerini kırıştırdı. “Shota’nın rüzgârın senin peşinde olduğunu söyleyen mesajının, bir şekilde Rüzgârlar Tapınağı’nın gerçekten bir şekilde senin peşinde olduğu manasına geldiğini düşündüğünü mü söylüyorsun?”

“Kesin bilmiyorum.”

“Richard, eğer gerçekten Kolo’nun kısa yoldan Rüzgârlar Tapınağı’nı kastedip Shota’nın aynı yerden bahsettiği sonucunu çıkardığını düşünüyorsan bu oldukça büyük bir akıl yürütme farklılığı.”

“Kolo herkesin velvele kopardığından ve bu insanların yargılanması gerektiğinden bahsettiğinde, rüzgârları bir algı hissi varmış gibi ifade ediyor.”

Kahlan bu kez gırtlığını temizledi. “Richard, sen bana Kolo bu yerin, Rüzgârlar Tapınağı’nın akli olan bir şey mi olduğunu iddia ediyorsun?”

Kahlan, Richard’ın ne kadar zamandır uyumadığını merak etti. Doğru dürüst düşünüp düşünmediğini merak etti.

“Emin olmadığımı söyledim.”

“Ama söylediğin bu anlama geliyor.”

“Şey, öyle söylediğinde... kulağa saçma geliyor. Onu Ulu D’Hara dilinde okuduğunda aynı şekilde gelmiyor. Farkı nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama ortada bir fark var. Belki bu sadece bir seviye farklılığı.”

“Seviye farklılığı ya da değil, bir yerin nasıl algı hissi olabilir? Bir yerin nasıl akli olabilir?”

Richard iç çekti. “Bilmiyorum. Ben de bunu çözmeye çalışıyorum. Neden bütün gece uyumadığımı sanıyorsun ki?”

“Ama böyle bir şey mümkün olamaz.”

Richard’ın küstah gri gözleri ona döndü. “Büyücü Kulesi sadece bir yer ama birisi onu ihlal ederse bunu biliyor. Bu ihlale karşı o kişiyi durdurup, hatta gerekirse öldürüp ait olmadıkları bir yere girmeye kalkan izinsiz kişileri engellemek için harekete geçiyor.”

Kahlan yüzünü astı. “Richard, o kalkanlar. Büyücüler o kalkanları önemli ya da tehlikeli şeylerin çalınmasını engellemek ya da insanların zarar görebilecekleri yerlere engellemek için koydular.”

“Ama onlar birileri onlara yap demeden tepki veriyorlar, değil mi?”

“Kapanlar da öyle çalışıyor. Bu onları akıllı yapmıyor. Sen Rüzgârlar Tapınağı’nın kalkanlar tarafından korunduğunu kastediyorsun. O zaman bütün söylediğin bu, onun kalkanları olduğu.”

“Evet ve hayır. Bu, sıradan kalkanlardan daha büyük bir şey. Kalkanlar sadece korurlar. Kolo’nun ondan bahsettiğine göre sanki Rüzgârlar Tapınağı... Bilmiyorum, sanki düşünebiliyor, gerektiğinde karar verebiliyormuş gibi.”

“Ne gibi şeylere karar veriyor?”

“Kızıl aydan dolayı herkesin nasıl paniğe kapıldığını yazdığında, o zaman Rüzgârlar Tapınağı’na yollanan ekibin onlara ihanet ettiğini söylüyor.”

“Evet... Ne olmuş?”

“Bu yüzden, ayı kızıl yapan şeyin Rüzgârlar Tapınağı olduğunu düşünüyorum.”

Kahlan, Richard’ın gözlerine baktı, içlerindeki inançlı bakışa takılıp kaldı. “Böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini bile sormuyorum ama bir an için, diyelim haklısın. Neden Rüzgârlar Tapınağı ayı kızıla dönüştürdü?”

Richard onun bakışlarına karşılık verdi. “Bir uyarı olarak.”

“Ne için?”

“Kule’deki kalkanlar önlem olarak tepki veriyorlar. Onları ne-redeyse hiç kimse geçemez. Ben geçebilirim çünkü bende doğru tarz büyü var. Zarar vermek isteyen bir kişinin yeteri kadar büyü ve bilgisi varsa, o da kalkanlardan geçebilir. Sonra ne olur?”

“Hiçbir şey. Geçmiş olur.”

“Kesinlikle öyle. Sanırım Rüzgârlar Tapınağı daha fazlasını yapabilir. Sanırım birisinin, savunmalarını ihlal ettiğini bilebilir ve bir uyarı yapar.”

“Kızıl ay,” diye fısıldadı Kahlan.

“Mantıklı.”

Kahlan nazikçe elini onun koluna koydu. “Richard, biraz dinlenmen gerekiyor. Bütün bunları Kolo’nun güncesinden tek başına çıkaramazsın. Bu sadece çok uzun zaman önce yazılmış bir günlük.”

Richard kolunu çekti. “Bakacak başka bir yer bilmiyorum. Shota rüzgârın benim peşimde olduğunu söyledi! Uyuyup kâbuslar görmem gerekmiyor.”

Tam o anda Kahlan, Richard’ı zorlayan şeyin Shota’nın mesajı olmadığını anladı. Bu, çukurdaki kehanetti.

Kehanetin birinci bölümünde şöyle diyordu: *Kızıl ayda ateş fırtınası gelecek.* Kahlan’ı gerçekten dehşete düşüren ikinci bölümdü.

Yangın felaketini durdurmak için o, rüzgârda deva aramalı. O yolda yıldırım onu bulacak çünkü beyazlar giyen gerçek aşkı ona kanıyla ihanet edecek.

Bu kehanetin Richard’ı kabul ettiğinden çok daha korkuttuğunu fark etti.

Birisi kapıyı çaldı.

“Ne var?!” diye bağırdı Richard.

Cara kapıyı açıp kafasını içeri soktu. “General Kerson sizi görmek istiyor Efendi Rahl.”

Richard parmaklarıyla saçlarını geri taradı. “Onu içeri yolla lütfen Cara.”

Richard gözlerini pencereye doğru dikerken elini Kahlan’ın omzuna koydu. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Haklısın. Uyumam gerekiyor. Belki Nadine bana beni uyutacak bazı bitkiler verebilir. Zihnim uyumaya çalıştığımda buna izin vermek istemiyor gibi.”

Kahlan onun yerine Shota’nın Richard’a bir şey vermesine izin verecekti. Kahlan o an iç sesini dinlemekten korkup nazik bir dokunuşla karşılık verdi.

Kulaklarına kadar sırtan General Kerson odaya girdi. Durmadan önce yumruğunu kalbinin üzerine getirip selam verdi.

“Efendi Rahl. Günaydın. Ve sayenizde güzel bir sabaha başladık.”

Richard çayından bir yudum aldı. “Niye?”

General, Richard’ın omzuna vurdu. “Bütün adamlar iyileşti. Emrettiğiniz sarımsak, yaban mersini, sulu meşe çayı işe yaradı. Hepsini iyi. Emirleri yerine getirmeye hazır ve muktedir, canlı ba-

kışlı adamlardan koca bir ordum var. Ne kadar rahatladığımı size anlatamam Efendi Rahl.”

“Gülümsemen şimdi söyledi general. Ben de rahatladım.”

“Yeni Efendi Rahllarının ölümü kapılarından geri çevirebilen, büyük bir büyü yaratıcısı olduğunu görünce adamlarımın moralleri yükseldi. Hepsi birer birer size bir bira ısmarlamak, sağlığınıza ve uzun yaşamınıza içmek istiyor.”

“Bu büyü değildi. Bu çok basit bir şeydi... Teklifleri için onlara teşekkür et ama... O ayaklanmalara ne oldu? Dün gece başka oldu mu?”

General Kerson ciddiye almaz bir şekilde güldü. “Genelde bittiler. Ay normale dönünce insanların endişeleri bitti.”

“Güzel. Bu iyi bir haber, general. Rapor için teşekkürler.”

General bir parmağıyla düz çenesini okşadı. “Ah, bir şey daha var Efendi Rahl.” Kahlan’a bir göz attı. “Eğer konuşmamız...” İç çekti. “Dün akşam, bir... kadın öldürüldü.”

“Üzgünüm. Tanıdığın birisi miydi?”

“Hayır, Efendi Rahl. O kadın... para karşılığı...”

“Eğer bir fahişeydi demek istiyorsan, general,” dedi Kahlan, “o kelimeyi daha önce duydum. Tekrar duyunca bayılmayacağım.”

“Evet, İtirafçı Ana.” General dikkatini Richard’a verdi. “Bu sabah ölü olarak bulundu.”

“Kadına ne oldu? Nasıl öldürüldü?”

General geçen her saniyeyle daha da rahatsız oluyormuş gibi görünüyordu. “Efendi Rahl, çok uzun yıllardır ölü insanlara bakıyorum. Son kez ne zaman bir ceset görüp kustuğumu hatırlayamıyorum.”

Richard elini geniş kemerindeki deri keselerden birinin üzerine koydu. “Ona ne yapılmış?”

General kolunu Richard’ın omzuna atıp kenara çekerken sanki hoşgörüsünü rica edermiş gibi Kahlan’a bir göz attı. Kahlan fısıldananları duymadı ama Richard’ın yüzündeki bakış ona onları bilmek istemeyeceğini söyledi. Richard şömineye gidip gözlerini alevlere dikti. “Üzgünüm. Ama buna bakacak adamların olmalı. Bunu neden bana getirdin?”

General yüzünü ekşitti ve gırtlığını temizledi. “Şey, anlayacağınız gibi Efendi Rahl, bu, şey, onu bulan kardeşiniz.”

Richard kasvetli bir bakışla döndü. “Drefan bir genelevde ne yapıyormuş?”

“Şey, bunu ben de ona sordum Efendi Rahl. Bana sorunu olan birisi gibi görünmedi,” general eliyle yüzünü sildi, “ona sordum ve eğer geneleve gitmek istiyorsa bunun beni değil, onu ilgilendirdiğini söyledi.”

Kahlan, Richard’ın yüzünde sıkıca kontrol edilen öfkenin izini görebiliyordu. Richard ansızın bir iskemleden altın pelerini kapı.

“Hadi gidelim. Beni oraya götür. Beni Drefan’ın gittiği yere götür. Oradaki insanlarla konuşmak istiyorum.”

O, kapıdan hızla çıkarken Kahlan ve General Kerson, Richard’m arkasından koştular. Kahlan kolunun yeninden yakalayıp generale bir bakış attı.

“General, bize biraz müsaade eder misin lütfen?”

O, koridorda ilerledikten sonra Kahlan, Richard’ı Cara, Raina, Ulic ve Egan’ın karşı yönüne çekti. Kahlan o an için Richard’ın böyle bir şeyle ilgilenecek havada olmadığını düşündü. Hem, belli bir nedenden dolayı onun yanına gelmişti.

“Richard, bizi bekleyen temsilciler var. Günlerdir bizi bekliyorlar.”

“Drefan benim kardeşim.”

“O aynı zamanda yetişkin bir adam.”

Richard gözlerini ovdu. “Bunu görmem gerekiyor ve kafamda bir yığın şey var. Temsilcilerle senin konuşmada bir sakınca var mı? Onlara önemli konular için çağrıldığımı, ülkelerin sana rahatça teslim olabileceklerini ve komuta düzenlemelerini yapabileceğini söyleyebilir misin?”

“Söyleyebilirim. Bazılarının teslim olmak için bile, sizinle karşılaşmaktansa seve seve benimle konuşmak isteyeceklerini biliyorum; senden ödleri kopuyor.”

“Onlara hiçbir şey yapmayacaktım,” diye itiraz etti Richard.

“Richard, önce, teslim olmalarını istediğinde onları çok kötü korkuttun. İmparatorluk Düzeni’ne katılmaya cüret ederlerse onları yok edeceğine söz verdin.

“Sadece bir an içinden geldi diye bunu yine de yapacağından korkuyorlar. D’Hara Hükümdarı’nın namı senden önde gidiyor ve korkularını arttırdın. Senin koşullarını kabul ettiler diye senin yanında aniden rahatlamalarını bekleyemezsin.”

Richard eğilip onun kulağına fısıldadı. “O zaman sen de onlara ne kadar sevimli olduğumu söyle.”

“Ortak barış ve refahımız için onlarla beraber çalışmayı dört gözle beklediğini onlara söyleyebilirim,” dedi bir gülümsemeyle. “Bana güvenirler ve beni dinleyecekler.

“Ama Jara elçisi Tristan Bashkar, Grennidon kraliyet ailesinde bir çiftle beraber burada. Bu üçü büyük orduları olan, önemli kişiler. Seninle tanışmayı bekliyorlar. Onlar bana teslim olmaktan hoşnut olmayabilirler. Koşulları tartışmak isteyecekler.”

“Onları hoşnut et.”

“Tristan Bashkar tıpkı Grennidon’dan Leonora ve Walter Cholbane gibi nazik olmayan sert bir delege.”

“Orta Diyar ittifakını sona erdirmemin nedenlerinden biri bu; tartışacak ve tutum takınılacak birçok istek var. Tartışma ve tutum takınma bitti. Teslim olma koşulları şartsız.” Richard başparmağını geniş deri kemerine taktı. İfadesi daha da sertleşti. “Koşullar herkes için aynı, herkes için adil ve tartışacak hiçbir konu yok. Ya bizimleler ya da bize karşılar.”

Kahlan parmağını Richard’m gömleğinin siyah kolundan, kaslarının üzerinden aşağı indirdi. Richard günlükle meşguldü; bu kolların arasında olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

“Richard, tavsiye konusunda bana güveniyorsun. Ben bu ülkeleri biliyorum. Tek amaç onlara sahip olmak değil. Fedakârlığa ihtiyaç olacak. Bu savaşta onların tam teşekküllü iş birliğine ihtiyacımız olacak.

“Sen Efendi Rahl’sın, D’Hara Hükümdarı. Sen taleplerde bulunacaksın. Koşulsuz teslim olunurken, bunu halklarına saygı duyarak yapacağımızı söylemiştin. Bu temsilcileri tanıyorum. Onlara saygı duyduğunu göstermek için seni görmeyi bekleyecekler.”

“Sen İtirafçı Ana’sın. Her şeyde olduğun gibi bunda da teksin. Ben gelmeden çok uzun zamandır bu insanlara sen önderlik ediyorsun. Senin konumun benden düşük değil. Çok uzun zamandır onların saygısını kazanmış durumdasın. Onlara bunu hatırlat.”

Richard koridorda bekleyen general ve diğerlerine kısa bir göz attı. Sonra tekrar Kahlan’ın gözlerinin içine baktı.

“Konu Drefan olunca bu, General Kerson’u değil, beni ilgilendirir; başka bir kardeş tarafından oyuna gelmeyeceğim. Senin ve diğerlerinin bana söylediklerine göre, zaten sarayda onun için kuyruk sallayan kadınlar var. Eğer o orospulardan ona bir şey bulaşırsa ve buradaki genç kadınlara bulaştırırsa... Bu benim işim.

“Kardeşim olduğu için ona güvenen masum kadınlara hastalık taşımasına izin vermeyeceğim.”

Richard’a çay getiren Sarah genç ve güvenilir bir kadındı. O, Drefan’ın büyüüne kapılmış kadınlardan biriydi.

Kahlan, Richard’ın sırtını okşadı. “Anlıyorum. Eğer biraz uyu-
yacağına söz verirsen gidip temsilcilerle konuşacağım. Onlarla konuşacak zamanın olduğunda, sen onlarla konuşacaksın. Beklemek dışında başka seçenekleri yok. Sen Efendi Rahl’sın.”

Richard eğilip onu yanağından öptü. “Seni seviyorum.”

“O zaman evlen benimle.”

“Yakında. Yakında sliph’i uyandıracamız.”

“Richard, dikkatli ol. Marlin adını hatırlamadığım o Karanlık Rahibesi’nin Aydındril’den ayrılıp Jagang’a döndüğünü söyledi ama yalan söylüyor olabilir. O kadın hâlâ burada olabilir.”

“Rahibe Amelia. Biliyor musun, onu hatırlıyorum. Kâhinler Sarayı’na ilk gittiğimde, bizi karşılayan Verna’nın arkadaşlarından biriydi: Rahibe Phoebe, Janet ve Amelia. O kadar yıl sonra Verna’yı gördüğü için Amelia’nın döktüğü sevinç gözyaşlarını hatırlıyorum.”

“O artık Jagang’ın.”

Richard başıyla onayladı. “Verna arkadaşı, Jagang’ın elinde olduğu ve daha da kötüsü bir Karanlık Rahibesi olduğu için üzülmüyor olmalı. Tabii ki eğer Verna bunu biliyorsa.”

“Dikkatli ol. Jagang’ın söylediğine rağmen hâlâ Aydındril’de gizlenmiş olabilir.”

“Sanmıyorum ama dikkatli olacağım.”

Richard döndü ve Cara’ya işaret etti. Cara koşarak geldi.

“Cara, Kahlan’la gitmeni istiyorum. Bırak Berdine biraz dirlensin. Ben yanıma Raina, Ulic ve Egan’ı alacağım.”

“Peki Efendi Rahl. Onu göz kulak olacağım.”

Richard gülümsedi. “Öyle yapacağını biliyorum Cara ama bu seni cezalandırılmaktan kurtarmayacak.”

Cara hiçbir duygu açığa vermedi. “Peki Efendi Rahl.”

“Ne cezası?” diye sordu Kahlan duyulamayacak kadar uzaklaştıklarında.

“Adaletsiz bir ceza. İtirafçı Ana.”

“Çok kötü. Neymiş?”

“Sincapları çekirdeklerle beslemem gerekiyor.”

Kahlan gülümsemesini bastırdı. “Bu kulağa o kadar da kötü gelmiyor Cara.”

Cara Agiel’ini çevirip avucuna aldı. “İşte bu yüzden adaletsiz, İtirafçı Ana.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Kahlan İtirafçı Ana'ya ait olan, ilk İtirafçı Ana Magda Searus ve büyücüsü Merritt'in abartılı freskosunun altındaki, yarım daire şeklindeki kürsünün arkasındaki en yüksek, gösterişli koltuğuna oturdu. Onlar devasa konsey salonunu kaplayan kubbeye resmedilmiştiler. Kahlan önündeki mermer alandan yaklaşan temsilcileri izledi.

Yukarıdaki onur köşesinden, Magda Searus Orta Diyar ittifa-kının uzun geçmişine tanıklık etmişti. Kahlan da Richard'ın bunu bitirmesine tanıklık etmişti. Kahlan, Magda Searus'un ruhunun Richard'ın nedenlerini anlayıp onaylaması için dua etti; bazılarını gördüğünün tersine onlar yardımseverdi.

Cara, Kahlan'ın sağ omzunun arkasında duruyordu. Kahlan teslim belgeleri ve ticaret talimatnameleri imzalamak gibi devlet meselelerini halletmeleri için bir grup yöneticiyi ve komuta konularını denetlemek için birkaç D'Haralı subayı bir araya toplamıştı. Hepsi sol omzunun arkasında sessizce bekliyorlardı.

Kahlan zihnini söylemesi ve yapması gereken şeylere odaklamaya çalıştı ama Richard'm Rüzgârlar Tapınağı hakkında söyledikleri başka bir şey düşünmeyi zorlaştırdı. Richard Rüzgârlar Tapınağı'nın zekâsı olduğunu düşünüyordu. Rüzgârlar Richard'm peşindeydi. Rüzgârlar

Tapınağı onun peşindeydi. Bu tehdit Kahlan'ın zihninin bütün karanlık köşelerinde gizleniyordu.

Temsilciler ve onlara eşlik eden askerlerin ayak sesleri geniş mermer alanda yankılanıp onu daldığı derin düşüncelerden çıkardı. Yaklaşan insan kümesi kubbenin alt kenarındaki yuvarlak pencere-lerden içeri dökülen parlak güneş ışıklarından geçtiler. Kahlan, annesinin ona öğrettiği gibi yüzünde hiçbir şey göstermeyen ve içridekileri gizleyen İtirafçı ifadesini takındı.

Salonun etrafındaki kemerli kapı boşlukları cilalı maun parmaklıkları olan sütunlarla desteklenmiş balkonlara çıkan merdivenlerle kaplıydı ama bugün parmaklıkların arkasında izleyiciler yoktu.

Yanları D'Haralı askerler tarafından çevrilmiş grup gelip görkemli, oyma masanın önünde durdu. Jaralı Tristan Bashkar, Grennidonlu Leonora ve Walter Cholbane en öndeydiler. Onların arkasında, büyükelçiler, Mardovia'dan Seldon, Pendisan Geçidi'nden Wexler ve Togressa'dan Brumford bekliyorlardı.

Kahlan geniş toprakları ve hazırda büyük orduları bulunan Jara ve Grennidon'un büyük ihtimalle teslim olmaları karşılığında imtiyazlı konumlarını korumak için çok fazla direneceklerini biliyordu. Önce onların güvenlerini sarsması gerektiğini biliyordu. Önce bir İtirafçı, sonra İtirafçı Ana olarak hayatının çoğunu bir otorite ve güç mevkisinde geçiren Kahlan bu işi çok iyi biliyordu. Bu insanları biliyordu; bazı diğer ülkelerin üzerinde bir konum sahibi oldukları ve kendi işlerinde özgür otoriteleri garanti edildiği sürece, teslim olmayı kabul edebileceklerini düşündüklerini biliyordu.

Bu tür bir tavır artık kabul edilemezdi. Eğer hepsinin İmparatorluk Düzeni karşısında bir şansları olacaksa, buna tahammül edilemezdi. Kahlan, Richard'ın söylediklerini ve teslim olma koşullarını desteklemek zorundaydı. Orta Diyar'daki bütün ülkelerin geleceği buna bağlıydı.

İmparatorluk Düzeni'ne karşı bu yeni ittifakın başarılı olması için, her biri kendi gündemi olan egemen ülkeler artık olamazdı.

İmparatorluk Düzeni'nin herkesin özgürlüğünü almasına izin vermemek için kritik bir anda dağılabilecek bir koalisyon değil, tek

bir otoritenin emrinde, tek bir vücut gibi beraber çalışan bir bütün olmaları gerekiyordu.

“Efendi Rahl mücadelemizde ortak güvenliğimizle ilgili konularla meşgul. Sizin kararlarınızı duymak için onun yerine ben geldim. Bana söyledikleriniz aynen ona yansıyacak. İtirafçı Ana, Galea Kraliçesi, Kelton kraliçesi ve D’Hara Hükümdarı’nın nişanlısı olarak, D’Hara İmparatorluğu adında konuşma yetkim var. Ben de Efendi Rahl gibi son sözü söylüyorum.”

Bu sözler kendiliğinden döküldü ama durum buydu, D’Hara İmparatorluğu. Richard onun tek lideri, tek otoritesiydi.

Eğilerek selam verdiler ve anladıklarını mırıldandılar.

Bu otorite insanların geçmişte bu salonlarda uygulanan iş sırasının artık aynı olmadığını bilmesini isteyen Kahlan bu tip konuların ele alınma sırasını tersine çevirdi.

“Büyükelçi Brumford, lütfen öne çıkın.”

Tristan Bashkar ve Leonora Cholbane hemen itiraz etmeye başladılar. Daha küçük ülkelerin ilk konuşması daha önce hiç duyulmamıştı.

Kahlan’ın ters bakışı onları susturdu. “Ben halkınız adına konuşmanızı söylediğim zaman konuşacaksınız. Daha önce değil. Bir ülke egemenliğini teslim ederek bize katılana kadar, önümde bir konumları yok.

“Orta Diyar’ın geçmiş ittifakında âdet olan küstahlığınızın affedilmesini beklemeyin. Orta Diyar ittifakı artık yok. Şimdi D’Hara İmparatorluğu’ndasınız.”

Salona buz gibi bir sessizlik çöktü.

Kahlan, Richard’ın Orta Diyar temsilcilerine tam da bu salonda aynı sözleri söylediğini ilk duyduğunda yıkılmıştı. Bunun başka yolu olmadığını kabul etmişti.

Kahlan’ın hitap ettiği Tristan Bashkar ve Cholbaneler kıpkırmızı olmuş suratlarla, sessiz bir şekilde duruyorlardı. Bakışları Büyükelçi Brumford’a gelince, adam Kahlan’ın verdiği emri hatırladı ve hızla öne çıktı.

Dostane Büyükelçi Brumford büyük menekşe rengi cübbesini bir eliyle topladı ve mermer zemine bir dizi üzerine çökerek ciddi bir selam verdi.

“İtirafçı Ana,” dedi doğrulurken, “Togressa tiranlığa karşı ittifakınızda siz ve bütün özgür halklara katılmaya hazırdır.”

“Teşekkür ederim büyükelçi. Togressa’ya D’Hara İmparatorluğu’nun bir üyesi olarak hoş geldin diyoruz. Togressa halkı içimizdeki herkesle eşit seviyede olacaktır. Halkınızın kendine düşeni yapacağını biliyoruz.”

“Kendilerine düşeni yapacaklar. Teşekkür ederim İtirafçı Ana. D’Hara’nın parçası olduğumuza sevindiğimizi lütfen Efendi Rahl’a iletin.”

Kahlan içten bir şekilde gülümsedi. “Efendi Rahl ve ben sevinçinizi paylaşıyoruz Büyükelçi Brumford.”

O kenara geçerken Kahlan Pendisan Geçidi’nden kaslı, kısa boylu, kızgın bakışlı Büyükelçi Wexler’i çağırdı.

“İtirafçı Ana,” dedi ayağa kalkıp, deri zırh cübbesini çekiştirip düzeltirken, “Pendisan Geçidi küçük bir orduya sahip küçük bir ülkedir ama kılıçlarımızın karşısına çıkan herkesin bildiği gibi biz vahşi savaşçılarız.

“İtirafçı Ana her zaman bizim için aynı coşkuyla savaştı. Biz her zaman Orta Diyar ve İtirafçı Ana’yla aynı fikirde olduk ve bu yüzden sözleriniz bize çok uygun geliyor. Büyük bir saygıyla, D’Hara’ya katılmak için sizin önerinize kulak vereceğiz.

“Kılıçlarımızı siz ve Efendi Rahl karşısında indiriyoruz. Pendisan Geçidi halkı, hem basit bir şekilde kas ve kemik olanlar hem de sihirli güçleri olanlar, barbarlığımızın acı tadına bakabilsin diye Vahşi Diyarlar’ın ötesinden gelen gürüha karşı ordunun öncüsü olmak istiyorlar. Eğer bu sizi mutlu edecekse, bugünden itibaren D’Haralılar olarak bilinmek isteriz.”

Onun sözlerinden etkilenen Kahlan başıyla ona onayladı. Pendisan Geçidi halkının coşku verme konusunda doğal bir yeteneği vardı ama tamamen samimiydiler. Ülkeleri küçük olsa da hafife

alınmamaları gerekirdi, büyükelçinin vahşilik iddiası boş bir böbürlenme değildi. Keşke sayıları da cesaretleri kadar büyük olsaydı.

“Size öncülük sözü veremem, Büyükelçi Wexler ama mücadeleimizde halkınızın yanımızda olmasından onur duyacağız. Nasıl hizmet ederlerse etsinler onların kıymetini takdir edeceğiz.”

Yüzünü çevirip Mardovia büyükelçisine sakın bir ifadeyle baktı. Mardovia halkı da gururlu ve bir o kadar vahşiydi. Onlar da küçük bir alanda yer alsalar da Vahşi Diyarlar’daki zorlu topraklarda hayatta kalmak için öyle olmaları gerekiyordu. “Büyükelçi Seldon, lütfen ileri çıkın ve Mardovia’nın kararını söyleyin.”

Büyükelçi Seldon bıkkın bir şekilde diğerlerine göz atıp ileri doğru süzüldü. Beline kadar eğilerek selam verdiğinde, beyaz saçları kırmızı kabanının omuzlarındaki altın örgülerin üzerine düştü.

“İtirafçı Ana. Mardovia’nın ana şehri Renwold’daki yediler meclisi kararlarını bildirmek için bana Aydındril’e bu uzun yolculuk görevini verdi. Yediler meclisi sevgili halkımızın D’Hara ya da İmparatorluk Düzeni’ndeki yabancılar tarafından yönetilmesini ne arzu ediyor ne de öyle bir niyeti var.

“İmparatorluk Düzeni’yle savaşınız bizim savaşımız değil. Yediler meclisi Mardovia’nın bağımsız ve tarafsız kalmasına hükmetti.”

Kahlan’ın arkasında, sessizlik içinde, bir asker öksürdü. Ses taş salonda yankılandı.

“Büyükelçi Seldon, Mardovia ülkesi doğu Vahşi Diyarlar’da uzanıyor, Eski Dünya’dan uzak değil. Siz saldırı karşısında savunmasız olacaksınız.”

“İtirafçı Ana, ana şehrimiz Renwold’u saran surlar zamana karşı kendini ispatladı. Söylediğiniz gibi, Vahşi Diyarlar’ın halkları arasındaki bir konumdayız. Bu insanlar geçmişte bizi yok etmeye çalıştılar. Asla surlarımızda ne bir gedik açabildiler ne de sağlam savunucularımızı yendiler. Onun yerine, Vahşi Diyarlar’dan çeşitli halklar bizimle ticaret yapıyorlar ve Renwold Orta Diyar’ın doğu Vahşi Diyarlar’ında bir ticaret merkezi, bir zamanlar bizi işgal etmeye kalkanların hepsi tarafından saygı görüyor.”

Kahlan öne doğru eğildi. “Büyükelçi, İmparatorluk Düzeni Vahşi Diyarlar’dan bir kabile değil. Sizi ezcekler. Yediler meclisinin bunu anlayacak kadar sağduyusu yok mu?”

Büyükelçi Seldon hoşgörülü bir şekilde gülümsedi. “İtirafçı Ana, kaygınızı anlıyorum ama söylediğim gibi Renwold’un surları çok işimize yaradı. Emin olun, Renwold İmparatorluk Düzeni’nin eline geçmeyecek.” İfadesi sertleşti. “D’Hara’da oluşturduğunuz bu yeni ittifakın da eline geçmeyecek.

“Sayılar Vahşi Diyarlar’daki bir taş boğumu karşısında pek bir şey ifade etmez. Sözde fatihler bu küçük lokma karşısında dişlerini kırmaktan bezecekler. Küçük ebadımız, konumumuz ve surlarımız bizi sorun yapmaya değmeyecek hale getiriyorlar. Eğer size katılırsak, o zaman direniş temsilcisi olacağımızdan korunmasız kalacağız.

“Bizim tarafsızlığımızın düşmanca bir amacı yok. Biz sizin ittifakla Düzen’le olduğu gibi ticaret yapmaya istekli olacağız. Biz kimseye zarar vermek istemiyoruz ama kendimizi koruyacağız.”

“Büyükelçi Seldon, karın ve çocukların Renwold’da. Ailenin içinde olduğu tehlikeyi görmüyor musun?”

“Sevgili karım ve çocuklarım Renwold’un surlarının arkasında güvendeler İtirafçı Ana. Onlar için korkmuyorum.”

“Ve surlarınız büyüye karşı duracak mı? İmparatorluk Düzeni büyüsü olanları kullanıyor! Yoksa geleceğinizin karşısındaki tehdidi göremeyecek kadar geçmişle sarhoş musunuz?”

Adamın yüzü kıpkırmızı oldu. “Yediler meclisinin kararı son. Biz kendi güvenliğimizden korkmuyoruz. Bizim surlarımızı büyüden koruyacak büyüsü onlar insanlarımız var. Tarafsızlık bir tehdit değildir. Belki iyi ruhlara acımaları için dua etmelisiniz çünkü savaş isteyen sizsiniz. Şiddetle yaşamak onu davet etmek demektir.”

Herkes ne söyleyeceğini beklerken Kahlan tırnaklarıyla masanın üzerinde ritim tuttu. Bu adamı ikna etse bile bunun bir faydasının olmayacağını biliyordu; yediler meclisi kararını vermişti ve elçi istese bile bunu değiştiremezdi.

“Büyükelçi Seldon, bugünün sonunda Aydındril’i terk edeceksin. Renwold’daki yediler meclisine döneceksin ve onlara D’Hara’nın

tarafsızlığını tanımadığını söyleyeceksin. Aydınlıkta da büyü, tiranlığın gölgesinde de solsa, bu bizim dünyamız için bir mücadele. Efendi Rahl kimsenin seyirci kalmayacağına karar verdi. Ben İmparatorluk Düzeni'ne acımama kararını verdim. Bu konuda hemfikiriz.

"Ya bizimlesiniz ya da bize karşısınız. İmparatorluk Düzeni'nin görüşü de bunun aynıdır.

"Yediler meclisine Mardovia'nın artık bize düşman olduğunu söyle. Birimiz, ya D'Hara ya da İmparatorluk Düzeni Mardovia'yı alacak. Onları iyi ruhlarla dua ettirip İmparatorluk Düzeni yerine bizim Renwold'u fethetmemizi istemeye yönlendir. Sizin direncinize sert yaptırımlar uygulayacağız ama halkınız yaşayacak.

"Eğer önce size İmparatorluk Düzeni saldırırsa, savunmacıları yok edecekler ve halkınızı köle yapacaklar. Mardovia un ufak olup geçmişte kalacak."

Büyükelçinin gülümsemesi daha da arttı. "Korkmayın İtirafçı Ana. Renwold her ülkeye, hatta İmparatorluk Düzeni'ne bile karşı ayakta kalacak."

Kahlan ona soğuk öfkeyle baktı. "Ebinissia'nın surlarının içindeki ölümler arasında dolaştım. İmparatorluk Düzeni'nin yaptığı katliamı gördüm. Önce, yaşayanlara neler yaptıklarını gördüm. Yediler meclisinin çılgınca hayalleri yüzünden canı yanacak o zavallı insanlar için dua edeceğim."

Kahlan kızgın bir şekilde muhafızlarına elçiyi salondan çıkarmalarını işaret etti. Önce İmparatorluk Düzeni saldırırsa Mardovia halkının başına ne geleceğini biliyordu. Sadece onu korumak amacıyla Richard'ın Renwold'u almak için müttefiklerinin hayatlarını riske atamayacağı biliyordu. O çok uzakta bir ülkeydi. Richard'ın bütün generalleri gibi, Kahlan da onu buna karşı uyaracaktı.

Mardovia kaybedilmişti; tarafsızlığı İmparatorluk Düzeni'ni kan kokusu kurtları nasıl çekiyorsa öyle çekecekti.

Renwold'un devasa surlarının içindeki kapılardan girmişti. Bu surlar etkileyiciydi. Bu surlar aşılmaz değildi. İmparatorluk Düzeni'nin Marlin gibi büyücüleri vardı. Bu surlar Renwold'u savunanların büyü yeteneğine rağmen büyücü ateşine karşı duramayacaklardı.

Kahlan Grennidon kraliyet ailesinden çifti çağırırken Mardovia'nın kaderini aklından çıkarmaya çalıştı.

"Grennidon'un duruşu ne?" diye kükredi Kahlan.

Walter Cholbane gırtlığını temizledi. Kız kardeşi konuştu.

"Grennidon, çok önemli ülke, ekilecek çok arazileri olan..."

Kahlan onu durdurdu. "Grennidon'un duruşunu sordum."

Leonora, Kahlan'ın gözlerindeki azmi düşünürken ellerini ovuşturdu. "Kraliyet ailesi teslim olduğunu bildiriyor İtirafçı Ana."

"Teşekkür ederim Leonora. Sizin ve halkınız için sevindik. Lütfen, ordunuzun bizim merkezî komutanın koordinasyonuna girebilmesi için gereken bütün bilgileri almak üzere buradaki su-baylarımınla görüşün."

"Peki, İtirafçı Ana," diye yanıtladı. "İtirafçı Ana, güçlerimizin Renwold'un surlarını yıkmak için kanları dökülecek mi?"

Grennidon, Mardovia'nın kuzeyinde ve saldırı için en iyi konumdaydı ama Kahlan Grennidon'un ticari ortağına saldırmaktan hoşlanmayacağını biliyordu. Dahası, yediler meclisinden bazı aileler Cholbane kraliyet ailesinden evlenmişti.

"Hayır. Renwold yürüyen ölümler şehridir. Akbabalar onu pırıl pırıl temizleyecekler. Bu arada, Mardovia'yla ticaret yasak. Biz sadece bize katılanlarla ticaret yapıyoruz."

"Peki, İtirafçı Ana."

"İtirafçı Ana," diye araya girdi kardeşi Walter, "biz bazı koşulları Efendi Rahl'la konuşmak istiyoruz. Bizim sunabileceğimiz değerli şeyler ve onun dikkatine sunmak istediğimiz bazı konular var."

"Teslim koşulsuz. Konuşacak hiçbir şey yok. Efendi Rahl bana müzakere olmayacağını size hatırlatmamı söyledi. Ya bizimlesiniz ya da bize karşısınız. Şimdi, belgeleri imzalamadan önce teslim olma teklifinizi geri çekmek ve onun yerine kaderinizi Mardovia'yla aynı yöne çevirmek mi istiyorsunuz?"

Walter derin bir nefes alırken dudaklarını sıktı. "Hayır, İtirafçı Ana."

"Teşekkür ederim. Efendi Rahl'ın zamanı olduğunda, yakında, D'Hara İmparatorluğu'nun değerli bir üyesi olarak söyleyeceklerinizi

duymayı çok isteyecektir. Şimdi, unutmayın, D'Hara'nın bir parçasısınız ve o, D'Hara Hükümdarı, bu imparatorluğun başı."

Kahlan onlara teslim olan iki küçük ülkeden daha az saygın davranmıştı; bunu yapmamış olsa, onları cesaretlendirip belayı davet etmiş olacaktı. Bu ikisi her zaman kırmızı oda isteyenler arasındaydı.

Kahlan onların rızasını aldığından Walter ve Leonora rahatlamış gibi görünüyordu. Cholbaneler sonuna kadar inatçı ve sebatkâr olabilirlerdi ama bir kere anlaşmaya varılıp söz verdiklerinde asla geriye bakmazlar, olabilecekleri asla sorgulamazlardı. Bu onlarla pazarlık etmeyi çekilebilir yapan bir özellikti.

"Anlıyoruz İtirafçı Ana," dedi Walter.

"Evet," diye kız kardeşi ekledi. "Ve İmparatorluk Düzeni'nin bütün halklarımızı artık tehdit etmeyeceği günü dört gözle bekliyoruz."

"Teşekkür ederim. İkinize de. Bunun sizin için nahoş olması gerektiğini biliyorum ama şunu bilin ki sizi ve halkınızı aramızda görmekten memnunuz."

Onlar belgeleri imzalamak ve subaylarla konuşmak için giderirken, Kahlan dikkatini Jaralı Tristan Bashkar'a çevirdi.

"Nazır Bashkar, Jara'nın tavrı ne?"

Tristan Bashkar Jara kraliyet ailesinin bir üyesiydi. Jara'da, nazırlık mevkisi en yüksek seviyede ve güvenilen aşamalardan biriydi. Toplananlar içinde, danışmak için ülkesine dönmeden ülkesinin taahhüdünü değiştirme yetkisi olan tek kişiydi. Eğer yeterli neden olduğunu düşünürse, kraliyet ailesinin talimatlarını ve de bundan dolayı Jara'nın duruşunu değiştirebilirdi.

Otuzlarını yeni bitirmişti, yaşını göstermiyordu. Görünüşünü insanların dikkatini pratik zekâsından başka tarafa çekmek için de kullanırdı. İnsanları sevimli tebessümü, parlak kahverengi gözleri ve tatlı dilli yağcılığıyla yumuşattıktan sonra daha onlar verdiklerini fark etmeden ödünler alırdı.

Siyah saç lülesini alnından geri attı; bu saplantılı bir alışkanlıktı. Ya da muhtemelen dikkati, insanların çoğunlukla ilgisini çeken gözlerine yönlendirmek için bir yol.

Ellerini özür dilercesine iki yana açtı. “İtirafçı Ana, korkarım bu bir evet ya da hayır kadar kolay değil, bununla beraber D’Hara İmparatorluğu’yla uyum içinde olduğumuz, Efendi Rahl’m bilgeliğine ve tabii ki size hayran olduğumuz konusunda sizi temin etmek isterim. Biz her zaman İtirafçı Ana’nın tavsiyelerini diğerlerinden daha değerli görürüz.”

Kahlan iç çekti. “Tristan, senin her zamanki oyunların için havamda değildim. Sen ve ben bu salonda hatırlayamadığım kadar çok kez münakaşa ettik. Bugün beni zorlamaya kalkma. Buna izin vermeyeceğim.”

Kraliyet ailesinin bir üyesi olarak Tristan her tür savaş sanatında eğitim almış ve geçmişte şanlı bir şekilde savaşmıştı. Geniş omuzları ve uzun boyuyla hoş bir adamdı. Rahat gülümsemesinde her zaman olası her tür tehdidi gizleyen oynak bir kıvrım vardı. Kahlan asla sırtını Tristan Bashkar’a dönmezdi.

Sıradan bir şekilde lacivert kabanının düğmelerini açıp elini kalçasının üzerine koydu. Bu numara kemerindeki, kınında duran süslemeli bıçağı ortaya çıkardı. Kahlan, Tristan Bashkar’ın savaşta kılıcı yerine bıçağını çekmeyi tercih ettiğinin söylentisini duymuştu. Düşmanı kesmekten sadist bir zevk aldığı da bu söylentilerin içindeydi.

“İtirafçı Ana, geçmişte halkımızı en iyi şekilde diğer ülkelerin tamahkârlığından korumak için kesin pozisyonumuzu ortaya sermekte katı olduğumu kabul ediyorum ama bu kez öyle değil. Gördüğünüz gibi, bizim duruma bakışımız...”

“Bu beni ilgilendirmiyor. Ben sadece bizimle misiniz, yoksa bize karşı mısınız onu bilmek istiyorum. Eğer bize karşı olursanız, Tristan, birliklerimizin sabah Sandılar’daki kraliyet sarayına doğru yola çıkacaklarına veya koşulsuz teslim şartıyla ya da kraliyet ailesinin kelleleriyle döneceklerine dair sana söz veriyorum.

“General Baldwin burada, Aydindril’de oldukça büyük bir Keltan gücü bulunuyor. Onu yollayacağım; Keltanlar ne kraliçelerinin yüzünü kara çıkarırlar ne de o tatmin olana kadar durup dinlenirler.

Ben şimdi Kelton kraliçesiyim. General Baldwin'le savaşmak istiyor musunuz?"

"Tabii ki istemiyoruz İtirafçı Ana. Biz savaşmak istemiyoruz ama eğer beni dinlerseniz..."

Kahlan masaya yumruğunu vurup onu susturdu. "İmparatorluk Düzeni Aydındril'i zapt ettiğinde, Richard onu kurtarmadan önce, Jara konseyde, İmparatorluk Düzeni'yle ittifaktaydı."

"O zaman D'Hara da öyleydi," diye nazik bir şekilde Kahlan'a hatırlattı.

Kahlan ateş püsküren gözlerle ona baktı. "Ben o konseyin önüne çıkarıldım ve İmparatorluk Düzeni tarafından çeşitli suçlar işlediğim hükmünü giydim. İmparatorluk Düzeni'nden Büyücü Ranson idam cezası istedi. Jaralı konsey üyesi bu masada oturup kafamın kesilmesi için oy verdi."

"İtirafçı Ana..."

Kahlan bir parmağını sağına doğrulttu. "Orada oturup öldürülmemi istedi."

Kahlan, Tristan'ın kahverengi gözlerine baktı. "Eğer yakından bakarsan, sanırım oradaki masanın önündeki lekeyi hâlâ görebilirsin. Richard Aydındril'i kurtardığında, o konsey üyesi hainleri idam etti. O leke Jaralı konsey üyesinden kaldı. Richard'ın o adamı ikiye böldüğünü duydum, bana ve Orta Diyar halkına ihanet edildiği için çok öfkelenmişti."

Tristan nazikçe durup duygularını hiç göstermedi. "İtirafçı Ana, o konsey üyesinin Jara adına konuşması kraliyet ailesinin seçimi değildi. O, İmparatorluk Düzeni'nin bir kuklasıydı."

"O zaman bize katılın."

"Katılmak istiyoruz ve niyetimiz de bu. Hatta bunun için gereken yetkiyle buraya yollandım."

"Her ne istiyorsan Tristan, onu almayacaksın. Herkese aynı teklifi yaptık ve hiç kimse için özel koşul yok."

“İtirafçı Ana, beni sonuna kadar dinlemek özel bir koşul olarak kabul edilebilir mi?”

Kahlan iç çekti. “Kısa tut ve şunu aklından çıkarma Tristan, o tebessümünün benim üzerimde hiç etkisi yok.”

O yine de gülümsedi. “Kraliyet ailesinin bir üyesi olarak Jara’nın teslim olması ve size katılması için yetkim ve onayım var. Seçenek sunulduğunda, bizim arzumuz bu.”

“O zaman teslim olun.”

“O kızıl ay bu planları yarıda kesti.”

Kahlan oturduğu yerde dikleşti. “Bunun konuyla ne ilgisi var?”

“İtirafçı Ana, Javas Kedar, bizim yıldız rehberimiz, kraliyet ailesine oldukça hâkimdir. Teslim olma konusunda yıldızları okudu ve yıldızların bu eylemi desteklediğine dair fikrini söyledi.

“Memleketten ayrılmadan önce, Javas Kedar bana eğer koşullar değişirse yıldızların alamet vereceğini söyledi. Kızıl ay beni planlarımızda duraklattı.”

“Ay yıldız değildir.”

“Ay gökyüzünde, İtirafçı Ana. Javas Kedar ay sembollerinin manası üzerine de düşünüp taşınıyor.”

Kahlan burun kemiğini iki parmağıyla sıkarken iç çekti. “Tristan, böyle hurafelerle halkına zarar gelmesine izin verecek misin?”

“Hayır, İtirafçı Ana. Ama halkımızın inançlarını dikkate almaya şerefim üzerine bağlıyım. Efendi Rahl teslim olmanın âdet ve inançlarımızdan vazgeçmek manasına gelmediğini söyledi.”

“Tristan, görmezlikten gelmek istediğin şeyleri atlamak gibi sinir bozucu bir alışkanlığın var. Richard bir ülkenin hiç kimseye zarar vermediği ve herkeste ortak olan yasaları çiğnemediği süreç âdetlerinden vazgeçmesinin gerekmediğini söyledi. Tehlikeli bir sınırı geçmek üzeresin.”

“İtirafçı Ana, bizim onun söylediklerini bozmak ya da bir tehlike sınırını geçmek gibi bir arzumuz yok. Ben sadece biraz zaman istiyorum.”

“Zaman mı? Ne için zaman?”

“Kızıl ayın D’Hara’ya katılmamızda bizi korkutacak bir alamet olmadığına kendimi temin edecek kadar zaman, İtirafçı Ana. Şimdi, Jara’ya dönebilir ve Javas Kedar’a danışabilirim ya da eğer tercih ederseniz, kızıl ayın bir tehlike alameti olmadığına kendimi temin etmek için bir süre burada bekleyebilirim.”

Kahlan Jaralıları ve özellikle kraliyet ailesinin yıldızların rehberliğine ateşli şekilde inanan kişiler olduğunu biliyordu. Tristan kendini etek peşinden koşmaya adanmış olsa da eğer yıldızların buna karşı olduğuna inanırsa, güzel bir kadın cazibesini sunsa bile Tristan’ın ondan kaçacağını biliyordu.

Jara’ya dönmesi, o yıldız rehberine danışması ve Aydindril’e geri dönmesi en az bir ay sürecekti.

“Kendini rahatlamış hissedip vicdanını rahatsız etmeden teslim olmadan önce Aydindril’de ne kadar zaman beklemen gerekiyor?”

Tristan bir an için düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. “Bu kadar önemli bir alametten sonra eğer birkaç hafta Aydindril’e bir şey olmazsa, o zaman bu alametin kötü delalet olmadığını rahat rahat bileceğim.”

Kahlan parmaklarıyla ritim tuttu. “İki haftan var Tristan. Hepsi o kadar, bir gün bile fazla değil.”

“Teşekkür ederim, İtirafçı Ana. İki hafta içinde D’Hara’yla birleşmemizi tamamlayabilmemiz için dua edeceğim.” Eğilerek selam verdi. “İyi günler İtirafçı Ana ve yıldızların bizim için adil olmasını dört gözle bekliyorum.”

Bir adım gitti ama geri döndü. “Bu arada, bir süre kalabileceğim bir yer biliyor musunuz acaba? Sarayımız Kan Soyu’yla savaşınızda yanıp yıkıldı. Aydindril’in gördüğü bütün bu zararlardan sonra, kalacak yer bulmakta zorlanıyorum.”

Kahlan onun neyin peşinde koştuğunu biliyordu; yıldızların D’Hara yönetimine karşı saldırıp saldırmadığını görebilecek kadar yakında olmak istiyordu. Bu adam kendini olduğundan daha zeki sanıyordu.

Kahlan gülümsedi. “Tabii ki bir yer biliyorum. Burada, iki hafta bitene kadar sana göz kulak olabileceğim yerde kalacaksın.”

Tristan mavi kabanının düğmelerini ilikledi. “Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim İtirafçı Ana. Çok makbule geçti.”

“Ve Tristan, benim çatımın altına misafirken, burada yaşayan ve çalışan kadınlardan herhangi birine parmağını ya da başka bir şeyini dokundurursan, o başka bir şeyin kesinlikle kesilmesini sağlayacağım.”

Tristan keyifli bir şekilde güldü. “İtirafçı Ana, benim hakkımdaki o dedikoduya inandığınız hiç aklıma gelmemişti. Korkarım ben çoğunlukla arkadaşlık için paranın cazibesinden yararlanırım ama genç hanımlara kur yapma konusunda çok yetenekli olduğumu düşündüğünüz için koltuklarım kabardı. Eğer kurallarınızı çiğnersem, yargılanıp sizin seçeceğiniz cezayı alacağım.”

Yargılanma.

Richard Rüzgârlar Tapınağı'nı gönderen insanların yargılandığını söylemişti. Büyücü Kulesi'nde, orada yapılmış bütün mahkemelerin kayıtları vardı. O defterlerin hiçbirini asla okumamıştı ama ona anlatılmışlardı. Belki Rüzgârlar Tapınağı'na ne olduğunu mahkeme bulabilirdi. Kahlan, Tristan Bashkar'ın iki muhafızın arkasından gitmesini izlerken Richard'ı düşündü ve onun ne bulacağını merak etti. Bir kardeş daha kaybedip kaybetmeyeceğini merak etti.

Kahlan İtirafçılar Sarayı'nda çalışan kadınların çoğunu tanıyordu. Saraydaki kadınlar Richard'a namuslu bir adam olarak saygı duyuyorlardı. Richard'a olan güvenlerinden dolayı onları elde edecek bir adama av olmalarını düşünmek istemiyordu.

Richard'dan dolayı içinde bir üzüntü sızısı belirdi. Richard, Drefan'ın onun gurur duyabileceği bir kardeş olmasını umuyordu. Kahlan, Drefan'ın bir bela çıkarmamasını umdu. Onun Cara'nın üzerindeki elini hatırladı.

Kahlan Mord-Sith'e döndü. “Üçü daha bize katıldı, birini kaybettik ve hâlâ karar verecek bir tane var.”

Cara pis pis sırıttı. “Bir Agiel kardeşi insanların yüreğine korku salmalıdır. İtirafçı Ana, sen Agiel'ini iyi kullanıyorsun. Takırdayan dizlerin sesini buradan bile duydum.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Askerler dik sokakta, arkadan takip ederlerken silahlarla zırhlar takırdayıp tıngırdadı. Çoğu üç ve dört katlı, dar evler yan yanaydılar, en üstteki katlar gökyüzünü kapatsın diye her kat bir alttakinin üzerinden taşıyordu. Burası şehrin karanlık bir bölümüydü.

Şehre yayılmış askerler Richard geçerken ona teşekkürler ederek tezahüratlar yaptılar, ona sağlık ve uzun ömür dilediler. Bazıları ona içki ısmarlamak istedi. Bazıları koşup önünde eğildiler ve ibadeti söylediler:

“Hükümdar Rahl bize yol gösterebilir. Hükümdar Rahl bize öğretsün. Hükümdar Rahl bizi korusun. Işığınızla serpiliriz. Merhametinize sığınırız. Bilgeliliğiniz karşısında aciziz. Sadece hizmet etmek için varız. Hayatımız senindir.”

Onları koruyan ve hastalıklarını iyileştiren büyük bir büyücü olarak onu selamladılar. Richard onların iddia ettikleri şey karşısında epey rahatsız oldu: Ne de olsa, o sadece onlara bağırsak bozukluğuna karşı çok bilinen tedavilerin uygulanma talimatını vermişti. Büyü yapmamıştı.

Bunun büyü olmadığını, yedikleri ve içtikleri şeylerin onları iyileştirdiğini açıklamaya çalışmıştı. Bunun tek kelimesini bile duy-

mamışlardı. Ondan büyü beklemişlerdi ve gözlerinde, bekledikleri şeyi almışlardı. En sonunda açıklamaya çalışmaktan vazgeçmiş ve övgülerine elini sallayarak teşekkür etmişti. Eğer bir şifalı bitki satıcısına gitseler, hiç şüphesiz bu kadar sağlıklı olacak ve ücret konusunda şikâyet edeceklerdi.

Ama kabul etmeliydi ki bu sefer, onları incitmek yerine onlara yardım etmek kendisini iyi hissetmesini sağlamıştı. Şifalı bitkileriyle insanlara yardım ettiğinde Nadine'in neler hissettiğini biraz anlamıştı.

Bir büyücünün dengeye ihtiyacı olduğu konusunda uyarılmıştı. Her şeyde denge vardı ama özellikle büyüde.

Artık et yiyemiyordu, bu onun midesini bulandırıyordu ve bazen işlemek zorunda kaldığı cinayetleri dengelemek için bunu yeteneğin yaptığından şüphelendi. İnsanlara yardım etmenin bir savaş büyücüsü olmanın dengeleyen yönü olduğunu düşünmek istedi.

İşlerine giden somurtkan insanlar, sıkışık caddenin kenarına çekilip askerlerin arasından geçmek için kuytu yerlerde hâlâ kalan kirli karların içinden yürüdüler. Richard ve muhafızları yaklaşırken haşin bakışlı büyükçe çocuklar ve genç adamlar tedbirli bir şekilde izlediler ve sonra köşelerin arkasında ortadan kayboldular.

Richard dalgın bir şekilde kemerindeki altın işlemeli keseye dokundu. Bu kemeri Kule'de bulduğunda kesenin içinde efsuncu kumu vardı. Efsuncu kumu Eski Dünya ve Yeni Dünya'yı ayırırken hayatlarını Azap Kuleleri'ne veren büyücülerin kristalleştirilmiş kemikleriydi. Bir tür damıtılmış büyüydü. Beyaz efsuncu kumu onunla çizilen büyülere iyi ve kötü güç verirdi. Beyaz efsuncu kumunun içinde çizilen uygun büyü Bekçi'yi çağırabilirdi.

Kemerindeki diğer altın işlemeli keseye dokundu. İçinde siyah efsuncu kumu olan, sıkıca bağlanmış küçük bir deri torbaydı bu. O efsuncu kumunu kulelerden birinden kendisi toplamıştı. Kuleler yapıldığından beri hiçbir büyücü siyah efsuncu kumu toplayamamıştı; sadece Çıkartıcı Büyü olan bir kuleden alınabilirdi.

Siyah efsuncu kumu beyazın karşıtıydı. Birbirlerini etkisizleştiriyorlardı. Bir tek siyah tanesi bile beyazla çizilmiş, hatta Bekçi'yi

çağırabilecek bir büyüyü bozmaya yetebilirdi. Richard onu Darken Rahl'ın ruhunu yenmek ve yeraltı dünyasına geri yollamak için kullanmıştı.

Başrahibe Annalina ona bu siyah kumu hayatı pahasına korumasını, bir kaşığının bile krallıklar değerinde olduğunu söylemişti. Onun elinde birçok krallığa yetecek kadar vardı. Bu içinde siyah kum olan küçük deri kese her zaman görebileceği ya da ulaşabileceği bir yerdeydi.

Soğuk ilkbahar gününde yırtık pırtık giysiler giyen çocuklar sokakta tilki yakalama oynuyor, bir kapı eşiğinden diğerine koşuyor, tilkiyi bulma umuduyla ve kendi sokaklarından geçen çarpıcı geçit törenini görüp neşe içinde kıkırdarak gülüyorlardı. Mutlu çocukları görmek bile Richard'ın yüzüne bir tebessüm getirmedi.

“Bu, Efendi Rahl,” dedi General Kerson.

General sağdaki, bir binanın ahşap yüzünün bir metre kadar içine yapılmış bir kapıyı başparmağıyla işaret etti. Kapının altında, havanın en fazla zarar verdiği yerde kırmızı soluk boya dökülmüştü. Küçük bir tabelada şöyle bir yazı vardı: “Latherton Pansiyon.”

İçeride kuru bisküviler ve bir şişenin olduğu, külüstür bir masanın arkasındaki iskemlede oturan iri yarı, tıknaz adam kafasını kaldırıp bakmadı. Kenarları kızarmış gözleriyle boşluğa bakıyordu. Saçları dağınık ve giysileri kırıktı. Şaşkın bir durumdaymış gibi görünüyordu. Onun ötesinde bir merdiven vardı ve onun yanındaki dar koridor gerideki karanlığa doğru uzanıyordu.

“Kapalıyız,” diye mırıldandı.

“Sen Silas Latherton musun?” diye sordu Richard, bakışı yıkanmayı bekleyen kirli kıyafet ve yatak çarşafı yığınının giderken. Altı tane boş ibrik, bir yığın sabun beziyle beraber duvara dayanmıştı.

Şaşkın çatık kaşlarının arkasından başını kaldırıp baktı. “Evet. Sen kimsin? Tanıdık birisine benziyorsun.”

“Ben Richard Rahl'ım. Belki kardeşim, Drefan'la benzerliğimi fark etmişsindir.”

“Drefan.” Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Efendi Rahl.” Geriye itip eğilerek selam vermek için ayağa kalkarken iskemlesi gürültülü bir şekilde yere sürünüp gıcırdadı.

“Beni affedin. Sizi tanımadım. Sizi daha önce hiç görmemiştim. O şifacının kardeşiniz olduğunu bilmiyordum. Efendi Rahl’a beni affetmesi için yalvarıyorum...”

O an, Silas, Richard’ın bir yanındaki Mord-Sith’i, diğer yanındaki kaslı generali, arkasında dikilen iki devasa korumayı ve kapı eşiğinden sokağa doğru yayılan asker birliğini fark etti. Yağlı saçlarını geriye taradı ve dimdik durdu.

“Bana o... kadının öldürüldüğü odayı göster,” dedi Richard.

Silas Latherton iki kere eğilerek selam verdikten sonra, hızlı merdivenlerden çıkarken gömleğini içine sokuşturdu. Richard’ın takip ettiğinden emin olmak için omzunun üstünden bakarken, basamakları ikişer ikişer çıktı. Merdivenler gıcırta ve çatırtılarla onun ağırlığına isyan ettiler.

En sonunda dar bir koridorun kısmen ilerisindeki bir kapının önünde durdu. Kırmızıya boyanmış duvarlarla, koridorun iki ucunda da mumlar çok az aydınlık yapıyorlardı. Burası kötü kokuyordu.

“Burada, Efendi Rahl,” dedi Silas.

Kapıyı açmak için harekete geçtiğinde, Raina onu yakasından yakaladı ve geriye çekip yolu açtı. Onu tehditkâr bir bakışla bir kenara itti. Raina’dan gelen öyle bir bakış kızgın bir bulutu bile durduracak kadar sertti.

Raina kapıyı açtı ve elinde Agiel’le, Richard’dan önce odaya girdi. Raina bir tehlike var mı diye odayı kontrol ederken Richard bir süre bekledi; bu itiraz etmekten daha kolaydı. Richard ve General Kerson bu küçük odaya girerlerken Silas gözlerini yere dikti. Ulic ve Egan kapının yanındaki yerlerini alıp koca kollarını kavuşturdular.

İçeride görececek pek fazla bir şey yoktu: bir yatak, küçük bir çam sandık ve bir yıkanma leğeni. Siyah bir leke bitmemiş çam döşeme kaplamalarının rengini bozmuştu. Kan lekesi yatağın altına kadar yayılıyor ve neredeyse bütün zemini kaplıyordu.

Büyüklüğü Richard'ı şaşırtmadı. General, kadına yapılanları ona anlatmıştı.

Görünüşe göre yıkanma leğenindeki suyun yarısı kandı. Yanında asılı çaput kıpkırmızıydı. Katil gitmeden önce kanları temizlemişti. Ya düzenli birisiydi ya da büyük ihtimalle, Silas Latherton'un yanından üzerinden kanlar akarak geçmek istememişti.

Richard çam sandığı açtı. İçinde düzenli konmuş giysiler vardı. Kapanması için kapağı bıraktı.

Richard elini kapı aralığına dayadı. "Hiç kimse bir şey duymadı mı?" Silas başını iki yana salladı. "Bir kadın böyle doğranmış, göğüsleri kesilmiş ve yüzlerce kere bıçaklanmış ve hiç kimse hiçbir şey duymamış mı?"

Richard takatsizliğinin sesine sabırsız bir ton verdiğini fark etti. Ruh halinin de işleri kötüleştirdiğini düşündü.

Silas yutkundu. "Ağzı tıkanmıştı Efendi Rahl. Elleri de bağlanmıştı."

Richard kaşlarını çatı. "Ayaklarıyla tekmelemiş olmalı. Tekmelemesini kimse duymamış mı? Eğer birisi beni kesiyorsa, ağzım tıkanmışsa ve ellerim bağlıysa, en azından oradaki leğeni tekmeledim. Birisinin dikkatini çekmek için ayaklarıyla vurmuş olmalı."

"Tekmelediyse bile duymadım. Diğer kadınların da hiçbir duymadı. En azından, bundan bahsetmediler ve sanırım eğer öyle bir şey duymuş olsalardı bana gelirlerdi. Bir sorun olduğunda her zaman bana gelirler. Her zaman geldiler. Onları korumaktan çekinmediğimi bilirler."

Richard gözlerini ovuşturdu. Bu kehanet onu rahat bırakmayacaktı. Baş ağrıyordu. "Diğer kadınları buraya getir. Onlarla konuşmak istiyorum."

"Hepsi gitti, olaydan sonra..." Silas belli belirsiz bir şekilde işaret etti. "Bridget hariç."

Hızla koridorun sonuna gitti ve son kapıyı çaldı. Dağınık, kızıl saçlı bir kadın kafasını çıkarıp dışarı baktıktan sonra onunla sessizce konuştu. Kadın odaya geri döndü ve bir saniye sonra dışarı çıkarken

krem rengi bir sabahlığın önünü kapatıyordu. Kuşağına hızla bir düğüm atıp koridorda Silas'ın arkasından Richard'a doğru yürüdü.

İğrenç kokan genelevin ortasında duran Richard her geçen an kendi kendine daha da kızılıyordu. Yansız olmaya çalışmasına rağmen, bir kardeşi olduğu için kendi kendine mutlu olmaya izin vermeye başlamıştı. Drefan'dan hoşlanmaya başlıyordu. Drefan bir şifacıydı. Daha asil ne olabilirdi ki?

Silas ve kadın eğilerek selam verdiler. İkisi de Richard'ın kendini hissettiği gibi görünüyordardı: pis, yorgun ve perişan.

"Hiçbir şey duydun mu?"

Bridget başını iki yana salladı. Gözlerinden dehşet okunuyordu.

"Ölen kadını tanıyor muydun?"

"Rose," dedi Bridget. "Onunla bir kez karşılaştım, sadece birkaç dakika. Buraya daha dün geldi."

"Onu kimin öldürdüğü hakkında ikinizden birinin hiçbir fikri var mı?"

Silas ve Bridget bakiştılar.

"Kimin öldürdüğünü biliyoruz Efendi Rahl," dedi Silas, sesinden için için yanan bir ton fışkıırıyordu. "Şişko Harry."

"Şişko Harry mi? O da kim? Onu nerede bulabiliriz?"

Silas Latherton'un yüz hatları öfkeden çarpıldı. "Onun bir daha buraya gelmesine izin vermemeliyim. Kadınlar ondan hoşlanmıyorlardı."

"Kızlardan hiçbiri onu artık kabul etmiyordu," dedi Bridget. "İçki içer ve içtiğinde kötüleşir. Buna katlanmaya gerek yok, ordu buradayken..." Generale doğru bir bakış atınca sözüne devam etmedi. Lafı değiştirip devam etti. "Son zamanlarda yeteri kadar müşterimiz var. Şişko Harry gibi sarhoşlara katlanmamız gerekmiyor."

"Kadınların hepsi Harry'yi artık görmek istemediklerini söylediler," dedi Silas. "Dün gece geldiğinde, hepsinin hayır diyeceğini biliyordum. Harry çok ısrar etti ve yeteri kadar ayık görünüyordu, bu yüzden Rose'a onu kabul edip etmeyeceğini sordum çünkü o yeniydi ve..."

“Ve tehlikede olduğunu bilmiyordu,” diye cümlesini bitirdi Richard.

“Öyle değildi,” dedi kendini savunurcasına Silas. “Harry sarhoşmuş gibi görünmüyordu. Diğer kadınların onu kabul etmeyeceğini biliyordum ama ayık ya da değil, Rose’a ilgilenip ilgilenmeyeceğini sordum. Paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Harry son müşterisiydi. Rose bundan kısa bir süre sonra bulundu.”

“Bu Harry’yi nerede bulabiliriz?”

Silas’ın gözleri kısıldı. “Ait olduğu yerde, yeraltı dünyasında.”

“Onu kim öldürdü?”

“Şişko boynunu kimin kestiğini hiç kimse görmedi. Kimin yaptığından haberim yok.”

Richard, Silas’ın kemerine sokulmuş uzun bıçağa bir göz attı. Bu adamı suçlamadı. Eğer Şişko Harry’yi yakalamış olsalardı, suçunun karşılığında başına gelen cezayı alacaktı. Bununla beraber, önce mahkemeye çıkması ve bunu yapanın o olduğundan emin olmak için itiraf ettirebilmesi lazımdı.

Bu yüzden İtirafçıları kullanıyorlardı: suçlanan kişinin suçlu olduğundan emin olmak için. İtirafçının büyüğü değdiğinde, bir suçlu yaptığı bütün her şeyi itiraf ederdi. Richard bu kadına, Rose’a yapılanları Kahlan’ın duymasını istemezdi. Özellikle de bunu yapan canavardan.

Bir kadını bu kadar vahşi bir şekilde öldüren bir adama Kahlan’ın dokunduğunu düşünmek midelerini bulandırdı. Kahlan’ın böyle bir adamın tenine dokunmasını engellemek için Harry’yi kendisinin öldürebileceğinden korktu.

Kahlan’ın ondan daha iyi olmayan başka adamlara dokunduğunu biliyordu. Bunu bir daha tekrar yapmak zorunda kalmasını istemedi. Böyle sapıkça suçların detaylı olarak itiraf edilmesini duymanın onu rahatsız ettiğini biliyordu. Aklından çıkmayan ve rüyalarına giren berbat anıların neler olduğunu düşünmekten korktu.

Richard zihnini bundan uzaklaştırmaya zorladı ve Bridget’e baktı. “Neden diğerleri kaçtığında sen kaldın?”

Kadın omuz silkti. “Bazılarının çocukları var ve onlar için koruyorlar. Korkularından dolayı onları suçlamıyorum ama burada her zaman güvendeydik. Silas her zaman bana karşı adildi. Başka yerlerde canım yandığı oldu ama burada hiç olmadı. Manyak bir katilin bunu yapması Silas’ın hatası değildi. Bir adamı tekrar görmek istemediğimizi söylediğimizde Silas her zaman bizim isteklerimize saygı duydu.”

Richard midesinde bir düğüm hissetti. “Peki Drefan’ı gördün mü?”

“Tabii ki. Bütün kızlar Drefan’ı gördüler.”

“Bütün kızlar,” diye tekrar etti Richard. Öfkesini elinden geldiğince bastırdı.

“Evet. Hepimiz onu gördük. Rose hariç. Onun bu konuda şansını olmadı çünkü o...”

“Yani Drefan’ın... bir gözdesi yok muydu?” Richard, Drefan’ın kendisini hoşuna giden bir kadınla kısıtlamış olacağını ve en azından onun sağlıklı olabileceğini umdu.

Bridget’in kaşı yukarı kıvrıldı. “Bir şifacının bir gözdesi nasıl olabilir ki?”

“Şey, demek istediğim, tercih ettiği birisi mi var mıydı, yoksa müsait olanla mı beraber olurdu?”

Kadın parmağını kızıl keçe gibi saçlarına soktu ve kafasını kaşıdı.

“Sanırım Drefan hakkında yanlış düşünüyorsunuz Efendi Rahl. Bize asla... öyle dokunmadı. O buraya sadece şifa vermek için gelirdi.”

“Buraya şifa vermek için mi gelirdi?”

“Evet,” dedi Bridget. Silas başıyla onayladı. “Kızların yarısının sorunları var. Kaşıntı, çürük, gibi şeyler. Çoğu şifalı bitki ve ilaç satıcıları bizim gibilere yardım etmek istemez, bu yüzden biz rahatsızlıklarımızla yaşarız.

“Drefan bize nasıl yıkanmamızı istediğini söyledi. Bize şifalı bitkiler ve çürüklere sürülecek merhemler verdi. Daha önce iki kez geldi, çok geç, işimiz bittikten sonra, hayatımızı kazanmamızı engellemesin diye. Kızların çocuklarını da muayene etti. Drefan çocuklara

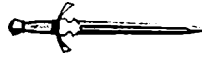
karşı özellikle nazik. Biri kötü öksürüyordu ve Drefan'ın ona tavsiye ettiği şeyi aldıktan sonra iyileşti.

“Bu sabah erkenden bizi kontrole geldi. Kızlardan birine baktıktan sonra kontrol için Rose'un odasına gitti. Onu o zaman buldu. Onun odasından dışarı çıkarken gördüğü şey karşısında hem bağıyor...” Richard'ın ayaklarının dibini gösterdi, “hem de kusuyordu. Hepimiz koridora fırladık ve onu orada, dizleri üzerinde, midesindeki her şeyi çıkarırken gördük.”

“O zaman o buraya hiç... şey... için gelmedi ve...”

Bridget kahkahayı bastı. “Bana yardım ettiği ve verdiği bütün o şeylerden dolayı ona bedava teklif ettim. Buraya o yüzden gelmediğini söyledi. Sadece yardım etmek istediğini, bir şifacı olduğunu söyledi.

“Ben teklif ettim ve çok ikna edici olabilirim,” göz kırptı, “ama hayır dedi. Çok çekici bir gülümsemesi var, gerçekten. Tıpkı sizinki gibi, Efendi Rahl.”

“Gel,” diye ses geldi, Richard'ın kapıyı çalışına karşılık.

Drefan duvara dayanmış bir masanın üzerine diziliniş mumların önünde diz çökmüştü. Baş eğikti ve niyaz edercesine ellerini kavuşturmuştu.

“Umarım araya girmiyorum,” dedi Richard.

Drefan omzunun üstünden geriye baktı ve sonra ayağa kalktı. Gözleri Richard'a Darken Rahl'ı hatırlattı. Drefan'ın da tuhaf ve rahatsız edici bakan mavi gözleri vardı. Richard onlar karşısında telaşlanmadan edemedi. Sanki Darken Rahl ona bakıyormuş gibi hissetti.

Darken Rahl'dan korkarak yaşayan insanlar büyük ihtimalle Richard'ın gözlerine baktıklarında dehşete düşüyorlardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Richard.

“Birisinin ruhuna göz kulak olmaları için iyi ruhlara dua ediyorum.”

“Kimin ruhuna?”

Drefan iç çekti. Yorgun ve hüzünlü görünüyordu. “Hiç kimsenin umursamadığı bir kadının ruhu için.”

“Rose adındaki bir kadın için mi?”

Drefan başıyla onayladı. “Onu nereden tanıyorsun?” Elini sallayarak kendi sorusunu geçiştirdi. “Özür dilerim, düşüncesizlik ettim. Sen Efendi Rahl’sın. Bu konularda rapor alıyorsundur.”

“Eh, evet, bana haber verilir.” Richard odada yeni bir şey fark etti. “Bakıyorum dekoru canlandırma işine girmişsin.”

Drefan, Richard’ın nereye baktığını gördü ve yatağın yanındaki iskemleye gitti. Küçük bir yastıkla geri döndü. Parmaklarını, yastığa işlenmiş gülün üzerinde sevgiyle dolaştırdı.

“Bu onundu. Nereli olduğunu bilmiyorlardı, bu yüzden Silas, evi işleten adam, buradaki kadınlara ettiğim küçük yardım karşısında bunu almamda ısrar etti. Onlardan para almam. Fazladan paraları olsa bu işi yapmazlardı.”

Richard bir uzman değildi ama gül işlemesi itinalı yapılmışa benziyordu.

“Ne dersin, sence o mu yapmış?”

Drefan omuz silkti. “Silas bilmiyordu. Belki Rose yapmıştır. Belki bir yerde görmüş ve adının anlamı gibi, üzerinde bir gül olduğu için almıştır.” Gözlerini dikmiş ona bakarken başparmağıyla hafifçe onu kazıdı.

“Drefan, bu... tip yerlere gidip ne yapıyorsun? Şifaya ihtiyacı olan insanların eksikliği çekilmiyor. Çukurda yaralanmış olan askerlerimiz var. İlgilenecek bir yığın insan var. Neden genelevlere gidiyorsun?”

Drefan yeşil iplik sapın üzerinde parmağını dolaştırdı. “Askerleri görmeye gidiyorum. Onlar uyurken bana ihtiyaç duymadıklarında kalan boş zamanda kendi işime bakıyorum.”

“Ama neden özellikle oraya gidiyorsun?”

Yastığın üstündeki güle bakarken Drefan'ın gözlerinde yaşlar belirdi. "Annem bir fahişeydi," diye fısıldadı. "Ben bir fahişenin çocuğuyum. Bu kadınların bazılarının çocukları var. Ben onlardan biri olabilirdim.

"Tıpkı Rose gibi, annem yatağına yanlış adamı aldı. Hiç kimse Rose'u tanımıyordu. Hiç kimse onun kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyordu. Ben kendi annemin ismini bile bilmiyorum, beni terk ettiği şifacılar söylememiş. Sadece bir fahişe olduğunu söylemiş."

"Drefan, üzgünüm. Bu oldukça salakça bir soruydu."

"Hayır, bu çok mantıklı bir soruydu. Hiç kimse bu kadınları umursamaz, demek istediğim onları insan olarak görmez. Onlara gelen adamlar tarafından adamakıllı dövülürler. Berbat hastalıklara yakalanırlar. Diğer insanlar tarafından hor görülürler.

"Şifalı bitki satıcıları onların, dükkânlarına gelmelerini istemezler; bu onlara itibar kaybettirir ve düzgün insanlar oraya uğramaz. O kadınlarda olan birçok şeyi ben bile nasıl iyileştireceğimi bilmiyorum. Hüzünlü bir şekilde can çekişerek ölürler. Sadece para için. Bazıları sarhoştur ve erkekler onları fahişe olarak kullanıp karşılığını içkiyle öderler. Her zaman sarhoş olduklarından farkı bilmezler.

"Bazıları zengin bir adam bulup metresi olmayı düşünür. Onu mutlu edip gözüne gireceklerini sanırlar. Annem gibi. Ama onun yerine benim gibi piçleri olur."

Richard zihinsel olarak irkiliyordu. Daha önce Drefan'ın duygusuz bir fırsatçı olduğuna inanmaya hazırды.

"Şey, eğer kendini daha iyi hissedeceksen, ben de o piç herifin oğluyum."

Drefan başını kaldırdı ve gülümsedi. "Sanırım öyle. En azından senin annen seni sevdi. Benimki sevmedi. Bana adını bile bırakmadı."

"Öyle deme Drefan. Annen seni sevdi. Seni güvende olacağın bir yere götürdü, değil mi?"

Drefan başıyla onayladı. "Ve beni tanımadığı insanlara bıraktı."

“Ama güvende olasın diye mecburiyetten seni bıraktı. Bunun onu ne kadar incittiğini hayal edebiliyor musun? Seni yabancılara terk etmenin kalbini nasıl kırmış olabileceğini hayal edebiliyor musun? Bunu yapmak için seni çok sevmiş olmalıydı.”

Drefan gülümsedi. “Bilgece sözler, kardeşim. Bu kafayla, bir gün başarılı olabilirsin.”

Richard gülümsemeye karşılık verdi. “Bazen, sevdiklerimizi kurtarmak için gözü kara şeyler yaparız. Gözü kara yapılan şeylere büyük hayranlık duyan bir büyükbabam var. Anneni düşünüyorum. Büyükbabamın ne demek istediğini anlamaya başlıyorum.”

“Büyükbaban mı?”

“Annemin babası.” Richard kılıcının kabzasında DOĞRULUK yazan altın kakmayı parmağıyla okşadı. “Tanımaktan onur duyduğum en büyük insanlardan biri. Annem ben küçükken öldü ve babam, babam sandığım kişi, tacir olduğundan sık sık iş gezilerine çıkardı. Beni neredeyse tamamen büyükbabam büyüttü. Sanırım ben diğer herkesten çok Zedd’e benziyorum.”

Zedd’in yeteneği vardı. Richard yeteneğini sadece Darken Rahl’dan değil, Zedd’den de miras almıştı, babasından olduğu kadar annesinin tarafından da. İki soydan da. Richard sadece Darken Rahl’m değil, iyi bir adamın da yeteneğinin damarlarında dolaştığını bilmekten dolayı rahatladığını fark etmişti.

“Hâlâ yaşıyor mu?”

Richard bakışlarını Drefan’ın Darken Rahl’inkilere benzeyen mavi gözlerinden kaçırdı. “Sanırım yaşıyor. Başka hiç kimse öyle düşünmüyor ama ben yaşadığını sanıyorum. Bazen eğer buna inanmazsam o zaman ölmüştür gibi hissediyorum.”

Drefan bir elini Richard’ın omzuna koydu. “O zaman inanmaya devam et; haklı olabilirsin. Bir ailen olduğu için şanslısın. Bunu biliyorum çünkü benim yok.”

“Artık var, Drefan. En azından bir erkek kardeşin ve bir de yengen var.”

“Teşekkürler Richard. Bunun benim için manası çok büyük.”

“Ya senden ne haber? Saraydaki kadınların yarısının, peşinden koştuğunu duyuyorum. Özel olan biri var mı?”

Drefan soğuk bir şekilde gülümsedi. “Kızlar işte o kadar. Ne istediklerini bildiklerini sanan ve önemli olmaması gereken şeylerden etkilenen kızlar. Onların hepsinin sana da cilve yaptıklarını gördüm. Bazı insanlar güce doğru çekilirler. Annem gibi insanlar.”

“Bana mı? Sen hayal görüyorsun.”

Drefan ciddileşti. “Kahlan güzel bir kadın. Böyle güçlü ve asil karakteri olan bir kadının olduğu için şanslısın. Hayatta sadece bir kez ve sadece iyi ruhlar sana gülümserse karşına çıkacak bir kadın.”

“Biliyorum. Ben yaşayan en şanslı adamım.” Richard kehanet ve Kolo’nun güncesinde okudukları hakkında düşüncelere dalıp bakışlarını kaçırdı. “O olmadan hayatın bir anlamı olmazdı.”

Drefan güldü ve Richard’ın sırtına vurdu. “Eğer kardeşim ve hem de iyi birisi olmasaydın, onu senden çalıp kendime alırdım. Düşündüm de dikkatli olsan iyi olur, onu kendime almaya karar verebilirim.”

Richard onunla beraber gülümsedi. “Dikkatli olacağım.”

Drefan parmağıyla Richard’ı uyardı. “Ona iyi davran.”

“Başka nasıl davranacağımı bilmiyorum.”

Richard eliyle etrafı işaret edip küçük, sade odayı gösterdi ve konuyu değiştirdi. “Burada hâlâ ne yapıyorsun? Bundan daha iyi kalacak bir yer bulabilirsin.”

Drefan odasına bir göz attı. “Memleketteki yaşadığım yerle kıyaslandığında burası bir kral odası. Biz sade yaşarız. Burası neredeyse benim dayanamayacağım kadar şatafatlı.” Alnı kırıştı. “Önemli olan ne tür bir ev olduğu değil. Bu, mutluluk getirmez. Önemli olan düşünce yapın, diğer insanları ne kadar umursadığınız, başka hiç kimsenin yardım edemediği insanlara yardım etmendir.”

Richard bilekliklerini düzeltti. Onu terletiyorlardı. “Haklısın Drefan.”

Richard bunu fark etmemişti ama çevresine alışmıştı. Hartland’dan ayrıldığından beri, birçok muhteşem yer görmüştü. Hartland’daki

evi, bu sade oda kadar güzel değildi ve orada mutluydu. Bir orman rehberi olmaktan mutluydu.

Ama Drefan'ın dediği gibi, insanın başkalarından bir şekilde yardım alamayan kişilere yardım etmesi lazımdı. O, Efendi Rahl olmayı üstlenmişti. Kahlan dengeydi. Şimdi yapması gereken şey tamamen kaybolmadan önce Rüzgârlar Tapınağı'nı bulmaktı.

En azından, daha önce asla olabileceğini düşünmediği kadar sevdiği bir kadın vardı ve şimdi de bir erkek kardeşi.

“Drefan, Raug'Moss'un manasını biliyor musun?”

“Ulu D'Hara dilinde anlamının ‘İlahi Rüzgâr’ olduğu bana öğretildi.”

“Ulu D'Hara dili biliyor musun?”

Drefan öne düşmüş dağınık sarı saçlarını geriye taradı. “Sadece o kelimeyi.”

“Onların lideri olduğunu duydum. Bir şifacılar cemaatinin lideri olarak iyi bir iş başarmışsın.”

“Bu benim bildiğim tek hayat. Ama başrahip olmak, genelde bir şeyler ters gittiğinde suçlayacak birisinin olması manasına gelir. Eğer yardım etmeye çalıştığımız birisi iyileşmezse, bu şifacılar beni işaret edip, ‘Bizim liderimiz o. Onunla konuşun,’ derler. Başrahip olarak raporlar, kayıtlar okumam ve aklı başından gitmiş akrabalara bizim şifacı olduğumuzu ve Bekçi'nin çağrısını geri aldıramayacağımı açıklamaya çalışmam gerekir. Aslında sanıldığı kadar etkileyici değil.

“Abarttığından eminim. Başarılı olduğun için gurur duyuyorum. Raug'Moss nedir? Katılımcıları nereli?”

“Söylentiye göre Raug'Moss şifa yeteneği olan büyücüler tarafından binlerce yıl önce kuruldu. Bu yetenek insanlarda ortadan kaybolmaya başladı ve büyücüler, özellikle şifa yeteneği olanlar gittikçe nadirleşti.”

Drefan, Richard'a büyücülerin soyu tükendikçe Raug'Moss tarikatının nasıl değişmeye başladığının hikâyesini anlattı. Onlarla beraber mesleklerinin de ortadan kaybolacağından endişelenen bu şifacılar, büyücü şifacı yeteneği olmayan çıraklar almaya karar

vermişlerdi. Zamanla, bu işe göz kulak olacak büyücülerin sayısı gittikçe azalmış ve uzun bir zaman önce son büyücü de ölmüştü.

Bu, Richard'a Kolo'nun güncesinde okuduğu, çok uzun zaman önce Büyücü Kulesi'nin büyücüler ve aileleriyle dolu olduğu farklı zamanları hatırlattı.

"Şimdi aramızda o yeteneği olan yok," dedi Drefan. "Raug'Moss-lara sağlık ve iyileştirmenin birçok anahtarı öğretilirdi ama eski büyücülerin o yeteneğine uzaktan bile yaklaşamıyoruz; bize yardım edecek büyümüz yok. Eski gerçek şifacılar da bize geçen tekniklerle yapabildiğimizi yapıyoruz ama elimizden bu kadarı geliyor. Bu sade bir hayat, zorlu bir hayat ama karşılığında mülkiyetin sağlayamayacağı kadar mutluluk veren ödülleri var."

"Anlıyorum. Dünyadaki en iyi his insanlara yardım etmek olmalı."

Drefan'ın yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "Ya sen? Senin yeteneğin ne?"

Richard bakışlarını Drefan'ın gözlerinden kaçırdı. Eli kılıcının kabzasına sıkıca yapıştı.

"Ben bir savaş büyücüsü olarak doğdum," diye fısıldadı. "Bana *fuer-grissa ost drauka* adı verildi. Ulu D'Hara dilinde 'ölüm getiren.'" Oda aniden sessizleşti.

Richard gırtlığını temizledi. "Başlangıçta bu beni oldukça endişelendirdi ama o zamandan beri bir savaş büyücüsü olmanın ne demek olduğunu anladım; onları köleleştirmek isteyenlerden koruyarak onlara yardım etmek için doğmuştum. Soysuz babamız Darken Rahl gibilerden."

"Anlıyorum," dedi Drefan huzursuz sessizliğin içinde. "Bazen becerimizi en iyi kullanma şekli öldürmektir; acı dışında hiçbir umudu olmayan bir hayatı bitirmek ya da başkalarına sonsuz acı getirecek birisinin hayatını sona erdirmek gibi."

Richard başparmağını gümüş bilekliklerinin sembolleri üzerinde dolaştırdı. "Evet. Ne demek istediğini anlıyorum. Daha önce anlamamıştım. İkimiz de beğenmediğimiz ama yapılması gereken şeyler yapmak zorundayız."

Drefan hafifçe gülümsedi. “Bunu şifacılarımdan başka pek fazla kimse anlamaz. Anladığına memnunum. Bazen öldürmek en büyük hayırdır. Bu konuyu kiminle konuştuğuma dikkat ederim. Kardeşimin bunu anlaması güzel bir şey.”

“Bence de öyle, Drefan.”

Richard daha başka bir şey soramadan önce, çalınan kapı ko-
nuşmalarını kesti. Raina başını içeri uzattı. Uzun, siyah saç örgüsü
omzunun üstüne düştü. “Efendi Rahl, müsait misiniz?”

“Ne var Raina?”

Raina gözlerini yuvarlayıp arkasında birisi olduğunu belirtti.
“Nadine sizinle konuşmak istiyor. Bir şeyden dolayı kızmış gibi ve
sadece sizinle konuşacaktı.”

Richard kapıyı biraz daha açması için Raina’ya işaret ettiğinde
Nadine, Raina’nın kaş çatışının farkında olmadan itip içeri girdi.

“Richard. Benimle gelmen gerekiyor.” Richard’ın elini tuttu.
“Lütfen. Lütfen Richard, benimle gel. Burada seni kesinlikle görmesi
gereken birisi var.”

“Kim?”

Nadine gerçekten sıkıntılı görünüyordu. Richard’ın elini çe-
kiştirdi. “Lütfen Richard.”

Richard hâlâ temkinliydi.

“Drefan’ı da yanımda getirmemde bir sakınca var mı?”

“Tabii ki yok. Ben de getirmeni isteyecektim.”

“Eğer bu kadar çok önemliyse gidelim o zaman.”

Nadine onun elini sıkıca tutup arkasından çekti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Richard koridordan ona doğru gelen Kahlan'ı gördü. Nadine'in onu elinden çekerek götürdüğünü görünce Kahlan kaşlarını çatı. Drefan, Raina, Ulic ve Egan arkalarından sırayla geliyor, gündelik işlerini yapan saray halkı ve devriye gezen askerler arasından zikzaklar çizerek ilerliyorlardı. Richard, Kahlan'a omuz silkti.

Koridorda odasına dönmeden önce Nadine, Kahlan'a öfkeli bir bakış attı. Richard bütün bunların ne için olduğunu merak etti. Sinirlenen Richard elini Nadine'in elinden kurtardı ama peşinden gitmeye devam etti. Nadine geri plandaki beyaz tepeli dağların önünde otlayan bir beyaz kuyruklu geyik sürüsünün olduğu eski bir duvar halısının altındaki duvara dayalı, ceviz bir masanın yanından dolaştı. Richard'ın hâlâ arkasından geldiğinden emin olmak için omzunun üstünden baktı.

Kahlan ve Cara yetiştiler. Kahlan, Richard'ın yanına geçti.

"Evet," dedi Cara arkadan, kalın saç örgüsünü okşarken, "ilginç görünüyor, değil mi?"

Richard ona sert bir bakış attı. Nadine döndü ve sabırsızca onun elini tekrar yakaladı.

"Bana söz verdin. Hadi."

“Ben sana hiçbir söz vermedim. Seninle geleceğim dedim,” diye yakındı Richard. “Koşacağım demedim.”

“Büyük, güçlü Efendi Rahl bana ayak uyduramıyor mu?” diye sataştı Nadine. “Benim hatırladığım bu orman rehberi yarı uyku-luyken bile bundan daha hızlı yürüyebilirdi.”

“Ayakta uyuyorum,” diye mırıldandı Richard.

“Muhafızlar bana, geri dönüp Drefan’ın odasına gittiğini söylediler,” diye ona fısıldadı Kahlan. “Seninle orada buluşmaya geli-yordum. Nadine ile ne işin var?”

Fısıltılı sorusunda çileden çıkmışlığı hissediliyordu. Richard kendisinin elini sıkıca tutan Nadine’in eline Kahlan’ın hızlı bir bakış attığını gördü.

“Bilmem. Birisini görmemi istiyor.”

“Ve bunu yapmak için onun elini tutman mı gerekiyor?” diye fısıldayarak homurdandı Kahlan.

Richard tekrar elini çekti.

Kahlan önce Drefan’a sonra da arkadaki Cara ve Raina’ya hızlı göz attı. Richard’ın koluna girdi.

“Nasıl-sın? Ne... buldun?”

Richard elini onunkinin üzerine koyup sıktı. “Her şey yolunda,” diye ona fısıldadı. “Düşündüğüm şey değilmiş. Sana sonra anlata-cağım.”

“Ya katil? Onu buldular mı?”

“Evet, birisi onu buldu ve suçundan dolayı onu öldürdü,” dedi Richard. “Temsilcilere ne oldu? Hallettin mi o işi?”

Kahlan’ın cevabının gelmesi bir süre aldı. “Grennidon, Tog-ressa ve Pendisan Geçidi teslim oldular. Jara henüz değil ama iki hafta gökyüzünden alamet gelmesini beklemek istiyorlar.” Richard kaşlarını çatı. “Mardovia bize katılmayı reddetti. Tarafsız kalmayı tercih ettiler.”

Richard aniden durdu. “Ne!”

Arkasından gelen herkes neredeyse ona çarpıyordu. “Teslim olmayı reddettiler. Tarafsız olacaklarını ilan ettiler.”

“İmparatorluk Düzeni tarafsızlığı tanımıyor. Biz de tanımıyoruz. Bunu onlara söylemedin mi?”

Kahlan’ın yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. “Tabii ki söyledim.”

Richard ona bağışlamak istememişti. O, Mardovia’ya kızmıştı, Kahlan’a değil.

“General Reibisch güneyde. İmparatorluk Düzeni onları leşe çevirmeden önce ona Mardovia’yı aldırabiliriz.”

“Richard, onlara bir fırsat verildi. Onlar artık yürüyen ölüler. Sadece onları koruyabilelim diye Mardovia’yı almaları için askerlerimiz hayatlarını boşa harcayamayız. Bir işe yaramaz ve gücümüzü zayıflatır.”

Nadine aralarına girince Kahlan’a ters ters baktı. “O kötü Jagang’dan bahsettin. Neye benzediğini biliyorsun. Onları İmparatorluk Düzeni’ne bırakırsan bütün bu insanlar ölecek. Masum insanların hayatı senin umurunda değil. Sen kalpsizsin.”

Richard göz ucuyla baktığında Cara’nın Agiel’i dönerek elinde belirirken kırmızı parıltıyı gördü.

Richard, Nadine’i kendisinden uzaklaştırdı. “Kahlan haklı. Kalın kafamın bunu anlaması biraz zaman aldı. Mardovia kendi yolunu seçti: orada ilerlemeleri gerekiyor. Şimdi, eğer bana birisini göstereceksen göster. Yapacak önemli şeylerim var.”

Nadine gücendi, sık kahverengi saçlarını omzunun üzerine attı ve ilerledi. Cara ve Raina ona arkadan çatık kaşlarla bakıyorlardı. Bir Mord-Sith’in kaş çatması genellikle ciddi bir akıbetin başlangıcıydı. Richard büyük ihtimalle biraz önce Nadine’i böyle bir akıbetten kurtarmıştı. Bir gün, Shota’ya bir şey yapması gerekecekti. Kahlan bu konuda bir şey yapmaya kalkmadan önce.

Richard, Kahlan’a doğru eğildi. “Özür dilerim. Bitkinim ve biraz önce doğru dürüst düşünemiyordum.”

Kahlan onun kolunu sıktı. “Hatırlıyor musun, uyuyacağına söz vermiştin?”

“Artık her neyse, Nadine’in işini halleder etmez uyuyacağım.”

Odasının kapısında, Nadine tekrar Richard'ın elini yakaladı ve içeri çekti. Richard daha itiraz edemedi, kırmızı bir iskemlede oturan çocuğu gördü. Bu oğlanın, izlediği Ja'La maçının oyuncularından biri olduğunu tanıdı.

Çocuk hüngür hüngür ağlarken titriyordu. Richard'ın odaya girdiğini gördüğünde iskemleden atladı ve sarı saçlı kafasındaki sarkık yün bereyi çekip çıkardı. Bereyi yumruğunda iyice sıkıp beklenti içinde titrerken gözyaşları yüzünden aşağı boşanıyordu.

Richard çocuğun önünde çömeldi. "Ben Efendi Rahl'ım. Beni görmek istediğini duydum. Adın ne?"

Çocuk burnunu sildi. Yaşlar akmaya devam ediyordu. "Yonick."
"Şimdi, Yonick, sorun ne?"

Suluk soluğa çıkan hıçkırıklar içinde sadece "kardeş" kelimesini çıkarabildi. Richard çocuğa sarılıp onu teselli etti. Richard'a sıkı sıkı sarılırken hıçkırıklardan sarsılarak ağladı. İzdırabı yürek parçalayıcıydı.

"Sorunun ne olduğunu bana söyleyebilir misin Yonick?"

"Lütfen Baba Rahl, kardeşim hasta. Çok hasta."

Richard önündeki çocuğun karşısında dikildi. "Öyle mi? Hastalığı ne?"

"Bilmiyorum," diye ağladı Yonick. "Ona şifalı bitkiler verdik. Her şeyi denedik. Çok hasta. Daha önce sizi görmeye geldiğimden beri daha da kötüleşiyor."

"Beni daha önce görmeye geldiğinden beri mi?"

"Evet," diye patladı Nadine. "Birkaç gün önce yardımını dilemek için gelmiş." Nadine sertçe parmağıyla Kahlan'ı gösterdi.

"O, bu çocuğu kovmuş."

Kahlan'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Çenesi hareket etti ama ağzından tek bir kelime bile çıkmadı.

"Tek umursadığı şey orduları, savaşmak ve insanların canını yakmak. Hasta olan zavallı bir çocuk onun umurunda değil. Sadece şık, önemli diplomatlar onun umurunda. Fakir ve hasta olmanın ne demek olduğunu bilmiyor."

Sert bir bakışla Richard, Cara'nın ileri çıkışını engelledi. Dönüp kızgın bir şekilde Nadine'e baktı.

"Bu kadar yeter."

Drefan elini Kahlan'm omzuna koydu. "İyi bir nedenin olduğuna eminim. Onun kardeşinin ne kadar hasta olduğunu bilemezdin. Seni suçlamıyoruz."

Richard tekrar çocuğa döndü. "Yonick, buradaki kardeşim Drefan, bir şifacı. Bizi kardeşine götürürsen, ona yardım etmek için ne yapabileceğimize bakacağız."

"Benim de şifalı bitkilerim var," dedi Nadine. "Ben de kardeşine yardım edeceğim Yonick. Elimizden geleni yapacağız. Söz veriyoruz."

Yonick gözlerini sildi: "Lütfen, çabuk olun. Kip çok hasta."

Kahlan ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Richard şefkatli bir şekilde elini onun sırtına koydu. Onun titrediğini hissedebiliyordu. Richard çocuğun kardeşinin çok hasta olacağından korktu ve Kahlan'ın bunu görmemesini istedi. Onun kendini suçlayabileceğinden korktu.

"Biz bununla ilgilenirken sen neden burada beklemiyorsun?"

Kahlan'm ona bakan yaşlı, yeşil gözleri şimşek gibi parladı. "Ben de geliyorum," dedi sıkıdığı dişleri arasından.

Yonick önlerinde onları bina ve çamaşırlar asılmış duvarlı avlulardan oluşan bir labirentten götürürken, Richard gittikleri dar ve yılankavi sokakları hatırlamaya çalışmaktan vazgeçti, sadece yönünü takip edebilmek için güneşin gökyüzünde nerede olduğunu belirledi.

Yollarından kaçarlarken tavuklar kanatlarını çırpıyorlar ve gıdıkladılar. Minik, duvarlarla çevrelenmiş avluların bazılarında birkaç keçi, koyun ya da bir iki domuz vardı. Bu hayvanlar tüm bu sıkışık binaların içinde bulundukları yerle uyumsuz görünüyorlardı.

Yukarıda, insanlar karşılıklı pencerelerden sohbetlerine devam ediyorlardı. Bazıları dirseklerinden destek alarak öne doğru uzanıp bir oğlanın peşinden giden alayı izliyordu. Bu, onlara oldukça ilgi çekici geliyordu. Efendi Rahl'ı siyah savaş büyücüsü kıyafeti ve arkasında uçuşan altın pelerini ve İtirafçı Ana'yı sade beyaz giysiyle görmenin, bir asker topluluğu ya da iki Mord-Sith'le kıyaslandığında bir mucize olduğunu Richard biliyordu. Şehir halkının kahverengi deri kıyafetli bu iki kadının kim oldukları hakkında büyük ihtimalle hiçbir fikirleri yoktu.

Sokaklardaki insanlar yol açmak için sebze, odun arabalarını ya da eşyalarını kenara çekiyorlardı. Bazıları, beklenmedik bir zamanda sokaklarından geçen minyatür bir doğaçlama geçit töreniymiş gibi duvarlara yaslanarak izliyorlardı.

Kavşaklarda, devriye gezen askerler Efendi Rahllarına tezahüratlar yapıyor ve hastalıklarını iyileştirdiği için seslenerek teşekkürler ediyorlardı.

Richard, Kahlan'ın elini hafifçe tutmaya devam ediyordu. Kahlan saraydan ayrıldıklarından beri tek bir kelime etmemişti. Richard, Nadine'i arkasında, iki Mord-Sith'in arasında yürütüyordu. Nadine'in ağzını kapalı tutacak kadar zeki olduğunu umuyordu.

Yonick işaret etti. "İleride."

Alt katları taş ve üst katları ahşap duvarlardan oluşan evlerin arasındaki dar bir sokağa girdiğinde Yonick'i takip ettiler. Eriyen karlardan damlayan sular sokaktan taş duvarların bir metre kadar yukarısına çamurlar sıçratıyordu. Çamura yatırılmış kalas köprüsünden onu takip ederken Kahlan bir eliyle Richard'ı tutup diğeriyle elbisesinin eteğini kaldırdı.

Yonick küçük bir sundurmanın altındaki bir kapıda durdu. İnsanlar iki taraftaki pencerelerden bakıyorlardı. Richard ona yettiğinde, Yonick kapıyı açtı ve annesine seslenerek merdivenlerden yukarı koştu. Merdivenlerin yukarısındaki bir kapı açıldı. Kahverengi elbiseli ve beyaz önlüklü bir kadın merdivenlerden yukarı koşan çocuğa baktı.

“Anne! Efendi Rahl’ı getirdim!”

“İyi ruhlara şükürler olsun!” dedi kadın.

Çocuk kolunu onun beline dolarken kadın halsiz elini onun sırtına dayadı. Diğer elini kaldırıp mutfak, yemek odası ve oturma odası olarak kullanılan küçük odanın arkasındaki kapı eşiğini gösterdi.

“Geldiğiniz için teşekkür ederim,” diye Richard’a mırıldandı ama daha bitiremeden gözyaşları boşaldı.

Yonick arka odaya koştu. “Buradan Efendi Rahl.”

Yonick’in arkasından giden Richard, kadının yanından geçerken güven vermek için kolunu sıktı. Kahlan hâlâ onun diğer elini sıkıca tutuyordu. Nadine ve Drefan, hemen arkalarında Cara ve Raina’yla beraber peşinden gittiler. Diğerleri içeri girerlerken Yonick yatak odasının kapısında duraksadı.

Küçük bir masanın üzerindeki tek bir mum etrafı kaplayan karanlığı savuşturmaya çalışıyordu. Mumun yanındaki bir leğenin içinde su ve sabunlu bezler vardı. Büyük bir kısmını üç saman döşeğin kapladığı odanın geri kalanı gece, odayı sarabilsin diye mumun son çabalarının da yitip gitmesini bekliyor gibiydi.

En uzaktaki şiltede küçük bir beden yatıyordu. Richard, Kahlan, Nadine ve Drefan onun yanında toplandılar. Kapının ötesindeki ışıktaki silüetleri görünen Yonick ve annesi karanlığın kenarında durmuş, bekliyorlardı.

Oda çürük et gibi kokuyordu.

Drefan keten pelerininin kukuletasını geri itti. “Kepenkleri açın ki görebileyim.”

Cara ikisini de açık duvarın üzerine katlayarak minik odaya ışık selinin akmasını ve beyaz bir çarşaf ve battaniyeyle boynuna kadar örtülmüş, sarışın bir çocuğun ortaya çıkmasını sağladı. Tam çarşafın üzerinde olan çocuğun boynunun yanı çok kötü şişmişti. Düzensiz soluması hırıltılıydı.

“Adı ne?” diye arkadaki anneye seslendi Drefan.

“Kip,” dedi kadın ağlamaklı bir şekilde.

Drefan çocuğun omzunu okşadı. “Sana yardım etmek için buradayız Kip.”

Nadine öne eğildi. “Evet, Kip, seni kısa süre içerisinde eski haline getireceğiz.” Nadine hepsini öğürten çürük kokusuna karşı tekrar eliyle ağzını ve burnunu kapattı.

Çocuk tepki vermedi. Gözleri kapalıydı. Terli saçları alnına yapışmıştı.

Drefan yatak örtülerini Kip’in beline kadar açtı, aşağıda elleri karnının üstünde duruyordu. Çocuğun parmak uçları siyahtı.

Drefan kaskatı kesildi. “Aziz ruhlar adına,” dedi soluk soluğa.

Topukları üzerinde geriye sallanıp elinin tersiyle, arkasında dikilen iki Mord-Sith’in bacaklarına vurdu.

“Richard’ı buradan çıkarın,” diye telaşı bir şekilde fısıldadı. “Onu hemen dışarı çıkarın.”

Hiç sorgulamadan, Cara ve Raina ellerini Richard’ın kollarının altına soktular ve onu çekmeye başladılar. Richard silkelenip onların ellerinden kurtuldu.

“Neler oluyor?” diye sordu. “Sorun ne?”

Drefan eliyle ağzını sildi. Omzunun üzerinden anne ve Yonick’e göz attı. Bakışları diğerlerini dolaştıktan sonra Richard’a odaklandı. Ona doğru eğildi.

“Bu çocuk vebalı.”

Richard gözlerini ona dikti.

“Onu iyileştirmek için elimizde ne var?”

Drefan bir kaşını kaldırdı. Çocuğa dönüp küçük elini kaldırdı. “Parmaklarına bak.” Parmak uçları siyahtı. Yatak örtüsünü kenara çekti. “Ayak parmaklarına bak.” Ayak parmakları siyahtı. Çocuğun pantolonunu açtı. “Penisine bak.” Onun da ucu siyahtı.

“Bu kangren. Uzuvları çürütür. Bu yüzden ona kara ölüm diyorlar.”

Richard gırtlığını temizledi. “Onun için ne yapabiliriz?”

Drefan’ın sesi kuşkuyla daha da alçaldı. “Richard, ne dediğimi duydun mu? Kara ölüm. İnsanlar bazen vebadan kurtulurlar ama bu kadar ilerlediğinde değil.”

“Eğer ona daha çabuk ulaşmış olsaydık...” Nadine’in suçlaması azalarak yok oldu.

Kahlan’ın Richard’ın ön kolunu tutuşu acı verecek derecede sıkılaştı. Richard onun, feryadını son anda bastırdığını fark etti.

Richard öfkeyle Nadine’e baktı. O da başını çevirdi.

“Peki sen vebayı nasıl iyileştireceğini biliyor musun, şifalı bitkici?” diye onu küçümsedi Drefan.

“Şey... ben...” Nadine’in yüzü kızardı ve sustu.

Çocuğun gözleri titreşip açıldı. Baş onlara doğru yuvarlandı.

“Efendi... Rahl,” dedi zayıf bir solumayla.

Richard elini onun omzuna koydu.

“Evet, Kip. Seni görmeye geldim. Buradayım.”

Kip çok hafifçe başıyla onayladı. “Bekledim.” Göğsünün hareketleri her nefes arasında daha uzun süre duruyordu.

“Yardım etmek için ne yapabilirsiniz?” diye kapı eşiğinden ağlamaklı bir soru geldi. “İyileşmesi ne kadar sürecek?”

Drefan, Richard’a doğru eğilirken beyaz, kırışık gömleğinin yakasını açtı. “Çocuğu rahatlatacak bir şey söyle; yapabileceğimiz tek şey bu. Fazla yaşamaz. Ben gidip annesiyle konuşacağım. Bu, şifacının işinin bir parçası.”

Drefan ayağa kalkıp Nadine’i de yanına çekti. Kahlan, Richard’ın omzuna dayanıyordu. Richard, Kahlan ağlamaya başlayabilir diye ona bakmaktan korktu. Kendisi de gözyaşlarını tutamamaktan korkuyordu.

“Kip, yakında iyileşip tekrar Ja’La oynayacaksın. Önümüzdeki birkaç gün içinde toparlayacaksın. Gelip başka bir Ja’La maçını izlemek istiyorum. Sen iyileşir iyileşmez geleceğime söz veriyorum.”

Çocuğun yüzünde hafif bir gülümseme belirip kayboldu. Göz kapakları yarı kapandı. Hava ciğerlerini terk ederken kaburgaları çöktü.

Richard çocuğun ciğerlerinin tekrar dolmasını beklerken çömelip kalp atışına baktı. Ciğerler tekrar dolmadı.

Sessizlik odaya yerleşip sabırla karanlığın geri dönmesini bekledi.

Richard dışarıda gıcırdayan bir el arabasının tekerleklerini ve uzakta, kuzgunların kulak tırmalayıcı çığlıklarını duyabiliyordu. Çocuk kahkahalarının melodisi yankılandı.

Bu çocuk bir daha asla gülmeyecekti. Kahlan'ın başı Richard'ın omzuna düştü. Richard'ın koluna yapışırken hıçkırıklar Kahlan'ı sardı.

Richard uzanıp örtüyü cesedin üzerine örttü.

Çocuğun eli yavaşça karnından kalktı. Richard donup kaldı.

El kasıtlı bir şekilde Richard'ın gırtlığına doğru yükseldi. Siyah parmaklar kıvrılıp Richard'ın gömleğini sımsıkı yakaladı.

Kahlan sessizliğe bürünmüştü.

İkisi de çocuğun öldüğünü biliyordu.

Çocuğun eli Richard'ı yakına çekti. Uzun zamandır hareket etmeyen akciğerleri bir kez daha havayla doldu.

Ensesindeki tüyleri diken diken olan Richard kulağını yaklaştırdı.

“Rüzgârlar,” diye fısıldadı ölü çocuk, “senin peşinde.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Drefan çocuğun cesedini çarşafa sararken Richard sersem sersem bakıyordu. Sadece Richard ve Kahlan ne olduğunu görmüş, ölen çocuğun ne söylediğini duymuşlardı. Diğer odada, anne acı içinde çığlıklar atıyordu.

Drefan ona doğru iyice eğildi. “Richard.” Drefan koluna dokundu. “Richard.”

Richard yerinden sıçradı. “Ne?”

“Ne yapmak istiyorsun?”

“Ne yapmak mı istiyorum? Ne demek istiyorsun?”

Drefan omzunun üzerinden, kapının yanında bekleyenlere bir göz attı. “Bu konuda insanlara ne demek istiyorsun? Yani, çocuk vebadan öldü. Bunu bir sır olarak tutmak istiyor musun?”

Richard sanki düşünemiyormuş gibiydi.

Kahlan eğilip Richard’ın yanına geldi. “Sır mı? Bunu neden isteyelim ki?”

Drefan derin bir nefes aldı. “Şey, bir veba haberi panik yaratabilir. Eğer insanların bunu öğrenmesine izin verirse, inan bana, tek kelimesi bile bizi saraya geri çekilmeye zorlayacaktır.”

“Sence başkalarına da bulaşmış mıdır?” diye sordu Kahlan.

Drefan omuz silkti. “Münferit bir vaka olduğunu sanmıyorum. Cesedi hemen ya gömmeli ya da yakmalıyız. Yatak örtüleri, yatak ve dokunmuş olabileceği her şeyin yakılması gerekiyor. Bu odanın arındırılması lazım.”

“İnsanlar bunun neden yapıldığını bilmek istemeyecekler mi?” diye sordu Richard. “Nedenini tahmin etmeyecekler mi?”

“Büyük ihtimalle.”

“O zaman nasıl gizli kalabilir?”

“Sen Efendi Rahl’sın. Senin sözün kanundur. Her tür bilgiyi hasıraltı etmen gerekecek. Aileyi tutuklaman. Onları bir suçla itham etmen. Bu bitene kadar gizlemen gerekecek. Askerlerine onların mallarını götürüp yaktırtman ve evlerini kapatman.”

Richard gözlerini kapattı ve parmak uçlarını üzerlerine bastırdı. O, Doğruluk İzcisi’ydi, doğruları saklayacak kişi değildi.

“Bunu oğullarını kaybetmiş bir aileye yapamayız. Bunu yapamam. İnsanların bilmesi daha iyi olmaz mı? İnsanların, içinde oldukları tehlikeyi bilme hakları yok mu?”

Drefan başıyla onayladı. “Eğer bu benim kararım olsaydı, insanların bilmesini isterdim. Daha önce küçük yerlerde veba gördüm. Bazıları paniği engellemek için bu bilgiyi saklamaya çalıştılar ama daha çok insan öldükçe gizlenemedi.”

Richard sanki dünyası başına yıkılmış gibi hissetti. Düşünmek için çabaladı ama ölen çocuğun sözleri zihninde yankılanıp duruyordu. *Rüzgârlar senin peşinde.*

“Eğer insanlara yalan söylemeye kalkarsak, söyleyeceğimiz hiç bir şeye inanmayacaklardır. Onlara doğruyu söylememiz gerekiyor. Bilmeye hakları var.”

“Richard’a katılıyorum,” dedi Kahlan. “İnsanları kandırmaya çalışmamalıyız, özellikle hayatlarını tehlikeye atabilecek bir şey hakkında.”

Drefan başıyla onayladığını belirtti. “En azından yılın bu zamanına denk geldiği için şanslıyız. Veba en kötü yaz sıcağında olur. Eğer yaz olsaydı azabilirdi. İlkbaharın daha soğuk havasında tutu-

nacak bir zemin bulamaması gerekiyor. Şans biraz yardım ederse veba salgını zayıflayıp bitecektir.”

“Şans mı,” diye mırıldandı Richard. “Şans hayalperestler içindir. Ben ise tam bir kâbus görüyorum. İnsanları uyarmamız gerekiyor.”

Drefan’ın mavi gözleri sırayla bir ona, bir Kahlan’a baktı. “Anlıyorum ve mantığına katılıyorum. Sorun, cesetleri çabucak gömmek ve eşyalarını yakmak dışında yapılacak fazla bir şey olmaması. Tedaviler var ama ne yazık ki sınırlılar.

“Sizi uyarmam gerekiyor: Veba haberi bir ateş fırtınası gibi yayılacak.”

Richard’m tüyleri diken diken oldu.

Kızıl ayda ateş fırtınası gelecek.

“Aziz ruhlar bizi esirgeyin,” diye fısıldadı Kahlan. O da Richard gibi düşünüyordu.

Richard yerinden fırladı. “Yonick.” Çocuğu, ölen kardeşinin yanına getirmemek için Richard odanın karşı tarafına geçti.

“Evet, Efendi Rahl?” Gözyaşlarını tutmak için çabalarken alnı kırıştı.

Richard bir dizini yere koydu ve çocuğu omuzlarından tuttu.

“Yonick, çok üzgünüm. Ama en azından kardeşin artık acı çekmiyor. O şimdi iyi ruhlarla beraber. Huzura kavuştu ve onunla geçirdiğimiz güzel zamanları hatırlayacağımızı, çok üzölmeyeceğimizi umuyor. İyi ruhlar ona göz kulak olacaklar.”

Yonick sarı saçlarını yana aldı. “Ama... ben...”

“Kendini suçlamayı istemiyorum. Hiçbir şey yapılamazdı. Hiçbir şey. Bazen insanlar hastalanırlar ve hiçbirimizin onları iyileştirecek gücü yoktur. Hiç kimse bir şey yapamazdı. Beni daha başlangıçta bile çağırılmış olsaydın hiçbir şey yapamazdık.”

“Ama sizin büyüünüz var.”

Richard’m içini hüzün sardı. “Bunun için değil,” diye fısıldadı.

Richard, Yonick’i bir süre kucakladı. Öbür odada anne, Raina’nın omzunda ağlıyordu. Nadine kadın için bazı şifalı bitkiler hazırlıyor

ve ona talimatlar veriyordu. Kadın, Raina'nın omzunda dinleyip hiçkırırken başıyla onaylıyordu.

"Yonick, senin yardımına ihtiyacım var. Ja'La takımındaki diğer çocukları gidip görmem gerekiyor. Bizi onların evlerine götürebilir misin?"

Yonick yeniyle burnunu sildi. "Neden?"

"Ne yazık ki onlar da hasta olabilir. Bunu öğrenmemiz gerekiyor."

Yonick bakışlarından okunan bir endişeyle annesine bir göz attı. Richard, Cara'ya işaret verdi.

"Yonick, baban nerede?"

"Babam keçe imalatçısı. Sağdan üçüncü sokakta çalışıyor. Her gün geç saatlere kadar çalışır."

Richard ayağa kalktı. "Cara, yanına askerler al ve gidip Yonick'in babasını getir. Şu anda burada, karısıyla beraber olması gerekiyor. Birkaç asker bugün ve yarın onun yerine çalışsın ve ellerinden geldiği kadar yardım etsinler ki ailesi gelirlerinden olmasın. Yonick'in babası eve gelene kadar Raina'ya burada kalmasını söyle. Çok sürmez, sonra bize yetiştirilir."

Merdivenlerin altında, Kahlan koluna asılıp onu geri çekti ve Cara çocuğun babasını bulmaya giderken Drefan ve Nadine'e Yonick'le beraber dışarıda beklemelerini söyledi. Kahlan sokağa açılan kapıyı kapatıp Richard'la loş merdiven boşluğunun dibinde yalnız kaldı. Yanaklarındaki yaşları titreyen parmaklarla sildi. Yeşil gözlerinden biraz daha yaş süzüldü.

"Richard." Yutkundu ve zorlukla nefes aldı. "Richard, bilmiyordum. Ortada Marlin ve o, Karanlık Rahibesi vardı... Yonick'in kardeşinin bu kadar hasta olduğu aklıma hiç gelmedi, yoksa ben asla..."

Richard parmağını kaldırıp onu susturdu. Ama Kahlan'ın gözlerindeki dehşetten, kaş çatışının onu susturamayacağını fark etti.

"Nadine'in gaddar yalanlarını açıklama yaparak büyütme ye kalkma. Hiç uğraşma. Seni tanıyorum ve senin hakkında söylenen böyle şeylere asla inanmam. Asla."

Kahlan rahatlayarak gözlerini kapattı ve Richard'ın göğsünün üstüne yaslandı. "Zavallı çocuk," diye ağladı.

Richard onun uzun, dolgun saçlarını eliyle okşadı. "Biliyorum."

"Richard, ikimiz de çocuğun öldükten sonra ne dediğini duyduk."

"Rüzgârlar Tapınağı'nın ihlal edildiğine dair bir uyarı daha."

Kahlan geri çekildi. Yeşil gözleri Richard'ınkileri aradı.

"Richard, şimdi her şeyi düşünmemiz gerekiyor. Bana Rüzgârlar Tapınağı hakkında söylediklerin tek bir kaynaktandı ve bu da resmi bir kaynak değildi. Bir adamın sliph'e nöbetçilik yaparken kendini meşgul etmek için tuttuğu bir günceden başka bir şey değildi. Yalnızca bazı kısımlarını okudun, üstelik doğru çevrilmesi zor olan Ulu D'Hara dilinde yazılmış. O günceden, Rüzgârlar Tapınağı hakkında yanlış fikirler ediniyor olabilirsin."

"Ben artık neye..."

"Yorgunluktan ölmek üzeresin. Düşünmüyorsun. Şimdi bu gerçeği biliyoruz. Rüzgârlar Tapınağı bir uyarı göndermiyor; seni öldürmeye çalışıyor."

Richard, Kahlan'ın yüzündeki endişeyi görünce durakladı. Kahlan'ın gözlerinde keder ve kaygı da gördü. Richard için kaygılanıyordu.

"Kolo bunu öyle bir şey oluyormuş gibi göstermedi. Okuduklarımıza göre, sanırım kızıl ay, Rüzgârlar Tapınağı'nın ihlal edildiğine dair bir uyarı. Daha önce kızıl ay olduğunda..."

"Kolo herkesin bir kargaşa içinde olduğunu söyledi. Bu kargaşayı açıklamadı, değil mi? Belki tapınak onları öldürmeye çalıştığı için açıklamamıştır. Kolo Rüzgârlar Tapınağı'nı uzaklaştıran ekibin onlara ihanet ettiğini söyledi."

"Richard, gerçeklerle yüzleş. Ölen çocuk daha az önce Rüzgârlar Tapınağı'ndan bir tehdit bildirdi: 'Rüzgârlar senin peşinde.' Onu öldürmek istediğinde birisinin peşine düşersin. Rüzgârlar Tapınağı senin peşinde; seni öldürmeye çalışıyor."

"O zaman, neden beni değil de o çocuğu öldürdü?"

Kahlan'ın verecek bir cevabı yoktu.

Sokakta, Drefan'ın Darken Rahl'inkileri andıran mavi gözleri, Richard ve Kahlan'ın çamurlu kalasların üzerine geri dönmelerini izledi. Sanki gözlerinde bir anlığına derin bir tefekkür görünürmüş gibi oldu. Richard şifacıların güçlü insan gözlemcileri olmaları gerektiğini düşündü ama o gözler bir şekilde kendisini çıplakmış gibi hissetmesine neden olmuştu. En azından, içlerinde büyü görmedi.

Nadine ve Yonick sessiz bir kaygı içinde beklediler. Richard, Kahlan'a Drefan ve Yonick'le beklemesini fısıldadı. Nadine'in kolunu tuttu.

“Nadine, lütfen, bir dakika benimle gelir misin?”

Nadine sevinçle ona baktı. “Tabii, Richard.”

Nadine'in merdiven boşluğuna çıkmasına yardımcı oldu. Richard kapıyı kapatırken Nadine saçlarını toparlamaya çalıştı.

Kapı kapandığında Richard gülümseyen Nadine'e döndü ve sırtını duvara o kadar sert yapıştırdı ki Nadine'in ciğerlerinde hava kalmadı.

Nadine duvardan uzaklaştı. “Richard...”

Richard onu gırtlığından yakalayıp duvara yapıştırdı ve orada tuttu.

“Sen ve ben asla evlenmeyeceğiz.” Kılıcın büyü, öfkesi sesine yansıyor. Damarlarında dolaşıyordu. “Biz asla evlenmeyeceğiz. Ben Kahlan'ı seviyorum. Kahlan'la evleneceğim. Senin hâlâ burada olma nedenin sadece bir şekilde buna karışmış olman. Biz bunu çözene kadar, şimdilik, burada kalacaksın.”

“Bana yaptığından dolayı seni affedebilirim ve ettim ama bir daha Kahlan'a bu kadar acımasızca ve bilerek yaralayıcı bir şey yapar ya da söylersen, hayatının geri kalanını Aydırdırıl'de o çukurun dibinde geçireceksin. Beni anlıyor musun?”

Nadine parmaklarını yumuşak bir şekilde Richard'ın ön koluna koydu. Sanki Richard durumu tamamen anlamamış, o da Richard'a buradaki mantığı göstermeye çalışıyormuş gibi sabırlıca gülümsedi.

“Richard, şimdi kızgın olduğumu biliyorum, herkes öyle ama ben sadece seni uyarmaya çalışıyordum. Neler olduğundan bihaber

olmanı istemedim. Onun yaptığı şey hakkındaki gerçeği bilmeni istedim...”

Richard tekrar onu duvara dayadı. “Beni anlıyor musun?”

Nadine bir an için onun gözlerine baktı. “Evet,” dedi, o sakinleşene kadar Richard’ı ikna etmeye çalışmanın bir işe yaramayacağına inanıyormuş gibi.

Bu sadece Richard’ı daha da kızdırdı. Bunu yalnızca kızgınlıkla söylemediğini, söylediklerinde ciddi olduğunu ona açıklayabilmek için öfkesini dizginlemeye uğraştı.

“İyi niyetli olduğunu biliyorum Nadine. İnsanları önemsedığını biliyorum. Biz Hartland’da arkadaşlık, bu yüzden bunu bir uyarıyla geçiştiriyorum. Söylediklerimi önemersen iyi olur. Büyük bir bela var ortada. Çok sayıda kişi senin yardımına ihtiyaç duyacak. Hep insanlara yardım etmek istemiştin. Bunu yapman için sana fırsat veriyorum. Bana yardımcı olabilirsin.

“Ama Kahlan benim sevdiğim ve evleneceğim kadın. Bunu değiştirmeye kalkmana ya da onu incitmene izin vermeyeceğim. Bu konuda beni tekrar denemeye kalkışma, yoksa kendime yardımcı olacak başka bir şifalı bitkici bulacağım. Bunu net bir şekilde anladın mı?”

“Evet, Richard. Sen nasıl istersen. Söz veriyorum. Eğer gerçekten istediğin buysa araya girmeyeceğim, ne kadar yanlış...”

Richard parmağını kaldırdı. “Tehlikeli çizgiye basıyorsun Nadine. Eğer onu geçersen, yemin ediyorum ki geri dönüş olmayacak.”

“Peki, Richard.” Nadine anlayışlı, sabırlı, cefakâr bir şekilde gülümsedi. “Sen nasıl istersen...”

Nadine, Richard ona ilgi gösterdiği için tatmin olmuş gibi göründü. Bu, Richard’ın aklına sevgili ebeveynleri onu fark etsin diye terbiyesizlik yapan çocukları getirdi. Nadine’in bir kelime daha etmeyeceğinden emin olana kadar ona ateş püsküren gözlerle baktı ve ancak ondan sonra kapıyı açtı.

Drefan çömelmiş, bir elini omzuna koyduğu Yonick'e teskin edici bir şeyler söylüyordu. Kahlan'ın yeşil gözleri, çamur üstündeki dar bir tahtaya basarken yardım için elini Richard'a uzatan Nadine'i izledi.

"Drefan," dedi Richard, onlara katıldığında, "orada söylediğin bazı şeyler hakkında seninle konuşmam gerekiyor."

Drefan, Yonick'in sırtını okşayıp ayağa kalktı. "Hangileri hakkında?"

"İlk olarak, neden Cara ve Raina'dan beni oradan götürmelerini istedin? Bunun nedenini öğrenmek istiyorum."

Drefan bir an Richard'a, sonra Yonick'e baktı. Pelerinini açıp kemerindeki deri keselerden birinin arkasına taktı. Kemerinin önündeki keseyi açtı ve bir parça kâğıdın üstüne kurutulmuş toz döktü. Kâğıdı katladı ve çocuğa verdi.

"Yonick, diğer çocukları görmeye gitmeden önce bunu annene götürüp ona bunu kaynar suda birkaç saat demlemesini, sonra süzmesini ve bu akşam ailedeki herkese içirmesini söyler misin? Bu, aileye güç verip ayakta kalmalarını sağlayacak."

Yonick elindeki kâğıda baktı. "Tabii. Anneme söyler söylemez geri geleceğim."

"Acele etme," dedi Drefan. "Sen işini bitirene kadar bekleyeceğiz."

Richard, Yonick'in kapıyı kapatmasını izledi. "Tamam, hasta çocuktan veba bulaşma tehlikesi yüzünden benim oradan ayrılmamı istedin. Ama hepimiz tehlikedeyiz, değil mi?"

"Evet ama tehlikenin boyutunu bilmiyorum. Sen Efendi Rahl'sın. Senin mümkün olduğu kadar uzakta olmanı istedim."

"Vebaya nasıl yakalanılır?"

Drefan önce Kahlan ve Nadine'e, sonra geride, sokağın iki ucunu da tutan askerlerin yanındaki Ulic ve Egan'a baktı. Derin bir nefes aldı.

"Vebanın bir kişiden diğerine nasıl geçtiğini hiç kimse bilmiyor ya da o şekilde yayılıp yayılmadığını. Bazıları ruhların gazabının onu başımıza getirdiğine ve ruhların kimin öleceğine karar verdiğine inanıyor. Diğerleri bir yerin, bir şehrin havasını kötü bir kokunun kaplayıp herkesi tehlikeye attığını iddia ediyor. Başkaları hasta kişinin

bedeninden çıkan bulaşıcı buğuların teneffüs edilmesiyle yakalanılabileceğinde ısrar ediyor.

“Ben dikkatli olmak adına tıpkı humma gibi ne kadar yakınsanız o kadar tehlikeli olduğunu farz edebilirim. Senin tehlikeye yakın olmamanı istedim, hepsi o kadar.”

Richard o kadar yorgundu ki midesinin bulandığını hissetti. Onu ayakta tutan sadece hissettiği dehşetti. Kahlan da o çocuğun yanındaydı.

“O zaman, hasta olan birisiyle sadece aynı evde olmaktan dolayı bile hepimize bulaşmış olabileceğini söylüyorsun.”

“Bu mümkün.”

“Ama hasta çocuğun ailesinde yoktu ve birlikte yaşıyorlardı. Ona annesi bakıyordu. En azından, söylediğin şey doğruysa, annesinin de hasta olması gerekmiyor mu?”

Drefan söyleyeceklerini dikkatlice düşündü. “Birçok kez münferit veba salgınları gördüm. Bir keresinde, gençken ve eğitim alırken, yaşlıca bir şifacıyla vebanın uğradığı bir kasabaya, Castaglen Geçidi’ne gitmiştik. Bu hastalık hakkında bildiklerimin çoğunu orada öğrendim.

“Bir tacirin satmak için bir araba dolusu malla gelmesiyle başlamıştı. Adam geldiğinde, öksürüp kustuğu ve çok acı veren baş ağrılarından şikâyet ettiği söylendi. Diğer bir deyişle, Castaglen Geçidi’ne gelmeden önce veba ona bulaşmıştı. Ona nereden bulaştığını asla öğrenemedik ama zehirli su içmiş, hasta bir çiftçide kalmış ya da ruhlar ona bununla saldırmayı seçmiş olabilirlerdi.

“Kasabalılar güvendikleri bu tacire nezaket olsun diye onu bir odaya yerleştirmişlerdi ve ertesi sabah orada ölmüştü. Herkes bir süre sağlıklı yaşamaya devam etmiş ve tehlikeyi atlattıklarını sanmışlardı. Kısa bir süre sonra, ölen adamı unutmışlardı.

“Biz geldiğimizde hastalık ve ölümlerin yarattığı karmaşa yüzünden söylentiler değişiyordu ama ilk kasabalının vebaya tutulmasından en az on dört gün geçtiğini öğrendik, bazılarına göre yirmi gün bile olabilirdi, diğerlerine göre tacirin gelmesinden sonraydı.”

Richard düşünürken alt dudağını sıktı. “Kip birkaç gün önceki Ja’La maçında iyiydi, bu yüzden bu daha önce hastalandığı manasına gelebilir.”

Richard çocuğun ölümüne üzülmesine rağmen düşündüğü şeyin akla yakın görünmediğinden dolayı büyük bir rahatlık duydu. Eğer Kip Ja’La maçından çok önce vebaya yakalanmışsa, o zaman bunun Jagang’la bir ilgisi yoktu. Kehanetle de bir alakası yoktu.

Ama o zaman, rüzgârın onun peşinde olduğuna dair uyarıların sebebi neydi?

“Bu aynı zamanda,” dedi Drefan, “ölen çocuğun ailesi hastalanabilir anlamına da geliyor. Şu an için iyi görünüyorlar ama çoktan ölümcül derecede vebaya tutulmuş olabilirler. Tıpkı Castaglen Geçidi’nin halkı gibi.”

“O zaman,” dedi Nadine, “sadece o çocukla aynı odadaydık diye hepimize bulaşmış olabilir. O iğrenç koku onun hastalığıydı. Onu soluduğumuz için hepimizde veba olabilir ama birkaç hafta geçene kadar bunu bilemeyeceğiz.”

Drefan ona küçümseyen bir bakış attı. “Bunun mümkün olabileceğini inkâr edemem. Buradan kaçıp iki üç haftanı her zaman yapmak istediğin şeylerle ölüme hazırlanarak mı geçirmek istiyorsun, şifalı bitkici?”

Nadine başını kaldırdı. “Hayır. Ben bir şifacıyım. Yardım etmek istiyorum.”

Drefan o kendine has, bilgiç haliyle gülümsedi. “İyi o zaman. Gerçek bir şifacı, peşinde olduğu kötülüklerin ötesindedir.”

“Ama Nadine haklı olabilir,” dedi Richard. “Veba hepimize bulaşmış olabilir.”

Drefan elini bu endişeyi savuştururcasına salladı. “Korkunun bize hükmetmesine izin vermemeliyiz. Ben Castaglen Geçidi’ndeyken, ölümün pençesinde olan birçok insana, tıpkı bu çocuk gibilere baktım. Beni oraya götüren adam da öyle. Biz hiç hastalanmadık.

“Ben vebanın hiçbir örüntüsünü belirleyemedim. Her gün hastalara dokunduk ve hiç hastalanmadık. Büyük ihtimalle hastalarla

o kadar çok zaman geçirdik ki vücutlarımız onu iyi tanıdı ve bizi hastalığa karşı güçlendirebildi.

“Bazen bir ailenin bir üyesi hastalanırdı ve ondan sonra ailenin bütün fertleri, hasta odasından uzak duranlar bile, vebaya yenik düşer ve hepsi ölürdü. Diğer evlerde, bir ya da birkaçına şahit oldum, çocuklar vebaya yakalanıp öldüler ama ne onlara her an bakan anneleri ne de ev halkından başka biri hastalandı.”

Richard hüsrân içinde iç çekti. “Drefan, bütün bunların pek bir faydası yok. Belki öyle, belki böyle, bazen evet, bazen hayır.”

Drefan bezgin bir şekilde eliyle yüzünü sildi. “Ben sana sadece gördüğüm şeyi söylüyorum Richard. Sana bu konuda kesin şeyler söyleyecek insanlar var. Yakında, sokaklarda hastalığı kesinlikle geçirecek ilaçlar, vebaya karşı tartışma götürmez koruyucular satacak olan insanlar göreceğiz. Hepsi madrabazdır.

“Ben sana cevapları bilmediğimi söylüyorum. Bazen bilgi bizim sınırlı anlayışımızın ötesindedir. Şifacılar olarak bizim ilkelerimizden biri, bilgi ve beceri sınırlarını kabul edenlerin bilge kişi olduğudur; öyle değilmiş gibi yapanlar zarar verir.”

“Tabii ki.” Richard, Drefan’ı cevabı olmayan sorularla sıkıştırdığı için kendisini aptal gibi hissetti. “Haklısın, tabii ki. Yalanlardan umut beklemektense gerçeği bilmek daha iyidir.”

Richard güneşin nerede olduğunu görmek için gökyüzüne baktı ama bulutlar güneşi gizliyordu. Soğuk bir rüzgâr esti. En azından hava sıcak değildi. Drefan, veba en çok sıcakta yayılır, demişti.

Tekrar Drefan’a baktı. “Bunu engellemeye veya iyileştirmeye yardımcı olacak bitkiler ya da herhangi bir şey var mı?”

“Hasta insanların evinde standart önlem tütsülemektir. Dumanın, kötü kokunun havasını temizleyebileceği söylenir. Hasta odalarını tütsülemek için tavsiye edilen şifalı bitkiler var. En azından, bunun akıllıca bir tedbir olduğunu düşünüyorum ama ben olsam buna güvenmezdim.

“Vebanın, baş ağrısı, mide bulantısı gibi şikâyetlerine yardımcı olabilecek başka bitkiler var ama benim bildiklerimin içinde vebayı

iyileştirecek yok. Bu tedavilerle bile, insanlar aynı şekilde ölecekler ama ölmeden önce biraz rahatlayabilirler.”

Kahlan, Drefan’ın koluna dokundu. “Veba bulaşan herkes ölür mü? Bütün yakalananlar ölüme mahkûm mu?”

Drefan onu rahatlatmak için gülümsedi. “Hayır, bazıları iyileşir. Başlangıçta az ve salgının sonunda daha çok kişi. Bazen, hastalık uç vermeye zorlanır ve zehir boşaltılırsa, sonrasında kişi iyileşir ama hayatının geri kalanı boyunca tedavinin eziyetinden şikâyet eder.”

Richard, Yonick’in kapıdan çıktığını gördü. Kahlan’ın beline sarıldı ve onu kendine çekti.

“O zaman çoktan hepimize bulaşmış olabilir.”

Drefan bir süre onun gözlerine baktı. “Bu mümkün ama öyle olduğunu sanmıyorum.”

Richard’ın başı zonkluyordu ama bu vebadan değildi, uykusuzluk ve endişedendi.

“Peki o zaman, hadi diğer çocukların evlerine gidip bakalım ne göreceğiz. Mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmemiz gerekiyor.”

OTUZUNCU BÖLÜM

Görmeye gittikleri ilk çocuk, Mark iyiydi. Mark, Yonick'i gördüğüne sevindi ve onu ve kardeşi Kip'i neden son birkaç gündür görmediğini merak etti. Genç annesi kapılarında belirip oğlunun sağlığını soran bu nüfuzlu yabancılardan dolayı korktu. Richard, Yonick ve kardeşiyle Ja'La maçıında olan Mark hasta olmadığı için rahatladı.

O ana kadar, Ja'La maçıına gelen sadece bir çocuk hastalanmıştı. Jagang hakkındaki korkuları gittikçe sadece paniktenmiş gibi görünüyordu. Richard umudun sıcaklığını hissetmeye başladı.

Yonick donup kalan Mark'a Kip'in öldüğünü söyledi. Richard anneye eğer aileden hastalanan olursa Drefan'ı çağırmasını söyledi. Richard evden kendisini çok daha iyi hissederek ayrıldı.

İkinci çocuk, Sidney sabah ölmüştü.

Tek odalı evin arkasında, battaniyeler içinde yatan üçüncü çocuğu bulduklarında Richard'ın umutları yok oldu.

Bert ağır şekilde hastaydı ama kolları ve bacakları Kip'te olduğu gibi kararmamıştı. Annesi onlara Bert'in başının ağrıdığını ve kustuğunu söyledi. Drefan çocuğa bakarken Nadine, kadına şifalı bitkiler verdi.

“Bunları ateşe serp,” dedi Bert’in annesine Nadine. “Bu misk otu, rezene ve hussuck. Duman çıkararak hastalığı defedecekler. Oğlun için sıcak kömürler getir, kömürlerin üzerine bir çimdik şifalı bitki koy ve yeteri kadarını soluyana kadar dumanları oğluna doğru yelpazele. Bu, hastalığı defetmeye yarayacak.”

“Bunun gerçekten yardımcı olacağını düşünüyor musun?” diye fısıldadı Richard, Nadine yanma, çocuğun yakınına geri geldiğinde. “Drefan işe yarayıp yaramayacağını bilmediğini söyledi.”

“Veba gibi ciddi hastalıklara yardımcı olduğunun söylendiğini duydum,” dedi alçak sesle Nadine, “ama daha önce vebaya tutulan hiç kimse görmedim, bu yüzden kesin bir şey söyleyemem. Richard, bütün bildiğim bu. Denemem gerekiyor.”

Ölesiye yorgun olmasına ve baş ağrısına rağmen Richard onun sesindeki çaresizliği hissetmekte zorlanmadı. Nadine yardım etmek istiyordu. Drefan’m söylediği gibi, belki bir işe yarardı.

Richard, Drefan’ın, kemerinden bir bıçak çıkarmasını izledi. Drefan, Richard’ın talimatlarını yerine getirdikten sonra onlara yetişen Raina ve Cara’ya hasta çocuğu tutmalarını işaret etti.

Raina bir eliyle Bert’in çenesini yakaladı ve diğeriyle alnını tuttu. Cara çocuğu omuzlarından battaniyelere bastırdı.

Drefan kararlı ellerle çocuğun boynunun yanındaki şişliği yardı. Bert’in çılgınlıkları Richard’ın sinirlerini altüst etti. Neredeyse bıçak kendi boynunu kesmiş gibi hissedebiliyordu. Annesi biraz ileride durmuş, gözlerini kırpmadan ellerini ovuşturarak izliyordu.

Richard, Drefan’m eğer o kişi yaşarsa, hayatının sonuna kadar tedavinin eziyeti hakkında şikâyet edeceğini söylediğini hatırladı. Bert’in bunu yapmak için bir nedeni olacaktı.

“Kip’in annesine ne verdin?” diye Nadine’e sordu Kahlan.

“Ona evi tutsülemesi için bu kadına verdiğimin aynısından bazı şifalı bitkiler verdim,” dedi Nadine. “Ve uyuyabilsin diye şerbetçi otu kozalağı, lavanta, civanperçemi ve kovan otu yapraklarından, yastığının altına koyması için bir kese yaptım. Bu durumda bile, uyuyabileceğinden emin değilim, eğer...” Bakışlarını kaçırdı. “Ben

de uyuyabileceğimi sanmıyorum,” dedi neredeyse kendi kendine fısıldayarak.

“Salgını engelleyebileceğini düşündüğün şifalı bitkilerin var mı?” diye sordu Richard. “İnsanların buna yakalanmasını engelleyebilecek bir şeyler?”

Nadine, Drefan’ın çocuğun boynundan kan ve irini temizlemesini izledi. “Üzgünüm, Richard ama bu konuda yeterli bilgim yok. Drefan haklı olabilir; o bu konuda çok daha bilgili gibi görünüyor. Tedavi ya da bunu önleyebilecek bir şey olmayabilir.”

Richard çocuğun yanına gitti, Drefan’ın yanına çöktü ve kardeşinin çalışmasını izledi. “Bunu neden yapıyorsun?”

Drefan temiz bir yerin üzerine bir parça kumaş örterken Richard’a hızlı bir bakış attı. “Daha önce söylediğim gibi bazen, eğer hastalık bir baş yapıp içindeki temizlenirse iyileşirler. Denemem gerekiyor.”

Drefan iki Mord-Sith’e işaret etti. Tekrar çocuğu tuttular. Richard, Drefan’ın bıçağının şişliğe daha da girip kan ve sarımsı beyaz sıvı çıkarmasını izlerken irkildi. Neyse ki Bert bayıldı.

Richard kendi alnındaki terleri sildi. Kendisini çaresiz hissediyordu. Bir saldırıdan korunmak için kılıcı vardı ama buna karşı hiçbir işe yarayamıyordu. Bununla savaşabileceği bir şey olmasını diledi.

Arkasında Nadine, Kahlan’la alçak ama Richard’ın duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu.

“Kahlan, bugün daha önce söylediklerim için özür dilerim. Ben hayatımı hasta insanlara yardım etmeye adanmışım. İnsanların acı çektiğini görmek beni çok üzüyor. Bu yüzden kızdım. Sana kızmadım. Yonick’in kederinden dolayı sinirlerim bozulmuştu ve sana saldırdım. Bu senin hatan değildi. Bu konuda hiçbir şey yapılamazdı. Özür dilerim.”

Richard arkasına dönmedi. Kahlan hiçbir şey söylemedi ama özrünü kabul ettiğini gösterir bir şekilde gülümsemiş olabilirdi.

Bir şekilde Richard bundan kuşku duydu.

Kahlan’ı tanıyordu ve onun en az kendisinden beklediği kadarını başkalarından beklediğini biliyordu. Sadece birisi af diledi diye onu

affetmek o kadar kolay değildi. Kendisine yapılan hadsizliği düşünüp taşınarak tartardı ve ortada aklanmaya ağır basan hadsizlikler vardı.

Zaten Nadine'in özü Kahlan için değildi, Richard içindi. Nadine azarlanan bir çocuk gibi, uslandığını, ne kadar iyi olabileceğini göstererek onu etkilemeye çalışıyordu.

Bir keresinde onun canını çok sıkmış olsa da bazen Richard'ın bir parçası Nadine'in orada olmasından dolayı rahatlık duyuyordu; Nadine ona memleketini ve mutlu çocukluğunu hatırlatıyordu. Tasasız bir dönemden, tanıdık bir yüzdü.

Diğer bir parçası onun buraya asıl geliş nedeninden dolayı sıkıntılıydı. Neye inanırsa inansın, buna kendi başına karar vermemiştir. Birisi ya da bir şey Nadine'in eylemlerini başlatmıştı. Bir diğer parçası ise onun derisini canlı canlı yüzmek istiyordu.

Bert'in evinden ayrıldıktan sonra Yonick onları parke taşlı bir sokaktan, arkasında Darby Andersen'in ailesinin yaşadığı bir avluya götürdü. Küçük avlu, odun talaşları, çamur, kesik tahta parçaları, üzerlerine muşamba örtülmüş birkaç kereste yığını, eski bir paslı bıçkı, iki oyma masa ve binanın yanına dayanmış eğri, çatlamış ya da bükülmüş ağaçlarla darmadağındı.

Darby, Richard ve Kahlan'ı Ja'La maçından hatırladı. Evine geldikleri için hayretler içinde kaldı. Onların bir Ja'La maçına geldiğini görmek büyük bir gururdur ama evine gelmeleri inanılmazdı. Telaş içinde kısa, kahverengi saçları ve kirli tulumundaki talaşları silkeledi.

Yonick, Richard'a bütün Anderson ailesinin; Darby'nin, iki kız kardeşinin, ebeveynlerinin, babasının ebeveynlerinin ve bir teyzesinin küçük bir atölyenin üstünde yaşadığını söylemişti. Darby'nin babası Clive Anderson ve büyükbabası Erling iskemle imalatçılar-ıydı. Kargaşayı duyan iki adam da geniş, çifte kanatlı kapıya gelip eğilerek selam verdiler.

"Bizi affedin İtirafçı Ana, Efendi Rahl," dedi Clive, Darby babasını tanıttıktan sonra, "geldiğinizi bilmiyorduk, yoksa hazırlık yapardık; karıma çay falan hazırlatacağım. Ne yazık ki biz çok sıradan insanlarız."

“Lütfen, bu konuda endişelenmeyin, üstat Anderson,” dedi Richard. “Biz oğlunuz için endişelendiğimizden geldik.”

Büyükbaba Erling, Darby’ye doğru haşın bir adım attı. “Ne yapmış bu çocuk?”

“Öyle bir şey değil,” dedi Richard. “Çok iyi bir torununuz var. Geçen gün Ja’La oynamasını izledik. Diğer çocuklardan biri hasta. Daha da kötüsü, ikisi öldü.”

Darby’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Öldü mü? Kim?”

“Kıp,” dedi Yonick sesi kesilerek.

“Ve Sidney,” diye ekledi Richard. “Bert de çok hasta.”

Darby şaşkın bir halde donakaldı. Büyükbabası onu avutmak için elini omzuna koydu.

“Kardeşim, Drefan...” Richard elini yana kaldırdı, “bir şifacıdır. Ja’La takımındaki bütün çocukları kontrol ediyoruz. Drefan’ın yardımcı olup olamayacağını bilmiyoruz ama en azından çaba sarf etmek istiyoruz.”

“Ben iyiyim,” dedi Darby titrek bir sesle.

Tıraşsız, cılız bir adam olan Erling’in o kadar çarpık dişleri vardı ki Richard onun yemeğini nasıl çiğnediğini merak etti. Kahlan’ın beyaz elbisesinin ve Richard’ın altın pelerininin soğuk rüzgârda uçuştüğünü görüp eliyle atölyeyi işaret etti.

“Hepiniz içeri buyurun lütfen. Bugün rüzgâr soğuk. İçerisi daha sıcak. Havaya bakılırsa bu akşam kar yağacak gibi.”

Ulic ve Egan arka kapının yanında yerlerini aldı. Askerler sokağı doldurmuştu. Richard, Kahlan, Nadine ve Drefan atölyeye girdi. Cara ve Raina onların peşinden gitti ama kapıların yanlarında beklediler.

Tozlu duvarlarda kancalara asılmış eski iskemleler ve kalıplar vardı. Her köşe örümcek ağlarıyla kapılıydı, nasıl ormandaki ağlarda çiğler asılı kalırsa, buradakilere de tonlarca talaş takılmıştı. Etrafta tezgâha yapıştırılmış iskemle parçaları, ince dişli bir testere, çeşitli daha küçük ve ince planyalar, bir yığın marangoz kalemi vardı. Tezgâhın arkasındaki duvarda çekiçler ve diğer aletlerin yanında birkaç kaba planya ve uzun marangoz planyaları asılıydı.

Kısmen tamamlanmış iskemleler, bitirilmek üzerelermiş gibi halatlarla sıkıca birbirine tutturulmuş ya da kurumak üzere yere bırakılmışlardı. Avluya girdiklerinde büyükbabanın olduğu yerde duran oyma bir ata, bir yontma bıçağıyla çalıştığı yarık bir dişbudak kerestesi takılıydı.

Geniş omuzlu, genç bir adam olan Clive konuşmayı babasına bırakmaktan hoşnutmuş gibi görünüyordu.

“Bu çocuklara bulaşan şey ne?” diye Drefan’a sordu Erling.

Drefan gırtlığını temizledi ama cevabı Richard’a bıraktı.

Richard o kadar yorgundu ki doğru düzgün ayakta bile duramıyordu. Sanki uykuya dalmıştı ve bu sadece kötü bir rüyaydı.

“Veba. Darby’nin iyi olduğunu görünce içim rahatladı.”

Erling’in ağzı bir karış açıldı. “Aziz ruhlar, bizi esirgeyin!”

Clive bembeyaz oldu. “Kızlarım hasta.”

Aniden geri döndü ve merdivenlere doğru koştu ama aniden durdu. “Lütfen, üstat Drefan, onlara bakar mısınız?”

“Tabii ki. Yolu göster.”

Yukarıda, Darby’nin annesi, büyükannesi ve teyzesi etli turta yapıyorlardı. Ocağın üzerinde asılı kazanda şalgamlar kaynıyordu ve pencereler buğuyla kaplanmıştı.

Clive’in seslenmesinden dolayı paniğe kapılan üç kadın, fal taşı gibi açık gözlerle ortak kullanılan odanın ortasında bekliyorlardı. Yabancıları görünce şaşırdılar ama Kahlan’ın beyaz elbisesini fark edince anında eğilerek selam verdiler. İtirafçı Ana elbisesi giyen Kahlan’ın Aydındril’de, hatta Orta Diyar’ın çoğunda takdim edilmeye ihtiyacı yoktu.

“Hattie, bu adam, üstat Drefan, kendisi bir şifacı ve kızlara bakmaya geldi.”

Kısa, saman sarısı saçları bir bandanayla geriden toplanmış olan Hattie ellerini önlüğüne sildi. Bakışları evine gelen tüm bu insanlar arasında hızla dolaştı. “Teşekkür ederim. Buradan, lütfen.”

“Ne şikâyet var?” diye Hattie’ye sordu Drefan yatak odasına giderlerken.

“Beth dünden beri başının ağrıdığından şikâyet ediyor,” dedi Hattie. “Daha önce midesi rahatsızdı. Sıradan çocuk rahatsızlıkları, o kadar.” Bu, Richard’a bir durum izahından çok bir savunma gibi geldi. “Onu rahatlatmak için bir fincan kara ısırgan çayı içirdim.”

“İyi yapmışsın,” diye onu temin etti Nadine. “Yarpuz demlemek de işe yarayabilir. Yanımda biraz var, eğer ihtiyacı varsa bırakacağım.”

“Nezaketiniz için teşekkür ederim,” dedi Hattie, endişesi attığı her adımda artıyordu.

“Ya diğer kız?” diye sordu Drefan.

Hattie neredeyse kapıya gelmişti. “Lily hasta değil ama kendini keyifsiz hissediyor. Sanırım ablası dikkatleri üstüne topladığı ve bal çayı içtiği için ilgi çekmek istiyor. Çocuklar böyledir. Bacaklarında bazı küçük, yuvarlak yaralar var.”

Drefan bir anlığına durdu.

Beth’in ateşi çıkmıştı ama çok ciddi değildi. Balgamlı öksürüğü vardı ve başının ağrımından şikâyet ediyordu. Drefan onu tamamen görmezlikten geldi. Lily’yi battaniyelerin içinde oturmuş, bez bebeğiyle ciddi bir sohbet ederken, inceleyerek izledi.

Büyükanne, Hattie’nin Beth’in örtülerini düzeltmesini kapının eşiğinden izlerken yakasını çekiştiriyordu. Nadine kızı rahatlatmak için konuşurken teyze, Beth’in kahverengi saçlarını ıslak bir bezle siliyordu. Nadine’in gerçekten kendine has, teskin edici bir havası vardı. Çantasındaki deri keselerden şifalı bitkiler seçti ve onlardan kumaş bohçalar yaparken dikkatli bir şekilde, başıyla onaylayan anneye talimatlar verdi.

Richard ve Kahlan, Drefan’la beraber küçük kıza doğru gitti. Kahlan çömeldi ve ona ne kadar güzel bir bebeği olduğunu söyleyip Richard ve Drefan’dan korkmamasını sağladı. Kahlan kolunu Richard’ın beline atıp Lily’ye onun korkulacak birisi olmadığını gösterdi. Richard gülümsemek için kendini zorladı.

“Lily,” dedi Drefan zorlama bir neşeyle, “bebeğinin yaralarını bana gösterebilir misin?”

Lily bebeği ters çevirip baldırlarının içini işaret etti.

“Burada, burada ve burada ahlıyor.” Kocaman, yuvarlak gözleri Drefan’a döndü.

“Peki onun canını yakıyorlar mı?”

Lily başıyla onayladı. “Ben onlara dokunduğumda ‘ahlıyor.’”

“Gerçekten mi? Çok kötüymüş. Ama yakında iyileşeceğinden eminim.” Kızın başında dikilmemek için çömeldi, bir koluyla Kahlan’ın beline sarılıp onu da aşağı, yanına çekti. “Lily, bu benim arkadaşım, Kahlan. Onun gözleri pek iyi değil. Bebeğinin bacaklarındaki yaraları göremiyor. Senin bacaklarındakileri Kahlan’a gösterebilir misin?”

Nadine hâlâ anneyle diğer kız hakkında konuşuyordu. Lily onlara doğru bir bakış attı.

Kahlan, Lily’nin saçlarını geri tarayıp ne kadar güzel bir bebeği olduğunu söyledi. Lily gülümsedi. Kahlan’ın uzun saçlarına hayran olmuştu. Kahlan onun, saçlarına dokunmasına izin verdi.

“Bacaklarındaki acıyan yerleri bana gösterebilir misin?” diye sordu Kahlan.

Lily beyaz geceliğini yukarı çekti. “İşte buradalar, aynı bebeğimin ahları gibi.”

İki uyluğunun içinde de metelik büyüklüğünde siyah lekeler vardı. Drefan nazikçe onlara dokunduğunda Richard nasır gibi sert olduklarını görebildi. Drefan, Lily’ye ne kadar iyi bir kız olduğunu ve bebeğinin ahlalarının sabaha iyileşeceğini söyleyip yanaklarını okşarken Kahlan kızın geceliğini indirip battaniyeyi kucağına tekrar örttü.

“Sevindim,” dedi Lily. “Bebeğim onlardan hoşlanmıyor.”

Erling dalgın bir şekilde marangoz tezgâhında bir iskemle yapımını planlıyordu. Richard onun yaptığı şeye hiç dikkat etmediğini ve onu mahvettiğini görebiliyordu. Merdivenlerden aşağı indiklerinde başını kaldırıp bakmadı. Richard’ın isteği üzerine Clive yukarıda karısı ve kızlarıyla kalmıştı.

“Onlara bulaşmış mı?” diye boğuk bir sesle sordu Erling.

Drefan destek verircesine elini ihtiyarın omuzlarına attı. “Ne yazık ki öyle.”

Erling el planyasını titrek, eğik bir şekilde itti.

“Gençken Sparlville kasabasında yaşadım. Bir yaz, veba salgını geldi. Çok fazla insan öldürdü. Bir daha öyle bir şey görmemeyi diledim.”

“Anlıyorum,” dedi yumuşak bir sesle Drefan. “Ben de vebanın ziyaret ettiği yerler gördüm.”

“Onlar benim tek kız torunlarım. Onlara yardım etmek için ne yapabiliriz?”

“Evi tütsülemeyi deneyebilirsiniz,” diye önerdi Drefan.

Erling homurdandı. “Bunu Sparlville’de yaptık. Tedavi edici ve önleyici ilaçlar satın aldık ama insanlar yine de öldü.”

“Biliyorum,” dedi Drefan. “Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı ama hiç kesin bir çaresi olduğunu duymadım. Gençken işe yaradığını düşündüğün bir şey biliyorsan dene. Ben kesinlikle bütün tedavileri bilmiyorum. En kötü ihtimalle bir zararları dokunmaz ve en iyi ihtimalle yardımları olabilir.”

Erling el planyasını kenara koydu. “Bazı insanlar o yaz, ateşler yakıp hastalığı kanlarından atmaya çalıştı. Bazıları yaz sıcaklığının üzerine bir de çıkan ateşlerinden dolayı kanlarının çok sıcak olduğunu söylediler ve sevdiklerinin kanlarını serinletmeye çalıştılar. Siz hangisini tavsiye edersiniz?”

Drefan başını iki yana salladı. “Üzgünüm ama bilmiyorum. İkisinin de denendiğinde insanların iyileştiğini duydum ve aynı şekilde ikisinden de ölen insanlar duydum. Bazı şeyler bizim elimizde değildir. Bekçi’nin elinden geldiğinde hiç kimse buna karşı koyamaz.”

Erling hafif sakallı çenesini ovuşturdu. “Kızları kurtarmaları için iyi ruhlara dua edeceğim.” Sesi titredi. “Onlar Bekçi’nin henüz dokunmaması gerekecek kadar iyi ve masumlar. Bu ev ve aileye anlatılamayacak derecede neşe getirdiler.”

Drefan elini tekrar Erling’in omzuna koydu. “Özür dilerim, üstat Anderson ama Lily’nin üzerinde işaretler var.”

Nefesi kesilen Erling tezgâha tutundu. Drefan hazırды ve dizleri tutmadığında düşmemesi için onu kollarının altından yakaladı. Oyma atın üzerine oturmasına yardım etti.

Erling iki eliyle yüzünü kapatıp yaşlarını sakladığında Kahlen kafasını çevirip Richard'ın omzuna koydu. Richard uyuşmuş hissediyordu.

"Büyükbaba," diye yukarıdan seslendi Darby, "ne oldu?"

Erling doğruldu. "Bir şey yok evlat. Sadece kız kardeşlerin yüzünden endişelendim, o kadar. Yaşlı adamlar saçmalar, o kadar."

Bu cevabın üzerine Darby merdivenlerden rahatlamış bir şekilde indi. "Yonick, Kip'e olanlar için üzgünüm. Eğer babanın bir şeye ihtiyacı olursa, babamın işimi bırakıp yardıma gelmeme izin vereceğinden eminim."

Yonick başıyla onayladı. O da boşluğa bakıyormuş gibiydi.

Richard çocukların önünde yere çöktü. "İçinizde Ja'La maçında tuhaf bir şey gören oldu mu?"

"Tuhaf mı?" diye sordu Darby. "Hangi açıdan tuhaf?"

Richard parmaklarıyla saçlarını geri taradı. "Bilmiyorum. Hiçbir yabancıyla konuştunuz mu?"

"Tabii ki," dedi Darby. "Orada tanımadığımız bir yığın insan vardı. Maçı askerler de seyrediyordu. Kazandıktan sonra bizi kutlamaya gelen bir sürü tanımadığım insan vardı."

"Onların içinde hiç gözüne çarpanlar oldu mu? Bir şekilde tuhaf gelen birileri?"

"Maçtan sonra Kip'in bir adam ve kadınla konuştuğunu gördüm," dedi Yonick. "Onu sadece tebrik etmeye gittiklerini düşünmüyorum. Eğilmiş, onunla konuşurken ona bir şey gösteriyorlardı."

"Ona bir şey mi gösteriyorlardı? Neydi o?"

"Üzgünüm," dedi Yonick, "ama görmedim. Sırtımı sıvazlayan askerle ilgilenmekle meşguldüm."

Richard çocuğu sorularla korkutmak istemiyordu ama cevaplar almak için zorlaması gerekiyordu. "Bu adam ve kadın nasıl görünüyordu?"

"Bilmiyorum," dedi Yonick. Kardeşinin hayatta olduğu zamanı hatırlarken gözleri yaşlarla doldu. "Adam sıksa ve gençti. Kadın da gençti ama adam kadar değil. Sanırım kadın güzeldi. Saçları kah-

verengiydi.” Eliyle Nadine’i işaret etti. “Onunkiler gibi ama o kadar sık ve uzun değildi.”

Richard, Kahlan’a bir göz attı. Yüzündeki üzgün bakıştan, Richard aynı şeyden korktuklarını anladı.

“Ben onları hatırlıyorum,” dedi Darby. “Kız kardeşlerim de o adam ve kadınla konuştular.”

“Ama ikiniz de onlarla konuşmadınız, değil mi?”

“Konuşmadık,” dedi Darby. Yonick başını iki yana salladı. “Efendi Rahl’ın önünde maçı kazandığımız için sevinçten zıplayıp duruyorduk. Bizi kutlayan çok sayıda insan ve asker vardı; o ikisiyle ben hiç konuşmadım.”

Richard, Kahlan’ın elini tuttu. “Kahlan ve benim, Beth ve Lily’ye bir soru sormamız gerekiyor,” dedi Drefan’a. “Hemen geri geleceğiz.”

Birbirlerine iyice yaslanıp temaslarından destek alarak merdivenlerden çıktılar. Richard kızlardan duyabileceği şeyden dolayı dehşete düşmüş durumdaydı.

“Onlara sen sor,” diye fısıldadı Richard. “Benden korkuyorlar. Seninle daha rahat konuşurlar.”

“Sence onlar olabilir mi?”

Richard’ın onun kimlerden bahsettiğini sorması gerekmiyordu. “Bilmiyorum. Ama sen bana Jagang’ın, maçı Marlin’in gözlerinden izlediğini söylemiştin. Rahibe Amelia, Marlin’le beraberdi. Burada, Aydındril’de bir şey yapıyorlardı.”

Richard kadınları kızlara kısa bir soru soracakları konusunda temin etti. Richard ile Kahlan tekrar yatak odasına giderlerken kadınlar işlerine döndü. Richard, Erling yaptığı iskemleyle ne kadar ilgileniyorsa onların da etli turtalarına o kadar ilgi gösterdikleri düşündü.

“Lily,” dedi önce yumuşak bir sesle küçük kıza Kahlan gülümseyerek, “ağabeyinin Ja’La maçını izlediğin zamanı hatırlıyor musun?”

Lily başıyla onayladı. “O kazandı. Kazandığı için çok mutluyduk. Babam, Darby’nin bir sayı yaptığını söyledi.”

“Evet, biz de onun oyununu izledik ve onun adına mutlu olduk. Konuştuğun o iki kişiyi hatırlıyor musun? Biri adam, biri kadın?”

Kız kaşlarını çatı. “Annem ve babam tezahürat yaparken mi? O adam ve kadın mı?”

“Evet. Sana ne dediklerini hatırlıyor musun?”

“Beth elimi tutuyordu. Tezahürat yaptığımız kişinin kardeşim olup olmadığını sordular.”

“Doğru,” dedi Beth diğer yataktan. Kapıldığı öksürük nöbetinden dolayı susmak zorunda kaldı. Kendisini toplayıp nefes aldığıında devam etti. “Darby’nin çok iyi oynadığını söylediler. Bize o güzel şeyi gösterdiler.”

Richard gözlerini ona dikti. “Güzel şey mi?”

“Kutunun içindeki o parlak şeyi,” dedi Lily.

“Doğru,” dedi Beth. “Benim ve Lily’nin onu görmesine izin verdiler.”

“Neydi o?”

Baş ağrısı çeken Beth kaşlarını çatı. “O... o... tam olarak bilmiyorum. Kutusu o kadar siyahtı ki kenarlarını göremedik. İçindeki parlak şey çok güzeldi.”

Lily başıyla onayladı. “Onu bebeğim de gördü. O da çok güzel olduğunu düşündü.”

“Onun ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz var mı?”

İkisi de başlarını iki yana salladı.

“Kapkara bir kutuydu. Ona bakmak sanki karanlık bir deliğe bakmak gibi bir şeydi,” dedi Richard.

İkisi de başlarıyla onayladı.

“Sanki gece taşına benziyor,” diye ona fısıldadı Kahlan.

Richard o karanlığı çok iyi biliyordu. Sadece gece taşı değil, Orden’in kutularının dış kaplamaları da öyleydi. Bu o kadar uğursuz bir renkti ki sanki bir odadaki bütün ışığı emiyormuş gibiydi.

Richard’ın deneyimlerine göre, o ışık yoksunluğu sadece son derece tehlikeli şeylerle bağlantılıydı. Gece taşı yeraltı dünyasından varlıklar getirebilirdi ve Orden’in kutularında eğer kötüler tarafından

kullanılırsa canlılar dünyasını yok edebilecek büyü vardı. Kutular yeraltı dünyasına bir geçit açabilirdi.

“İçinde parlak bir şey de vardı,” dedi Richard. “Bir muma mı, yoksa bir lambanın alevine mi benziyordu? O şekilde mi parlıyordu?”

“Renkler,” dedi Lily. “Onun çok güzel renkleri vardı.”

“Renkli ışık gibi,” dedi Beth. “Beyaz kumların üzerinde duruyordu.”

Beyaz kumların üzerinde duruyor. Richard’ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. “Kutunun büyüklüğü ne kadardı?”

Beth ellerini en fazla otuz santim kadar açtı. “Yani bu büyüklükteydi. Ama çok kalın değildi. Kitap gibiydi. Sanki bir kitabı açmışlar gibiydi. Evet, kutu bana bir kitabı hatırlattı.”

“Ya içindekiler, içindeki kumda çizgiler var mıydı? Kuru toprağa sopayla çizilen çizgiler gibi?”

Beth vücudunu sarsan bir öksürük krizine yenik düşerken başıyla onayladı. En sonunda öksürük geçtiğinde hızlı hızlı soludu.

“Evet. Şekiller içinde düz çizgiler. Aynen öyleydi. Bir kutu ya da belki büyük bir kitaptı ve o güzel renkleri bize göstermek için onu açtıklarında, içinde düzgün çizilmiş çizgiler olan beyaz kumlar vardı. Sonra güzel renkleri gördük.”

“Yani kumların içinde duran bir şey mi vardı demek istiyorsun? Bu şey renkli ışığın kumların içinde durmasını mı sağlıyordu?”

Beth hatırlamaya çalışarak şaşkınlık içinde gözlerini kırptırdı. “Hayır... sanki ışık kumdan çıkıyormuş gibiydi.” Geriye yığıldı ve yana döndü, hastalığından, vebadan, kara ölümden, siyah bir kutudan kaynaklanan bariz sıkıntı içinde.

Richard eliyle nazikçe kızın kolunu okşadı ve o acı içinde inlerken battaniyeyi iyice üzerine örttü. “Teşekkür ederim Beth. Şimdi dinlen ve bir an önce iyileş.”

Richard, Lily’ye teşekkür edemedi. Sesinin titremeyeceğine güvenmiyordu.

Lily uzandı. Minik alnı kırıştı. “Yorgunum.” Somurttu, neredeyse ağlayacaktı. “Kendimi iyi hissetmiyorum.” Kıvrılıp başparmağını ağzına götürdü.

Kahlan, Lily’nin üstünü örttü ve ona iyileşir iyileşmez bir sürpriz sözü verdi. Kahlan’ın şefkatli gülümsemesi Lily’nin dudaklarında küçük bir tebessüm belirmesini sağladı. Richard bu manzaraya neredeyse gülümsüyordu. Neredeyse.

Sokakta, Andersonların evinden ayrıldıktan sonra Richard, Drefan’ı kenara çekti. Kahlan diğerlerine beklemlerini söyleyip onlara katıldı.

“Hangi işaretler?” diye sordu Richard. “Büyükbabalarına en küçük çocukta işaretler olduğunu söyledin.”

“Kızın bacaklarındaki lekelere işaret denir.”

“Peki kızda onlardan olduğunu söylediğinde ihtiyarın neden neredeyse ödü patladı?”

Drefan mavi gözlerini kaçırdı. “İnsanlar vebadan farklı şekillerde ölür. Bunun nedenini bilmiyorum ama bunun bir şekilde bünyeleriyle ilgili olduğunu düşünüyorum. Herkesin dayanıklılık ve hassaslık aurası farklıdır.

“Neyse ki vebanın neden olduğu bütün ölüm türlerini kendi gözlerimle görmedim, bu nadiren vuku bulur. Bildiklerimin bir kısmını Raug’Moss kalesindeki kayıtlardan öğrendim. Benim gördüğüm veba salgınları küçük, sapa yerlerdeydi. Geçmişte, yüzyıllar önce, büyük şehirlerde birkaç büyük veba salgını olmuş, onların kayıtlarını okudum.

“Bazı insanlarda ani, çok yüksek ateş, dayanılmaz baş ağrıları, kusmalar, sırtlarda keskin ağrılar olarak belirmiş. Ölmeden önce günlerce, hatta haftalarca acıdan delirmişler. Bunlardan çok azı iyileşmiş. Beth öyle. Daha sonra çok daha kötüleşecek. Onun gibi insanların iyileştiğini gördüm. Az da olsa bir şansı var.

“Bazen, ilk çocuktaki gibi görünürler, kara ölüm onları tamamen sarar ve vücutlarını çürütür. Diğerleri boyunlarında, koltuk altlarında ya da kasıklarında olağanüstü acı veren şişliklerden ız-

dırıp çeker ve sonunda ölene kadar sefil bir halde kıvranırlar. Bert öyle. Eğer şişlikler uç verip patlamaya ve akmaya teşvik edilirse, çoğunlukla iyileşirler.”

“Ya Lily?” diye sordu Kahlan. “O gördüğün işaretler neydi?”

“Onları daha önce hiç kendi gözlerimle görmemiştim ama kayıtlarımızdan okumuştum. Bu işaretler bacaklarda ve bazen göğüste belirir. İşaretleri olan insanların hasta oldukları çoğunlukla ölene kadar bilinmez. Bir gün üzerlerinde işaretler olduğunu dehşet içinde fark ederler ve ondan kısa bir süre sonra ölürler.

“Çok az acı çeker ya da hiç acı çekmeden ölürler. Ama hepsi ölür. İşaretleri olanlardan hiçbiri bugüne kadar yaşamadı. O ihtiyar onları daha önce görmüş olmalı çünkü bunu biliyor.

“Benim gördüğüm vebalarda, salgınlar ne kadar şiddetli olursa olsun asla işaretleri açığa çıkmamıştı. Kayıtlar büyük salgınların en kötülerinin, en yaygın ölüm oranları olanların, işaretlerin açığa çıktığı salgınlarda olduğunu söylüyor. Bazı insanlar onların Bekçi'nin ölümcül dokunuşunun işaretleri olduğunu düşünüyor.”

“Ama Lily daha küçük bir kız,” diye itiraz etti Kahlan, sanki karşı çıkmak bunu değiştirebilirmiş gibi, “hasta gibi görünmüyor. Onun bunu yaşaması...”

“Lily kendisini keyifsiz hissediyor. Bacaklarındaki işaretler tamamen gelişmiş durumda. Gece yarısı olmadan ölecek.”

“Bu gece mi?” diye sordu Richard hayretler içinde.

“Evet. En geç. Büyük ihtimalle birkaç saat içinde. Hatta sanırım...”

Evden uzun, tiz bir kadın çılgılığı geldi. Sesteki dehşet Richard'ın bütün kemiklerini titretti. Sokağın diğer ucunda alçak sesle konuşan askerler aniden sustular. Tek ses yandaki sokaktan gelen bir köpek havlamasıydı.

Evden bir adamın acı dolu feryadı yükseldi.

Drefan gözlerini kapattı. “Tam da daha da çabuk olabilir diyecektim.”

Kahlan yüzünü Richard'ın omzuna gömdü. Gömleğini sıkıca tuttu. Richard'ın başı dönüyordu.

“Onlar çocuk,” diye ağladı Kahlan. “O alçak herif, çocukları öldürüyor!”

Drefan’ın alnı kırıştı. “Kahlan neden bahsediyor?”

“Drefan...” Richard titreyen Kahlan’a sıkıca sarıldı, “sanırım bu çocuklar birkaç gün önce bir Ja’La maçına bir büyücüyle bir efsuncu gittiği ve bu salgını başlatmak için büyü kullandıkları için ölüyorlar.”

“Bu mümkün değil. İnsanların hastalanması bundan çok daha uzun sürer.”

“Büyücü sen ilk geldiğinde Cara’yı yaralayan kişiydi. Çukurun duvarında bir kehanet bıraktı. Şöyle başlıyor: ‘Kızıl ayda ateş fırtınası gelecek.’”

Drefan ona şüpheli bir şekilde kaşlarını çatarak baktı. “Büyü nasıl bir veba başlatabilir ki?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Richard.

Kehanetin sonrasını yüksek sesle söylemeye dayanamadı: *Kızıl ayda ateş fırtınası gelecek. Kılıca bağlı olan kişi, halkının ölmesini izleyecek. Eğer hiçbir şey yapmazsa, o zaman o ve bütün sevdikleri, fırtınanın alevinde ölecekler çünkü çelikten ya da efsunla yapılmış hiçbir kılıç bu düşmana dokunamaz.*

Kollarının arasındaki Kahlan titredi ve Richard onun kehanetin son bölümünden dolayı ızdırap çektiğini anladı.

Yangın felaketini söndürmek için o, rüzgârda deva aramalı. O yolda yıldırım onu bulacak çünkü beyazlar giyen gerçek aşkı ona kanıyla ihanet edecek.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Sarayın geniş arazisinin kenarında, D'Haralı askerlerden bir devriye onları gördü ve hazır ol duruşuna geçtiler. Askerlerin ötesinde, Kahlan şehrin sokaklarının her yerinde İtirafçı Ana ve Efendi Rahl'a eğilerek selam vermek için duran, işlerine gitmekte olan insanları görebiliyordu.

İlk bakışta, ticari aktiviteler her günkü gibi görünse de Kahlan hemen göze çarpmayan değişiklikleri fark edebildiğini düşündü: Bir arabaya fıçılar yükleyen adamlar yakından geçen insanları dikkatli bir şekilde inceliyordu, esnaflar müşterilerini değerlendirircesine süzüyordu; sokakta yürüyen insanlar sohbet etmek için duranların uzağından geçiyordu. Dedikodu yapan insan gruplarının sayısı çok artmış gibi görünüyordu. Sokaklarda kahkaha dikkat çekici bir şekilde eksilmişti.

Devriye gezen askerler yanlarından geçerken deri ve zincir zırhlarının üstünden kalplerine yumruklar vurarak onları selamladıktan sonra sevecen bir şekilde gülümsediler.

"Yaşasın Efendi Rahl!" diye hep bir ağızdan bağırdılar. "Yaşasın Efendi Rahl!"

“Teşekkür ederim Efendi Rahl,” diye onlara doğru bağırdı askerlerden biri. “Bizi iyileştirdiniz! Sağlığımıza kavuşturdunuz! Sayenizde iyiyiz. Yüce büyücü Efendi Rahl çok yaşa!”

Richard tam adımını atarken donup kaldı, askerlere değil, önündeki yere bakıyordu. Pelerini ani bir rüzgâra kapılıp üzerini sardı ve onu altın parıltılarıyla örttü.

Diğerleri de katıldılar. “Efendi Rahl çok yaşa! Efendi Rahl çok yaşa!”

Richard ellerini yumruk yapmış bir şekilde onlara doğru bakmadan yürümeye başladı. Koluna girmiş olan Kahlan elini aşağı indirip onu yumruğunu açmaya, parmaklarını onunkilerin içine geçirmeye zorladı. Onu anladığını sessizce göstermek ve destek vermek için elini sıktı.

Kahlan göz ucuyla baktığında, Drefan ve Nadine’in arkasında duran Cara’nın, askerlere susmaları ve yollarına devam etmeleri için kızgın bir şekilde işaret ettiğini gördü.

Önlerindeki mesafede, hafif bir yükseltinin üzerinde İtirafçılar Sarayı’nın büyük meydanı bütün taş sütunlarının, geniş duvarlarının ve şık kulelerinin görkemiyle, kararan gökyüzünde saf bir beyazlıkta yükseliyordu. Sadece güneş batmıyordu, kara bulutlar da bir fırtınanın vaadini taşıyan ulaklar gibi hızla geliyorlardı. Birkaç maceracı kar tanesi rüzgârla, hızla uçuşup gelecek güruhun öncülüğünü yapıyorlardı. İlkbahar henüz hüküm sürmeye başlamamıştı.

Kahlan hayatı buna bağılıymış gibi Richard’ın elini yakaladı. Zihninde sadece hastalık ve ölümün görüntüsü vardı. Yaklaşık bir düzine hasta, veba bulaşmış çocuk görmüşlerdi. Richard’ın sararmış yüzü, Kahlan’ın gördüğü altı ölü yüzden daha iyiymiş gibi görünüyordu.

Kahlan’ın midesi ağrıdı. Gözyaşlarını, çığlıklarını, feryatlarını tutmaktan karın kaslarına kramp girmişti. Çocuklarının, sandıklarından daha hasta olabileceğinden dolayı dehşete düşmüş ya da hasta olduklarını bilmelerine rağmen buna inanmayı reddeden annelerin

önünde kontrolünü kaybedip ağlayamayacağına dair kendi kendine söz vermişti.

Bu annelerin çoğu Kahlan'dan yaşlı değildi. Onlar mahvedici bir dram yaşayan, değerli çocuklarını koruması için iyi ruhlara acıklı dualar eden genç kadınlardı. Kahlan onların yerinde olsa aynı duruma düşmeyeceğini söyleyemezdi.

Ebeveynlerden bazıları, Andersonlar gibi, nasihat ve destek için ailenin yaşlı üyelerine güveniyorlardı ama bazı anneler genç ve yalnızdı, kocaları da neredeyse çocuk gibi olduğundan, yardım isteyebilecekleri hiç kimseleri yoktu.

Kahlan boştaki elini karnındaki acı veren kasılmaların üzerine koydu. Richard'ın ne kadar perişan olduğunu biliyordu. Omuzlarında taşıyamayacağı kadar çok yük vardı. Kahlan'ın onun için güçlü durması lazımdı.

İki yanda da görkemli akça ağaçlar vardı, çıplak, sık dallar üst taraflarda birbirine girmişti. Tomurcukların açılmasına az zaman kalmıştı. Bu ağaç tünelinden geçip saraya doğru kıvrılarak giden yola ulaşıtlar.

Arkalarında Drefan ve Nadine denenmesi gereken şifalı bitkiler ve ilaçlar hakkında fısıldayarak konuşuyorlardı. Nadine bir şey öneriyor, Drefan işe yaramaz ya da denemeye değer olduğuna dair fikrini söylüyordu. Drefan hastalığın nasıl geliştiği ve vücudun savunmalarını yıkıp bir rahatsızlığın yerleşmesine izin veren nedenler üzerine ona nazik bir şekilde bilgiler veriyordu.

Kahlan, Drefan'ın hastalananlara neredeyse aşağılıyormuş gibi baktığına dair belli belirsiz bir izlenim edindi, sanki Drefan'ın sürekli bahsettiği auralar ve enerji akışlarıyla yeterince ilgilenmedikleri için, Drefan gibi kendi vücutlarına daha iyi bakanların yanında değersiz oldukları için bir salgına yenik düşmeleri bekleniyormuş gibi.

İnsanlara şifa verme konusunda onun gibi bilgili olan bir kişinin, fahişeler ve onlara giden adamlar gibi, kendilerine hastalık bulaştıran kişiler karşısında hayal kırıklığına uğruyor olmaları ge-

rektiğini tahmin etti. En azından Drefan onlardan biri olmadığını için Kahlan rahatladı.

Kahlan, Drefan'ın söylediği şeylerin bazılarını gerekçeli nedenlerden mi, yoksa sadece küstahlıktan mı söylediğinden emin değildi. Kendisi de sağlığını hor gören insanlara karşı düş kırıklığı hissetmişti. Gençken belli bazı baharatlar içeren yağlı soslar yediği için sürekli hastalanan bir diplomat vardı. Onları yedikten sonra hep nefes almakta güçlük çekerti. O sosları severdi. Bir gün resmî bir yemekte, sevdiği soslardan birini tıka basa yemiş ve masada ölüvermişti.

Kahlan o adamın kendini böyle neden hasta ettiğini anlayamamıştı ve onun için üzülmekte zorlanmıştı. Doğrusu o diplomat ne zaman resmî bir akşam yemeğine gelse Kahlan ona her zaman küçümseyerek bakardı. Drefan'ın da bazı insanlara aynı hisleri besleyip beslemediği merak etti ama Drefan insanları hasta eden şeyler hakkında çok daha fazla şey biliyordu. Drefan'ın Cara'nın aurasında harikulade şeyler yaptığını görmüşü ve bu hastalığın bazen zihin tarafından etkilenebileceğini de biliyordu.

Kahlan birkaç kez çok batıl inançlı ve gerici insanların yaşadığı, Langden denen küçük bir yerde durmuştu. Onların güçlü yerel şifacısı, Langden halkını çok rahatsız eden baş ağrılarını onları ele geçiren kötü ruhların getirdiğine karar vermişti. Kötü ruhları kovmak için başı ağrıyanların ayaklarının altına kor haline gelmiş demirler koymalarını emretmişti. Bu harikulade bir tedavidir. Kötü ruhlar Langden'deki hiç kimseyi ondan sonra bir daha asla ele geçirmemişti. Baş ağrıları geçmişti.

Keşke veba da böyle kolay kaybolabilseydi.

Keşke Nadine böyle kolay ortadan kaybolabilseydi. Bu kadar ihtiyaç duyulurken, şimdi onu gönderemezlerdi. İstese de istemese de Nadine bu iş bitene kadar burada kalacaktı. Shota sanki Richard'a pençelerini iyice geçiriyormuş gibiydi.

Kahlan, Richard'ın Nadine'e ne dediğini bilmiyordu ama tahmin edebiliyordu. Nadine aniden aşırı nezaket hastalığına kapılmıştı.

Kahlan, Nadine'in özü'nün samimi olmadığını biliyordu. Büyük ihtimalle Richard, eğer özür dilemezse onu canlı canlı kazanda kaynatacağını söylemişti. Cara'nın Nadine'e sık sık bakış tarzından Kahlan, Nadine hakkında endişe edilecek şeylerin Richard'dan fazlası olduğundan şüphelendi.

Kahlan ve Richard grubun geri kalanının önünde, girişin iki yanına konmuş devasa beyaz sütunların arasından, sarayın içine açılan, üzerlerine geometrik tasarımlar oyulmuş kapılardan girdiler. İçerideki mağara gibi büyük salon, tepelerinde altın başlıklar olan cilalı beyaz mermer sütunların arasına yerleştirilmiş soluk mavi cam pencereler ve duvarlara aralıklı asılmış onlarca lambayla aydınlatılmıştı.

Uzaktaki deri giysili bir figür siyah beyaz mermer karelerin üzerinden onlara doğru yaklaştı. Sağdaki, misafir odalarının tarafından başka birisi daha geliyordu. Richard yavaşlayıp durdu ve döndü.

"Ulic, lütfen gidip General Kerson'u bulur musun? D'Hara karargâhında olabilir. General Baldwin'in nerede olduğunu bilen var mı?"

"Büyük ihtimalle Kelton'un sarayındadır, Krallar Sokağı'nda," dedi Kahlan. "Kan Soyu'nu yenmemiz için bize yardım ettiğinden beri orada kalıyor."

Richard bitkin bir şekilde başıyla onayladı. Kahlan onu o güne kadar hiç bu kadar kötü halde görmediğini düşündü. Ruhsuz gözleri kül gibi bir suratın içinden bakıyorlardı. Richard üç metre bile uzağında olmayan Egan'ı aramak için gözlerini kısarak bakarken ayakları üzerinde sallandı.

"Egan, işte buradasın. Gidip General Baldwin'i getir lütfen. Nerede olduğunu bilmiyorum ama birilerine sorabilirsin."

Egan, Kahlan'a doğru hızlı, tedirgin bir bakış attı. "Başka birilerini de getirmemizi ister misiniz Efendi Rahl?"

"Başkalarını mı? Evet. Subaylarını da getirmelerini söyle onlara. Ben ofisimde olacağım. Onları oraya getir."

Ulic ve Egan görevlerine gitmeden önce, ikisi de yumruklarını kalplerinin üzerine vurdu. Onlar giderken, iki Mord-Sith'e hızlıca

elleriyle işaret ederek bir mesaj ilettiler. Bunun üzerine Cara ve Rarina, Tristan Bashkar temkinlice dururken Richard'a yaklaşıp onu korumak için onun önüne geçtiler.

Berdine tüm dikkatini ellerindeki açık günceye vermiş halde diğer taraftan dolaştı. İncelediği şeye tamamen dalmış ve etrafındaki hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Kahlan, elini uzatıp onu durdurmak üzereyken Richard'a çarptı. Akıntıya kapılıp kıyıya vuran bir sandal gibi sarsılarak durdu.

Tristan eğilerek selam verdi. "İtirafçı Ana. Efendi Rahl."

"Kimsin?" diye sordu Richard.

"Jaralı Tristan Bashkar, Efendi Rahl. Ne yazık ki resmî olarak tanıştırılmadık."

Richard'ın gri gözleri birden canlandı. "Teslim olmaya mı karar verdin, elçi Bashkar?"

Tristan resmî olarak tanışmayı bekleyerek tekrar reverans yapmak üzereydi. Richard'ın sorusunun hemen gelmesini beklemiyordu. Gırtlığını temizledi ve doğruldu. Rahat gülümsemesi hemen yüzünde belirdi.

"Efendi Rahl, anlayışınıza minnettarım. İtirafçı Ana bana yıldızlardan gelecek alametleri gözlemlemem için iki hafta verdi."

Richard'ın sesine güç geldi. "Halkınızı yıldızlar yerine kılıçlar görme riskine atıyorsunuz, elçi."

Tristan kabanının düğmelerini çözdü. Kahlan gözünün ucuyla Cara'nın Agiel'inin elinde kıpırdadığını gördü. Tristan fark etmedi. Rahat bir tavırla kabanının eteklerini geri çekip elini kalçasına koyarak açık tutarken gözlerini Richard'dan ayırmadı. Bunu yaptığında kemerindeki bıçak ortaya çıktı. Raina Agiel'ini elinde çevirdi.

"Efendi Rahl, İtirafçı Ana'ya açıkladığım gibi, halkımız D'Hara İmparatorluğu'na katılmayı büyük bir neşe içinde dört gözle bekliyor."

"D'Hara İmparatorluğu mu?"

"Tristan," dedi Kahlan, "şu an çok meşgulüz. Bu konuyu konuştuk zaten ve sana iki hafta verildi. Şimdi, bize müsaade edecek misin?"

Tristan saç buklesini geriye taradı, ışıldayan kahverengi gözleri dikkatle Kahlan'a bakıyordu. "O zaman hemen konuya gireceğim. Aydındril'de bir salgının başladığına dair söylentiler duydum."

Richard'ın öfkeli bakışı aniden belirdi. "Bu bir söylenti değil. Doğru."

"Ne kadar tehlikeli?"

Richard'ın eli kılıcının kabzasını buldu. "Eğer İmparatorluk Düzeni'ne katılırsanız, elçi, veba salgınının bende değil, sizde başlamış olmasını dileyeceksiniz."

Kahlan iki adamın bu kadar çabuk ve yoğun bir şekilde birbirlerinden hoşlanmadıklarını nadiren görmüştü. Richard'ın yorgunluktan bitkin olduğunu ve bu kadar çok hasta ya da ölü çocuk gördükten sonra, Tristan gibi kendi postunu kurtarmaya çalışan bir soylu tarafından sorgulanma havasında olmadığını biliyordu. Jara, Kahlan'ı ölüme mahkûm eden konseydeydi. Kafası kesilmesi için oy veren Tristan olmasa da bunu yapan onun ülkesinden bir konsey üyesiydi. Richard o Jaralı konsey üyesini öldürmüştü.

Kahlan, Tristan'ın, Jara'nın teslim olmasını isteyen kişi olması dışında, neden bir anda Richard'dan hoşlanmadığını anlayamadı. Bunun yeterli bir neden olabileceğini tahmin etti; eğer onun yerinde olsaydı Kahlan da aynı şeyi hissedebilirdi.

Kahlan iki adamın da çelikleri her an çekmesini bekliyordu. Drefan aralarına girdi.

"Ben Drefan Rahl, Raug'Moss şifacılar cemaatinin Başrahibi'yim. Vebayla ilgili bazı deneyimlerim var. Size odanıza kapanıp yabancılarla temastan kaçınmanızı tavsiye ederim. Özellikle fahişelerden. Bunun dışında, yeterince uyumanızı ve düzgün, sağlıklı yemekler yemenizi.

"Bu şeyler vücudunuzun hastalığa karşı dirençli olmasını sağlayacak. Aynı zamanda, saraydaki çalışanlara, hastalığa karşı kendilerini nasıl güçlendireceğini anlatacağım. Akli başında olan herkes gibi, gelip benim öğütlerimi dinleyebilirsiniz."

Tristan ciddi bir şekilde Drefan'ı dinledi. Eğilerek selam verip tavsiyesi için ona teşekkür etti. "Gerçeği söylemenizi takdir ediyorum Efendi Rahl. Çoğu kişi bu kadar ciddi bir sorun karşısında beni kan-

dırmaya çalışırdı. Neden bu kadar meşgul olduğunuzu anlıyorum. İşlerinizle ilgilenebilirsiniz diye çekiliyorum.”

Richard, Tristan'ın arkasından ateş püsküren gözlerle bakarken Berdine yanına geldi. Kahlan günceye yoğun bir şekilde odaklanmış halde, kendi kendine mırıldanıp Ulu D'Hara diline ait kelimeleri telaffuz etmeye çalışan Berdine'in konuşulanlardan herhangi bir şey duymadığını düşündü.

“Efendi Rahl, sizinle konuşmam gerekiyor,” diye mırıldandı Berdine.

Richard beklemesi gerektiğini gösteren bir işaretle elini onun omzuna koydu. “Drefan, Nadine, sizde baş ağrısı için bir şey var mı? Başım çok kötü ağrıyor.”

“İşe yarayabilecek bazı bitkilerim var Richard,” dedi Nadine.

“Bende daha iyi bir şey var.” Drefan, Richard'a doğru eğildi. “Adına uyku diyorlar. Belki geçmişte bunu deneyimlediğini hatırlıyorsundur?”

“Drefan, bir süredir uyanık olduğumu biliyorum ama...”

“Günler ve gecelerdir.” Drefan parmağını kaldırdı. “Eğer uykusuzluğun sonuçlarını sözde çarelerle gizlemeye kalkarsan, kendine bir yararın olmaz. Baş ağrısı öncekinden çok daha kötü bir şekilde tekrar başlayacak. Gücünü yok edeceksin. Ne kendine ne de başka birisine yararın olacak.”

“Drefan haklı,” dedi Kahlan.

Berdine başını bile kaldırmadan güncede okuduğu sayfayı çevirdi.

“Ben de katılıyorum. Biraz uyuduktan sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum.” Berdine en sonunda etrafında başka insanlar olduğunu fark etmiş gibiydi. “Artık uykumu aldığım için daha iyi düşünabiliyorum.”

Richard elini kaldırarak onların ısrarını geçiştirdi. “Biliyorum. Yakında, söz veriyorum. Şimdi, bana ne söylemek istiyordun Berdine?”

“Efendim?” Berdine tekrar okumaya dalmıştı. “Rüzgârlar Tapınağı'nın nerede olduğunu buldum.”

Richard'ın kaşları kalktı. “Ne?”

“Biraz uyuduktan sonra, daha net bir şekilde düşünebildim. Sınırlı anahtar kelime arayarak araştırmamızı kısıtladığımızı fark ettim, bu yüzden aynı durumda olsalar eski büyücülerin ne yapacağını düşünmeye çalıştım. Vardığım sonuca göre...”

“Nerede?!” diye bağırdı Richard.

Berdine en sonunda şaşkın bir şekilde kafasını kaldırdı. “Rüzgârlar Tapınağı Dört Rüzgâr Dağı’nın tepesinde duruyor.”

Berdine ilk kez Raina’yı fark etti. Gülümseyerek birbirlerini selamladılar, bakışları onlara has bir sıcaklık paylaşıyordu.

Kahlan, Richard’ın sorgulayıcı bakışına karşı omuz silkti. “Berdine, onun nerede olduğunu bize söyleyemediğin sürece bunun bir faydası yok.”

Berdine bir an kaşlarını çatı ve elini sallayarak özür diledi. “Ah. Özür dilerim. Bu, çevirisi,” tekrar kaşlarını çatı, “sanırım.”

Richard eliyle yüzünü sildi. “Kolo ona ne diyor?”

Berdine bir sayfa öncesine gitti ve güncelyi çevirip yazının üstünde bir yere parmağıyla vurdu.

Richard gözlerini kısarak baktı. “*Berglendursch ost Kymermossf*,” diye günlükten okudu. “Dört Rüzgâr Dağı.”

“Aslında,” dedi Berdine, “*Berglendursch* sadece dağdan çok daha fazla şey anlamına geliyor. *Berglen* ‘dağ’ ve *dursch* bazen ‘kaya’ manasına gelebiliyor ama aynı zamanda başka anlamları da var, mesela ‘iradesi güçlü’ gibi ama burada sanırım kayalık dağ ya da kayadan yapılmış dağ gibi bir şey demek. Yani, kayalık dört rüzgâr dağı... gibi bir şey.”

Yorulan Kahlan ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Kymermosst Dağı?”

Berdine burnunu kaşıdı. “Evet. Aynı yer olabilir miş gibi geliyor kulağa.”

“Burasının aynı yer olması gerekiyor,” dedi Richard saatlerdir ilk kez iyimser görünürken. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Evet. Kymermosst Dağı’na çıktım,” dedi Kahlan. “Oranın rüzgârlı ve kayalık olduğuna hiç şüphe yok. Dağın tepesinde eski harabeler var ama bir tapınağa benzemiyorlar.”

“Belki o harabeler tapınaktır,” diye fikrini söyledi Berdine. “Onun ne kadar büyük olduğunu bilmiyoruz. Bir tapınak küçük de olabilir.”

“Hayır, bu durumda öyle olduğunu sanmıyorum.”

“Neden?” diye sordu Richard. “Orada ne var? Ne kadar uzak?”

“Kuzeydoğuda, çok uzak değil. Belki atla bir gün sürer, gününe bağlı. En fazla iki. Yaşamayı oldukça zor bir yer. Dağa çıkan eski patika çok tehlikeli olsa da Kymermosst Dağı'ndan gitmek sizi çok zorlu bir araziden geçmekten ve günlerce yolculuk yapmaktan kurtarır.

“En üstünde eski bir harabe vardı. Görünüşlerinden anlaşıldığı kadarıyla sadece bir çeşit ek binalar. Ben birçok görkemli yer gördüm: Mimari olarak oradaki şeyin ana yapı olmadığını fark ettim. İtirafçılar Sarayı'ndaki ek yapılar gibi şeyler. Binaların arasından geçen bir yol var, ek binaların içinden geçen büyük bir yaya yoluna benziyor.”

Richard başparmağını geniş, deri kemerinin arkasına soktu. “Peki o nereye gidiyor, o büyük yol?”

Kahlan, Richard'ın gri gözlerine baktı. “Doğruca uçurumun kenarına. Bu binalar bir uçurumun kenarındalar. Dik kayalık duvar bin ya da bin iki yüz metrelik bir uçurum.”

“Uçuruma oyulmuş merdiven var mı? Tapınağa giden bir şey?”

“Richard, anlamıyorsun. Bu binalar uçurumun kenarında. Bu binalar, duvarlar ve yolun devam ettiği açıkça belli çünkü aniden tuhaf bir şekilde kenarda kesiliyorlar. Bir zamanlar orada dağ devam ediyormuş. Artık yok. Hepsi çöküp gitmiş. Heyelan gibi bir şey. Harabelerin, ana binanın ve dağın ötesindeki şey her neyse gitmiş.”

“Kolo da öyle yazıyor. Ekip geri döndü ve Rüzgârlar Tapınağı yoktu.” Richard perişan görünüyordu. “Bir daha hiç kimse oraya gidemesin diye, dağın yanını parçalayıp Rüzgârlar Tapınağı'nı gömmek için büyü kullanmış olmalılar.”

“Şey,” diyerek iç çekti Berdine, “Rüzgârlar Tapınağı'nın bir heyelan ya da çığla kaydığı hakkında Kolo bir şey anlatıyor mu diye günceye bakmaya devam edeceğim.”

Richard başıyla onayladı. “Belki güncede bununla ilgili başka şeyler olabilir.”

“Efendi Rahl, düğüne gitmeden önce bana yardım etmek için zamanınız olacak mı?” Büyük salona buz gibi bir sessizlik çöktü.

“Berdine...” dedi Richard, ağzı açıldı ama başka kelime çıkmadı.

“Askerlerin iyileştiğini duydum,” dedi Berdine kısaca Kahlan’a ve sonra tekrar Richard’a bakarak. “Bana askerler iyileşir iyileşmez İtirafçı Ana’yla evlenmek için gideceğinizi söylediniz. Askerler iyileşti.” Sırıttı. “Sizin gözdeniz olduğumu biliyorum ama fikrinizi değiştirmediniz, değil mi? Kararsız değilsiniz, değil mi?”

Şakasına hiç kimsenin gülmediğini fark etmemiş gibi sabırsızca bekledi.

Richard donakalmış gibi görünüyordu. Konuşamadı. Kahlan o sözleri söylemekten korktuğunu, onun kalbini kıracağından korktuğunu biliyordu.

“Berdine,” dedi Kahlan büyük sessizliğin içine, “Richard ve ben evlenmek için gitmeyeceğiz. Bu düğün iptal edildi. En azından şimdilik.”

Bu sözleri fısıltıyla söylemesine rağmen, sanki onları bağırarak söylemişçesine mermer duvarlardan yankılanmış gibi geldiler.

Nadine sırtmış olsa, o anki, özenle takındığı boş ifadeden daha çok şey söylemiş olmazdı. Bir şekilde bu, sırtmasından çok daha kötüydü çünkü bu, ifadesini kontrol etmeye çalıştığını çok daha açık bir hale getirmişti ama yine de hiç kimse onu kınayamazdı.

“İptal mi edildi?” Berdine şaşkın bir şekilde gözlerini kırıştırdı. “Neden?”

Richard, Kahlan’a bakmaya cesaret edemedi ve gözlerini Berdine’e dikti. “Berdine, Jagang Aydındril’de bir veba salgını başlattı. Çukurdaki kehanet bununla ilgiliydi. Biz burada halk için çalışıyoruz, kendimiz için değil... Bir düşünsene...”

Richard sustu.

Berdine elindeki günceyi indirdi. “Özür dilerim.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Kahlan gözlerini pencereden, çöken geceye, yağan karlara dikmişti. Arkasında, Richard çalışma masasında oturuyordu, altın pelerini koltuğunun koluna yayılmıştı. Subayların gelmesini beklerken Berdine'le günce üzerinde çalışıyordu. Bütün konuşmayı Berdine yapıyordu. Berdine ona bir kelimenin anlamı hakkında ne düşündüğünü ve bunun nedenini söylediğinde arada sırada homurdanıyordu. Kahlan, bu kadar yorgunken Richard'ın Berdine'e pek yardımcı olacağını sanmıyordu.

Kahlan omzunun üzerinden geri baktı. Drefan ve Nadine şöminenin yanında birbirlerine sokulmuşlardı. Richard generallerin sorabileceği sorular olabilir diye onların da gelmesini istemişti. Nadine dikkatini Drefan'a vermişti, Richard'a ve özellikle Kahlan'a bakmamaya çalışıyordu. Büyük ihtimalle Kahlan'ın, gözlerindeki zafer parıltısını fark edeceğini biliyordu.

Hayır. Bu, Nadine'in, Shota'nın zaferi değildi. Bu sadece bir ertelemeydi. Ama... Ne zamana kadardı? Onlar bu salgını durdurana kadar mıydı? Aydındril'deki insanların çoğu ölene kadar mı? Kehanetin önceden haber verdiği gibi kendileri de vebaya tutulup ölene kadar mı?

Kahlan, Richard'ın yanına gitti ve ona dokunmaya duyduğu müthiş ihtiyaçla elini onun omzuna koydu. Neyse ki Richard'ın da elini onunkinin üzerine koyduğunu hissetti.

“Sadece erteledik,” diye fısıldadı Kahlan, Richard'ın kulağına yaklaşp. “Bu, hiçbir şeyi değiştirmeyecek Richard. Sadece düğünü biraz erteleyecek, o kadar. Söz veriyorum.”

Richard ona gülümserken Kahlan'ın elini okşadı. “Biliyorum.”
Cara kapıyı açıp içeri uzandı. “Efendi Rahl, şimdi geliyorlar.”

“Teşekkürler Cara. Kapıyı açık bırak ve onlara içeri girmelerini söyle.”

Raina şöminedeki uzun bir parça odunu yaktı. Masanın diğer ucundaki başka bir lambayı yakmak üzere eğilerek uzanırken dengesini korumak için Berdine'in omzuna elini koydu. Uzun, siyah saç örgüsü omzundan kayıp Berdine'in yüzünü gıdıkladı. Berdine yanağını kaşdı ve Raina'ya hafifçe gülümsedi.

İkisinin başkalarının önünde birbirlerine dokunmalarını, hatta birbirlerinin varlıklarından haberdar olduklarını belli ettiklerini bile görmek çok nadir görülen bir şeydi. Kahlan bu davranışın Raina'nın o gün gördüklerinden kaynaklandığını biliyordu. O da kendisini yalnız hissediyordu ve desteğe ihtiyaç duyuyordu. Eğitimleri ne kadar köreltici olursa olsun, acıya karşı ne kadar hissiz olurlarsa olsunlar, insani duyguları yeniden canlanıyordu. Kahlan, kara gözlerine bakınca Raina'nın çocukların acı çekerek ölmelerine tanık olmaktan etkilendiğini görebiliyordu.

Kahlan koridorda Cara'nın adamlara içeri girmelerini söylediğini duydu. Her zamanki gibi, parlak deri üniformasıyla, kır saçlı, kaslı General Kerson kapıdan içeri girdi. Adaleleri kollarını örten zincir zırhın altından kabarıyordu.

Arkasından Keltan birliklerinin komutanı, güçlü General Baldwin girdi. Uçları çenesinin altında kadar uzamış, yer yer beyaz lekeli siyah bıyıkları olan yaşlı bir adamdı. Her zamanki gibi, yeşil ipek astarlı, bir omzuna iki düğmeyle takılmış peleriniyle seçkin görünüyordu. Siyah bir çizginin sarı ve mavi kalkanı çaprazlama

böldüğü bir hanedan arması, zırhının üstüne giydiği bronz cübbesinin önünü süslüyordu. Lamba ışıkları süslemeli kemer tokası ve gümüş kılıç kınından parılıyordu. Gösterişli olduğu kadar vahşi bir görünüşü de vardı.

Onlara eşlik eden subay birliğinin önünde salona giren iki general eğilerek selam verdi. Eğilirken, lamba ışığında General Baldwin'ın kafası incelmış kır saçlarının içinden parladı.

“Kraliçem,” dedi General Baldwin. “Efendi Rahl.”

Richard ayağa kalkıp koltuğunu geri iterken Kahlan adama başıyla selam verdi. Berdine, Richard'ın yolundan çekilmek için kendi iskemlesini kenara çekti. Başını kaldırmaya tenezzül etmedi. O bir Mord-Sith'ti ve meşguldü.

“Efendi Rahl,” dedi General Kerson doğrulup yumruğunu kalbine vurarak selam verirken. “İtirafçı Ana.”

Arkalarındaki subayların hepsi eğilerek selam verdi. Richard bütün bunlar bitene kadar sabırla bekledi. Kahlan onun başlamaya hevesli olamayacağını hayal edebiliyordu.

Richard çok kısa kesti. “Baylar, Aydindril’de bir salgın olduğunu size üzülerek bildiriyorum.”

“Salgın mı?” diye sordu General Kerson. “Ne salgını?”

“Bir hastalık. İnsanların hastalanıp ölmesine neden olan bir salgın. Bir tür veba.”

“Kara ölüm,” diye Kahlan ve Richard'ın arkasından ciddi bir sesle araya girdi Drefan.

Bütün adamlar sanki hep birden nefes almış gibi oldular. Sessizce bekliyorlardı.

“Başlayalı çok olmadı,” dedi Richard, “bu yüzden, neyse ki birkaç önlem alabileceğiz. Şu an için birkaç düzineden az vaka biliyoruz. Tabii ki kaç kişiye bulaştığını ve kaçının hastalandığını henüz öğrenememiz mümkün değil. Hastalığa yakalananların neredeyse yarısı şimdiye kadar öldü. Sabaha bu sayı yükselecek.”

General Kerson gırtlakını temizledi. “Önlemler mi Efendi Rahl? Nasıl önlem alabiliriz? Adamlarımız için, şehirdeki insanlar için başka bir ilacınız var mı?”

Gözleri önündeki masaya dönerken Richard parmak uçlarıyla alnını ovuşturdu.

“Hayır, general, ilacım yok,” diye fısıldadı. Ama sözlerini herkes duydu; salon o kadar sessizdi.

“O zaman ne?.. ”

Richard doğruldu. “Yapmamız gereken şey adamları ayırmak. Onları yaymak. Kardeşim daha önce salgınla karşılaşmış ve geçmişteki büyük veba salgınlarını okumuş. Biz insandan insana geçtiğine inanıyoruz, bir ailedeki bir kişinin boğaz ağrısı, göğüs sıkışması varsa ve burnu tıkalıysa, o zaman ailedeki diğer kişiler, hastaya yakınlıklarına göre aynı hastalığa tutuluyorlar.”

“Salgının bir yerdeki kötü havadan kaynaklandığını duymuştum,” diye araya girdi arkalardaki subaylardan biri.

“Bana da bunun mümkün olduğu söylendi,” dedi Richard. “Aynı zamanda başka birçok şeyin buna neden olabileceği de: kötü hava, bozuk et, kanın fazla ısınması.”

“Büyü?” diye sordu birisi.

Richard ağırlığını diğer ayağına verdi. “O da bir olasılık. Biri-leri bunun dünyamızın üstündeki ruhların bir takdiri ve gördükleri şeyler karşısında bir ceza olabileceğini söyledi. Ben, kendi adıma böyle bir şeye inanmıyorum. Bu öğleden sonra dışarıdaydım ve masum çocukların ızdırap çekerek öldüklerini gördüm. Ne kadar hoşnutsuz olurlarsa olsunlar ruhların böyle bir şey yapabileceklerine inanmıyorum.”

General Baldwin çenesini kaşdı. “O zaman sizce hastalığı yayan ne Efendi Rahl?”

“Uzman değilim ama diğer hastalıklar gibi olduğuna, havadaki kokulardan ya da yakın temastan bir kişiden diğerine geçebildiğine dair kardeşimin açıklamasını daha muhtemel buluyorum. Bu bana

çok daha mantıklı geliyor, bununla beraber bu hastalık çok daha ciddi. Bu salgın, bana söylendiği kadarıyla neredeyse her zaman ölümcül.

“Eğer gerçekten kişiden kişiye geçiyorsa gecikmememiz gerekiyor. Salgını birliklerimizden uzak tutmak için elimizden geleni yapmalıyız. Adamların küçük birliklere ayrılmasını istiyorum.”

General Kerson düş kırıklığı içinde ellerini iki yana açtı. “Efendi Rahl, neden büyüünüzü kullanıp şehri bu salgından kurtarmıyorsunuz?”

Kahlan, Richard’ın sırtına dokunup ona sinirlerine hâkim olmasını hatırlattı. Ama Richard’ın içinde kızgınlık yokmuş gibiydi.

“Üzgünüm ama şu anda, bu salgını hangi büyüünün iyileştirebileceğini bilmiyorum. Bugüne kadar hiçbir büyücünün büyü kullanarak bir salgını iyileştirdiğini de duymadım.

“Şunu anlayan gerekiyor, general, bir insan büyüye hükmediyor diye, bu onun dokunma zamanı geldiğinde Bekçi’yi durdurabileceği anlamına gelmez. Eğer büyücüler bunu yapabilselerdi, seni temin ediyorum ki mezarlıkların müşterisi kalmadığından yok olurlardı. Büyücülerde Yaratıcı’nın gücü yok.

“Dünyamızın bir dengesi var. Tıpkı özellikle askerlerin ölüm getirerek Bekçi’ye yardım edebilmesi gibi, hepimiz Yaratıcı’nın hayat yaratma işinin bir parçası olabiliriz. Muhtemelen çoğu kişiden daha iyi biliyoruz ki askerler barış ve yaşamın korunmasından sorumlular. Bunun dengesini kurmak için, bazen daha büyük zarar verecek birinin karşısında durmak için can almak zorunda kalırız. Bu yüzden, korumaya çalıştığımız hayatlar için bunu hatırlamalıyız.

“Büyücüler de yaşadığı dünyayla denge ve uyum içinde olmalıdır. Yaratıcı’nın ve Bekçi’nin dünyamızda oynadıkları bir rol var. Ne olacağını onlara zorla kabul ettirmeye sıradan bir büyücünün gücü yetmez. Mesela büyücü, olayları bir evlilikle sonuçlanacak şekilde birleştirmeye çalışabilir ama Yaratıcı’nın Kendisini bu evliliğin sonucunda bir hayat yaratmaya yöneltemez.

“Büyücülerin dünyamızda görev aldığını ve tıpkı çiftçilerin, ekinini toplamak ya da bir yangını söndürmek için komşularına

yardım etmesi gibi insanlara yardım etmek için elinden geleni her zaman yapması gerektiğini hatırlamalıdır.

“Büyücüler büyüsü olmayanların yapamayacağı bazı şeyleri yapabilir, tıpkı sizin gibi güçlü erkeklerin, koca savaş baltalarını kullanabilirken yaşlıların kullanamaması gibi. Bunu yapacak kaslarınız olsa da bu, kaslarınızın onların işi olmayan şeyleri yapacağı manasına gelmez, tıpkı o ihtiyarların deneyimlerinden kazandıkları bilgeliği kullanmaları gibi. Onlar sizi savaşta kasları yerine bilgileriyle yenebilirler.

“Büyücüler ne kadar büyük olursa olsunlar, bu dünyaya yeni bir yaşam getiremezler. Büyüsü, deneyimi ya da bilgeliği olmayan genç bir kadın bunu yapabilir ama büyücü yapamaz. Belki sonuçta kadının büyüsü, büyücününkinden daha güçlüdür.

“Size söylemek istediğim şey kısaca şu: Yetenekle doğdum diye bu yetenek bu salgını durdurabilir manasına gelmez. Bütün sorunlarımızı çözmek için büyüye güvenemeyiz. Gücünün sınırlarını bilmek bir büyücü için ne kadar önemliyse, adamlarının sınırlarını bilmek bir subay için o kadar önemlidir.

“Çoğunuz kılıcımın düşmana karşı neler yapabildiğini gördünüz. Ne kadar müthiş bir silah olsa da görünmez bir düşmana dokunamaz. Başka büyüye karşı aciz kalabilir.”

““Bilgeliğiniz karşısında aciziz.”” General Kerson ibadetten yavaşça alıntı yaptı.

Adamlar Richard’ın açıklamasının mantığını kabul edip başarıyla onayladılar. Kahlan en azından onları ikna ettiği için Richard’la gurur duydu. Richard’ın kendi kendisini ikna edip etmediğini merak etti.

“Bu pek bilgelik sayılmaz,” diye mırıldandı Richard, “yalnızca basit sağduyu. Lütfen, hepiniz emin olun ki,” diye devam etti, “bu düşünce, bu salgına bir son vermek için bir yol bulmaya çalışmaya niyetim yok anlamına gelmiyor. Bunu durdurmak için mümkün olan her şeyi arıyorum.” Elini Berdine’in omzuna koydu. Mord-Sith başını kaldırdı. “Berdine geçmiş büyücülerin eski kitaplarında

bize herhangi bir bilgi bırakmışlar mı diye arama konusunda bana yardımcı oluyor.

“Eğer onları durduracak bir büyü yolu varsa bunu bulacağım. Ama şimdilik, insanları korumak için elimizde olan metotları kullanmamız gerekiyor. Adamlarımızı ayırmamız gerekiyor.”

“Ayırdık, sonra ne olacak?” diye sordu General Kerson.

“Aydindril’den çıkılacak.”

General Kerson gerildi. Zincir zırhının bağlantılarından lam-baların ışığı yansıyor, parıltılar onu bir ruhun görüntüsü gibi gösteriyordu. “Aydindril’i savunmasız mı bırakacağız?”

“Hayır,” dedi Richard. “Savunmasız değil. Benim teklifim, salgının aralarında yayılma şansı azalsın diye güçlerimizi ayırmak ve Aydindril çevresinde farklı yerlere yollamak. Güçlerimizden bütün geçitlere, bütün yollara ve giriş vadilerine müfrezeler yerleştirebiliriz. Böylece, hiçbir düşman bize yaklaşamaz.”

“Ya biri yaklaşırsa?” diye sordu General Baldwin. “O zaman o küçük birlikler bir saldırıyı püskürtmeye yeterli olmayabilir.”

“Nöbetçi ve öncülerimiz olacak. Ani baskınla karşılaşmayalım diye onları arttırmamız gerekiyor. İmparatorluk Düzeni’nin henüz bu kadar kuzeyde bir gücü olduğunu sanmıyorum ama eğer bir saldırı olursa, o zaman haberimiz olacak ve çabucak birliklerimizi toplayabileceğiz. Gerektiğinde şehri savunmaları için çok uzak olmalarını istemiyoruz ama salgının bütün orduya bulaşmasını engelleyecek kadar aralıklı olmaları gerekiyor.

“Adamlarınızın her tür fikrine açığım. Bu yüzden buraya gelmenizi istedim. Bu konuda herhangi bir fikriniz varsa, lütfen çekinmeden söyleyin.”

Drefan bir adım öne çıktı. “Bunun çabuk yapılması gerekiyor. Adamlar ne kadar çabuk uzaklaşırlarsa hastalarla temas etme şansları o kadar azalır.”

Subaylar konuyu düşünürlerken hepsi başlarıyla onayladı.

“Bugün bizimle gelen subayların burada kalması gerekiyor,” dedi Drefan. “Hastalanmış birilerine temas etmiş olabilirler. Yakın olanların bir listesini yapın ve onları da Aydındril’de tecrit edin.”

“Bunu hemen yapacağız,” dedi General Kerson. “Bu akşam.”

Richard başıyla onayladı. “Tabii ki her birlik birbiriyle habereleşecek ama mesajlar sadece sözlü olacak. Yazılı mesajlar elden ele geçmeyecek. Kâğıtlar hastalığı taşıyabilir. Emirleri ve mesajları götüren adamların uzak mesafeden konuşmaları gerekiyor. En azından, bu salonda bir uça benim ve diğerinde sizin durmanız gibi.”

“Bu fazla olağanüstü bir önlem değil mi?” diye sordu subaylardan biri.

“Duyduğum kadarıyla,” dedi Drefan, “veba bulaşmış olan ama rahatsızlanmamış ve bundan dolayı hastalıklarını bilmeyen insanlar nefeslerindeki bariz bir veba kokusundan belirlenebilir.” Adamlar ilgiyle başlarını salladı. “Ama o ölümcül kokuyu koklamak size de veba bulaştırabilir ve hastalanıp ölebilirsiniz.”

Adamlar arasında bir mırıldanma yayıldı.

“Bu yüzden ulakların birbirlerine çok yaklaşmamalarını istiyoruz,” dedi Richard. “Vebalı olan birisinin başka bir birliğimize onu bulaştırmasını istemiyoruz. Her şeye itina etmezseniz bu kadar uğraşmanın bir anlamı olmaz.

“Bu ölümcül bir zehir. Elimizi çabuk tutup bilgece hareket edersek çok sayıda insanı ölümden kurtarabiliriz. Eğer önlemleri ciddiye almazsak, birkaç hafta içinde hemen hemen bu şehirdeki herkes adamlarımızın hepsi ölebilir.”

Ciddi, endişeli konuşmaların uğultusu salonda yankılandı.

“Size en kötü senaryoyu anlattık,” dedi Drefan dikkatli bakışları tekrar üzerine çekerek. “Tehlikeyi olduğundan azmış gibi göstermek istemiyoruz. Ama bizim lehimize olan şeyler var. En önemlisi hava. Benim gördüğüm ve okuduğum salgınlar yazın sıcak günlerinde en kötü şekilde yayılıyordu. Yılın bu dönemindeki serin havada, burada tutunabileceğini sanmıyorum. Elimizde bu avantaj var.”

Odadakiler yenilenmiş bir umutla iç çekti. Kahlan hariç.

“Diğer bir şey,” dedi Richard bakışlarını herkesin gözlerinde tek tek gezdirirken. “Biz D’Haralılarız. Biz onurlu insanlarız. Adamlarımız ona göre davranacak. Hiçbirimizin tehlike hakkında insanlara yalan söylemesini, risk olmadığını söylemesini istemiyorum ama diğer taraftan da hiç kimsenin insanları kasten paniğe sokmasını istemiyorum. Herkes zaten yeterince korkmuş olacak.

“Siz aynı zamanda askersiniz. Bu bize saldıran bir düşmanla savaşmaktan daha önemsiz bir görev değil. Bu bizim işimizin bir parçası.

“Adamların bazılarının yardım etmek için şehirde kalması gerekecek. Ortaya çıkabilecek isyanları bastırmak için askerlere ihtiyaç olabilir. Kızıl ayda olduğu gibi ayaklanmalar olursa, hemen bastırılmalarını istiyorum. Gereken bütün gücü kullanın ama o kadar, daha fazlasını değil. Unutmayın, bu şehrin halkı bizim halkımız; biz onların koruyucularıyız, gardiyanları değiliz. Mezarlar kazmak için adama ihtiyacımız olacak. Eğer veba nüfusun içine çok yayılırsa, o kadar çok cesedi yakabileceğimizi sanmıyorum.”

“Kaç kişinin öleceğini tahmin ediyorsunuz Efendi Rahl?” diye sordu subaylardan biri.

“Binlerce,” diye cevap verdi Drefan. “On binlerce.” Mavi gözleri herkese baktı. “Eğer daha kötüleşirse, daha çok. Bir salgının üç ayda yarım milyona yakın bir şehrin ahalisinde her dört kişiden üçünü öldürdüğünü okudum.”

Arkadaki bir subaydan tiz bir ısıklık geldi.

“Bir diğer şey,” dedi Richard. “Bazı insanlar paniğe kapılacak. Tehlikeden uzaklaşmak için Aydindril’den kaçmak isteyecekler. Çoğu kalmak isteyecek; bunun nedeni bildikleri tek memleket olması değil, geçimlerini burada sağlıyor olmaları.

“İnsanların Aydindril’den kaçıp Orta Diyar’daki ya da D’Hara’nın ötesindeki başka yerlere veba yaymasına izin veremeyiz. Hastalığın burada tecrit edilmesi gerekiyor. Eğer insanlar kendilerine veba bulaştıracığından korktukları komşularından uzaklaşmak için şehir-

den kaçıp civardaki dağlara gitmek isterlerse, korkularını anlamak zorundayız.

“Eğer isterlerse kırsala kaçmalarına izin var ama bu bölgede kalmaları gerekiyor. Aynı birlikler halindeki askerlerimizin şehrin etrafındaki kırsal bölgeyi çevirmesini, Aydindril’e gelip giden yolları korumasını istiyorum. İnsanların bu sınırlar içinde kalması gerekiyor.

“Kaçan birisine veba bulaşmış olabilir ve bundan haberi olmaya-bilir, bu yüzden diğer yerlerdeki insanları tehlikeye atabilir. Başka çare kalmazsa, salgını dışarı yaymalarını engellemek için zor kullanılması gerekiyor. Bunların, kötü niyetli insanlar değil, ailelerinin hayatları için korkmuş, sıradan insanlar olduğunu aklınızdan çıkarmayın.

“Vebadan uzak durmak için şehirden kaçanlar kısa bir süre sonra yiyeceksiz kalacak ve açlığa yenik düşecek. İnsanlara yanlarına yiyecek almalarını hatırlatın çünkü kırsalda büyük ihtimalle bulamayacaklar. Bu kez sonları veba yerine açlıktan olacak. Onlara bunu ve çiftlikleri yağmalamalarına müsamaha edilmeyeceğini hatırlatın. Anarşiyi izin vermeyeceğiz.

“Sanırım söyleyeceğim her şey bu kadar. Sorularınız?”

“Bu akşam mı, yoksa sabah mı gidiyorsunuz, kraliçem ve Efendi Rahl?” diye sordu General Baldwin. “Ve nerede kalacaksınız?”

“Richard ve ben Aydindril’i terk etmeyeceğiz,” dedi Kahlan.

“Ne? Ama sizin uzaklaşmanız gerekiyor,” diye ısrar etti General Baldwin. “Lütfen, ikinizin de bundan kaçması gerekiyor. Bize liderlik etmeniz için size ihtiyacımız var.”

“Son ana kadar neyle uğraştığımızı bilmiyorduk,” dedi Kahlan. “Çoktan vebaya yakalanmış olabiliriz.”

“Bunun mümkün olduğunu sanmıyoruz,” dedi Richard onların korkularını yatıştırmaya çalışarak. “Ama bu salgını durduracak bir büyü olup olmadığını bulmak için benim kalmam gerekiyor. Kule’ye çıkmam gerekecek. Dağlarda olursak bir işe yarayamayız ve bir çözüm bulma şansını kayırabilirim. Burada kalıp şehrin yönetimine nezaret edeceğiz.

“Drefan D’Hara’dan Raug’Moss şifacıların Başrahibi. İtirafçı Ana ve ben daha emin ellerde olamazdık. O ve Nadine de kalıp insanların dertlerine çare bulmaya çalışacaklar.”

Adamlar sorular sorup yiyecek, ikmal konularını konuşurlarken Kahlan pencereye gidip turnageçidindeki kar ve yağmuru izledi. Richard savaştan önceki gece adamlarıyla konuşan bir komutan gibi görünüyordu, onlara belirli bir amaç sahibi olmayı aşıyor, önlerindeki savaş için onları güçlendiriyordu. Bütün savaşlarda olduğu gibi, ölüm kol gezecekti.

Drefan’ın soğuk havada salgının tüm gücüne erişemeyeceğine olan inancının tersine, Kahlan içinde bulundukları durumda bunun doğru olmadığını biliyordu.

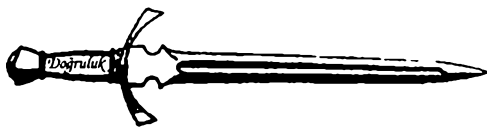
Bu sıradan bir salgın değildi. Bu büyüün, herkesi öldürmek isteyen bir adamın başlattığı bir salgındı.

Çukurdayken, Jagang ona Ja’La dh Jin, Yaşam Oyunu demişti. Jagang, sadece en güçlü, en gaddarlar yerine, bütün çocuklar oyunun keyfini çıkarsın diye Richard’ın topu daha hafifiyle değiştirmesine kızmıştı. Jagang o çocukları öldürerek başlamıştı. Bu bir kaza değildi; bu bir mesajdı.

Bu, yaşam oyunuydu.

Eğer kazanırsa, burası vahşetin hüküm süreceği, Jagang’ın dünyası olacaktı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sonraki bir saat boyunca, adamlar sorular sordu, çoğu Drefan'aydı. İki general, Richard'a komuta ve lojistiğe ilişkin teklifler verdi. Seçenekler kısaca tartışıldı, planlar yapıldı ve subaylara görevler verildi.

Ordu o gece harekete geçecekti. Teslim olmuş çok fazla Kan Soyu vardı ve Richard'a sadakat yemini etmiş olmalarına rağmen yine de onları da ayırmak, her birlikle beraber birkaçını yollamak, onları bir arada tutmaktan daha akıllıca görüldü. Richard bu öneriyi kabul etti.

En sonunda işlerine başlamak için herkes gittiğinde Richard kendisini hızla iskemlesine bıraktı. Orman rehberliğinden sonra büyük ilerleme kaydetmişti.

Kahlan onunla gurur duyuyordu.

Bunu söylemek üzere ağzını açtığı anda Nadine onun yerine bunları söyledi.

Richard soğuk bir şekilde, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Nadine tereddüt ederek parmak uçlarıyla onun omzuna dokundu. "Richard, sen benim için... Nasıl desem... Richard, benim için. Memleketimden bir çocuktun. Bir orman rehberi.

“Bugün ve özellikle bu akşam, bütün bu önemli adamlar içinde, sanırım seni ilk kez farklı gördüm. Sen gerçekten Efendi Rahl’sın.”

Richard önündeki masanın üzerine dirseklerini dayadı ve elleriyle yüzünü kapadı. “Sanırım o uçurumun dibinde, Rüzgârlar Tapınağı’yla beraber gömülü olmak isterdim.”

“Saçmalama,” diye fısıldadı Nadine.

Tüyleri diken diken olan Kahlan, Richard’ın yanına geldi. Nadine süzülerek uzaklaştı.

“Richard,” dedi Kahlan, “biraz uyuman gerekiyor. Şimdi. Söz verdin. Güçlü olmana ihtiyacımız var. Eğer biraz uyumazsan...”

“Biliyorum.” Richard masayı itip ayağa kalktı. Drefan ve Nadine’e döndü. “Sizde uyumaya yardımcı olacak bir şey var mı? Yorgunum... Son zamanlarda, yatıyorum ama zihnim huzursuz.”

“Bir Feng San ahenksizliği,” dedi hemen Drefan. “Vücudunun sınırlarını zorladığında bunu kendi kendine yaratırsın. Yapabileceklerimizin sınırları vardır ve eğer...”

“Drefan,” dedi Richard nazik bir sesle sözünü kesip, “ne demek istediğini biliyorum ama yapmam gerekeni yapıyorum. Bunu anlam gerekiyor. Jagang hepimizi öldürmeye çalışıyor. Eğer sonucunda hepimiz öleceksek, ilkbahardaki bir sincap kadar neşeli olmanın bana bir faydası olmaz.”

Drefan homurdandı. “Anlıyorum ama bu seni güçlendirmez.”

“Tamam, daha sonra iyi olmaya çalışacağım. Bu akşam uymaya ne diyorsun?”

“Meditasyon,” dedi Drefan. “Bu enerji akışlarını sakinleştirecek ve onlara uyum getirmeye başlayacak.”

Richard alnını ovuşturdu. “Drefan, Jagang bütün dünyayı ayakları altına almak istiyor ve yüz binlerce insan ölüm tehlikesinde. Kararlılığının hiçbir sınırı olmadığını bize gösterdi. Çocukları öldürmeye başladı.” Yumruklarını sıkarken parmak boğumları bembeyaz oldu. “Sadece bir mesaj yollamak için! Çocukları öldürüyor!

“Vicdan denen şeyden yoksun. Bana kazanmak için ne yapmaya hazır olduğunu gösteriyor. Teslim olmamı sağlamak için! Beni bununla yıkacağını sanıyor!”

Parmak boğumlarının tersine, Richard’ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Hata yaptı. Halkımızı asla o zalime teslim etmem. Asla! Bu salgını durdurmak için gereken her şeyi yapacağım! Buna yemin ediyorum!”

Salona ani bir sessizlik çöktü. Kahlan, Richard’ı hiç bu kadar kızgın görmemişti. Doğruluk Kılıcı’nın büyüünün ölümcül hiddeti Richard’ın gözlerinde görüldüğünde, öfkesinin hedefi genelde yakınında olurdu: Bu öfke somut bir tehlike tarafından başlatılır ve yönlendirilirdi.

Şimdiki ise görünmez bir düşmana duyulan hüsrana dolu bir kızgınlıktı. Şu anda dokunabileceği hiçbir tehdit yoktu. Onunla doğrudan savaşılabileceği bir yol yoktu. Kahlan onun gözlerindeki kızgınlığın kılıcın büyüü olmadığını görebiliyordu. Bu tamamen Richard’ın öfkesiydi.

Richard’ın yüzü en sonunda sakinleşti. Eliyle yüzünü silerken sakinleşmek için bir nefes aldı. Sesinin kontrolünü tekrar sağladı.

“Meditasyon yapmaya çalışırsam, sadece o hasta ve ölü çocukları tekrar zihnimde göreceğim. Lütfen, bunu uykumda görmeye dayanamam. Uyumam ve rüya görmemem gerekiyor.”

“Uyuyup rüya görmemek mi? Rüyalardan dolayı mı canın sıkılıyor?”

“Kâbuslardan. Uyanıkken de bütün gün görüyorum ama onlar gerçekler. Bu düş gezgini benim rüyalarımın giremez ama bana kâbuslar gördürmek için bir yol buldu. Lütfen, aziz ruhlar, en azından uyurken bana biraz huzur verin.”

“Tam bir Feng San meridyen ahenksizliği alameti,” diye kendi kendini onayladı Drefan. “Zor bir hasta olacağını görebiliyorum ama nedenlerin var.”

Deri ilmiğinden bir kemik iğne çekip çıkardı ve kemerindeki keselerden birinin kapağını açtı. Birkaç deri torba çıkardı. Birini

geri koydu. “Hayır, bu acıyı dindirir ama uykuya pek bir faydası olmaz.” Bir diğerini kokladı. “Hayır, bu seni kusturur.” Diğer şeyleri araştırdı ve en sonunda keselerin kapaklarını kapattı. “Ne yazık ki yanımda o kadar basit hiçbir şey getirmedim. Sadece nadir bulunan malzemeler getirdim.”

Richard iç çekti. “En azından denediğin için teşekkürler.”

Drefan, Nadine’e döndü. Nadine diğerleri konuşurken hevesini bastırıyor, sevincini kontrol altında tutmaya çalışarak dudaklarını sıkıyordu. “Yonick’in annesine verdiği şeyler Richard için yeterince güçlü olmaz,” dedi ona Drefan. “Hiç şerbetçi otun var mı?”

“Tabii ki,” dedi sakın bir şekilde Nadine ama en sonunda birisi ona sorduğu için açık bir şekilde sevinmişti. “Tabii ki esans halinde.”

“Mükemmel,” dedi Drefan. Richard’ın sırtına vurdu. “Ne zaman istersen meditasyon yapabilirsin. Bu akşam bir anda uykuya dala-caksın. Nadine sana bir ilaç hazırlayacak. Gidip görevlileri kontrol edip onlara öneriler vereceğim.”

“Meditasyon yapmayı unutma,” diye mırıldandı Richard, Drefan giderken.

Nadine, Cara, Raina, Ulic, Egan ve Kahlan, Richard’ın peşinden onun yakınlardaki odasına doğru giderlerken Berdine geride kalıp güncseyi inceledi. Ulic ve Egan dışarıda, koridorda yerlerini aldılar. Geri kalanlar Richard’la odaya girdi.

İçeride, Richard altın pelerinini bir iskemlenin üstüne attı. Kılıç kayışını başından geçirip çıkardı ve Doğruluk Kılıcı’nı onun üzerine koydu. Altın işlemeli tuniğini başının üzerinden bezgin bir şekilde çekti ve gömleğini çıkarıp siyah, kolsuz bir fanilayla kaldı.

Nadine bir bardak suya akıttığı damlaları yavaş bir şekilde yüksek sesle sayarken göz ucuyla onu izledi.

Richard yatağın kenarına çöktü. “Cara, lütfen çizmelerimi çeker misin?”

Cara gözlerini yuvarladı. “Ne o, hizmetçiye mi benziyorum?”

Cara işini yapmak için çömeldiğinde Richard gülümsedi.

Dirseklerinin üzerinde geriye yaslandı. “Berdine’e, Dört Rüzgâr Dağı denen yerden bahseden bütün her şeyi aramasını istediğimi söyle. Bakalım bu konuda başka ne bulabilecek.”

Cara, ayaklarının dibinden başını kaldırdı. “Ne muhteşem bir fikir,” dedi alaycı bir coşkuyla. “Bunu onun asla tek başına düşüneyeceğinden eminim, çok zeki ve bilge efendim.”

“Tamam, tamam. Sanırım bana ihtiyaç yok. Benim büyülü ik-sirim nasıl gidiyor?”

“Şimdi bitti,” dedi Nadine neşeli bir sesle.

Cara, Richard’ın diğer çizmesini çekip çıkarırken homurdandı. “Pantolonunuzu da açın, onu da çekip çıkaracağım.”

Richard ona sert sert baktı. “Teşekkür ederim, bunu ben yapabilirim.”

Richard yataktan kalkıp Nadine’e giderken Cara zoraki bir şekilde kendi kendine gülümsedi. Nadine, Richard’a içinde şerbetçi otu esansı olan bir bardak su verdi. Suyun içine başka bir şey daha koymuştu.

“Hepsini içme. İçine elli damla koydum. Bu sana gerekenden daha çok ama yanında fazladan kalmasını istiyorum. Yaklaşık üçte birini iç, sonra gece uyanırsan her halükârda bir ya da iki yudum daha alabilirsin. Derin ve uykusuz bir rüyaya dalmanı sağlaması için içine biraz kedi otu ve takke çiçeği de karıştırdım.”

Richard yarısını bir dikişte içti. Yüzü buruştu. “Tadı bu kadar kötüyse, beni ya uyutacak ya öldürecek.”

Nadine ona gülümsedi. “Bebek gibi uyuyacaksın.”

“Duyduğum kadarıyla bebekler o kadar da iyi uyumuyor.”

Nadine hafif ama neşeli bir şekilde güldü. “Uyuyacaksın Richard. Sana söz veriyorum. Eğer erken kalkarsan biraz daha iç.”

“Teşekkürler.” Richard yatağın kenarında oturup diğer kadına baktı. “Pantolonumu ben çıkarırım. Söz.”

Cara gözlerini devirdi ve kapıya doğru giderken Nadine’i önünden yürümeye zorladı. Kahlan, Richard’ı yanağından öptü.

“Hadi, yatağa gir. Nöbetçileri kontrol eder etmez dönüp üstünü örteceğim ve sana iyi geceler öpücüğü vereceğim.”

Raina, Kahlan'ın peşinden çıkıp kapıyı kapattı. Nadine beklerken topukları üzerinde ileri geri sallanıyordu.

“Kolun nasıl? Yara lapasına ihtiyacın var mı?”

“Kolum çok daha iyi,” dedi Kahlan. “Sanırım artık iyileşti. Ama sorduğun için teşekkürler.”

Kahlan iki elini sıkıca kenetledi ve durup Nadine'e baktı. Cara, Nadine'e bakıyordu. Raina, Nadine'e bakıyordu.

Nadine'in bakışları bir kadından diğerine geçti. Ulic ve Egan'a da göz attı, onlar da onu izliyordu. “Peki o zaman. İyi geceler.”

“İyi geceler,” dediler aynı anda Kahlan, Cara ve Raina.

Nadine'in ayaklarını sürüyerek uzaklaşmasını izlediler.

“Hâlâ onu öldürmeme izin vermeliydin diyorum,” diye fısıldadı Cara.

“Hâlâ izin verebilirim,” dedi Kahlan. Kapıyı çaldı. “Richard? Yatakta mısın?”

“Evet.”

Kahlan kapıyı açtığı anda Cara peşinden gelmeye kalktı.

Kahlan döndü. “Hemen çıkacağım. Bir dakika içinde onuruma leke sürebileceğini sanmıyorum.”

Cara kaşlarını çatı. “Konu Efendi Rahl olduğunda her şey mümkündür.”

Raina güldü ve Cara'nın koluna vurup Kahlan'ı rahat bıraktırdı.

“Ben endişe etmiyorum. Bugün gördüklerimizden sonra ikimiz de havamızda olmayacağız,” dedi Kahlan. Kapıyı kapattı.

Tek bir mum yanıyordu. Richard midesini tutuyordu. Kahlan yatağın yanına oturup onun elini tuttu. Kalbine götürdü.

“Çok hayal kırıklığına uğradın mı?” diye sordu Richard.

“Richard, biz evleneceğiz. Bütün hayatım boyunca seni bekledim. Biz beraberiz; önemli olan tek şey bu.”

Richard gülümsedi. Yorgun gözleri ışıldadı. “Şey, tek şey değil.”

Kahlan dayanamayıp gülümsedi. Richard'ın parmak eklemelerini öptü.

“Sen anladığımı bildiğin sürece değil,” dedi Kahlan. “Şimdi evlenemiyoruz diye kalbimin kırıldığını düşünerek uykuya dalmanı istemedim. Fırsatını bulduğumuzda evlenebileceğiz.”

Richard diğer elini Kahlan'ın ensesine koydu ve onu kendisine çekip hafifçe öptü. Kahlan elini onun çıplak göğsüne koyup teninin sıcaklığını, nefes alışını, kalp atışını hissetti. O gün gördüğü, ızdırap çeken çocuklardan dolayı perişan durumda olmasaydı, Richard'a dokunmak kendi göğüslerindeki özlemi tutuşturabilirdi.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Kahlan.

“Seni seviyorum, şimdi ve her zaman seveceğim,” diye fısıldayarak karşılık verdi Richard.

Kahlan mumu üfleyerek söndürdü. “İyi uykular aşkım.”

Kapıyı kapatırken Cara, Kahlan'a şüpheli bir şekilde baktı. “İki dakika sürdü.”

Kahlan, Cara'nın bu ufak iğnelemesini görmezlikten geldi. “Raina, sen yatmaya gidene kadar Richard'ın odasında nöbet bekleyip, sonra da başka bir nöbetçi bırakır mısın?”

“Tabii, İtirafçı Ana.”

“Ulic, Egan, aldığı uyku ilacı yüzünden tehlike anında Richard uyanmayabilir. Raina yatmaya gittiğinde birinizin burada olmasını istiyorum.”

Ulic koca kollarını kavuşturdu. “İtirafçı Ana, Efendi Rahl uyuduğu sürece ikimizin de bu noktadan ayrılma niyetimiz yok.”

Egan karşı duvarın yanındaki zemini işaret etti. “Eğer gerekirse birimiz burada şekerleme yapabiliriz. İkimiz de burada olacağız. O uyurken Efendi Rahl'ın güvenliğini merak etmeyiniz.”

“Hepinize teşekkür ederim. Bir şey daha var. Nadine'in hiçbir nedenden dolayı onun odasına girmesine izin yok. Sebebi her ne olursa olsun.”

Hepsi kendilerinden memnun bir şekilde başlarıyla onayladılar. Kahlan sarışın Mord-Sith'e döndü. “Cara, gidip Berdine'i getir.

Ben bir pelerin alacağım. İkiniz de pelerinlerinizi getirin. Bu gece berbat bir hava var.”

“Peki nereye gidiyoruz?”

“İkinizle ahırlarda buluşacağım.”

“Ahırlarda mı? Neden oraya gitmek istiyorsun? Akşam yemeği zamanı geldi.”

Cara asla akşam yemeği gibi önemsiz bir şey yüzünden görevden kaçınmazdı. Şüphelenmişti.

“O zaman mutfaktan yanımıza bir şeyler alırız.”

Cara ellerini arkasında kavuşturdu. “Nereye gidiyoruz?”

“Geziye.”

“Gezi mi? İtirafçı Ana, nereye gidiyoruz?”

“Büyücü Kulesi’ne.” Hem Cara hem Raina birer kaşlarını kaldırdılar.

Şaşıran Cara bu fıkri beğenmediğini gösterecek şekilde kaşlarını çattı. “Efendi Rahl Kule’ye gitmek istediğini biliyor mu?”

“Tabii ki bilmiyor. Eğer neden gittiğimi ona söyleseydim, o da gelmekte ısrar edecekti. Uykuya ihtiyacı var, bu yüzden ona söylemedim.”

“Peki neden gidiyoruz?”

“Çünkü Rüzgârlar Tapınağı yok oldu. Bunu yapan büyücüler yargılandılar. Kule’de orada yapılan bütün duruşmaların kayıtları var. O kaydı bulmak istiyordu. Yarın, Richard biraz uyuduktan sonra onu okuyabilir. Bunun ona yardımı olabilir.”

“Hava karardıktan sonra Büyücü Kulesi’ne gitmek mantıklı. Gidip Berdine’i çağıracağım ve biraz yiyecek alacağım, seninle ahırlarda buluşuruz. Piknik gibi bir şey olacak,” dedi Cara neşeli bir şekilde alay ederek.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kahlan gözlerini kırpıp kirpiklerindeki büyük, ıslak kar tanelerini silkeledi ve beyaz İtirafçı elbisesini değiştirmeyi akıl edememekle ne büyük hata ettiğini düşünürken pelerininin başlığını öne çekti. Üzengilerin üzerinde kalkıp bacaklarının arasına uzandı ve elbisesinin arkasını soğuk eyerden korunmak için çıplak bacaklarının altına daha da çekti. Neyse ki çizmeleri, baldırlarını rüzgârın etkisine açık bırakmadan eyerde oturmak için elbisesini yukarı çekmeye yetecek kadar yüksekti. Galean askerlerinin ona verdiği, büyük savaş atı Nick'in sırtına bindiği için memnundu. Nick eski bir dosttu.

Cara ve Berdine onun kadar rahatsız görünüyorlardı ama Kahlan bunun nedeninin büyüünün olduğu bir yere gitmekten duydukları korku olduğunu biliyordu. Daha önce Büyücü Kulesi'nde bulunmuşlardı. Oraya geri dönmek istemiyorlardı. Ahırlarda Kahlan'ı vazgeçirmeye çalışmışlardı. Kahlan onlara salgını hatırlatmıştı.

Uçuşan karların içinden, onları durdurmak için gelen askerlerin figürleri görünmeden önce Nick'in kulakları seğirdi. Kahlan taş köprüye ulaştıklarını biliyordu; askerler köprünün şehir tarafında nöbet tutuyorlardı.

Keyifsiz havasının acısını çıkarmak için elinin altında birilerinin olmasından dolayı hoşnut olan Cara onlara homurdanınca adamlar kılıçlarını kınlarına soktular.

“Dışarı çıkmak için berbat bir gece, İtirafçı Ana,” dedi askerlerden biri, Mord-Sith’ten başka birisine hitap etmekten mutlu bir şekilde.

“Burada konuşlandırılmak için berbat bir gece,” dedi Kahlan.

Adam omzundan geriye baktı. “Kule’de nöbet tutmak için hangi gece konuşlanırsanız konuşlanın o berbat bir gecedir.”

Kahlan gülümsedi. “Kule meşum görünüyor, asker ama görüldüğü kadar kötü değil.”

“Öyle diyorsanız öyledir İtirafçı Ana. Ben yeraltı dünyasında nöbet tutmayı tercih ederdim sanırım.”

“Kule’ye girmeye kalkan olmadı, değil mi?”

“Eğer kalksalar, bunu duyardınız ya da cesetlerimizi bulurdunuz İtirafçı Ana.”

Kahlan iri aygırını harekete geçirdi. Nick kişnedi ve kaygan karların üzerinde ilerlemeye başladı. Kahlan bu tip durumlarda ona güvenir ve önderlik etmesine izin verirdi. Arkasından gelen Cara ve Berdine eyerlerinin üzerinde rahatça sallanıyorlardı. Ahırlardayken Cara atıyla biraz kapışmış, hayvanın gözünün içine bakmış ve ona başına dert açmamasını emretmişti. Kahlan’ın içinde doru kırsağın bu uyarıyı anladığına dair garip bir his oluşmuştu.

Kahlan sadece köprünün yanlarındaki taş surları görebiliyordu. Atlar da aynı şekilde ötedeki uçurumu göremiyorlardı. Nick’in ürkmeyeceğini biliyordu ama diğer ikisinden emin değildi. Geniş uçurumun dik kayalık duvarları binlerce metre aşağı iniyordu. Kanatlarının olmadığı sürece, Büyücü Kulesi’ne çıkan tek yol buydu. Karlı karanlıkta, uçsuz bucaksız Kule, kara taşlardan yükselen surlar, kale duvarları, burçları, hisarları, bağlantı geçitleri ve köprülerinin hepsi, inşa edildiği dağın mürekkep karası yanına karışmışlardı. Büyüsü olmayanlar ya da büyüü anlamayanlar için, Kule meşum bir tehdidin aşikâr manzarasıydı.

Kahlan Aydindril’de büyümüş ve sayılamayacak kadar çok kez, çoğunlukla tek başına Kule’ye gelmişti. Çocukken bile, diğer genç İtirafçılar gibi Kule’ye yalnız gelmesine izin verilirdi.

Kahlan küçükken büyücüler onu gıdıklar ve onunla beraber gülerken koridorlarda peşinden koşarlardı. Kule onun için ikinci bir evdi: Rahat, güvenli, sıcak ve koruyucuydu.

Ama her evde olduğu gibi Kule’de de tehlikeler olduğunu biliyordu. Kişi şöminenin içine girecek kadar salak olmadığı sürece, bir ev güvenli, sıcak bir yerdi. Kule’de de içine giremeyeceğiniz yerler vardı.

Büyüdükçe Kule’ye tek başına gitmemeye başladı. İtirafçılar büyüdüğünde, tek başına bir yere gitmeleri tehlikeli olurdu. İtirafçılar itiraflar çıkarmaya başladıktan sonra, büyücülerinin koruması olmadan bu onlar için güvenli olmazdı.

İtirafçılar yaşlandıkça düşmanlar edinirdi. Mahkûmun ailesi nadiren, sevdikleri birisinin vahşice suçlar işlediğine inanırdı ya da işi sadece adaleti onaylamak olmasına rağmen, o kişinin ölüm kararı için İtirafçıları suçlardı.

Her zaman İtirafçıların hayatlarına kastedenler olurdu. Bir İtirafçı’nın ölümünü isteyenler arasında krallardan sıradan vatandaşlara kadar çeşitli kesimden insan olur, bu kişiler asla eksik olmazdı.

“Efendi Rahl olmadan kalkanlar arasından nasıl geçeceğiz?” diye sordu Berdine. “Daha önce onun büyüğü geçebilmemizi sağladı. Bu kalkanların arasından geçemeyeceğiz.”

Kahlan iki Mord-Sith’e de rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. “Richard nereye gittiğini bilmiyordu. Kule’de körlemesine dolaşıp istenen yere içgüdüsel olarak gidiyordu. Ben büyü izni gerekmeden gidilecek yollar biliyorum. Oralarda insanların girmemesi için birkaç küçük kalkan olabilir ama ben onları geçebilirim. Ben geçebilirsem, o zaman sizi de dokunarak geçirebilirim, tıpkı Richard’ın sizi en güçlü kalkanlardan geçirdiği gibi.”

Cara huysuzca homurdandı. Kalkanların onları durduracağını umuyordu.

“Cara, ben binlerce kez Kule’de bulundum. Tamamen güvenli bir yer. Biz sadece kütüphanelere gideceğiz. Sen dış dünyada nasıl benim koruyucumsan ben de Kule’de senin koruyucun olacağım. Biz Agiel kardeşiyiz. Senin tehlikeli büyülerin yanına yaklaşmana izin vermeyeceğim. Bana güveniyor musun?”

“Şey... Sanırım sen bir Agiel kardeşisin. Bir Agiel kardeşine güvenebilirim.” Demir parmaklıklı kale kapısının altından Kule’ye girdiler. Devasa dış surlardan içeri girdikten sonra karlar yere değeri değmez eriyordu. Kahlan başlığını geri itti. Surların içi sıcak ve rahattı.

Pelerininden karları silkeledi, temiz ilkbahar havasını içine çekip ciğerlerini o tanıdık, yatıştırıcı kokuyla doldurdu. Nick onaylarcasına kişnedi.

Kahlan iki Mord-Sith’in önünde, çakıl taşlı geniş alandan, surdaki Kule’nin aşağı bölümüne giden kemerli girişe doğru yürüdü. Uzun geçitten ilerlerken, Cara ve Berdine’in eyerlerinde asılı lambalar, etraflarındaki kubbeli dehlizi turuncu bir parıltıyla aydınlattı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Cara. “Efendi Rahl bizi oradaki büyük arka kapıdan içeri sokmuştu.”

“Biliyorum. Kule’den korkmanızın nedenlerinden biri o. Orası içeri girmek için çok tehlikeli bir yol. Ben bizi genelde girdiğim yoldan içeri sokuyorum. Çok daha iyi. Göreceksiniz.

“Bu, ziyaretçilerin girdiği değil, bir zamanlar burada yaşayan ve çalışanların girdiği yer. Halk içeri başka bir yoldan girerdi, onların istekleriyle ilgilenen bir rehberin onları karşıladığı bir yerden.”

Tünelin ötesinde, üç at da geniş, gür otlağa bakıyordu. Surun yanından Kule’nin ana girişine giden çakıl yolun diğer tarafındaki bir çit, otlağı çevreliyordu. Solda, otlağın bir kısmı daha çok çitle değil, Kule’nin surlarıyla sınırlıydı. Geride ahırlar vardı.

Kahlan atından inip kapıyı açtı. Eyerleri ve kolanları çıkardıktan sonra üçü de atları çimenleri istedikleri gibi yiyip oynayabilecekleri otlağa bıraktılar.

Bir düzine, bin yıldan fazladır çökmüş ve kullanılmaktan aşınmış, geniş granit basamak, asıl Kule’nin sade ama kocaman çifte kapısının kapalı girişine çıkıyordu. Cara ve Berdine arkadan lambalarla

geliyorlardı. Giriş salonunun geniş boşluğu lamba ışıklarını yutup sadece zayıf alevlerin sütun ve kemerleri aydınlatmasına izin verdi.

“Bu da ne?” diye alçak sesle sordu Berdine. “Rögar sesine benziyor.”

“Burada... sıçanlar yok, değil mi?”

“Aslında o bir fıskiye,” dedi Kahlan, sesi uzakta yankılanarak. “Ve evet, Cara, Kule’de sıçanlar var ama sizi götürdüğüm yerde yok. Söz veriyorum. Bana lambanı ver de size bu tehditkâr zindanın kemiklerini göstereyim.”

Kahlan lambayı alıp sağdaki ana lambalardan birine doğru gitti. Lambanın yardımı olmadan oraya gidebilirdi, bunu birçok kez yapmıştı ama lambanın alevine ihtiyacı vardı. Ana lambayı buldu, uzun lamba şişesini geriye eğdi ve Cara’nın lambasının aleviyle onu yaktı.

Ana lamba yandı. Arka arkaya gelen hışırtı sesleriyle, salondaki lambaların geri kalanı, karşılıklı duvarlarda çiftler çiftler yüzlercesi yanmaya başladı. Dev salondaki lambalar ana lambadan alev alırken her hışırtıyı neredeyse aynı anda başka biri takip etti. Salondaki ışık arttı: Sonuç sanki bir lambanın fitilini yukarı çıkarmak gibiydi.

Saniyeler içinde, giriş salonu gündüz gibi aydınlanıp alevlerin yumuşak sarı-turuncu parıltısıyla kaplandı. Bu görüntü karşısında Cara ve Berdine’in ağızları bir karış açık kaldı.

Otuz metre yukarıdaki cam tavan karanlıktı ama gündüz olduğunda odayı sıcaklık ve ışıqla dolduruyordu. Gece, eğer gökyüzü bulutsuzsa, lambaları söndürüp yıldızları izleyebilir ya da ay ışığıyla salonu doldurabilirdiniz.

Fayans zeminin ortasında yonca yaprağı şeklinde bir fıskiye vardı. Su en üst çanaktan dört buçuk metre yukarı fışkırıyor, bir kat altındaki daha geniş çanağa dökülüyor, en sonunda en alttakinin içinde eşit aralıklarla yerleştirilmiş noktalar arasından, mükemmel uyumlu kemerlerden aşağıdaki havuza akıyordu. Alacalı beyaz mermerden bir dış kenar, bank olarak kullanılabilecek kadar genişti.

Berdine salonu çevreleyen beş basamaktan birini indi. “Çok güzel,” diye hayretler içinde fısıldadı.

Cara oval salonun bütün etrafını çevreleyen balkonun altındaki kemerleri tutan kırmızı mermer sütunlara göz attı. Dudaklarında

bir gülümseme belirdi. “Burası Efendi Rahl’ın bizi götürdüğü yere hiç benzemiyor.”

Cara kaşlarını çattı. “Lambalar. Bu büyüdü. Burada büyü var. Bizi büyüden uzak tutacağını söylemiştin.”

“Ben sizi tehlikeli büyüden uzak tutacağımı söyledim. Bu lambalar bir tür kalkan ama tersine işliyorlar. İnsanları uzak tutmak yerine, onları rahatlatan ve içeri girmelerine yardımcı olan bir izin kalkanı. Bu yardımsever bir büyü, Cara.”

“Tabii tabii. Yardımsever.”

“Hadi ama, buraya bir amaç için geldik. Yapmamız gereken bir iş var.” Kahlan onları daha önce gittikleri korkutucu yol yerine şık, sıcak koridorlardan kütüphanelere götürdü. Sadece üç kalkanla karşılaştılar. Kahlan’ın büyüü bunları geçmesine izin verdi, Cara ve Berdine’in elini tutarak onların da geçmesini sağladı ama ikisi de bir karıncalanma hissinden şikâyet ettiler.

Bu kalkanlar tehlikeli yerleri korumuyordu ve Kule’deki diğerlerinden daha zayıftı. Richard’ın onu aşağıdaki sliph’e götürmek için geçirdiği kalkanlar gibi Kahlan’ın geçemeyeceği kalkanlar vardı ama Kahlan oraya inmek için başka yollar olabileceğini düşündü. Kahlan’ın bildiği kadarıyla daha önce hiçbir büyücünün geçmediği ama Richard’ın geçtiği kalkanlar vardı.

İki tarafında açık pembe taşların bulunduğu bir koridorun olduğu bir dört yol ağzına geldiler. Yer yer, koridor sohbet ya da okuma için minderli sıralarla çevrili rahat odalara açılıyordu. Bu daha büyük odaların hepsinin çifte kapılarının ardında bir kütüphane vardı.

“Ben daha önce buraya geldim,” dedi Berdine. “Bunu hatırlıyorum.”

“Evet. Richard seni buraya getirdi ama farklı bir yoldan.”

Kahlan sekizinci oturma odasına gitti ve çifte kapılardan içerideki kütüphaneye girdi. Ana lambayı yakmak için lambasını kullandı ve daha önce olduğu gibi, diğer lambalar yanıp odayı zifiri karanlıktan aydınlığa kavuşturdular. Zemin cilalı ahşaptı, duvarlar aynı bal rengi meşe panellerle kaplıydı. Gün boyunca, karşı duvardaki camlı pencereler odaya ışık dolmasını ve Aydindril’in güzel bir görüntüsünü

sağlıyordu. Şimdi, karların içinden, Kahlan sadece aşağıdaki şehrin tek tük ışıklarını görebiliyordu.

Okuma masalarının ve kitap raflarının arasındaki koridordan ilerleyip hatırladığı bir rafı aradı. Sadece bu odada, yüz kırk beş raf kitap vardı. Okurken kullanmak üzere koltuklar bulunuyordu ama bu akşam kitapları yaymak için masalara ihtiyaç duyuyorlardı.

“Demek burası kütüphane,” dedi Cara. “D’Hara’da, Halk Sarayı’nda, bundan çok daha büyük kütüphaneler var.”

“Bu bunun gibi yirmi altı odadan sadece biri. Kule’de kaç bin kitap olduğunu hayal bile edemiyorum,” dedi Kahlan.

“O zaman aradıklarımızı nasıl bulacağız?” diye sordu Berdine.

“Sanıldığı kadar zor olmasa gerek. Bir şey bulmak istediğinde kütüphaneler hayret verici bir labirent olabilirler. Kütüphanelerde olduğunu bildiği bir bilgiyi düzenli aralıklarla araştıran bir büyücü tanımıştım. Onu asla bulamadı.”

“O zaman biz nasıl bulacağız?”

“Bazı kitapların bir araya konulmasını sağlayan ortak özellikler var. Mesela, dil kitapları. Belli bir dilin bütün kitaplarına sizi götürebilirim çünkü onlar büyü hakkında değiller ve bu yüzden bir aradalar. Eğer organize edilmişlerse de büyü ve kehanet kitaplarının nasıl organize edildiklerini bilmiyorum.

“Her neyse, bu kütüphane belli kayıtların saklandığı yer, mesela mahkeme kayıtları burada saklanıyor. Ben onları okumadım ama var olduklarını öğretmişlerdi.”

Kahlan döndü ve onları iki sıra rafın arasına götürdü. On beş metre uzunluğundaki koridorun neredeyse ortasında aniden durdu.

“İşte buradalar. Sırtlarındaki farklı dillerden yazıları görebiliyorum. Ulu D’Hara dili dışındaki bütün dilleri bildiğim için, diğer dillerdekilerin hepsini ben arayacağım. Cara, bizim dilimizdekilere bakacak ve Berdine, sen Ulu D’Hara dilinde olanları alacaksın.”

Üçü raflardaki kitapları alıp masalara taşıdılar ve üç grup halinde ayırdılar. Kahlan’ın korktuğu kadar çok değillerdi. Berdine’in sadece yedi, Cara’nın on beş ve Kahlan’ın çeşitli dillerde on bir kitabı vardı. Berdine için, D’Hara çevirisi yavaş olacaktı ama Kahlan

diğer dillere tamamen hâkimdi ve kendininkileri bitirdikten sonra Cara'nın yığınının yardımcı olabilecekti.

Başlamasıyla beraber Kahlan hemen bunun sandığından çok daha kolay olacağını fark etti. Her duruşma, suçun türünün belirtilmesiyle başlıyor, Rüzgârlar Tapınağı'yla ilgisi olmayanları elemeyi kolaylaştırıyordu.

Cinayetten, değeri pek olmayan ama sevilen bir şeyi almaya kadar çeşitli suçlamalar vardı. Bir efsuncu cazibe büyüsu yapmakla suçlanmış ama masum olduğu ortaya çıkmıştı. On iki yaşında bir oğlan çocuğu başka bir çocuğun kolunun kırıldığı bir kavga başlatmakla suçlanmıştı çünkü saldırgan bu yaralamayı büyü kullanarak yapmıştı, cezası eğitiminin bir yıl askıya alınmasıydı. Bir büyücü üçüncü kez içkici olmakla suçlamıştı, önceki cezalar kavgacı tavırlarını durduramamıştı. Suçlu bulunmuş ve ölüme mahkûm edilmişti. Ceza iki gün sonra, ayıldığında uygulanmıştı.

Âdet üzerine, içkici büyücülere sarhoş hallerinde kitlesel yaralama ve ölümlere neden olabilecek gerçek tehlikeler oluşturduklarından hoşgörüyü bakılmıyordu. Kahlan sadece bir kez büyücülerin içkiyi fazla kaçırdıklarını görmüştü.

Duruşmaların açıklamaları büyüleyiciydi ama amaçlarının ciddiliği Kahlan'ı kitapların içinde göz gezdirmeye devam etmek, Rüzgârlar Tapınağı ya da bir suçla suçlanmış bir ekip hakkında bir bilgi aramak zorunda bıraktı.

Diğerleri de hızla ilerliyordu. Bir saat içinde, Kahlan diğer dillerdeki on bir kitabı da bitirmişti, Berdine'in sadece üç kitabı kalmıştı, Cara'nın altı.

"Var mı bir şey?" diye sordu Kahlan.

Cara bir kaşını kaldırdı. "Stentor Caddesi'ndeki pazarda cübesini kadınların önünde açıp onlara 'yılanı öpün' diye emreden bir büyücüden bahseden bilgi buldum. Büyücülerin başlarını bu kadar çeşitli belalara soktuklarını daha önce bilmiyordum."

"Onlar da tıpkı diğer insanlar gibi."

"Hayır, değil. Onların büyüsu var," dedi Cara.

"Benim de. Herhangi bir şey buldun mu Berdine?"

“Hayır, aradığımız şeyi bulamadım. Sadece sıradan suçlar.”

Kahlan, Cara'nın bakmadığı kitaplardan birini aldı ama durakladı.

“Berdine, sliph'in olduğu odaya inmiştin.”

Berdine bir ürperme numarası yaptı ve gırtlığının derinliklerinden bir tiksinti sesi çıkardı. “Bunu bana hatırlatma.”

Kahlan gözlerini kapatıp odayı hatırlamaya çalıştı. Kolo'nun kemiklerini ve sliph'i hatırladı ama o odada başka neler olduğunu hayal meyal hatırlıyordu.

“Berdine, orada başka kitap olup olmadığını hatırlıyor musun?”

Berdine gözlerini kısıp odaklanırken tırnaklarından birinin ucunu ısırdı. “Kolo'nun güncesini bir masanın üzerinde açık bulduğumu hatırlıyorum. Bir mürekkep hokkası ve bir tüy kalem. Kolo'nun kemiklerinin bir iskemlenin yanında, yerde durduğunu, çoğu giysisinin çoktan çürüyüp gittiğini hatırlıyorum. Deri kemeri hâlâ üzerindeydi.”

Kahlan neredeyse aynı şeyleri hatırladı. “Ama raflarda hiç kitap olup olmadığını hatırlıyor musun?”

Berdine düşünürken gözlerini yukarı dikti. “Hayır.”

“Hayır, yok mu, yoksa hayır, hatırlamıyor musun?”

“Hayır, hatırlamıyorum. Efendi Rahl, Kolo'nun güncesini bulduğu için çok heyecanlanmıştı. Efendi Rahl onun kütüphanedeki kitaplardan farklı olduğunu söylemiş ve aradığı şeyin o olduğunu hissetmişti. Ondan hemen sonra da oradan ayrılmıştık.”

Kahlan ayağa kalktı. “Siz bu kitaplara bakmaya devam edin. Ben oraya inip sadece emin olmak için bir daha bakacağım.”

Cara ayağa kalkarken iskemlesi yerde takırdadı. “Seninle geleceğim.”

“Orada sıçanlar var.”

Canı sıkılmış gibi görünen Cara bir elini kalçasına koydu. “Daha önce sıçanlar gördüm. Seninle gideceğim.”

Kahlan, Cara'nın sıçanlarla hikâyesini çok iyi hatırlıyordu. “Cara, buna gerek yok. Kule'de senin korumana ihtiyacım yok. Dışarıda evet ama buradaki tehlikeleri ben senden iyi biliyorum.

“Sana seni tehlikeli büyüünün yanına götürmeyeceğimi söyledim. Aşağıda tehlikeli büyü var.”

“O zaman orada senin için de tehlike var.”

“Hayır, çünkü onu biliyorum. Sen bilmiyorsun. Tehlike senin için olabilir, benim için değil. Ben burada büyüdüm. Annem küçük bir kızken Kule’de dolaşmama izin verirdi çünkü bana tehlikeler ve onlardan nasıl kaçınacağım öğretilmişti. Ben ne yaptığımı biliyorum.

“Lütfen, burada Berdine ile kal ve kitapları gözden geçirmeyi bitir. Bu bize zaman kazandırır ve bu önemli. Aradığımız şeyi ne kadar çabuk bulursak o kadar çabuk eve dönüp Richard’a göz kulak olabiliriz. Asıl endişe ettiğimiz şey bu.”

Cara ağırlığını bir ayağından diğerine verirken derileri gıcırdadı. “Sanırım buradaki büyüü benden iyi biliyorsun. Bence eve gitme konusunda haklısın. Nadine orada.”

TEŞEKKÜR

Yardımları ve sabrı için editörüm James Frenkel'e, Tor'daki tüm çalışkan insanlara, görüşleri için İngiliz editörüm Caroline Oakley'ye, yönlendirmeleri ve desteği için temsilcim Russell Galen'a, uzman görüşleri için arkadaşım Doktor Donald L. Schassberger'e ve ilham verici kapak sanatı için Keith Parkinson'a teşekkür etmek istiyorum.

**BİR EFSANE, KAPISINI ARALAYIP SİZİ İÇERİ
DAVET EDİYOR. BURADA BÜYÜ, İYİYİ VE GÜZELİ
GÜÇLENDİRİR AMA İHANETİ VE KAYBI DA BİR O
KADAR AĞIRLAŞTIRIR.**

Farklı diyarların bulunduğu bir dünya düşünün, her birinin kendine ait bir düzeni olan. İşte bu düzen artık yıkılmak üzere çünkü karanlık büyücü Darken Rahl bütün diyarlara hükmetmek istiyor. Onu da yalnızca Büyük Büyücü Zedd'in atayacağı Doğruluk İzcisi durdurabilir. Ancak Zedd yıllar önce ortadan kaybolmuştur...

“Terry Goodkind okurlarını bir efsunun içine çekip kurtulmalarına imkân tanımıyor.”

Publishers Weekly

**BÜYÜCÜNÜN İLK KURALI'NIN
İKİNCİ KISMINDA DA HEYECAN HIÇ
HIZ KESMEDEN DEVAM EDİYOR!**

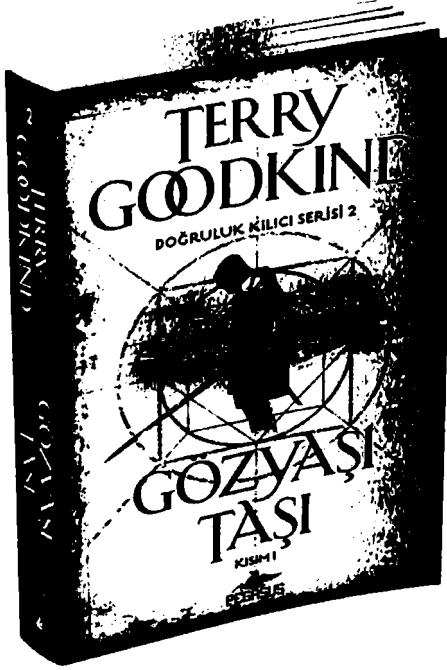

Richard ve Kahlan, Çamur Adamların köyünden ayrıldıktan sonra Darken Rahl'ı durdurmak için başka yollar aramaya başlarlar. Ancak işleri hiç kolay değildir. Üstelik bu kez Büyücü Zedd de yanlarında yoktur. Üçüncü Orden kutusu Darken Rahl'ın eline geçmeden önce çok az zamanları kalmıştır. Fakat onlar ilerledikçe bela da onları takip edecektir...

“Kendi türünde büyük isimlerden biri olacağına kalıbımı basarım.
Yaratıcılığı sınırsız, alışılmışın ötesinde.”

Piers Anthony

**BÜYÜCÜNÜN İLK KURALI İLE BAŞLAYAN EFSANE BU
KEZ DOĞRULUK İZCİSİ'NİN HEM BEDENİNİ HEM
DE RUHUNU SINAYACAK ZORLU BİR YOLCULUKLA
DEVAM EDİYOR.**

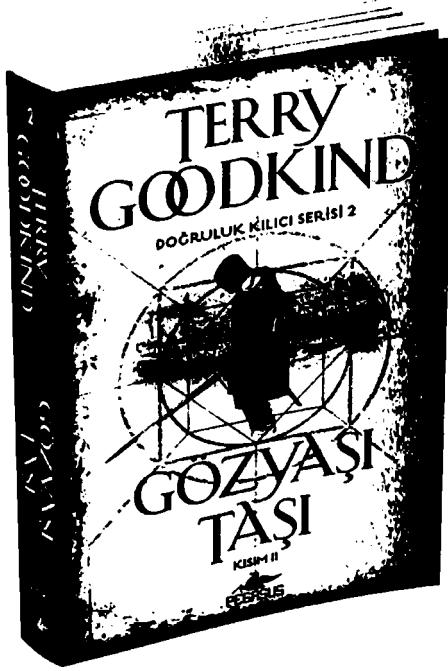

Tam da Darken Rahl gitti, her şey yoluna girdi derken Yeraltı Dünyası'ndan tuhaf yaratıklar yaşayanların dünyasına geçmeye başlayınca iki dünyayı birbirinden ayıran perdenin zarar gördüğü anlaşılır. Yeraltı Dünyası'nın Bekçi'si de bu tarafa geçmeye çalışmaktadır. Eğer başarılı olursa kimse sağ kalmayacaktır, Richard'ın sevgili aşkı İtirafçı Ana Kahlan bile...

"Son derece yaratıcı, akıcı ve nefes kesici bir fantastik efsane.
Goodkind'ın yaratıcılığının sonu yok."

Kirkus Reviews

**GÖZYAŞI TAŞI'NDA MACERA
KALDIĞI YERDEN DEVAM EDİYOR...**

Richard, boynuna takılan tasma yüzünden Kâhinler Sarayı'ndan ayrılamamaktadır. Kahlan'ın ona ihanet ettiği düşüncesi ise zaten her şeye olan inancını sarsmış durumdadır. Richard'ın artık tek bir hedefi vardır; gücünü kontrol altına almak ve tasmadan kurtulmak...

“Karakterler ve dünyaları sayfaları çevirdikçe âdeta canlanıyorlar.
Goodkind harika bir iş çıkarmış.”

Booklist

**İMPARATORLUK DÜZENİ ORTA DİYAR'A ÖLÜM
SAÇARKEN RICHARD EN YAKININDAKİLERİ
KURTARABİLECEK Mİ?**

Richard Rahl ve Kahlan Amnell, Yeni Dünya'yı kuşatan kadim güçlere karşı direnmektedir. Öylesine dehşet güçlerdir ki bunlar, dünyayı en son tehdit ettiklerinde onları yenebilmek için geldikleri yer olan Eski Dünya'nın mühürlenmesi gerekmişti. Ancak şimdi tüm engeller yıkıldı ve Yeni Dünya tekrar onların güçlerinin akınına uğradı...

“Pek çok zengin detayla taçlandırılmış bir dünya ve harika kurgulanmış karakterler fantastik edebiyat okurlarını cezbedecek.”

Library Journal

**BÜYÜCÜLERİ YOK ETMEYE YEMİNLİ KAN SOYU BU
SEFER KAHLAN'IN PEŞİNDE!**

Eski ve Yeni Dünya'da güç dengeleri sürekli değişirken Kâhinler Sarayı'nın başına yeni bir Başrahibe geçer. Richard hiç beklenmedik müttefikler kazanırken kadim bir sırrı çözebilmek için hayatını riske atar. Ancak Richard'ın aklında ve yüreğinde tek bir soru vardır: Bütün dünyayı kötülüğün pençelerinden kurtarmaya çalışırken en sevdiklerini kurtarmaya gücü yetebilecek mi?

“Terry Goodkind, ilk sayfasından itibaren inanılır, özlü ve heyecan verici bir roman yazmış.”

Fantasy Book Review

**DOĞRULUK İZCİSİ BİR KEZ DAHA İMPARATORLUK
DÜZENİ'NİN SAVUNUCULARINA KARŞI ZORLU BİR
MÜCADELE VERİYOR...**

Bitmeyen aksilikler yüzünden Richard'la düğünleri ertelenen Kahlan, onları ayırmaya çalıştığını düşündüğü cadı kadın Shota'yla yüzleşmeye karar verir. Gizlice sliph'le yolculuk ederek Shota'ya ulaşır. Ancak oraya vardığında işler planladığı gibi gitmez ve kaderinin kısa süre önce haberdar oldukları kehanetle tamamen değiştiğini öğrenip yıkılır. Bu sırada veba salgını dur durak bilmeden binlerce masum canı almaya devam ediyordur. Bunu durdurmanın tek yolu Richard'ın üç bin yıl önce ortadan kaybolan Rüzgârlar Tapınağı'nı bulmasıdır...